

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

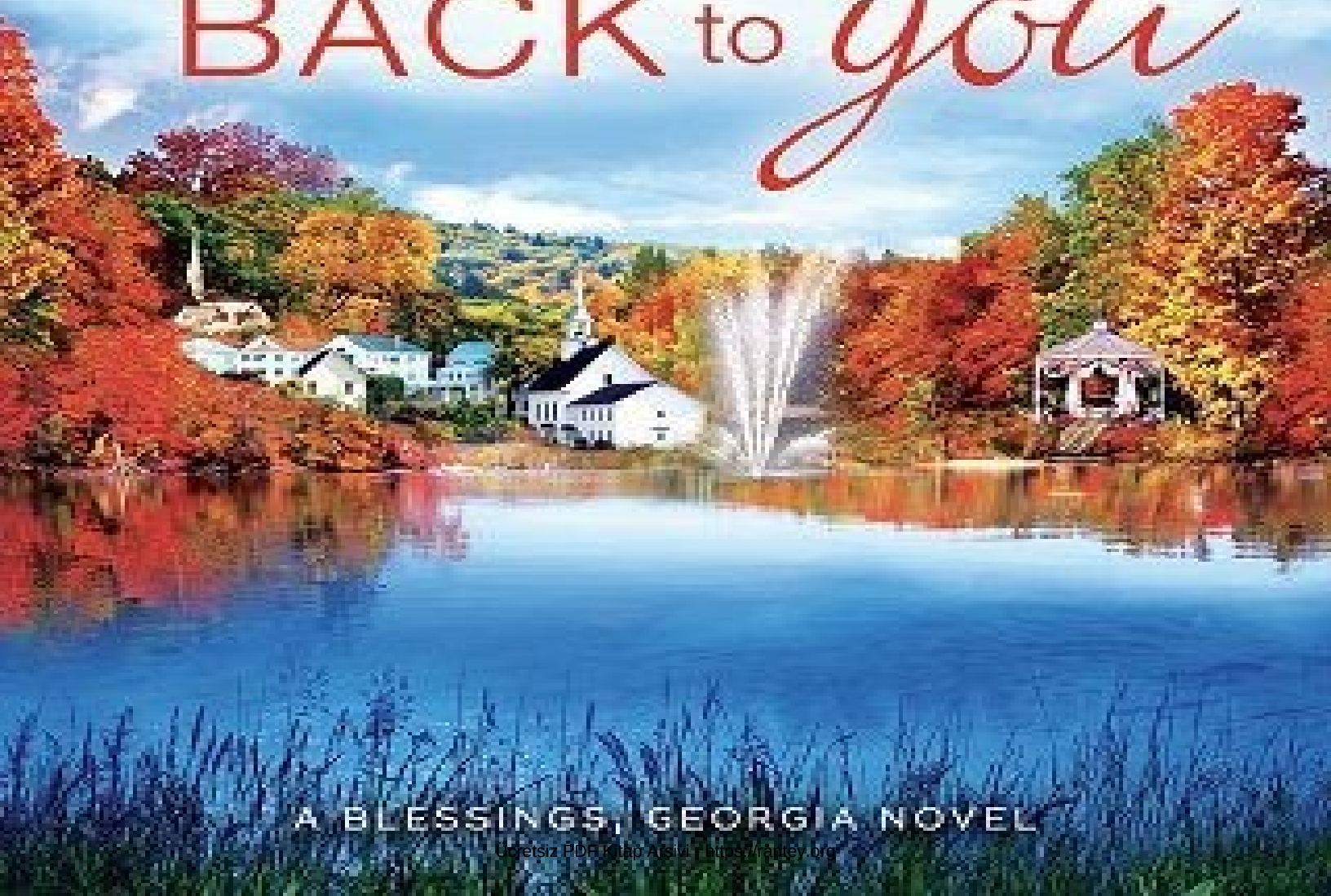
SHARON SALA

"IF YOU CAN STOP READING, THEN YOU'RE A BETTER WOMAN THAN ME."

—DEBBIE MACOMBER,

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

the WAY BACK *to you*

A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL

Ücretsiz PDF Kütüphane: <http://www.kitapyurdu.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[*Once in a Blue Moon*'dan alıntı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Arka Kapak](#)

Hepimizin bir yerlere ait olma ihtiyacı vardır. Yaşamlarımız sürekli hareket halinde olmakla ilgili olsa bile, ev diyebileceğimiz bir yerimiz olduğu bilgisi bizi temellendiren şeydir.

Birçoğumuz hayat yolunda yanlış bir yola saparız ve merkeze dönüş yolunu bulmakta zorlanırız.

Ev benim için bunu yapıyor. Ama ille de doğduğum ya da büyüdüğüm yere dönmek zorunda değilim. Kan bağıyla ve sevgiyle bağlı olduğumuz insanlar bizi hayatın gerçekliğine bağlı tutuyor.

Bu kitabı, sonunda sevmeleri gereken insanları bulan tüm kayıplara ithaf ediyorum.

Bölüm 1

Annesi öldüğünde Sullivan Raines'in kırk beş yıllık varlığı yerle bir oldu ama bu kederden değildi. Ailesinin kiralık kasasında bulduğu evlat edinme belgeleri -evlat edinilmesi- ve almak için gittiği vasiyetnameydi. Şok içinde vasiyetnameyi avukatın ofisine bırakmış, kâğıtları ve ailesinin evinden kurtardığı bir kutu fotoğraf albümünü evine götürmüştü. Kutuyu karıştırırken, içinde bir mektup olan bir zarf ve üzerinde süslü bir haç asılı olan gümüş bir zincir buldu.

Sana hiç söylemediğimiz için üzgünüm. Bu öz annene aitti. Senin için bıraktı.

Günün geri kalanı bulanıktı ve cenazeye kadar olan sonraki günler de daha iyi değildi. Geçmişinden kesitleri tekrar tekrar hatırlıyor, anne babasına ikisi de sarışınken neden saçlarının siyah ve düz olduğunu sorduğu zamanları anımsıyordu. Ve ikisi de kısa boyluyken o nasıl bu kadar uzun boylu olmuştu? Her seferinde atalarını ya da çekinik genleri suçlayarak gülüp geçmişlerdi ve o da buna inanmıştı.

Hâlâ evi gözden geçiriyor, saklamak istediği eşyaları bir depoya taşıyor ve geri kalanları yaklaşan emlak müzayedesi için hazırlıyordu. Akşamları fotoğraf albümlerini gözden geçiriyor, olayları hatırlıyor ve aile içindeki görünümünün belirgin farklılıklarını yeniden görüyordu.

Bazı fotoğraflar partilerde çekilmişti, on üçüncü yaş gününde buz pateni pistinde çektiği gibi. Giydikleri kıyafetlere sırttı ve tüm isimleri hatırlayıp hatırlayamayacağını görmek için yüzlere bakmaya başladı. Bir fotoğraf diğerlerinden farklıydı çünkü buz pateni pistinin zemininde bir kızla el ele tutuşuyordu. Aile fotoğrafçısı olan babasının yanından kayarak geçerken ikisi de gülümsüyor ve kameraya el sallıyordu. Kızın adı Missy'ydi ve öptüğü ilk kızdı. O yılın büyük bölümünde ona aşık olmuştu ama sonra ailesi taşınmıştı. O sonbahar okul başladığında, o gitmiş ve hayat devam etmişti.

Bu anı gezisinden sonra Sully albümleri kaldırdı.

Evlat edinildiğine dair kanıtları görmezden gelmek imkânsızdı ve ailesiyle arasındaki görünüş farklılıkları nihayet anlam kazanmıştı. Ailesi harika ve sevgi dolu olsa da, bu yalan çok büyüktü ve bunu nasıl atlatacağını bilmiyordu.

Evlat edinme belgelerinde Janie Chapman adında genç bir kızın bebeği olduğu yazıyordu. Daha sonra ailesinin onu tanıdığını, çünkü kendi sokaklarında yaşadığını öğrendi. Evlat edinme belgelerini doğduğu gün imzalamış olmasına rağmen, bulduğu ekteki mektupta, aslında hayatının ilk altı ayında Joe ve Dolly Raines ile birlikte yaşadığı, onu emzirdiği, onlar çalışırken evlerinde ona baktığı ve sonra bir sabah gittiği yazıyordu.

Sully onu aklından çıkaramıyordu. Onu dokuz ay karnında taşımış, hayatının ilk altı ayında emzirmiş, sonra da hiçbir açıklama yapmadan ortadan kaybolmuştu. Nedenini bilmesi gerekiyordu ve elindeki birkaç ayrıntı da orijinal doğum belgesindeki bilgilerdi.

Adını, nerede ve ne zaman doğduğunu biliyordu. Columbia, Missouri'deki Boone County Hastanesi, 4 Haziran 1974.

Elindeki tek şey bu olduğu için soyağacı sitelerinden birini seçti ve bir DNA testi yaptırdı. Sonuçlar geldikten sonra, sistemde kayıtlı herhangi bir akrabası olup olmadığını görmek için Marilyn Bedford adında bir genetik araştırmacısı tuttu.

İki hafta içinde Chapmanların bir koluyla genetik bağlantılar buldu, ancak soy ağacında hala yaşayan tek kişi uzak bir kuzendi.

Aralarında gidip gelen birkaç e-postadan sonra Sully, kuzeninin Janie Chapman'la hiç tanışmadığını, nerede olduğunu ya da hâlâ hayatta olup olmadığını bilmediğini öğrendi. Kuzenin tek bildiği

Annesinin Janie'nin hamile kaldığında yol açtığı skandaldan bahsettiğini ve aileye Janie'den gelen son postanın yıllar önce Teksas'ta bir yerden postalandığını hatırlıyordu.

Kuzeninden son bir e-posta aldığında Sully hâlâ nereye gideceğini düşünüyordu. Bu, annesinin eski adres defterlerinden birinde bulduğu Janie Chapman'ın iade adresiydi. Gözden kaçtığı için özür diliyor ve ona iyi dileklerini iletiyordu. Yeri bulmak için Google aramasına Grapevine, Teksas yazdı ve ardından birkaç bavul hazırladı.

Gri ve fırtınalı bir sabah, Sullivan Raines Kansas City, Missouri'den yola çıktı ve bir fırtınadan, bir ömür boyu yalanlarla beslenen başka bir fırtınaya doğru yol aldı. I-35 üzerinden Oklahoma'ya ve oradan da Teksas'a doğru, sadece yiyecek ve yakıt almak için durarak, istikrarlı bir şekilde ilerledi.

* * *

Sully Grapevine'e ulaştığında gün batımı çoktan gelip geçmişti ve o da kalacak bir yer aramaya başladı. Bir otelde karar kıldıktan ve bir odaya yerleştikten sonra bavullarını bıraktı, temizlendi ve yemek için restorana indi. Garson birkaç dakika içinde geldi ve Sully'ye menüyü taraması için zaman tanıyarak içki siparişini aldı. Garson elinde uzun bir bardak tatlı çay ile geri geldi ve Sully'nin kızarmış tavuk biftek siparişini aldı.

Sully uzun bir içki içti ve sonra kalabalık yemek salonuna göz gezdirdi, yaşlı kadınlara merakla baktı, yüzlerinde kendinden bir şeyler aradı ve ilk kez bu yolculukta yalnız olmamayı diledi.

En yakın arkadaşıyla onu aldatmadan önce evliliği sekiz yıl sürmüştü. Ayrılık çok çirkindi, boşanma daha da çirkindi. Ondan sonra, hiçbir yere varmayan birkaç ilişki yaşamış olsa da, bir daha asla denemeye kalkışmamıştı.

Yakın arkadaşlarının hepsi iş yerinden tanıdığı adamlardı ama artık çalışmadığı için iletişimde kalmak zordu. Bir itfaiyeci için zamanlama her şey demekti ve Sully'nin hayatındaki zamanlama çok dengesizdi. Köklere ihtiyacı vardı. Öz annesini bulmanın hayatındaki boşluğu dolduracağı konusunda kendini kandırıyor olabilirdi ama bunu denemek zorundaydı.

Sonunda yemeği geldi. Kızarmış tavuk bifteğinin dışı çıtır çıtır, içi yumuşacıktı ve karabiberle süslenmiş beyaz sos, Yüzbaşı Lawson'ın karakolda yaptığı sos kadar güzeldi.

Sully daha sonra odasına döndü, duş aldı, alarmını sabah 8:00'e kurdu ve sonra yatağına girdi.

Bildiği bir sonraki şey, alarmının çaldığı ve güneş ışığının penceresinin üzerindeki perdelerdeki bir boşluktan içeri girdiğiydi. Duş alırken, tıraş olurken ve giyinirken duyduğu endişe sabah rutinini hızlandırdı. Çıkış yaptıktan sonra lobideki Starbucks büfesinden bir kahve ve tatlı bir ekmek alıp kapıya yöneldi. Aramaya başlamak için ilk adımı kuzeninin verdiği adresi GPS'ine girmek oldu.

Yönergeleri kolayca takip ederek yola koyuldu, ancak yirmi dakikalık sabah trafiğinden sonra o yerde artık bir apartman olduğunu keşfetti.

Marilyn ona nereleri araştırması gerektiğine dair bir öneri listesi vermişti, o da Google'da Grapevine'deki belediye binasının adresini aradı ve memurlardan birinin yardımıyla Jane Chapman ve Bryan Jackson için bir evlilik cüzdanı ve iki yıldan kısa bir süre sonra aynı çift için boşanma belgeleri buldu.

O noktada, Jane Chapman Jackson Grapevine'de başka hiçbir yerde görünmedi. Sully onun Teksas'ı tamamen terk edip etmediğini merak etti ve Marilyn'i aradı.

"Merhaba, Sully. Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Gidiyor. Onun için bulduğum adres artık geçerli değil, çünkü çok uzun yıllar önceydi,

Ama Bryan Jackson adında bir adamla evlilik cüzdanını buldum, iki yıl geçmeden de boşanma belgelerini."

"İyi iş," dedi Marilyn. "Detayları bana ver, ben de başka bir yerde izini bulmaya çalışayım. Birkaç gün sürebilir."

"Sorun değil ve yardımınız için minnettarım. Senden tekrar haber alana kadar buralarda olacağım." "O zaman hemen ilgileneceğim. Yakında benden haber alacaksın," dedi Marilyn.

* * *

Sully Grapevine'de üç gün kaldıktan sonra Marilyn Bedford onu tekrar aradı ve bu kez Jane Chapman Jackson'la başka bir bağlantı bulunduğunu söyledi. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni Jane Jackson'ın Mobile, Alabama'da Robert Carter adında bir adamla yeniden evlenmiş olmasıydı.

Böylece Sully çantasını topladı, motelden ayrıldı ve Mobile'a doğru yola çıktı. Tam da kasırganın kuyruk rüzgârları bölgeden geçerken oraya varmış ve kasırgayı takip eden fırtınaları atlatmak için güvenli bir yer bulmuştu. Ancak fırtınalar geçtikten ve hava açtıktan sonra bile Janie'nin izini hiçbir yerde bulamamıştı. Tam pes etmek üzereyken Marilyn'den bir telefon aldı.

"Merhaba, ben Sully."

"Sully, ben Marilyn. Sana yardımcı olabilecek bir bilgim var. Jane, Mobile'deki evliliklerinden yaklaşık altı yıl sonra Robert Carter'dan boşandı."

"Yine mi? Vay canına, kocalar konusunda pek de iyi bir sicili yok," dedi Sully. "Oradan nereye gittiğini ya da hâlâ Mobile'de bir yerde olup olmadığını biliyor musun?"

"Jane'in nereye gittiğini bilmiyorum ama eski kocası Robert Carter Mobile'dan hiç ayrılmamış. Bende onun telefon numarası var. Belki sizin için daha fazla bilgiye sahip olabilir. İster misin?"

Sully, "Kesinlikle," dedi ve numarayı not aldı. "Anladım ve teşekkür ederim, Marilyn. İrtibatta kalacağız."

"Tamam, başka bir şey bulursam size haber veririm."

Bağlantı kesildi ve Sully hemen Marilyn'in ona verdiği numarayı aradı. Kimse cevap vermedi ama Sully sesli mesaja bir mesaj ve numarasını bıraktı. Yapabileceği tek şey Carter'ın onu geri arayıp aramayacağını görmek için beklemektir.

Aynı gece Robert Carter aradığında saat sekizi biraz geçiyordu. "Alo, ben Sully."

"Bay Raines, ben Robert Carter, telefonunuza cevap veriyorum. Eski karımı aradığınızı söylüyorsunuz." "Evet, arıyorum ve bana Sully deyin. Eski eşinize olan ilgim kişisel ve benim için çok önemli. I

Evlatlık olduğumu yeni öğrendim ve ailemin evinde bulduğum evraklara göre, eşiniz Jane'in öz annem Jane Chapman olduğundan eminim. Siz onun ikinci eski kocasısınız ve yeni ipuçları bulmakta zorlanıyorum. Acaba boşandığınızda nereye gittiğini biliyor musunuz?"

"Vay, vay. Sen benim bilmediğim bir şeysin. Nereye gittiğine gelince, tek bildiğim ne yapacağını söylediği. Yeni bir hayata başlamak için yaşayacak bir yer arıyordu ve bunu Georgia'da yapmak istiyordu. Haritada Blessings adında bir yer buldu ve bunun Tanrı'dan aradığı işaret olduğunu söyledi. Yaklaşık bir hafta sonra ondan bir posta aldım. Mücevher kutusunda eski sandığımın anahtarını bulmuş ve bana geri postalamıştı. Dönüş adresi 104 Brigade Street, Blessings, Georgia idi ve ondan bir daha haber alamadım. Boşanmamızın çoğunlukla benim hatam olduğunu bilmenizi isterim. Jane iyi bir kadındı ve ben onun için doğru olanı yapmadım. Arayışında başarılar dilerim. Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm," dedi Carter.

Sully, "Hayır, bu mükemmel ve gerçekten minnettarım," dedi ve telefonu kapattıktan sonra Marilyn'e hızlıca bir mesaj gönderdi.

Metin.

Jane'in bilinen son adresi 104 Brigade St., Blessings, Georgia. Bakalım bununla ne yapabileceksin.

Yatmak için hazırlandı, ertesi gün giyecekleri dışında her şeyini topladı ve öyle ya da böyle Blessings'in arayışının sonu olacağını hayal ederek uykuya daldı.

Uyuyakaldı, geç uyandı ve yola çıkmadan önce tamir ettirmesi gereken bir lastik patladı. Patlak lastiği tamir ettirmek yeni bir lastik satın almaya dönüştü ve doğru ebatı bulmak tüm gün süren bir arayışa dönüştü. Lastiği bulup taktığında güneş batmak üzereydi. Günün sonunda hayal kırıklığına uğramış ve acıkmış bir halde akşam yemeği yemeye gitti. Mantıklı seçim bir gece daha kalmak olabilirdi ama restorandan çıktıktan sonra ani bir karar vererek GPS'ine Tallahassee, Florida yazdı ve Mobile'dan I-10'a çıkarak doğuya yöneldi.

Sadece gerektiğinde durarak bir amaç uğruna sürdü. Sonunda Tallahassee'ye vardığında saat gece yarısını çoktan geçmişti. Dış mahallelerde yeterince temiz ve güvenli görünen bir motel buldu ve kıyafetlerini değiştirmeden yatağa girdi.

Uyandığında Marilyn'den kısa bir mesaj aldığını gördü.

Jane Carter'in o adreste kaydı yok. Kiralık bir ev olmalı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde yıkandı ve sabah 7:00'de yola çıktı, bu kez I-95 üzerinden kuzeye, Georgia'ya doğru ilerliyordu. GPS'ine Blessings'i girmişti ve bir aksilik olmazsa kuşluk vakti kasabaya varması gerekiyordu.

* * *

Sully şehir sınırı tabelasını geçip Blessings'e girdiğinde saat öğleni biraz geçiyordu. Üzerinde bulunduğu otoyol Ana Cadde'ye dönüşmüştü ve kasabanın içinden geçerken tüm işyerlerini kontrol etmeye başladı. Polis karakolu, bir kuaför salonu, bir eczane, bir çiçekçi ve bir tür egzersiz yeri gibi ana cadde üzerindeydi.

Birkaç ay önce Piggly Wiggly süpermarketlerinden birkaçının kapanmakta olduğunu okumuştı ve bunun kanıtı tam da burada, Main'de vardı.

Piggly Wiggly tabelası bir süpermarketin bulunduğu binanın tepesinden indirilmişti, ancak küçük domuz logosu hala belirgindi. Belli ki birileri işletiyordu. Bu büyüklükteki bir kasabadaki tek süpermarket olduğuna göre, iyi iş yapıyor olmalıydı.

Caddenin biraz ilerisinde Granny's Country Kitchen adında bir lokanta vardı ve geniş otoparkındaki araç sayısına bakılırsa servis ettikleri yemekler iyi olmalıydı.

Sully, Janie'nin artık 104 Brigade Sokağı'nda olmadığını biliyordu ama orada ne olduğunu merak ediyordu ve adresi GPS'ine girdi.

Tugay Sokağı'nı buldu ve numarayı aramak için yavaşça evlerin yanından geçti. Bloğun bir tarafında birkaç ev aşağıda büyük bir toplantı vardı ve insanlar yeni yapılmış gibi görünen bir binaya girip çıkıyordu. *Belki de yeni eve taşınma partisidir*, diye düşündü ve şanssız *bir şekilde* sürmeye devam etti, bu da ona bunun Belediye Binası'nda arazi kayıtları ve tapular için kontrol gerektireceğini söyledi.

Jane'in yeniden evlenip evlenmediğini merak ediyordu ve başka bir evlilik cüzdanının kaydedilip kaydedilmediğini kontrol edecekti. Ayrıca kütüphaneyi ve eski gazeteleri de araştıracaktı.

Arabayı sürdükçe, ticari binaların kenarlarındaki yüksek su izlerine benzeyen şeyleri daha çok fark etti. Fanny Kasırgası'nın Doğu Yakası'nın bu kısmını henüz vurduğunu biliyordu ve görünüşe göre kasaba hâlâ çeşitli toparlanma aşamalarında idi.

Rastgele bir sokak seçimi yaptı ve yerleşim bölgesinin başka bir kısmından geçmek için Main'den ayrıldı. Yine, fırtına onarımının farklı aşamalarında daha fazla ev gördü. Kansas'ta birlikte

büyüdüğü rüzgâr fırtınalarını, selleri ve kasırgaları düşündü.

Yıkım ve tahribat. Ama rüzgâr rüzgârdı, su suyu ve nasıl iletilirse iletilsin, insanların katlandıklarıyla empati kurdu.

Bıyıkları kaşınıyordu ve iki gündür kıyafetlerinin içindeydi. İlk istediği şey kalacak bir yerdi, böylece temizlenip kıyafetlerini değiştirebilecekti.

Google'da yaptığı bir başka arama, Blessings'te geceleme için seçeneklerinin ya bir motel ya da bir yatak ve kahvaltılı olduğunu ortaya çıkardı. Blessings Bed and Breakfast'ı seçti ve kolayca buldu. Arabayı çekip park ettiğinde, iki katlı, etrafı saran verandalı evin görüntüsü hemen dikkatini çekti. Motel yerine burayı seçtiği için memnundu. Dışarı çıktı, valizini aldı ve içeri girdi. Kayıt masasının arkasında duran kadın onun içeri girdiğini görünce gülümsedi.

"Blessings'e hoş geldiniz. Ben Rachel Goodhope."

"Memnun oldum, hanımefendi. Ben Sully Raines. En azından birkaç günlüğüne bir odaya ihtiyacım var, belki daha fazla."

"Elbette. Sadece siz mi varsınız, efendim?"

Rachel sordu. Sully, "Evet, yalnızım," dedi.

Rachel onun kaydını yaptırdıktan sonra merdivenlerden odasına doğru ilerledi. Rachel kapının kilidini açıp içeri girerken kenara çekildi ve ışıkları yaktı.

"Banyo hemen sağınızda," dedi Rachel. "Dolabının yanındaki dolapta dolu bir mini buzdolabı ve yatak sehpasının üzerinde bir ev telefonu var. Yardıma ihtiyacınız olursa ya da bir sorunuz olursa 9 numarayı tuşlayın, ben ya da eşim Bud cevap verecektir. Kahvaltı sabah 7:00 ila 10:00 arasında servis edilmektedir. Blessings'te diğer öğünlerinizi yiyebileceğiniz birkaç iyi yer bulunmaktadır. Ben şahsen Granny's Country Kitchen'ı tavsiye ederim. Ana Cadde üzerinde, bu yüzden kaçıramazsınız. Fast food isterseniz Broyles Dairy Freeze ya da bir barbekü mekanı da var. Küçük ama yemekleri gerçekten çok iyi. Umarım burada, Blessings'te keyifli bir konaklama geçirirsiniz," dedi ve ona oda anahtarını verdi.

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim. Gitmeden önce size kısa bir soru sorabilir miyim?" "Elbette," dedi Rachel.

"Jane Carter adında bir kadın tanıyor musunuz ya da bu isimde birinin burada yaşadığını biliyor musunuz? Şu anda altmışlı yaşlarının ortalarında olmalı."

Rachel bir an düşündü, sonra başını salladı. "Hayır, bilmiyorum ama ben burada büyüdüm. Öğle yemeği için Granny's'e gidersen Lovey Cooper'a sor. Yıllardır burada yaşıyor ve Granny's'in sahibi. Bir zamanlar Blessings'teki herkes orada yemek yemiştir."

Sully sırtı. "Teşekkür ederim, yapacağım."

Kadın gittikten sonra eşyalarını yerleştirdi, ardından soyunup duşa girdi. Elinde şampuan şişesiyle sıcak spreyin altına girdi, ardından saçlarını yıkadıktan sonra tepeden tırnağa keselenmeye başladı. İşi bittiğinde dışarı çıktı ve beline bir havlu sardı, ardından tıraş olmak için lavaboya doğru ilerledi, ayağa kalkarken kalın, kabarık banyo paspasına su damlattı.

Ayna düşün sıcaklığından buğulanmıştı, bu yüzden onu silerek temizledi, sonra durdu ve aynada kendine baktı.

Bu yüzü hayatının her günü görmüştü ve siyah saçları, burnunun Roma şekli ve çenesinin klasik kıvrımı anne babasınıninkine hiç benzemese de kimliğinden bir kez bile şüphe etmemişti. Daha yakına eğildi, aynı derecede koyu kirpiklerinden su damlayan kendi kahverengi gözlerine dikkatle baktı. Tahmin etmesi gerekirse, ebeveynlerinden en az biri Ortadoğulu ya da Akdeniz kültürlerinden herhangi birine mensup olabilirdi. Onlar hakkında en temel şeyleri bile bilmemek kendini kaybolmuş hissetmesine neden oluyordu.

"Sen de kimsin?" Sully mırıldandı, sonra bu duyulandan önce elektrikli tıraş makinesini fişe

taktı.

Yüzündeki koyu renkli kirli sakalları temizlemek gibi basit bir eylem sakinleştiriciydi. Nereden geldiğini bilmese de, görünüşünü yeniden düzene sokuyordu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

İşini bitirdikten sonra saçlarını havluyla kuruladı ve giyindi. Giymesi gereken son şey eski Justin botlarıydı. Topukları biraz aşınmıştı ama tanıdık geliyordu ve şu anda alabileceği her türlü yere basmaya ihtiyacı vardı.

Oda anahtarını cebine koydu ve aşağı indi, sonra da otoparka, arabasına doğru yola çıktı. Birkaç gündür fast food dışında bir şey yememişti, bu yüzden oturup yemek yeme fikri cazip gelmişti.

Main'e doğru geri dönerken güneş parlak, gökyüzü açıktı. Evden fırtınada ayrıldığı için havanın iyi olmasını olumlu bir işaret olarak kabul etti.

Tam Ana Cadde'ye dönüyor, önündeki trafiğe bakıyor ve Granny's Country Kitchen tabelasını gözlüyordu ki, aniden bir araba yan sokaktan hızla çıktı ve önündeki arabaya çarpı. Çarpma o kadar sertti ki, patlama sesi gibiydi. Araba ters yöne dönüp dururken camlar havada uçuştı. Direksiyonun arkasındaki kadını bir an için görebildi ve ardından her iki arabadan da buhar ve duman çıkmaya başladı. Sully frene bastığında eski iş alışkanlıkları devreye girdi, arabayı park etti ve koşarak dışarı fırladı.

* * *

Melissa Dean bütün sabah dükkâdaydı ve yeni bir kuru temizleme makinesinin kurulumunu denetliyordu. Çalışanları makineyi aldıkları için heyecanlıydı ve nasıl kullanılacağını öğrenmeye hevesliydi. Melissa gittiğinde, hepsi arka tarafta montajcılardan ilk elden talimatlar alıyordu.

Kaldırımından uzaklaşırken dikiz aynasından kendine baktı, sürdüğü soluk lavanta rengi göz farının yeşil gözlerini vurgulaması hoşuna gitmişti. Saçlarının çikolata kahvesi rengini ve omuz hizasındaki kesimini de hâlâ beğeniyordu. Bloomer's Hardware'de çalışan o sıkıcı kadından bu yana çok yol kat etmişti.

Missouri'de tek çocuk olarak büyürken mutsuz olacağını hiç düşünmemişti. Her zaman arkadaşları vardı, bazıları diğerlerinden daha özeldi, ama hiçbir zaman bir eksiklik olmadı. Ailesi o ortaokuldayken Kansas City'den taşındı ve daha sonra ortaokulun son yılında kocası Andy ile tanıştı.

Missouri State'ten mezun olduktan altı ay sonra evlenmişler ve o ölmeden önce birlikte birkaç mutlu yıl geçirmişler. İşte o zaman hayatını askıya almıştı. Bunu istememişti ama yıllar geçtikçe dul olmak onun kimliği haline gelmişti. Yakın zamanda başına gelen bir talih kuşu tüm bunları değiştirmişti ve bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Arabayı vites takarken saate baktı ve evde ne gibi yemek artıkları olduğunu hatırlamaya çalıştı. Fırında jambon kalmıştı ama onun ötesini hatırlayamadı ve yemek için Büyükanne'ye gitmeye karar verdi.

Bugün pazartesiydi, yani Curl Up and Dye kapalıydı ve Ruby'yi arayıp öğle yemeğinde ona katılmak isteyip istemediğini sormayı düşünüyordu. Ama sonra bir dur işaretinde fren yaparken saate baktı ve o anlık arama için çok geç olduğuna karar verdi.

Main'den sağa döndü, yavaşça hızlandı ve tam Granny's'in otoparkına doğru sola dönmeye hazırlanıyordu ki bir araba durmadan yan sokaktan çıktı ve son sürat ona çarpı.

Çarpmanın etkisiyle kapıya doğru savruldu, ardından araba ters yönde dönerken onu geriye çekti. Emniyet kemeri onu dışarı fırlamaktan alıkoyarken, sürücü tarafındaki kapı açıldı ve ardından dönüşün momentumuyla kendini kapattı. Hava yastıkları açıldığında camlar çoktan parçalanmıştı. Ön panelin altından arabanın içine buhar ve duman gelmeye başladı.

küçük alev parmakları.

Birkaç saniye boyunca olanlar karşısında o kadar sersemlemişti ki düşünemedi, ama sonra arabanın içinden dumanlar yükselmeye başladı ve kaputun altından alevlerin çıktığını görünce paniğe kapıldı ve dışarı çıkmak için emniyet kemerine uzandı. Dehşete kapıldı, kemer açılmıyordu.

"Hayır, hayır, hayır, Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandı ve sonra kilidi açmak için tekrar tekrar denemeye başladı, hatta başarılı olamadan çekiştirip durdu.

Biri sürücü tarafındaki kapıyı çekip açana kadar çığlık attığının farkında değildi.

Bölüm 2

Sully son hızla koşuyordu ve alevleri görüp kadının çığlıklarını duyduğunda arabaya on metre kadar yaklaşmıştı. Hiç tereddüt etmeden kapıyı çekip açtı ve kadının koluna dokundu. Kadın onun dokunuşuyla sarsıldı ama çığlık atmayı bıraktı.

"Hanımefendi! Hareket edebilir misiniz?" Sully sordu.

Melissa onu göremiyordu ama ellerini omzunda hissedebiliyordu.

"Yardım edin! Yanıyor!" diye bağırdı.

Sesinin tonu şimdi daha acildi. "Biliyorum! Onu görüyorum. Hareket edebiliyor musun?" "Evet, evet, ama emniyet kemerim... mandal...

Açamıyorum."

Direksiyona doğru eğilen adamın ağırlığını üzerinde hissetti. Adamın mandalla oynadığını hissetti ve sonra birden özgür kaldı.

Sully, "Kolunu boynuma dola," dedi ve kadın bunu yapınca bir kolunu bacaklarının altına, diğerini de vücuduna dolayarak onu dışarı çekti. Arabadan kurtulur kurtulmaz onu sıkıca tuttu ve dönüp doğruca Granny's'in otoparkına doğru koşmaya başladı, patlamadan önce enkazdan olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyordu.

Ana Cadde'deki tüm trafik durmuştu ve insanlar işyerlerinden çıkıyordu. Acil durum araçlarının yaklaştığını bildiren sirenler çalışıyordu. İnsanlar araçlarından iniyordu ve ona çarpan adam arabasından inmiş, kısa bir mesafe ötede kaldırımında oturuyordu.

Ve sonra enkaz alevler içinde patladı, şarapnel benzeri metal parçaları her yöne uçu ve yanan enkaz havaya yükseldi. Yukarı çıktı ve sonra aşağı inmeye başladı, izleyicileri güvenlik için koşmaya gönderdi.

Sully patlamanın etkisiyle tökezledi ve aynı anda omzuna keskin, yakıcı bir darbe aldı.

Kadın öksürüyor ve nefes almakta zorlanıyordu. Onu bu dumandan kurtarmak zorundaydı, bu yüzden restoranın ön kapısına doğru koşmaya devam etti. Ancak şimdi, yanan enkaz da üstlerinden aşağı iniyordu. Kafeye sadece birkaç metre kalmıştı ki kapı açıldı ve yaşlı bir kadın koşarak dışarı çıktı.

"Buraya! Buraya!" diye bağırdı ve adam kollarında yaralı kadınla eşikten atladı.

* * *

Büyükannemin yemek odası kazaya kadar her zamanki gibi işliyordu. Çıtırdayan metallerin ve gıcırdayan lastiklerin sesini duymamak imkânsızdı. O anda yemek yiyenler kalkıp ne olduğunu görmek için pencerelere koşmaya başladı.

Lovey çarpışmayı duyduğunda kasanın ön tarafındaydı. Yerinden fırladı ve perdeleri kenara iterek arabalar alevler içinde patlarken dışarı baktı.

"Aman Tanrım!" diye nefesini tuttu, ağzı açık bir şekilde gökyüzüne yükselen devasa duman ve ateş bulutuna bakıyordu.

Sonra bir adamın kollarında bir kadınla caddeyi geçip park yerine doğru koştuğunu ve etraflarına yanan molozların düştüğünü gördü.

Kaybedecek zamanı olmayan Lovey tezgâhın arkasından koşarak çıktı ve onlardan sadece birkaç saniye önce kapıyı açtı.

"Buraya! Buraya!" diye bağırdı ve içeri girmeden önce yanından koşarak geçmelerine yetecek kadar dışarı çıktı.

Adam kadını lobideki bankın üzerine yatırmak üzereyken Lovey

yüzünü gördüm.

"Aman Tanrım! Bu Melissa! Kanaması var!" diye bağırdı ve sonra adamın sırtında yanık ve kanlı bir nokta gördü ve enkazın bir kısmının ona isabet ettiğini fark etti. Lovey, "Bayım, sizin de kanamanız var," dedi.

Sully başını kaldırmadı. "Ben iyiyim. Lütfen 911'i arayıp kurbanlardan birinin burada olduğunu söyler misin?"

"Ne dedin sen?" Lovey sordu.

Granny's'de çalışan herkes Lovey'nin bir kulağının tamamen işitme yetisini kaybettiğinin farkındaydı.

Büyükanne'nin evindeki tüm yemekleri yapan Mercy Pittman, patlama olduğunda yemek odasındaki diğerleriyle birlikte mutfaktan çıkmış ve Lovey'yi lobiye kadar takip etmişti. Lovey adamın ne istediğini duymayınca Mercy omzuna vurdu.

"Ben hallederim," dedi. Lovey başıyla onayladı.

Şimdiye kadar yemek salonundaki ve mutfaktaki işler tamamen durmuştu. Garsonlar ve müşterilerin hepsi duymak ve görmek için küçük lobiye girmeye çalışıyordu.

Sully kadının durumunu değerlendiriyor, alnındaki küçük kesiğe bakıyor, sonra da başka kesikler olup olmadığını kontrol ediyordu.

"Hanımefendi, bana ağrının en kötü olduğu yeri gösterin" dedi.

Melissa'nın gözleri o kadar yanıyordu ki açamıyordu ama kurtarıcısının sesine kilitlenmişti ve sorduğu her şeye cevap veriyordu.

"Başım ve boynum, sanırım."

"Hareket etmemeye ya da başını çevirmemeye çalış, tamam mı?" dedi.

Melissa'nın kalbi ani bir korkuyla çarptı. Baş ve boyun yaralanmaları genellikle daha büyük sorunlara yol açardı ve adam onu arabadan çıkarmadan önce onu hareketsiz hale getirecek zaman yoktu.

"Bacaklarını oynatabiliyor musun?"

diye sordu. Melissa tekrar cevap verdi.

"Aferin," dedi ve ardından kırık kemik izi var mı diye kollarını ve bacaklarını aşağı yukarı yoklamaya başladı.

"Gözlerim çok kötü yanıyor," diye fısıldadı.

"Biri gözleri için ıslak bir bez getirebilir mi?" diye sordu.

Lovey işaret etti. "Wendy, git mutfaktan bir tane getir."

"Evet, hanımefendi," dedi garson kız. Lobiden koşarak çıktı ve elinde ıslak keten bir yemek peçetesiyle geri döndü. "Buyurun," dedi ve peçeteyi Sully'ye uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi ve yaralı kadının eline uzandı. "Melissa. Adın Melissa, değil mi?"

"Evet."

"Bunu hissediyor musun? Gözlerinin üzerine koyacağım."

Sesinin yumuşak tonu, peçetenin bir kısmını açıp yüzüne koyarken elinin dokunuşu kadar nazikti. Yapabildiği tek şey yumuşak bir inleme oldu, ama bu rahatlama başka bir şey değildi.

Melissa onu görmek istiyordu -sesiyle uyumlu olan adamı- ve ıslak bezi göz kapaklarına vurduktan ve soğuk suyun kapakların altına sızmasına izin verdikten sonra nihayet gözlerini açabildi. Görüşü hala biraz bulanık, ama gördüğü şey siyah saçlı ve nazık gözlü yakışıklı bir

adamdı.

Zamansız birkaç saniye boyunca bakışları kilitlendi.

Gördüğüm en yeşil gözler, diye düşündü Sully ve sonra bankın yanına diz çöktü çünkü başı

Dönüyordu. Boğazı muhtemelen duman solumaktan yanıyordu ve omzundaki ağrı giderek artıyordu. "İyi misin?" Lovey sordu.

"Evet, hanımefendi. Sadece dumanı hissediyorum," dedi.

Lovey cevap veremedi kapı açıldı ve birkaç itfaiyeci içeri girdi.

"Bayan Lovey, düşen enkazın yukarıdaki herhangi bir şeyi tutuşturmadığından emin olmak için çatınıza çıkıyoruz."

"Aman Tanrım," dedi Lovey ve bakmak için onlarla birlikte dışarı koştu. İçeri geri döndüğünde, bir sedyeyi iten iki acil yardım görevlisi hemen arkasındaydı.

Melissa'nın durumunu üstünkörü kontrol ettikten ve bir boyunluk taktıktan sonra onu sedyeye yüklediler ve bekleyen ambulansa götürdüler.

Sağlık görevlileri geldiğinde Sully dışarı çıktı ve koşarak caddenin karşısındaki arabasına gitti. Araba hâlâ çalışır durumdaydı, anahtarlar kontakta ve kapı ardına kadar açıktı. Direksiyonun arkasına geçti, sonra kapıyı kapattı ve derin bir nefes aldı.

Kansas City İtfaiyesi'nden yeni ayrılmış biri için bu, emekliliğe başlamak için harika bir yoldu. Olay yerinden ayrılan bir ambulans görünce onu acil servise kadar takip etti. Omzu fena halde ağrıyordu ve ona çarpan şeyin hâlâ içinde olduğundan emindi.

* * *

Melissa şoktaydı. Ambulans yolculuğu gerçeküstü gelmişti ve onu sedyeden acil servise bir yatağa naklettiklerinde bile bunun olduğuna inanamıyordu. Etrafını saran insanlar durumunu değerlendirmeye başladılar, birbirleriyle konuştular ve Melissa'nın başı dönene kadar ona neyin acıyıp neyin acımadığına dair hızlı hızlı sorular sordular.

Cehennemden gelen bir baş ağrısı vardı. Gözleri yanıyordu ve çok derin nefes almak canını acıtıyordu. Duman solumaktan mı, direksiyonun çarpmasından mı, yoksa her ikisinin birleşiminden mi olduğunu bilmiyordu. Ona kimin çarptığını ve hayatını kurtaran adamı hâlâ tanımıyordu. Ancak kısa bir süre sonra, portatif X-ray cihazını odasından çıkarırlarken, adamın sesini tekrar duydu. Bu kez ses kendi odasının yanındaki odadan geliyordu ve hemen merak etti.

"Beni kurtaran adam yan odada, değil mi?" Melissa sordu.

Hemşiresi Hope Talbot cevap vermekte tereddüt etti.

"Orada kimin olduğundan emin değilim, tatlım. Birkaç dakika içinde senin için kontrol edebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Melissa. "Beyin sarsıntısı geçiriyor muyum? Röntgenlerden iç yaralanmalarım olup olmadığını anlayabilirler mi?"

Hope, Melissa'nın kulağında biraz kurumuş kan fark etti ve kulağından kan gelmediğinden emin olmak için bir çubukla sildi.

Hope, "Sadece kafadaki kesikten biraz kan akmış," dedi ve Melissa'nın alnında az önce yapıştırdıkları yarayı kontrol etti. "Test sonuçları sorularını yanıtlayacak, tatlım. Şimdilik dinlen ve bana ihtiyacın olursa bu zili çalmayı unutma, tamam mı?"

Melissa başını salladı ama Hope odasından çıkar çıkmaz bacaklarını yataktan sarkıtıp doğruldu. Hareket etmek sandığı kadar kolay değildi ve oda dönmeyi bırakana kadar kendini sabit tutması gerekti. Ama kendini iyi hisseder hissetmez yataktan kaydı ve yan odaya yöneldi.

Kapı açıktı ve onu kurtaran adam gömleksizdi ve yatağın kenarında oturuyordu. Dr. Quick sırtındaki bir kesiği temizliyordu. Adam konuşmuyor ya da hareket etmiyordu ama elleri yumruk şeklindeydi, bu da muhtemelen acı çektiği anlamına geliyordu.

Melissa'nın başı da kalbi kadar sert çarpıyordu. Vücudunun üst kısmındaki her kas gergin ve zayıftı ama manzaraya hayran kalamayacak kadar başı dönüyordu ve odaya girmeden önce

dikkatlerini çekmek için kapıyı çaldı.

Dr. Quick de dahil olmak üzere herkes dönüp baktı, ama Melissa yabancıya bakıyordu ve baktıkça şaşkınlığı daha da artıyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu. "Çok tanıdık geliyorsun." Sully yine onun gözlerine bakıyordu.

"Benim adım Sully Raines."

Melissa kaşlarını çatı. "Missouri'den Johnny Raines diye birini tanıyordum."

Ona Melissa dediklerini hatırlayınca Sully'nin kara gözleri büyüdü.

"Melissa mı? Missy, sen misin?"

Melissa'nın nefesi kesildi. "Evet! Aman Tanrım, Johnny! Bunun olma ihtimali nedir? Sen nereden geldin? Neden Blessings'tesin? Az önce hayatımı kurtardın. Kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim!"

Doktor Quick kapıyı işaret etti.

"Yataktan çıkmaman gerekiyor," dedi, ama Melissa onun sözlerini kabul etmedi bile. Sully gülümsedi.

"Lisedeyken Sully için Johnny'yi bıraktım. Neden burada olduğuma gelince, bu uzun bir hikaye."

"Sadece geçiyor muydun?" Melissa sordu.

"Tam olarak değil," dedi Sully.

Melissa daha fazla bir şey sormadan Hope onu kolundan yakaladı.

"İşte buradasın Melissa Dean. Aklının başında olduğunu sanıyordum," dedi Hope. Melissa'yı dirseğinden tutup odasına götürdü ve tekrar yatağına yatırdı. Sonra iki korkuluğu da kaldırdı ve yorganı yukarı çekti. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Hope.

Melissa başının döndüğünü ve tekrar yatıyor olmaktan memnun olduğunu itiraf etmeyecekti.

"Aman Tanrım, Hope! Anlamıyorsun! Onu tanıyorum! Onunla birlikte büyüdüm. Öptüğüm ilk erkek oydu ve onu on üç yaşından beri görmedim! O benim hayatımı kurtardı, Hope. Sana teşekkür etmeliydim."

Hope gülümserken Melissa'nın bir tutam saçını alnından uzaklaştırdı. "Bu inanılmaz ve ben kaderin cilvelerini herkesten daha iyi anlıyorum. Ama siz ikiniz daha sonra eski günleri yad edeceksiniz. Kendinden geçerek kendini daha da kötüleştirmek istemezsin, tamam mı?"

"Evet, söz veriyorum. Siz beni kontrol etmeyi bitirene kadar kendi başıma kalkmayacağım."

Hope gitti ve Melissa dinlenmeye çalıştı ama orada yattıkça canı daha çok yanmaya başladı. Sully kapısında belirdiğinde gözyaşlarına boğulmak üzereydi.

"Hey," dedi.

"Hey," dedi Melissa, onun ne kadar uzadığını ilk kez fark etmişti.

"Şimdi gidiyorum ama birkaç gün şehirde olacağım. Eğer kendini daha iyi hissedersen, belki Granny's'de kahve içmek için buluşabiliriz. Ben Blessings Yatak ve Kahvaltı'dayım. İstersen bana mesaj bırakabilirsin."

"Yapacağım. Söz veriyorum. Yaralandığın için üzgünüm ama bugün için tekrar teşekkür ederim. Sen olmasaydın ölebilirdim."

Sully boş verdi. "Seninle böyle karşılaşmaktan duyduğum zevk için acıya katlanacağım. Doktor ne derse onu yap," dedi ve sonra gitti.

Melissa gülümsedi ve gözlerini kapadı. Odaya bir sonraki gelişlerinde gelenler Hope ve doktordu. Doktor Melissa'nın yatağının yanına gitti.

"Nasıl hissediyorsun?" Dr. Quick

sordu. "Her yerim ağrıyor," dedi

Melissa.

Başını salladı. "Olması gerektiği gibi ve duyduğuma göre iyi bir kurtarma operasyonu geçirmiştir."

"Arabadan çıkamadım," dedi ve ağlamaya başladı. "Öleceğimi sandım ve sonra bu adam birdenbire ortaya çıktı. Arabanın içi duman doluydu. Onu zar zor görebiliyordum ama sesini çok net duyuyordum. Hiç paniklemedi. Bir kere bile. Şimdi onu tanıdığımı öğrendim. Onunla birlikte büyüdüm."

Dr. Quick, "Eski arkadaşınız, siz vurulduğunuzda tam da doktorun istediği şeydi," dedi. "Kendisi yakın zamanda emekli olmuş bir itfaiyeci."

Melissa hâlâ onun görünüşüne hayret ediyordu. "Kader gerçekten de hayatımıza bazı sürprizler katıyor." "Katılıyorum," dedi Dr. Quick. "Şimdi sana gelelim. Hiçbir yeriniz kırılmamış ama muhtemelen incinmişsiniz ve

Kırık kemik olmamasına rağmen göğüs bölgenizde ciddi morluklar var. Alnında cama çarptığın yerde bir kesik var ama onu yapıştırdık ve güzelce iyileşecektir. Saçımdan birkaç cam parçası çıkardık ama Hope sen acil servisten çıkmadan önce hepsini çıkardığımızdan emin olacak. Hâlâ baş dönmesi yaşıyor musun?"

"Biraz," dedi Melissa.

Başını salladı. "Bu beyin sarsıntısı. Bir seçeneğin var. Bu gece burada kal ya da eve git ve seninle kalacak birini bul. Nerede yaşadığını biliyorum. Yatak odan üst katta mı?"

Başını salladı.

"Eğer yapabilirsen, en azından bu gece için, dengeni ve hareket kabiliyetini ne kadar çabuk geri kazandığının görene kadar aşağıda kal."

"Yapabilirim. Aşağıda bir banyo var ama tüm kıyafetlerim ve banyo malzemelerim üst katta."

Dr. Quick, "Bu yardımla kolayca düzeltilebilir," dedi. "Peki ne yapalım? Burada mı kalalım, yoksa bir arkadaşımızı mı arayalım?" "Kimi arayacağımı bilmiyorum," dedi Melissa.

"Arkadaşlarım var ama kız arkadaşım yok. Öyle değil.

Bu."

Hope onun kolunu okşadı. "Evet, öyle. Vardiyam öğleden sonra üçte bitiyor ve yarın izin günüm. Yarın sen iyileşene kadar burada kalacağım. Ama şimdilik, gelip seni alması ve eve götürmesi için birini arayacağım. Ben gelene kadar burada kalacaklar, tamam mı?"

Melissa tekrar ağlamaya başladı.

"Ağlama şekerim," dedi Hope. "Biz hallederiz."

Hope Melissa'nın saçlarını son bir kez taramak için yatağın başını kaldırırken Dr. Quick odadan çıktı. Şef Pittman kapıda belirdiğinde neredeyse bitirmişti.

"Melissa, benimle bir dakika konuşmak ister misin?" "Evet," dedi.

Hope ona gülümsedi. "İşim bitti. Sanırım artık gidebilirsin. Birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve yakında seninle konuşacağım. O tamamen senindir, Lon."

"Teşekkürler," dedi Lon. "Oh, hey, Hope! Pazar günü akşam yemeğine geliyor musunuz?"

"Şaka mı yapıyorsun? Polis şefi olan bir enişteye ve Mercy gibi yemek yapabilen bir kız kardeşe sahip olmanın ne kadar havalı olduğunu biliyor musun? Bunu hiç kaçırmazdık," dedi Hope.

Lon ona bir başparmak işareti yaptı ve Melissa'nın yatağının yanına gitti. "Kaza hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Arabayı hiç görmedim ve arabam dönmeyi bırakana kadar ne olduğunu bilmiyordum.

Bana kim vurdu?" diye sordu.

"Niles Holland," dedi.

Melissa'nın dudakları şok içinde aralandı. "Niles - şehir kulübünün başkanı - Holland mı? Ne oldu?"

"Evet, o Niles."

Melissa'nın nefesi kesildi. "Ciddi değil misin? Yaralandı mı? Aman Tanrım. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Lon kaşlarını çatı. "Hiçbir şey için özür dilemiyorsun. Kendini enkazdan kurtardı ama

arabalar patladı, üzülerək söylüyorum ki uçan enkaz yüzünden öldü."

"Olamaz! Zavallı Barb. Bu korkunç bir şey," dedi Melissa ve tekrar ağlamaya başladı. "Tüm bu gün, hayatın ne kadar hızlı değişebileceğine dair bir gerçeklik kontrolü oldu."

* * *

Sully temiz kıyafetlerini giymek için pansiyona dönerken hâlâ gülümsüyordu. O enkazdan çıkardığı kadının Missy olduğuna inanamıyordu. Onun kalbinde özel bir yeri vardı ve onunla tekrar konuşmak için sabırsızlanıyordu.

Ancak B and B'ye geri döndüğünde, durumu biraz heyecan yarattı. "Sana ne oldu böyle? İyi misin?" Rachel sordu.

"Ana Cadde'de oldukça kötü bir kazaya tanık oldum ve çarpan kadını yanan arabasından çıkardım. Ben iyiyim. Sadece kadını taşıırken yanan enkaz beni kesti."

Rachel'ın nefesi kesildi. "Aman Tanrım. Bir saat kadar önce büyük bir patlamaya benzer bir ses duydum.

Bu muydu?"

"Evet, hanımefendi."

"O kadın kimdi?"

"Melissa Dean. İşin garip tarafı onu tanıyor olmam. O taşınmadan önce Missouri'de birlikte büyüdük."

Rachel gülümsedi. Böyle hikâyelere bayılırdı. "Ne tesadüf!" dedi. "Ama Melissa iyi mi?"

Sully başıyla onayladı. "İyileşecek. Oldukça sert bir darbe aldı ve yaralarının boyutundan emin değilim ama hayatı tehlikesi yok gibi görünüyor."

"Olamaz! Tanrı onun kalbini korusun!" dedi Rachel. "Yarın ona biraz yiyecek götürdüğümünden emin olmalıyım.

Muhtemelen bir süre ağrıyacak ve yatacak. Ona vuranın kim olduğunu duydun mu?"

"Hayır, duymadım."

"O zaman sanırım büyükannene gitmedin, değil mi? Açlıktan ölmüş olmalısın."

"Aslında, yanan enkaz sorun olmaktan çıkana kadar onu götürdüğüm yer Granny's. Temiz kıyafetler alıp geri döneceğim."

"Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız, size burada öğle yemeği hazırlamaktan mutluluk duyarım. Sana sandviç yapmak için bir sürü biftek ve tatlı olarak da şeftalili tartım var. Bud eve dönüyor. Bizimle yemeni çok isteriz. Böylece dinlenir ve daha sonra akşam yemeği için Büyükanne'ye gidirsiniz."

Sully tereddüt etti. Teklif cazipti. "Sırtım oldukça ağrıyor. Eğer sorun olmayacağından eminsen, teklifini kabul edebilirim."

"Mükemmel," dedi Rachel. "Sen git ortalığı topla. Bud ve ben her zaman mutfakta yeriz ve şu anda buradaki tek misafir sensin. Her şey mükemmel olacak. Aşağı indiğinde yemek odasının sonundaki çift kapıdan geç."

"Evet hanımefendi, tekrar teşekkür ederim." "Lütfen bana Rachel deyin," dedi.

Sully başıyla onayladı, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kendini odasına bıraktı. Bir kez daha duşa girmiş, kanı ve boğucu duman kokusunu temizliyordu. Sırtındaki küçük yara da, küçük bir metal parçasını çıkarıp temizledikten sonra yapıştırıcıyla kapatılmıştı. Ilık suyla duş aldı, sırtını kuruladı ve daha temiz giysiler giydi. Bu gidişle çamaşır yıkatacak bir yer aramaya başlayacaktı.

Aşağı indiğinde bulaşık tıkrıtları ve ardından sesler duydu ve sesleri takip ederek mutfığa girdi.

"İçeri gel, içeri gel!" Rachel söyledi. "Sully, bu benim kocam Bud. Bud, bu Sully."

sana anlatıyordum."

Bud gülümseyerek öne çıktı ve hemen Sully'nin elini sıktı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi Bud. "Görünüşe göre Blessings'e oldukça iyi bir giriş yapmışsınız. Normalde bu kadar heyecanlı olmaz. Masaya oturun. Öğle yemeği neredeyse hazır. Umarım açsınızdır. Bu açık yüzlü biftekli sandviçler bomba gibi ve üzerlerindeki sos da öyle. Rachel şu anda fritözden patates kızartması çıkarıyor. Kahve mi yoksa tatlı çay mı istersiniz?"

Sully, "Tatlı çay lütfen," dedi.

Yemekler dakikalar sonra geldi ve oturur oturmaz Bud patates kızartması için ketçaba uzandı. O uzandığında Rachel gözlerini devirdi.

"Köylü," dedi. Bud,

"Züppe," diye karşılık verdi.

Sonra Bud patates kızartmasının üzerine ketçap dökmeye başlayınca birbirlerine güldüler. Bud, "Rachel bu sandviçlerle birlikte gelen patates kızartmalarının üzerine sos dökülmesi gerektiğini düşünüyor," dedi.

Rachel, "Bud her şeyin üzerine ketçap koyuyor, bu da benim harika bir aşçı olduğumu düşününce egoma hafif bir darbe oluyor," diye karşı çıktı ve sonra kocasına göz kırptı.

Sully güldü. "Ketçabı uzatır mısın lütfen?" dedi ve Bud'ın yaptığıнын aynısını yapmaya başladı, bu da Bud ve Rachel'ı kahkahalara boğdu.

"Sanırım bu her şeyi çözer," dedi Rachel. "Roma'dayken... ve tüm bunlar. Biri *bana* ketçabı da uzatabilir mi? Oh... ve tatlı için yer ayırın. Şeftalili pasta à la mode."

Sully ilk ısırığını aldı ve sonra zevkle gözlerini devirdi.

"Bu harika. Et çok yumuşak. Bunun için ne tür ekmek kullanıyorsunuz?" diye sordu. "Farklı çeşitler," dedi Rachel. "Bu kızarmış ve tereyağlı ekşi mayalı ekmek."

"Bunu unutmayacağım," dedi Sully. "Ben hâlâ görevdeyken itfaiye istasyonunda sırayla yemek pişirirdik. O adamlar bu yemeğe bayılırdı. Rachel, sen harika bir aşçısın."

Rachel gülümsedi ve bir an durup iki adamın açlıktan ölüyormuş gibi yemeklerini mideye indirmesini izledi. İnsanların yemeklerini sevdiğini bilmenin verdiği tatmin, B and B'ye sahip olmaktan hoşlanmasının en büyük nedenlerinden biriydi.

* * *

Öğle yemeği bittikten sonra Sully dinlenmek için üst kata çıktı ve enkazı hayal ederek uykuya daldı.

Rüya kafasında bir döngü halindeydi -kendine özgü bir tür ebedi cehennem. Rüyasında, arabadakinin Missy olduğunu ve onu kurtaramadığını biliyordu. Uyandığında kafasının içinde onun çığlıklarını tekrar tekrar duyuyordu.

Ayağa kalkarken inledi ve pencerelere doğru yürüdü. Gün önceki kadar güneşli değildi ve havanın değişip değişmeyeceğini merak etti.

Omzu ağrıyordu ve mini buzdolabının dolu olduğunu hatırladı. İçinde ne olduğunu görmek için dolabı açtı ve bir Mountain Dew alıp açtı. Bir yudum içti, sonra seyahat çantasından reçetesiz satılan ağrı kesicilerden birkaç tane çıkardı ve bir yudum daha içerek onları da yatıştırdı.

Sully öz annesini aramanın tehlikeli olabileceğini hesaba katmamıştı ama omzundaki zonklama ona Melissa'yla birlikte ölüme ne kadar yaklaştıklarını hatırlattı. Şu anda nasıl olduğunu, hâlâ hastanede mi olduğunu yoksa eve mi gittiğini merak etti.

Sonra birdenbire, eve gidecek birisinin olup olmadığını merak etti ve oraya gittiği için bile kendine şaşırdı. Onu doğuran kadını aramaya gelmişti, güzel bir kadına dönüşmüş olsa bile ergenlik

aşkıını tazelemeye değil.

Yine de onun kurallara meydan okuyuşunu hatırlayarak gülümsedi. Onun odasına girdiğini görünce

teşekkür etmeye kararlıydı, bunu yapmak için yataktan kalkması gerekse bile. Yataktan kalkmadığı için onu azarlayan doktorun yüzüne bakmak, doğru şeyi yapmaya kararlı bir kadının kanıtıydı ve artısı da birbirlerini tanıdıklarını öğrenmesiydi.

Onu ve hayatını merak ediyordu. Belki arar ve bir fincan kahve teklifini kabul ederdi. Bu dört gözle beklediği bir şeydi; araştırmasının gerginliğinden rahatlatıcı bir mola. Bu öğleden sonra yerel adliyeye gidip tapuları ve evlilik belgelerini incelemeyi planlıyordu. Ayrıca yerel gazeteyi de araştırmayı planlıyordu, bu da muhtemelen kütüphaneye gitmesi anlamına geliyordu. Ama daha bugün gelmişti. Beklenmedik drama sağ olsun, takılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar ağrıyordu ve her zaman yarın vardı.

Bölüm 3

Ruby Butterman arkasında bir hastabakıcıyla çıkageldiğinde Melissa olanların şokuyla titremeye başlamıştı.

Melissa onun içeri girdiğini görünce, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedi.

Ruby onun yanağını okşadı. "Teşekkür etmene gerek yok şekerim. Arkadaşlar bunun içindir. Arabam zaten kapıda ve bu iyi genç adam seni tekerlekli sandalyesiyle gezdirecek." Sonra hastabakıcıya baktı ve kaşlarını çatı. "Tommy, yine kendi saçını mı kesiyorsun?"

Tommy sırtı. "Evet, hanımefendi. O kadar kötü mü?"

Ruby gözlerini devirdi. "Sadece bir randevu al ve dükkana gel ki birimiz bu pisliği tamir edebilsin."

Yüksek sesle güldü. "Evet, hanımefendi. Kesinlikle yapacağım."

"Güzel. Şimdi Melissa'yı şu sandalyeye oturtalım da onu eve götürüyim. Eve götürmek için ağı kesici var mı?"

"Evet, hanımefendi. Phillips Eczanesi'ne çağrıldılar," dedi Tommy.

"Yeterince iyi," dedi Ruby.

Birkaç dakika sonra Ruby ve Melissa eczaneye doğru yola çıktılar. Yanan arabalar çekilmiş ve enkaz sokaklardan temizlenmiş olsa da, yangının siyah izleri kaldırımında hâlâ görülebiliyordu.

Melissa, "Tüm bunların olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Kızım, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Dünyanı değiştirmek için bir kalp atışından fazlası gerekmez. İyi misin, yoksa arkana yaslanman mı gerekiyor? Koltuk yatıyor."

"Ben iyiyim," dedi Melissa. "Eczaneye çok uzak değil, eve gitmek de uzak değil."

Birkaç dakika sonra Ruby eczaneye ulaştı ve park etti.

Ruby, "Sen burada otur şekerim," dedi. "Uzun sürmez." Saniyeler içinde arabadan inip eczaneye girdi.

Melissa koltuk başlığına yaslandı ve gözlerini kapadı. Artık hastaneden çıktığına göre, bütün bunların kötü bir rüya olduğuna kendini neredeyse inandırabilirdi, ama her yeri ağrıyordu ve Niles ölmüştü, Johnny Raines de az önce hayatını kurtarmıştı. Onu Sully olarak düşünmeye alışması biraz zaman alacaktı ama Niles için çok üzülüyordu. Kasabanın önde gelenlerinden biri ve şehir kulübünün başkanıydı. Sadece birkaç ay önce kasaba konseyine seçilmişti ve şimdi o da yoktu.

Ruby ilaçları ve bir şişe suyla geri döndüğünde hâlâ gözyaşlarını tutamıyordu.

Ruby suyu açtı ve reçeteyi Melissa'ya uzattı. "Şimdi iki hap al," dedi. Melissa hapları elinde sallayınca Ruby ona suyu uzattı ve yutmasını izledi.

"Aç karnına alınmaması gerektiği yazıyor. Evinizde yiyecek var mı?" Ruby sordu. Melissa ağlamaya başladı.

"Neyin var tatlım?" Ruby sordu.

"Öğle yemeği için eve mi gitsem yoksa büyükanneme mi gitsem diye kendi kendime tartıştım. Eğer eve gitseydim, bunların hiçbirisi olmayacaktı."

"Ya da... Niles dur işaretinden geçip sana çarpmasaydı, bunlar olmayacaktı," dedi Ruby. Melissa içini çekti. "Haklısın. Sanırım bir kazayı anlamlandırmanın bir yolu yok ve evet, yemek var."

"Tamam o zaman. Gidiyoruz," dedi Ruby ve kaldırımdan geri çekildi.

Melissa yol boyunca sessizdi ve hâlâ titremekten kendini alamıyordu. Ruby kaşlarını çattı. "Sana biraz yiyecek verir vermez dinlenmen gerek."

Melissa'nın evinin önüne geldiklerinde, Melissa rahat bir nefes aldı. Evin görüntüsü hiç bu kadar hoş olmamıştı.

Ruby onu içeri götürdü, düşmesinden korktuğu için gitmesine izin vermekten korkuyordu ama Melissa burada olduğu için kendini daha iyi hissediyordu.

Melissa, "Ben banyoya gidiyorum," dedi.

Ruby başıyla onayladı ve oturma odasını işaret etti.

"Neden oturmak ve yemek yemek için koltuğu almıyorsun? Kucağında bir tepsi tutmak senin için kolay olur ve ayakların yukarıda daha rahat edersin," dedi Ruby. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfığa gidiyorum."

Melissa bunların hiçbirini hakkında tartışmadı ve kısa bir süre sonra yatağında Ruby'nin artık jambondan yaptığı sandviçi yiyordu, yanında da bir bardak süt vardı.

Ruby, "Biraz süt iç, şekerim," dedi.

Melissa birkaç yudum aldı, sonra yemeye devam etti, daha fazla yiyemeyecek kadar doyana kadar ısırıkları süt yudumlarıyla değiştirdi.

Ruby kanepenin arkasından aldığı bir yorganı Melissa'nın üzerine örttü, sonra da tepsiyi mutfığa taşıdı. Geri döndüğünde ağıri kesiciler etkisini göstermiş ve Melissa uyumuştı.

Ruby usulca, "Tanrı seni korusun," dedi ve sonra kanepeye oturup ayakkabılarını çıkardı ve uzandı. Çok geçmeden gözleri ağırlaştı ve o da uykuya daldı.

* * *

Granny's Country Kitchen bu gece özellikle yoğundu. Topluluğun sevilen bir üyesini kaybetmenin ve bir başkasının yoldan geçen bir yabancı tarafından kurtarılmasının yarattığı yıkımın ardından, yemek yiyenler arasındaki sohbetler aşağı yukarı aynı konu üzerineydi.

Lovey, Melissa ve onu kurtaran kişiye barınak sağlamada küçük bir rol oynadığından, herkes olanlarla ilgili onun görüşünü almak istiyordu. Şimdiye kadar gelen herkese çatısının düşen molozlardan zarar görmediğini ve hayır, o yabancıyı tanımadığını ve adını bile bilmediğini söyleyerek güvence veriyordu. Melissa Dean'in kazanın kurbanlarından biri olduğunu öğrenmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki, itfaiyecilerin çatısındaki yangın tehlikesi konusunda onu uyarmasının verdiği endişeyle yabancı Granny's'den sıvışmış ve o daha ne olduğunu anlamadan ortadan kaybolmuştu.

Neredeyse herkes artık kazaya neden olan kişinin Niles Holland olduğunu biliyordu. İşin korkunç ironisi, Holland'ın kazadan hafif sıyrıklarla kurtulmuş olması ve kısa bir süre sonra uçan enkaz altında kalarak ölmesiydi. Onun ölümüyle birlikte üçüncü bir kurban daha ortaya çıkmıştı: kederli karısı Barbara. Küçük Blessings kasabasında hüzünlü bir gündü.

Sonra, herkesi sevindirecek şekilde, günün kahramanı akşam yemeğine geldi.

* * *

Kapı açıldığında Lovey ön tezgâhtaydı. Her zamanki gibi, günün kahramanını tanıyarak hazır bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Sonra gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı ve adamın neden tanıdık geldiğini anlamaya çalıştı.

"Tekrar hoş geldin," dedi. "Kan ve lekeler olmadan çok daha farklı görünüyorsun. İyi misin?"

Sully, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu arada, ben Lovey ve Granny's'in sahibiyim. Bu geceki

konuşmamızın bir parçasıydınız. En sevdiğimiz sakinlerimizden birini kurtardınız ve bunun için size minnettarız."

"Bana sadece Sully deyin ve olay sırasında orada olmam tamamen tesadüftü."

"Sully, yalnız mı yemek yiyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

"O zaman benimle gelin ve kendinizi hazırlayın. Sizi Blessings'in en iyilerinden bazılarıyla tanıştırmak üzereyim."

"Ve bilesiniz diye söylüyorum, yemeğiniz müesseseden."

"Teşekkür ederim," dedi Sully. "Eviniz şiddetle tavsiye edildi. Blessings Bed and Breakfast'ta kalıyorum ve hem Rachel hem de Bud sizden övgüyle söz ettiler."

Lovey gülümseyerek bir menü aldı ve onu yemek odasına götürdü.

Sully kadının gümüş beyaz saçlarına hayranlıkla bakıyor ve işinin durmak bilmeyen akışı yüzünden formda kaldığını tahmin ediyordu.

Yemek yiyenler Lovey'nin kimi oturttuğunu görmek için başlarını kaldırıp baktılar ve sonra Lovey durup dikkatlerini çekmek için kulak tırmalayan bir ısıklık çalınca tekrar baktılar. Sully'nin hoşuna gidecek şekilde, oda hemen sessizleşti, bu da onun bunu ilk kez yapmadığına inanmasına neden oldu.

"Millet! Bu Sully, Melissa'nın hayatını kurtaran adam!"

Salon alkışlar, tezahüratlar ve gülümsemelerle inledi. Sully'nin karşılık vermekten başka çaresi yoktu. Yemek salonunda ilerlerken kendisine iltifat eden insanlara el salladı ve başını salladı ve Peanut ile Ruby'nin masasının önünden geçerken Peanut ayağa kalktı.

"Nimetlere hoş geldin, Sully. Ben Peanut Buttermann, bu da eşim Ruby. Eğer yalnız yemek istemiyorsanız, bize katılmanızı çok isteriz."

Sully gülümsedi. Peanut Buttermann adında bir adamla tanışmak göz ardı edilemezdi ve masada oturan güzel kadının gülümsemesi kocasının davetini yankılıyordu.

"Böyle sıcak bir daveti nasıl geri çevirebilirim?" dedi Sully. "Sanırım burada oturacağım, Bayan Lovey."

"İyi seçim," dedi ve menüyü boş sandalyeye bıraktı. "Yemeği müesseseden, Fıstık."

Hepinize iyi eğlenceler." Sully otururken o da aceleyle ön tarafa döndü. Sully, "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Elbette," dedi Peanut.

İçki siparişini almak için bir garson belirdi ve o gittiğinde, Peanut menüyü işaret etti. "Ne yemek istediğinizi öğrenmek için menüyü okumanıza izin verecek kadar sessiz olacağız. Ne istersen

seçin, hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Sully yemek seçeneklerini gözden geçirdi ve garson kız elinde tatlı çay ve küçük bir sepet taze bisküviyle belirlediğinde hemen kızarmış yayın balığında karar kıldı.

"Ne yemek istediğine karar verdin mi?" diye sordu.

"Kızarmış yayın balığı yemeği," dedi.

Ruby masanın diğer tarafına uzandı ve onun kolunu kısa bir süre okşadı.

"Siz o harika bisküvilerden birini yağlarken, bize sizi Blessings'e getiren şeyin ne olduğunu anlatın" dedi.

"O kadar iyi mi?" Sully sordu.

"Sadece yağla ve bir ısırık al," dedi Peanut.

Sully tartışmayacaktı. Sıcak bisküvi sıcak bisküviydi, o yüzden bir tanesini ikiye böldü, üzerine biraz tereyağı sürdü ve hızlıca bir ısırık aldı. Daha çiğnemeye fırsat bulamadan lokmalar ağzında erimeye başlayınca bir kazananla karşılaşmıştı. <https://rantey.org>

"Vay canına," dedi.

"Söylemiştim," dedi Ruby. "Şimdi bize sizi kasabaya neyin getirdiğini söyleyin."

Sully cevap vermeden önce ikinci bir ısırık almış, çiğnemiş ve yutmuştu bile.

"Aslında ben birini arıyorum. Birkaç ay önce annem öldü.

Kişisel evraklar aracılığıyla evlatlık olduğumu öğrendim. Büyük bir şok yaşadım ve birkaç gün içinde öz annemi aramaya karar verdim. Bu bir yolculuk oldu ve elimdeki en son bilgi, burada, Blessings'te iade adresi olan eski bir mektup."

Ruby'nin gözleri büyüdü ve Peanut'ın hemen ilgisini çekti. Böyle bir şeyi bilmemeyi hayal bile edemiyordu.

"Ben bir avukatım," dedi Peanut. "Her türlü velayet savaşıyla ve çocuklar terk edildiğinde ya da istenmediğinde sosyal hizmetlerle uğraştım ama hiç öz ebeveyn arayışında olan biriyle karşılaşmadım. Şansınız yaver gidiyor mu?"

"Bazılarının sahip olduğundan daha fazla bilgiye sahip olarak başladım," dedi Sully. "Öz annemin adı Janie Chapman'mış ama buraya geldiğinde Janie Carter olmuş. Doğduğum gün beni evlat edinen aileme teslim etmiş ama işte burada hikâye tuhaflaşıyor. Hastaneden onlarla birlikte eve gelmiş ve sonraki altı ay boyunca annemle babam çalışırken beni emzirmiş ve bana bakmış. Sonra bir gün uyandıklarında, o gitmişti. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden aniden gittiğini.

Neden benden vazgeçmek zorunda kaldığını. Babamın kim olduğunu. Bilirsiniz... tüm olağan sorular."

Ruby gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Bu çok trajik bir hikâye. Altı ay boyunca kendi bebeğiyle bağ kurduktan sonra bu kadar ani bir şekilde ayrılmasına neyin sebep olabileceğini hayal bile edemiyorum."

Sully başını salladı. "Benim de sorularımdan biri bu. Ani kaçışını ne tetikledi? Bir soyağacı sitesine DNA örneği gönderdim, sonra da gerçekleri araştırmama yardım etmesi için bir araştırmacı tuttum. Başından beri benimle birlikte araştırıyordu. Öz annemin adını bilmeme rağmen, sonraki yıllarda iki kez evlendiğini öğrendim. İçinizden birinin bu isimde bir kadın tanıdığını sanmıyorum. Şimdiye kadar altmışlı yaşlarının başında olmalıydı."

Ruby, "Ana Cadde'de Curl Up and Dye adında bir kuaför salonu işletiyorum," dedi. "Bu isimde birini tanımıyorum ve eğer hala burada yaşıyor ve yeniden evlenmemiş olsaydı, onu tanırdım."

"Ben de bu isimde birini hatırlamıyorum," dedi Peanut.

Sully başını salladı. "Şaşırmadım. Ama pes etmiyorum. Burada hâlâ kontrol etmem gereken birkaç yer var ve etrafa sormaya devam edeceğim. Belki araştırmacım bir yerlerde yeni bir ipucu bulur. Cevapları alana kadar pes etmeyeceğim."

Sohbet daha fazla ilerlemeden yemekleri geldi ve yemek yerken ziyaret etmeye başladılar. Kaza hakkında konuşurken Ruby Melissa'dan bahsetti.

"Melissa'yı hastaneden eve götüren bendim. Öğleden sonraya kadar onunla kaldım ve başka bir arkadaşım da bu gece onunla kalacak."

Sully gülümsedi. "Kurtarılmamla ilgili biraz eşzamanlılık var. Hastanede Missouri'de birlikte büyüdüğümüzü fark ettik. Ailesi ben on dört yaşına basmadan hemen önce taşınmış, o yüzden bu bağlantıyı kurmak sürpriz oldu."

Ruby ellerini çırttı. "Yeniden bir araya gelme hikâyelerine bayılırım! Ve sevinci ondan daha çok hak eden birini tanımıyorum."

Sully kaşlarını çatı. "Melissa hakkında. Onu eve götürdüğünü ve yanında başka birinin kaldığını söylemişin.

Burada hiç ailesi yok mu?"

Ruby, "Onun kendinden başka kimsesi yok," dedi. "Biliyor musun, Sully? Ben her şeyin bir nedeni olduğuna inanırım. Ve anneni burada bulsan da bulmasan da, Melissa'nın bugün ihtiyaç duyduğu melek olman için buraya, Blessings'e yönlendirildiğine inanıyorum. İkiniz hiç konuştunuz mu?"

Sully, "Acil serviste birbirimizi nihayet tanıdığımızda kısa bir süre için," dedi.

Peanut, "Bugün her şeye rağmen hayatta kalmayı başarmış biri," dedi. "Genç yaşta dul kalmış ve burada yoksulluk sınırında çok basit bir hayat yaşıyormuş. Yaklaşık yirmi yıl önce buraya taşındığından beri Bloomer's Hardware'de çalışıyordu. Eskiden yaşlı bir adamın evini temizlerdi.

Elmer Mathis adında bir adamdan ekstra para kazanmak için çalışıyordu. Bu yılın başlarında patronu bir yeğenini işe alabilmek için onu işten çıkarmış. Kızgındı ve haklı sebepleri vardı ama bir yandan da panik içinde başka bir iş bulmaya çalışıyordu.

"Sonra Elmer vefat etti ve sahip olduğu her şeyi ona bıraktı ve bu bir nimetti. O zamandan bu yana durumu büyük ölçüde değişti; Elmer'in çamaşırhane ve temizlik işi, parası ve yıllarca temizlediği eski büyük evi ona miras kaldı. Hayatının her ne pahasına olursa olsun sona ermesi bir trajedi olurdu, ancak mali sıkıntılarının nihayet sona erdiği düşünüldüğünde bu büyük bir ironi olurdu."

Sully sessizdi. Hikâyesini bilmek, ona zaten tanık olduğundan daha da fazla anlam katıyordu. Onunla konuşmak için sabırsızlanıyordu.

* * *

Niles Holland'ın cesedi kaza mahallinden kaldırılırken, Lon üzerinde içki kokusu fark ettiğini düşündü ama duman yüzünden bunu söylemek zordu. Şüpheyi elden bırakacak biri değildi ve yardımcısına döndü.

"Ralph, el koyma alanına bir kamera götür ve Niles'in arabasının içini kontrol et. Bak bakalım boş teneke kutu ya da şişe izi var mı... içki içtiğini gösterebilecek herhangi bir şey."

"Evet, efendim," dedi şerif yardımcısı. "Patlama ve yangından sonra o arabanın içinde ne olduğunu söylemek mümkün değil."

"Patlamadan sonra buralarda hiç bira kutusu ya da şişesi bulamadık, bu yüzden eğer hala arabada değilse, hiçbir şey olmadığını varsayacağım. Ama boş bir içki şişesi ya da boş bira kutuları varsa, bu şüphelerimi doğrulayacaktır. Ne olursa olsun kontrol edin ve fotoğraf çekin. Eğer içki içmişse, bu otopsi raporunda ortaya çıkacaktır."

"Emredersiniz efendim," dedi Ralph ve kruvazörüne yöneldi.

Lon'un hâlâ Barb Holland'a haber vermesi gerekiyordu. Holland'ın evi Blessings'in en ucundaydı ve başka biri ondan önce davranmadan önce ona haber vermesi gerekiyordu.

Lon ihbarı yapmak üzere aracına bindiğinde belediye işçileri sokaktaki camları temizliyordu. Evlerine giden kısa yolu kullanarak Blessings Lisesi'nin önünden geçti ve batı yakasına ulaşana kadar mahallelerin içinden geçti.

Holland'ın evi iki katlı bir Tudor'du ve arazinin ön cephesi boyunca resmi bir peyzaj düzenlemesi vardı. Lon garaj yoluna saptı ve eve doğru sürdü, park etti ve indi. Bu işinin en kötü kısmıydı ama yapılması gerekiyordu. Eve ulaştı ve kapı zilini çaldı, sonra bekledi.

* * *

Barb Holland elinde büyük bir çöp torbasıyla evi gözden geçiriyor, boş bira kutularını ve arada sırada boş içki şişelerini çıkarıyor, yarın temizlikçi kadınlar gelmeden önce kocasının gizli ahlaksızlığının tüm kalıntılarının sır olarak kalmasını sağlıyordu.

Niles'in nereye gittiğini bilmiyordu ama kulübe ya da golf sahasına gittiğinden şüpheleniyordu. Bunlar onun en sevdiği iki mekândı. Çöp kutularını ve ıslak bardaki boş şişeleri temizlemek için yatak odalarından medya odasına geçti, sonra da çalışma odasını gözden geçirdi.

Kapı çaldığında koridorda ilerliyordu. Şimdi bir ikilem içindeydi. Çöpü kendisiyle birlikte kapıya kadar zor taşıdı ve bir anlık dürtüyle çöpü mutfığa götürüp kilere tıktı, sonra aceleyle geri döndü ve kapıyı açmadan önce saçlarını düzeltti. Görmeyi umduğu son kişi polis şefiydi.

"Günaydın, Şef. Sizin için ne yapabilirim?"

Lon şapkasını çıkardı. "Günaydın, Bayan Holland. İçeri girebilir miyim?"

Barb kaşlarını çatdı. "Neden... evet, elbette," dedi ve adam içeri girerken kenara çekildi, sonra da kapıyı arkasından kapattı.

Şimdi fuayede duruyorlardı ve sessizlik endişe vericiydi. "Neler oluyor? Park cezasını ödemeyi mi unuttum?"

Topal şakası hiçbir işe yaramamıştı ve şefin yüzündeki ifade onu korkutuyordu. "Bayan Holland, ben-"

"Lütfen bana Barb de," dedi.

Lon iç çekti. "Barb, korkarım kötü haberlerim var." Barb'ın nefesi kesildi. "Niles'la mı ilgili?"

"Evet, hanımefendi ve-"

İnledi. "Bunun bir gün olacağını biliyordum. Yani, direksiyona her geçtiğinde risk alıyordu. Hem araba kullanıyor hem de içiyordu, değil mi? Lütfen onu alenen suçlamayın. Cezayı memnuniyetle öderiz."

Lon'un kalbi sıkıştı. Barb az önce şüphelerini doğrulamıştı ve bunun farkında bile değildi.

"Barb... hanımefendi... Niles kötü bir kaza geçirdi. Hız yaparken bir yan sokaktan

Durmadı ve Melissa Dean geçerken ona çarptı." Barb'ın nefesi kesildi ve sendeledi.

Lon onu yakaladı. "Nereye oturabiliriz?"

Koridorun aşağısını işaret etti ve Lon onu soldaki ilk odaya götürdü. Onu kanepeye oturttu ve karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Ne kadar kötü yaralanmışlar?" Barb sordu.

"Ona öyle sert çarpmış ki arabası diğer yöne doğru dönmüş. Kendisi arabasından çıkmayı başardı ve kısa bir mesafe ötedeki kaldırımında oturuyordu, ancak Melissa'nın arabası yanıyordu ve sıkışmıştı."

Barb ürperdi. "Aman Tanrım, lütfen bana onun ölmediğini söyle!"

"Yoldan geçen bir yabancının hızlı düşüncesi olmasaydı, kız ölebilirdi. Araba patlamadan önce onu dışarı çıkardı ve yeterince uzağa götürdü."

Barb titriyordu. "Melissa iyi mi?"

"Bazı yaraları var ama hiçbiri hayati tehlike arz etmiyor."

"Tanrı'ya şükür," dedi Barb. "Peki ya Niles?"

"Size patlamadan fırlayan parçalardan dolayı olay yerinde öldüğünü söylediğim için çok üzgünüm." Barb çığlık attı ve sonra yüzünü kapatıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Senin için arayabileceğim biri var mı? Yalnız kalmamalısın," diye sordu

Lon. "Sarhoş muydu?" diye sordu.

Lon, "Bu otopsi sırasında belirlenecek," dedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Barb. "Sonunda herkes öğrenecek."

Lon, Barb'ın ilk endişesinin kocasının ölümünden ziyade, insanların onun alkollü araç kullandığını öğrenmesi olmasına biraz şaşırılmıştı.

"Çok içer miydi?" Lon sordu.

Başını salladı ve birkaç dakika sessizce oturup gözlerini sildi ve aklını başına topladı. Sonunda Lon'a baktı ve "Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Soruşturmada bir rolünüz yok. Niles'in cesedi serbest bırakıldığında size haber verilecek. O noktada, cenaze törenini planlamaya başlamakta özgür olacaksınız. Gitmeden önce sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Lon sordu.

Başını iki yana salladı.

"O zaman ben gidiyorum," dedi. "Herhangi bir sorunuz olursa veya yardıma ihtiyacınız olursa, aramaktan çekinmeyin."

Kaybınız için tekrar başınız sağ olsun."

Lon odadan çıktı, koridorda geri yürüdü ve kendini dışarı bıraktı.

Barbara kapının açılıp kapandığını duydu ama kıpırdayacak gücü kendinde bulamadı. Gerçek gibi görünmüyordu. Uyandıklarında Niles'a günaydın dediğini bile hatırlamıyordu. Adam kalkıp kendine bir içki koymuş, o da yuvarlanıp uyumaya devam etmişti. Neredeyse otuz yıldır evliydliler ve bu böyle sona erecekti. Kalbi kırılmıştı.

"Oh, Niles, seni aptal. Bir zafer ışıltısı içinde ölmeyi sana bırakıyorum! Sırrını daha fazla saklayamam. Otopsi sonuçları gelince herkes öğrenecek. Seni gömeceğim ama konuşulmak için kalmayacağım. Ben o eş olamam. Burası sonsuza dek evimiz olacaktı ama sensiz olmasını istemiyorum."

Haber yayılır yayılmaz insanlar aramaya başlayacaktı, bu yüzden Barb kendini kalkıp mutfığa geri dönmeye zorladı. Kilerde sakladığı çuvalı aldı ve çöp kutusuna götürdü. Çöpü içine atarken tüm metal ve camlar şangırdadı ama kapağı kapatırken artık çöpleri kaldırıma götürme sorumluluğunun da kendisinde olduğunu fark etti. Barb gibi bir kadın için bu egosuna indirilmiş bir darbe daha demekti ve aşağılanma daha yeni başlıyordu.

* * *

Barb Holland'ın hoşgörü dolu hayatı sona ermek üzereydi.

Kulüpte Niles'la golf oynamış olan erkekler kendi aralarında Niles'ın bu kadar pervasızca araba kullanmasına neyin sebep olduğu konusunda spekülasyon yapmaya başlamışlardı bile. Bunu biliyordu çünkü kulüpten arkadaşlarından biri olan Retta Durrett bu akşam ziyarete gelmiş ve Barb'a Niles'ın çevrelerinde dedikodu konusu olmaya başladığını bildirmeyi kendine görev bilmişti.

Bu yorum Barb'ı derinden etkiledi, özellikle de bunu söylediğinde Retta'nın gözlerindeki memnuniyet parıltısını gördükten sonra.

Barb çenesini kaldırdı, kendi gözleri de yaşlarla dolmuştu ve karşılık verdi.

"Retta, insanların kocam hakkında dedikodu yaptığını söyledin. Az önce benimle paylaşma ihtiyacı hissettiğin türden dedikoduları mı kastediyorsun?"

Retta Durrett'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Şimdi, Barb, ben-"

Barb araya girdi. "Evet, söyledin. O yüzden sus, çünkü zaten yeterince konuştun. Sanki kendi kocamın güçlü ve zayıf yönlerini bilmiyormuşum gibi ellerimi dehşet içinde havaya kaldırmamı beklemiyorsunuz herhalde. Bununla birlikte, neden olduğu kazada öldüğüne göre, bu konuda konuşmanıza hiç gerek görmüyorum - tabii niyetiniz beni incitmek değilse?"

"Olmaz Barb, ben sadece uyarmak istemişim-"

"Beni uyarmış say. Şimdi sana Spanx'li kışını evimden çıkarmanı öneririm. Cenazeden sonra Dallas'taki evime geri dönme kararını çoktan verdiğim için mutluyum. Oradaki kulüplere üye olmak için kocamın adına ihtiyacım yok. Ben doğuştan Teksaslıyım ve Stephen A. Austin ile Sam Houston'ın soyundan geliyorum. Teksas'ın ilk ailelerinden ikisinden geliyoruz ve ben zaten kabul görmüş ve değer verilen biriyim. Kendiniz çıkın. Meşgulüm," dedi Barb ve Retta'ya arkasını dönerek kadına gitmekten başka seçenek bırakmadı.

Barb kendini kaybetmeden önce kapının açılıp kapandığını ve Retta'nın arabasının sesini duyana kadar bekledi. Konuşma yıkıcı olmuştu ve Barb saatler sonra bile hâlâ keyifsizdi. Saat ilerledikçe telefonu daha çok çalmaya devam ediyordu. Tüm aramaları sesli mesaja bıraktı ve kendini yatağa attı.

Bölüm 4

Melissa'nın her kası ağrıyordu ve her geçen saat daha da sertleşiyordu. Hope söz verdiği gibi gelmişti ve Ruby eve gitti. O noktada Hope, doktorun emri üzerine Melissa'nın eşyalarını alt kattaki yatağa ve banyoya taşımaya başladı, sonra da sanki hastaneden hiç çıkmamış gibi onunla ilgilenmeye başladı.

Melissa yatağında rahat eder etmez Hope kız kardeşi Mercy'yi aradı ve eve gitmeden önce Büyükanne'nin evinden yiyecek getirmesini istedi.

Bir saat kadar sonra Mercy kapıdaydı.

Hope, Mercy'nin ona verdiği büyük yiyecek çuvalını alırken, "Sen bir cankurtaransın," dedi.

"Hiç sorun değil. Melissa bilsin diye söylüyorum, akşam yemeğin Lovey'den," dedi

Mercy. "Nefis bisküvilerinizden ve turtalarınızdan da koydunuz mu?" Hope sordu.

Mercy güldü. "Evet ve lütfen Melissa'ya sevgilerimi ilet. Yaralandığı için çok üzgünüm ama iyileşeceği için çok minnettarım, hem de senden çok daha kolay iyileşecek."

Konuşma ciddileşti. Hope, "O çağrıya yanıt vermeseydin hiç iyileşemeyecektim," dedi.

Mercy başıyla onayladı. "Ve ben hala Savannah'daki Road Warrior Bar'da garsonluk yapıyor olurdum ve senin varlığından asla haberim olmazdı."

"Her şey olması gerektiği zaman olur," dedi Hope ve Mercy'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Bunu getirdiğin için tekrar teşekkürler."

Hope yiyecekleri mutfığa taşıırken Mercy kendini dışarı bıraktı, sonra yatak odasına döndü.

Hope içeri girdiğinde Melissa sesi kapalı televizyon izliyordu.

Melissa başını kaldırdı. "Kapıda birini mi duydum?"

Hope başıyla onayladı. "Lovey akşam yemeği gönderdi, Mercy de getirdi. Aç mısın?" "Evet, ama yatakta yemek istemiyorum. Kalkacağım."

"Harika. Hareket etmek kaskatı kesilmeni engeller. Ne gönderdiğini bilmiyorum ama mutfakta."

Melissa, "Ben elimi yüzümü yıkayayım," dedi.

"Ben beklerim. Mutfığa kadar birlikte yürüyebiliriz," dedi Hope, Melissa yataktan kalkarken. Hope bir çift ev ayakkabısı hazırladı ve Melissa dışarı çıktığında onları giydi. Hope gülümsedi. "Şimdi gidip akşam yemeğine bakalım."

Melissa mutfak masasına oturur oturmaz Hope ona bir bardak tatlı çay doldurdu, ardından tabakları ve çatal bıçak takımlarını çıkardı.

"Kızarmış tavuk, patates püresi ve sos, yeşil fasulye ve bisküvi gibi görünüyor. Sence çiğnemek acıtır mı? Çenende oldukça büyük bir çürük var."

"Bilmiyorum ama öğrenmek üzereyim," dedi Melissa.

Hope sırttı. "Buzdolabında tereyağı var mı?"

Melissa, "Kapıda," dedi ve kapların kapaklarını çıkarmaya başladı.

Bir porsiyon patates püresi ve sos, ardından da bir porsiyon yeşil fasulye aldı. Parça çeşitlerinden bir tavuk butu seçti ve Hope'un üzerine tereyağlı bisküvi koyabilmesi için tabağını uzattı.

Melissa'yı rahat ettirdikten sonra Hope masaya onun karşısına oturdu ve kendi tabağını hazırladı.

"Kız kıza vakit geçirmek her zaman iyidir," dedi Hope. "Bir ara çiftliğe gelmelisin. Mercy kadar iyi bir aşçı değilim ama henüz kimseyi öldürmedim."

Melissa sırttı.

"Peki, kahramanın Sully Raines hakkında ne düşünüyorsun? İkinizin birlikte büyüdüğünü duydum," dedi Hope.

Melissa başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Belli ki yakışıklı biri ve bana seni kahve içmeye davet ettiğini söylemiştin. Bunu kabul edecek misin?"

Melissa kızardı. "Bilmiyorum, ama muhtemelen evlidir. Bunu düşünmek bile garip geliyor. Andy öldüğünden beri kimseyle çıkmadım."

Hope durakladı. "Ciddi misin? Ne kadar oldu bu?"

"Sanırım yirmi yıl kadar oldu," dedi Melissa.

Hope'un gözleri büyüdü. "Tatlım! Sen çok gençtin! Neden olmasın?"

Melissa omuz silkti. "İlk başta Andy'yi aldatıyor gibi görünüyordum. Ondan başka kimseyi istemiyordum ve o gitmişti. Blessings'e taşınmayı planlamıştık, ben de plana sadık kaldım ve tek başıma taşındım, ancak yabancı bir yerde tek başıma ve tanımadığım insanlarla birlikte olduğumu fark ettim. Ondan sonra zaman elimden kayıp gitti."

Hope öne doğru eğildi. "O zaman öyleydi, şimdi de böyle. Ben tesadüf diye bir şey olmadığına inanan bir insanım. Her zaman bunun Tanrı'nın işi olduğunu düşünürüm. Kız kardeşimle birbirimizi tekrar bulmamız gibi. Eğer o kazada olmasaydım ve kan nakline ihtiyacım olmasaydı, nadir bulunan kan dizini Mercy'yi aramazdı. Ve eğer Savannah'dan daha uzakta yaşıyor olsaydı, zamanında gelemezdi. Eşzamanlılık. Evren özel bir şeyin gerçekleşmesi için mükemmel bir şekilde hizalandığında."

Melissa omuz silkti. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Yine de onunla konuşmak istiyorum. Umarım yarın kendimi daha iyi hissederim."

"İyi olacağını tahmin ediyorum," dedi Hope. "Ve birkaç çürüğün sizi durdurmasına izin vermeyin. Demek istediğim... ikiniz de çocukluğunuzun bir bölümünü ve şimdi de hayatınızı tehdit eden bir deneyimi paylaştınız. Kahveyi ve sohbeti paylaşmak o kadar da zor olmamalı. Her neyse, bir düşünün. İkinci bir şey ister misin?"

Melissa, "Hayır, bunların hepsini bitiremezdim," dedi.

Hope bir kaşını kaldırdı. "Yani bu cevizli turta istemediğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır, hiç de öyle değil," dedi Melissa. "Sadece turta için yer ayırdığım anlamına geliyor."

Hope sırtıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Yanına kahve yapmamı ister misin?"

"Benim için değil," dedi Melissa. "Bu gece tatlı çaya devam edeceğim."

"Ben de," dedi Hope. "Sen oturmaya devam et. Ben kirli tabakları masadan kaldırıp tatlıyı getireyim."

Birkaç dakikadan fazla sürmez." Melissa,

"Sen en iyisisin," dedi.

"Teşekkür ederim tatlım. Kocamı bir daha gördüğünde bunu ona hatırlatmanı istiyorum."

İkisi de güldü ve yemek tatlı bir şekilde sona ererken rahat bir sohbeta daldılar.

* * *

Ruby evdeydi ve kuaförde yeniden sipariş etmesi gereken her şeyin bir listesini yapıyordu. Aklına gelen her şeyi yazmıştı ve internete girip Savannah'daki güzellik merkezine sipariş vermeden önce Vera ve Vesta'yı arayıp bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sorması gerekiyordu. Geç olduğunu biliyordu ama kız kardeşlerin klasik kanalında eski filmleri izlemeye olan düşkünlüklerini de biliyordu ve numaralarını aradı.

Vera mutfakta mısır patlatıyor, Vesta ise oturma odasında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Niles Holland kendini bildi bileli onun müşterisiydi. Normalde saçlarını kestirmek için ayda iki kez

gelirdi ve yarın sabah onun günü olacaktı.

Barb Holland'ın saçlarını Vera yapmıştı ve Vesta, Barb'ın cenazeden önce, ne zaman olursa olsun, saçlarını özel olarak yaptırmaya geleceğini biliyordu.

Niles'in kendi ölümüne neden olduğu gerçeği Vesta için bunu düşünmeyi daha da zorlaştırıyordu. Her zaman kendini beğenmiş biriydi ama iyi bir müşteri ve arkadaşı ve onu özleyecekti.

Cep telefonu çaldığında hızla burnunu sildi, boğazındaki yaşları temizledi ve cevap verdi. "Alo."

"Hey, Vesta, benim."

"Merhaba Ruby. N'aber?" diye sordu.

"Savannah'daki güzellik mağazasına bir sipariş vermek üzereyim. Senin ya da Vera'nın bir şeye ihtiyacı var mı?" "Oh...Kesinlikle var. Küçük kalıcı kağıtlarım bitti ve iki tane Easy Wave permaya ihtiyacım var.

Ayrıca, şehirdeki lavanta saçlı hanımlar için kullandığımız şampundan da biraz."

"Ah, doğru ya! Benim de buna ihtiyacım var. Hatırlattığın için teşekkürler. Peki ya Vera?" Ruby sordu.

"Bir saniye bekle, soracağım." Vesta koltuktan fırlayıp aceleyle mutfığa gitti ve telefonu kız kardeşine uzattı. "Ben Ruby. Ben patlamış mısırla ilgileneceğim," dedi.

Vera başıyla onayladı ve telefonu aldı. "Merhaba Ruby. Geç kalkmışsın."

"Biliyorum. İnternete girip Savannah'daki güzellik mağazasına sipariş vermek üzereyim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet, biliyorum," dedi Vera ve ürünlerin isimlerini saymaya başladı, Vesta ise mikrodalga'nın başında durmuş zilin çalmasını bekliyor ve kız kardeşinin kolasından hızlıca bir yudum alıyordu.

Mikrodalga fırın çalıştı. Vesta patlamış mısır poşetini çıkarıp yırtarak açtı ve bir kâseye boşalttı, sonra kendine bir bardak kola doldurdu ve Vera'nın telefonu kapatmasını bekledi.

Saniyeler sonra Vera aramayı sonlandırdı, arkasını döndü ve telefonu Vesta'nın bornozunun cebine bırakıp içkisini aldı.

"Acele edelim," dedi. "Filmimiz başlamak üzere."

"Biliyorum ama pek film havasında değilim," dedi Vesta.

"Neden? Sorun ne?" Vera sordu.

"Yarın sabah Niles'in randevu günü olacaktı. O öldüğü ve Barb dul kaldığı için üzgünüm."

Vera durakladı. "Oh. Bunu hatırlamamıştım. Sanırım Barb cenazeden önce özel bir randevu alacak."

Vesta başını salladı. "Ben de öyle tahmin ediyordum."

Sonra Vera patlamış mısır kasesini Vesta'nın elinden aldı.

"Hadi ama. O filmi izlemeyi planlamıştık ve bu yüzden izleyeceğiz," dedi Vera. Vesta kaşlarını çatı. "Ama bu beni ağlatacak ve ben ağlamayı sevmem."

"Duyguları serbest bırakmak enerjinize ve chi'nize iyi gelir," dedi Vera kararlı bir şekilde ve bir elinde içeceği, diğerinde patlamış mısırla mutfaktan çıktı.

Vesta ikizine ters ters baktı. Onlar küçükken de otoriter olan oydu ve kişiliğiyle ilgili hiçbir şey değişmemişti.

"Hâlâ ağlamaktan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Vesta.

* * *

Ruby herkesin siparişlerini girmeyi yeni bitirmişti. Gönder tuşuna basıp siparişlerin bir kopyasını yazdırdıktan sonra oturumu kapattı ve yatmaya gitti.

Peanut elinde kumanda ile yatakta uyuyakalmıştı. Ruby kumandayı onun parmaklarının arasından çekip aldı, televizyonu ve ışıkları kapattı ve yatağa girdi.

Kadın bunu yapar yapmaz, adam gözlerini açmadan yuvarlandı ve bir kolunu kadının beline doladı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Ruby ve sonra Barb Holland'ın bu gece yatakta tek başına nasıl hissettiğini düşünerek gözleri doldu.

* * *

Lovey kafedeki son kontrolünü yaptı, mutfaktaki tüm aletlerin temizlendiğinden ve kapatıldığından emin oldu ve arka kapının kilitli olduğundan emin olmak için kontrol etti. Sonra yemek odasına doğru adımlarını tekrarladı ve giderken ışıkları kapattı.

Kapı aralığında durup boş masa ve sandalyelere baktı, çıkarken emanet çantasını aldı ve çıkarken ön kapıyı kilitledi.

Arabasına binip bankaya doğru giderken, *bir durak sonra eve* gideceğini düşündü. Her zaman orada beslediği sokak kedisi, gece depozitosunun altında oturmuş, sabırla akşam yemeğini bekliyordu.

"İyi akşamlar, seni pasaklı ihtiyar," dedi ve onun için çöpten çıkardığı küçük jambon parçasını fırlattı.

Para çantasını gece emanetine koyarken onu kaptı ve gölgelere doğru koştu, ardından Ruby'nin küçük kulübesine yöneldi.

Lovey içeri girerken sessizlik için minnettardı. Saat neredeyse 23:00 olmuştu ve Granny's sabah 6:00'da açılacaktı, bu da mutfak ekibinin saat dört buçuk gibi işe geldiği anlamına geliyordu.

Yaraları iyileşmiş olsa da, bir günü atlatmak için kendini zorluyordu. Sanki vücudu onu ölmekten kurtarmak için o kadar çok çalışmıştı ki, artık eskisi kadar çok şeyi kalmamıştı.

Lovey, "İlk iş güzel, sıcak bir duş ve ardından gecelik ve yatak," dedi.

Banyoya girdi ve suyu açarak ısınmasını sağladı, ardından soyunmaya başladı. İçeri girdiğinde su buharlıydı ve fiskiyeinin altında durarak fiskiyelerin günün ağrı ve sızılarına masaj yapmasına izin verdi.

Kısa bir süre sonra geceliğiyle evin içinde dolaşüyor, tıpkı kafede yaptığı gibi burada da kilitleri kontrol ediyordu. Bir şişe suyu yatak odasına götürdü, komodinin üzerine koydu, sonra da örtüleri geri çekti. Biraz televizyon izleyebilmek için arkasına birkaç yastık koyduktan sonra yatağa girdi ve içmek için suyu açtı.

Tek başına yaşadığı için kendine acımayı çoktan bırakmıştı. Evliliği birden fazla kez denemiş ve son kocası öldükten sonra bu kurumdan tamamen vazgeçmişti. Bazı insanlar evlilik için yaratılmıştı, bazıları ise değildi.

Lovey kendi evinde yaşarken tek başına iyiydi ama burada biraz yalnızdı. Etrafı başkalarının eşyalarıyla çevrili olduğu için böyle olduğunu düşünüyordu.

Evden hatıra kalan eşyalarını ve duvarlarda asılı resimleri özlemişti. Kitaplardan oluşan küçük kütüphanesini ve Pazar akşamları izlediği eski DVD'lerden oluşan zulasını özlüyordu. Bu kulübe için minnettardı ama eve dönmekten de memnun olacaktı.

Dizi devam ederken uykuya dalmış, gece 1:00'den sonra uyanmış ve diziyi kapatmış, sonra da yuvarlanıp tekrar uyumuş.

* * *

Sully aniden uyandı, sonra ne rüya gördüğünü merak ederek birkaç dakika hareketsiz yattı. Ama her neyse, anı gitmişti.

Saate bir göz attı. Yedi buçuktu, yani aşağı indiğinde kahvaltı onu bekliyordu. Kahve düşüncesi bile onu ayağa kaldırmaya yetmişti. Omzu sertleşmişti ama dünkü kadar acıımıyordu.

Çabucak duş alıp tıraş oldu ve giyinirken sabah yapacaklarını planladı. Önce adliyeye, sonra kütüphaneye.

Merdivenlerden inerken kahvenin ve fırında pişen tatlı bir şeyin harika kokusunu alabiliyordu. Bud ön masanın arkasındaydı, rezervasyon alıyordu ama yemek salonuna girerken Sully'ye el salladı.

Masalardan birinde genç bir çift vardı. Dün gece o yattıktan sonra gelmiş olmalıydılar. Kahvaltı büfesinin yerleştirildiği büfeye doğru ilerlediğinde onu bir bakışla geçiştirdiler.

Rachel neredeyse boşalmış olan tabağın yerine bir tabak pastırmayla geldi ve Sully'yi görünce ona gülümsedi.

"Günaydın, Sully. Dün gece ağrıyan omzunla dinlenebildin mi?"

"Evet, çok iyi. Bugün de daha iyi hissediyorum. Her şey çok güzel görünüyor. İçine dalmak için sabırsızlanıyorum." Rachel gülümsedi. "O zaman keyfini çıkar ve umarım araştırmamanla ilgili iyi bir gün geçirirsin." "Teşekkürler. Ben de," dedi Sully.

Bir tabak aldı ve büyük bir kaşık dolusu çırpılmış yumurta, ardından bir porsiyon yulaf ezmesi, üzerlerine bir parça tereyağı, ardından birkaç dilim domuz pastırması ve beyaz şekerle kaplanmış sıcak tarçınlı rulolardan birini koydu. Yiyecekleri masaya koydu ve oturmadan önce kahve almak için geri döndü. Otururken bir an durakladı, yiyeceklere baktı ve istasyondaki adamların büfedeki yemekleri nasıl mideye indirdiklerini düşündü. İçinden gelen bir dürtüyle cep telefonu ayağa kalktı ve yemeklerle dolu büfenin fotoğrafını çekti, sonra da gitmeden önce birkaç arkadaşına gönderdi

masasına geri döndü.

Rachel mutfağın kapısında durup geriye baktı ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldu. Genç çift dün gece giriş yaptıklarında ona ve Bud'a kaçarak evlendiklerini söylemişti. Genç kadın yeni aldığı evlilik yüzüğünü göstermiş, Bud da ikisini de tebrik ettikten sonra, onları odalarına yerleştirdikten sonra bir şişe şarap ve iki kadeh almıştı.

Rachel Sully'ye baktı ve onun yemek yerken telefonunda bir şeyler okuduğunu gördü. Gülümsedi ve mutfağa geri dönmeye hazırlanıyordu ki, Sully çatalını bırakıp mesaj yazmaya başladı ve bunu yaparken gülümsedi. Daha önce onunla sadece yüz yüze konuşmuştu ama şimdi onu profilden görüyordu ve az önce aldığı bir cevaba aniden başını arkaya atıp güldüğünde tüyleri diken diken oldu. Deja vu anı ürkütücüydü, bu da garipti çünkü daha dün tanışmışlardı. Sonra farkına vardı. Adam ona tanıdığı birini hatırlatıyordu. Blessings'ten birini!

Aman Tanrım. Annesini tanıyor olmalıyım! Ama bana kimi hatırlatıyor?

* * *

Hope erken kalkmaya alışkındı, bu yüzden gün ışımadan giyinmiş ve mutfakta kahve yapıyordu. Kahveyi demlemeye bıraktıktan sonra, hâlâ uyumakta olan Melissa'yı kontrol etmek için yatak odasına göz attı ve telefonu bir mesaj sinyali verdiğinde mutfaktaydı. Mesaj kocası Johnny'den geliyordu.

Sensiz yatakta çok yalnızım. Melissa nasıl? Duke ve ben ona en iyi dileklerimizi ve acil şifalarımızı gönderiyoruz.

Hope gülümsedi. Dün gece Johnny'yi o da özlemişti. Kayınbiraderi Duke başka bir hikâyeydi ama onun bilgisiz, çoğu zaman da küstah davranışlarına alışmıştı. Kahve biter bitmez kendine bir fincan doldurdu ve sabah haberlerini izlemek için oturma odasına gitti.

Yaklaşık bir saat sonra Melissa'nın hareket ettiğini duyduğunu düşündü ve ona bir fincan kahve getirmek için mutfağa koştu.

* * *

Melissa bütün gece rüyasında kazayı görmüştü. Bir rüyasında, Niles özür dilemeye çalışırken

Sully onu arabadan çıkarıyordu. Son rüyasında kocası Andy ona mutlu olmasını söylüyordu.

Yüzünde gözyaşlarıyla uyandı. Bir süredir onu böyle rüyasında görmemişti ve ona verdiği mesaj merak uyandırıcıydı.

Kalktı, yavaşça banyoya gitti ve dışarı çıktığında saçları taranmış, dişleri temizlenmişti ve duşa girmeyi düşünüyordu. Hope kapıyı çalıp elinde taze demlenmiş bir fincan kahveyle içeri girdiğinde hâlâ bunu düşünüyordu.

"Al bakalım tatlım," dedi Hope.

Melissa memnuniyetle uzandı.

"Çok teşekkür ederim."

"Kesinlikle," dedi Hope. "Peki nasıl hissediyorsun?"

"Elbette ağrım var ama daha iyiyim. Artık başım dönmüyor. Yataktan ilk kalktığımda bile. Hâlâ başım çok ağrıyor ama gece yarısından beri ağrı kesici almadım."

"Sana biraz getireyim," dedi Hope. "Kahvenin biraz soğumasını bekle. Ben de sana hapları içmen için biraz su getireyim."

Melissa kahveyi bırakıp yatağın kenarına oturdu ve Hope elinde suyla geri dönerken iki hapi avucunun içinde salladı. Melissa hapları aldı, sonra da yatağın arkasına geçip yatak başlığını arkalık olarak kullandı.

"Eminim Johnny dün gece seni özlemiştir," dedi.

Hope sırtıttı. "Elbette. Bu sabah zaten bir mesaj gönderdi ve Duke'la birlikte bir an önce iyileşmesi için en iyi dileklerini ilettiler."

Melissa gülümsedi. "Çok tatlısın. Onlara teşekkür ettiğimi söyle."

"Arayacağım," dedi Hope. "Biraz ayağa kalkıp hareket ettikten sonra Dr. Quick'i arayıp durumunuzu değerlendireceğim ve ne önereceğine bakacağım."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Melissa. "Burada hastanede olduğumdan çok daha iyi dinlendim." "Biliyorum. İnsanın gerçekten orada olması gerektiğinde bile, sürekli gürültü ve ışıklar içinde rahatlamak zor, tekrarlayan dürtükleme ve dürtmelerden bahsetmiyorum bile. Peki, kahvaltı için kulağa ne hoş geliyor?"

Hope sordu. "Krep karışımı ve mısır gevreği gördüm, ayrıca hâlâ soğuk kızarmış tavuk ve cevizli turta var."

Melissa sırtıttı. "Bunun tuhaf olduğunu düşünebilirsin ama bence soğuk kızarmış tavuk bu sabahki kahvaltı yemeğinden çok daha iyi. Aslında soğuk yemek kızarmış tavuk yemenin en sevdiğim yollarından biri."

"Giyindikten sonra mutfaka git. Kalan yemekleri getireyim, tabağına ne istersen koyabilirsin."

"Anlaştık," dedi Melissa. "Önce şu kahvenin tadını çıkarayım, birazdan orada olurum."

Hope gider gitmez Melissa telefonunu aldı ve pansiyonu aradı. "Blessings Yatak ve Kahvaltı. Ben Bud."

"Bud, bu Melissa Dean."

"Melissa! Ayağa kalktığını duymak çok güzel. Bu sabah nasılsın?" diye sordu. "Her yerimin ağrımalarının ötesinde, çok kötü değil," dedi. "Seni arıyorum çünkü Sully'ye

Raines'e telefon numaramı ver. Ona bir fincan kahve borcum var, cep numaramı verirseniz müsait bir zamanında arayabilir. Bütün gün evde olacağım."

"Tamam, yazmaya hazırım," dedi Bud.

Melissa ona numarasını verip teşekkür ettikten sonra kahvesinden bir yudum aldı. Boğazından aşağı inen sıcaklık iyi hissettiriyordu ve Sully Raines'i tekrar görme fikri daha da iyiydi. İki eski arkadaş arasında geçen bir an bile olsa.

Bud mesajı Sully'ye götürmeye başlamıştı ki, konuşmaya kulak misafiri olan Rachel

elinden aldı.

"Bırak beni," diye fısıldadı. "Sana sonra anlatırım."

Bud omuz silktilti. Karısını seviyordu ama o tam bir drama kraliçesiydi ve şu anda neyin peşinde olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

Rachel yemek odasından geçerek doğruca Sully'nin masasına gitti. Kahvaltısını bitirmişti ve telefonunda bir şeyler okuyordu.

"Affedersin, Sully. Sana bir mesajım var," dedi Rachel.

Kadın ona kâğıdı uzatırken Sully telefonunu bıraktı. Kimden geldiğini görür görmez ona baktı ve gülümsedi.

"Çok teşekkürler," dedi. "Bu arada kahvaltı harikaydı." Rachel

gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi.

Sully ayağa kalktı ve Rachel'in kendisine baktığından habersiz yemek odasından çıktı.

Yeni evliler çoktan odalarına dönmüştü ve Bud masaları topluyordu. Rachel

ortalığı toparlamasına yardım ederken, "Bu kadar büyütecek ne var?" diye sordu.

Rachel sessizce konuştu. "Bu sabah Sully ile ilgili bir şey dikkatimi çekti. Birkaç saniye boyunca onunla tanıdığım biri arasında bir benzerlik gördüm. Ama kim olduğunu bir türlü çıkaramıyorum."

Bud'ın gözleri büyüdü. "Aradığı anneyi mi kastediyorsun?" Kadın

başını salladı. "Sanırım öyle. Bunu çözssem harika olmaz mıydı?"

Bud sırtıttı. "Evet, harika olurdu."

Kirli tabaklarla dolu el arabasıyla mutfığa girdiğinde, Rachel ona hatırlatmak için seslendi.

"Mavi Söğüt tabaklarını bulaşık makinesine koymamayı unutma."

"Evet, hanımefendi," dedi Bud ve gözlerini devirdi. Sanki son bilmem kaç yıldır onları her kullandıklarında bunu ona söylememişti.

Sully yukarıda, bu sabah yanında götürmek istediği şeyleri topluyordu ve hepsini bir araya getirir getirmez, Melissa'yı aramak için pencerenin yanındaki aşırı doldurulmuş sandalyeye oturdu.

* * *

Hope mutfakta telefonuyla Dr. Quick'le konuşuyordu, Melissa ise oturma odasında oturmuş son kahvesini içiyor ve sabah gazetesini okuyordu. Bugünlerde çoğu insanın her şeyi bir tür teknolojiden okuduğunu biliyordu ve hepsini denemişti, ama o en çok gerçek bir gazetenin rahatlığını ve verdiği hissi seviyordu.

Aşinalık için söylenecek bir şey var, diye düşündü Melissa sayfaları karıştırırken, her gün yayınladığı reklamı arıyordu. Ve işte oradaydı. Mathis Temizlik ve Çamaşırhane, adres, telefon numarası ve çalışma saatleri.

Her şeyin yolunda olduğuna emin olduktan sonra ilk sayfaya geri döndü ve hikâyeleri okumaya başladı. Tam ikinci sayfaya geçmişti ki cep telefonu çaldı. Cevap vermek için kâğıdı bıraktı.

"Merhaba."

Ve bir anda Sully'nin sesi kulağına geldi.

"Günaydın, Melissa. Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Melissa yüzünün kızardığını hissetti ve bunun gerçekleşiyor

olmasından dolayı gözlerini devirdi. "O kadar da kötü değil. Umarım

iyi dinlenmişsinizdir," dedi.

"Evet, yaptım, teşekkürler."

"Dinle Sully, eğer hala kahve içmek istiyorsan, neden bir zaman seçip buraya gelmiyorsun? Önceden beni ara yeter. İyi kahve yaparım ve büyükanneimin dün gece buraya gönderdiği yemekten kalan cevizli turtanın çoğu bende var."

Sully sırtıyordu ve kimsenin onu görmediğine seviniyordu, çünkü kendini yeniden on üç yaşındaymış gibi hissediyordu,

Güzel bir kızla muhabbet etmeye çalışıyordum.

"Kulağa mükemmel geliyor. Bu sabah adliyede ve kütüphanede yapmam gereken bazı araştırmalar var. Seni daha sonra arayıp hala ziyaretçi kabul edip etmeyeceğini sormama ne dersin?"

"Bana uyar," dedi Melissa. "İyi avlar."

"Teşekkür ederim," dedi Sully.

Bağlantıları kesilirken Melissa biraz titredi.

"Oh, Andy... sanki bir randevuyu kabul etmişim gibi hissettim," diye fısıldadı ve aynı anda rüyasını hatırladı. *Mutlu ol*, demişti. Belki de söylemeye çalıştığı şey buydu.

Birkaç dakika sonra Hope geri geldi ve ona başparmağıyla onay verdi.

"Dr. Quick basit işler için izinli olduğunuzu söyledi. Ağır kaldırmak yok. Büyük projelerde çalışmak yok. Bugünü uzanarak ya da uyuyarak geçirmeni önerdi. İstedğin yemeği sipariş et ve yemek yapmaya çalışma. Ayaklarınızdan uzak durmaya çalışın. Eğer baş ağrılarınız size verdiği ağrı kesicilerin ötesinde de devam ederse, normal doktorunuza gitmenizi istiyor."

Melissa rahat bir nefes aldı. "Bu harika Hope. Artık eve gidebilirsin. Günün büyük bir kısmı hâlâ boş ve tadını çıkarmaya başlamak için beni beklemeni istemiyorum. Dün Ruby'yle birlikte benim için yaptıklarınız için ne kadar teşekkür etsem azdır ve burada kalmanız da bunun ötesinde bir şeydi."

Hope eğildi ve ona sarıldı.

"Tatlım, arkadaşlar bunun içindir. Senin de daha iyi olmana sevindim. Gidip çantamı hazırlayayım. Johnny'nin mutlu olacağına eminim."

Bölüm 5

Sully'nin ilk durağı Jane Carter adında bir kadın için evlilik ruhsatı verilip verilmediğine bakmak olmuştı. Görevliye mevcut tarihten otuz beş yıl öncesine kadar bir arama penceresi verdi, ama arama boşunaydı.

Oradan doğruca emlak kayıtlarına gitmiş ve memurlardan birinin yardımıyla sonraki bir buçuk saatini Jane Carter adında birinin Blessings'te mülk sahibi olup olmadığını araştırmakla geçirmişti.

Adliye binasından çıktığında saat 11:00'e yaklaşıyordu. Merdivenlerde durdu ve Janie'nin hiç burada durup durmadığını merak ederek araziye baktı. Korkmuş muydu? Acaba üzülür müydü, genç hayatındaki olaylar karşısında kendini yenilmiş hisseder miydi?

"Nereye gittin Janie? Ben seni arıyorum. Sen hiç beni aramaya gittin mi?"

Bir yerlerde bir kilise çanı çalmaya başladı ve kütüphanede hâlâ ilgilenmesi gereken gazeteler vardı ama bu saatler, hatta belki de bütün bir gün sürecekti. Bir mola verme havasındaydı ve Melissa'yı tekrar görmek ihtiyacı olan mola olacaktı.

Telefonunu çıkardı ve onu aradı.

* * *

Telefonu çaldığında Melissa mutfakta taze bir fincan kahve yapıyordu. Daha bakmadan arayanın Sully olabileceğini anlamıştı.

"Merhaba."

"Hey, benim. Hala bir ziyaretçi havasında mısın?"

"Evet," dedi. "Yeni bir kahve yapıyordum. Adresim sizde var mı?" "Hayır. Devam et ve bana ver."

Melissa ona adresi ve evin kısa bir tarifini verdi ve bağlantı kesilir kesilmez doğruca yatak odasına gidip saçlarını taradı ve kendine baktı. Makyaj yapmasına gerek yoktu, çünkü bu bariz olanı gizlemeyecekti, ama biraz ruj sürdü.

Kapı çaldığında oturma odasını toparlıyordu. Koltuk yastıklarına son bir kez vurduktan sonra kapıya yöneldi.

"Merhaba, Sully. İçeri gel," dedi Melissa ve kenara çekildi. Sully elinde küçük bir buket çiçekle içeri girdi.

"Gününüz için biraz neşeli bir şey," dedi.

Melissa'nın yüzü güldü. "Hollanda süsenleri en sevdiklerimden biridir. Benimle yürüyün. Senin için de uygunsa mutfakta kahve içeriz."

Sully, "Kesinlikle," dedi ve onun bir vazo almak için yemek odasında durmasını izledi.

"Bunları suya koyacağım. Oturun," dedi Melissa, sonra vazoyu doldurmaya ve süsenleri yemek masasına geri taşımadan önce düzenlemeye başladı.

"Bu çiçeklere bayılıyorum. Bana mükemmel küçük orkideleri hatırlatıyorlar. En son ne zaman birinin bana çiçek verdiğini hatırlamıyorum," dedi ve sonra mutfağa gitti.

"Kış Balosu'ndan önce sana bir korsaj vermiştim."

Ona baktı ve sırtıttı. "Bunu hatırlıyorum! Elbisem siyahtı ve karanfiller gümüş fiyonklu beyazdı. Kendimi çok şık hissetmiştim."

Sully sırtıttı. "Seni birdenbire nasıl yaşlı bir kadın gibi gösterdiğini düşündüğümü hatırlıyorum, bu da muhtemelen beni çok korkutmuştu."

Melissa güldü. "Ve şimdi ben yaşlı bir kadıyım."

"Benimle aynı yaştasın, yani bu sayılmaz. Ve oturman gerekiyor," diye ekledi Sully. "I

Buraya beni beklemek için gelmedin. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"İstersen kahveyi sen koyabilirsin. İki fincan koydum. Krema ve şeker zaten masanın üzerinde. Yanında bir parça cevizli turtta ister misiniz, yoksa öğle yemeği için çok mu yakın?"

Sully başını salladı. "Hiçbir şey iştahımı kaçırmıyor ama kaçırıyorsa, bir öğle yemeğini cevizli turtta için seve seve feda ederdim."

Melissa onunla birlikte olmanın bu kadar kolay olmasına şaşırmişti. O kadar gergindi ki. "O zaman turtayı masaya koyayım, belki ikinci kez yemek istersin." "Bu da beni sormak zorunda kalma utancından kurtarıyor," dedi.

Oturduklarında Melissa kendi kendine gülümsedi ve ilk birkaç saniye boyunca her biri turtayı kesmeden önce kahvelerini kendilerine uygun hale getirmeye çalıştı.

"Hastanede size sadece buradan geçip geçmediğinizi sordum. Evli misiniz?" Melissa sordu.

"Yıllar önce boşandım," dedi. "Dün gece tanıdığın iki kişiyle doğaçlama bir yemek yedim. Peanut ve Ruby Buttermen. Peanut bana uzun zamandır dul olduğunu söyledi."

"Yirmi yıldan biraz fazla," dedi Melissa. "Bana Blessings'te bulunma nedeninin uzun bir hikâye olduğunu söylemiştin. Bunu detaylandırmak ister misin?"

"Elbette. Neden burada olduğumu ne kadar çok kişi bilirse, cevap alma şansım o kadar artar."

"Peki neden buradasın?" Melissa sordu.

"Ben televizyonda gördüğünüz o insanlardan biriyim. Aileleri vefat edene kadar evlatlık olduklarını bilmeyenler. Kısa süre önce kendim hakkında bunu öğrendim ve Janie adında bir kadını arıyorum. O benim öz annemdi."

Melissa'nın nefesi kesildi. "Bunun nasıl bir şok olduğunu hayal bile edemiyorum. Evlat edinen ebeveynlerin bunu bir sır olarak saklaması da alışılmadık bir durum. Tüm varlığınız bir saçmalıkmiş gibi hissediyor olmalısınız. İpucu bulabiliyor musun? O kadar yer varken sizi buraya ne getirdi?"

Sully anlatmaya başladı ve Melissa kahvesi soğuyup turtadan aldığı tadı kaybedinceye kadar oturdu. Hareketsiz bir şekilde oturmuş, onun anlattıklarını dinliyor ve yüzündeki değişen ifadeleri izliyordu. Sonunda konuşmayı bıraktığında Melissa'ya sanki gözle görülür bir şekilde rahatlamış gibi geldi. Sanki hikâyeyi paylaşmak gerçeğin yükünü hafifletmişti. Öne doğru eğildi ve hiç düşünmeden elini onun elinin üzerine koydu.

"Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Bunun bir kısmı merak uyandırıcı, ortaya çıkmayı bekleyen harika bir sır gibi, bir kısmı ise o kadar üzücü ki ağlamak istiyorum."

Elinin ve sesinin sıcaklığı hikâyesinin dramatikliğini kesip atmıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ya onu hiç bulamazsan?" Melissa sordu.

"O zaman kismet değilmiş diyeceğim. Ama eğer olursa, umarım beni tanımak isteyecek biridir, çünkü ona soracak binlerce sorum var."

"Öz baban hakkında ne biliyorsun?" Melissa sordu. "Kesinlikle hiçbir şey, ama en azından adını bilmek isterdim," dedi Sully.

Melissa, Sully'nin hayatına devam ettiğini ve onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmeden edemiyordu. "Bundan sonra burada ne araştırıyorsun?"

"Gazeteler. Eski sayıları kütüphanede bulabileceğimi sanıyorum."

"Evet ve inanır mısınız, mikrofiş üzerindeler. Teknolojinin ışık hızında ilerlediği günümüzde hala eski yöntemleri kullanıyoruz. O eski kayıtları saatlerce karıştırıcaksın. Yardım alamamanız çok kötü. Görevli kütüphaneciden başka kimse olmadığından eminim, bu da onun size fazla yardım edecek zamanı olmayacağı anlamına geliyor."

"Sorun değil," dedi Sully. "Gidecek başka bir yerim ve yapacak başka bir

işim yok." "İtfaiyeden emekli olduğunu söylemiştin. Bunun için gerçekten çok gençsin."

"Yirmi beş yılımı verdim. İtfaiyecilik yıllarım yangın sayımla çarpıldığında, Methuselah kadar yaşıyım."

Melissa'nın gözünün önüne aniden, o sırada kaçmış olması gereken tüm tehlikeler geldi. "Hiç böyle düşünmemiştim," dedi.

Sully sırtıttı. "Emekli maaşı alıyorum ama başka bir iş bulmayı planlıyorum. Annem öldüğünde bunu düşünüyordum. Sonra bu arayış başladı ve ben de diğer her şeyi bir kenara bıraktım."

"İyi bir nedeni var," dedi Melissa. "Eğer kütüphanede işler çok yavaşsa, yarın sana biraz yardım edebilirim. Yani, sadece oturuyoruz, değil mi? Ve bir isim arıyorum, değil mi?"

Bu teklif Sully'yi önce şaşırttı, sonra da duygulandırdı. Bu çok tatlı ve cömert bir öneriydi.

"O ekranların geçip gitmesini izlemenin, üzerinde çalıştığınız iki günlük baş ağrısı için pek iyi olacağını sanmıyorum."

"Göreceğiz," dedi Melissa. "Eğer yarın kendimi daha iyi hissedersen ve sen hâlâ iş üstünde olursan, sana haber veririm. Seni çok fazla geciktirdim. Ama arkadaşlığınız harikaydı ve bencilce davrandım."

Ayağa kalktı ve Sully'yi kapıya kadar geçirirken ona zarifçe gitmesi için izin verdi.

Melissa, "Çiçekler ve nezaketiniz için tekrar teşekkür ederim," dedi.

"Harika bir dinleyici olduğunuz için teşekkür ederim. Kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi fark etmemiştim. Eğer hala istiyorsan ve böyle hissediyorsan, yerel gazetenin otuz küsur yıllık eski sayılarını taramama yardım edersen çok sevinirim," dedi Sully.

Melissa gülümsedi. "Mükemmel. Yarın konuşuruz, tamam mı?" Sully ona doğru uzanmaya başladı, sonra durdu.

"Çok ihtiyaç duyduğum bir arkadaş olduğun için sana sarılmayı çok istiyorum ama sana dokunmanın neresi güvenli bilmiyorum."

Melissa hiç düşünmeden sağ yanağını işaret etti.

"Güvenli bölge," dedi.

Sully'nin koyu renk gözleri parladı ama gözlerindeki sıcaklık o kadar çabuk kayboldu ki, eğilip kızın yanağını nazikçe öptüğünü fark etmedi.

"Teşekkür ederim," dedi Sully.

Melissa'nın kalbi çarpıyordu ama gülümsemeyi başardı.

"Rica ederim. Hikayen hakkında içimde iyi bir his var, Sully. Bence mutlu bir sonla bitecek."

"Senin dudaklarından Tanrı'nın kulaklarına," dedi. "Seni sabah arayacağım. İyi dinlenin ve her şey için teşekkür ederim."

Melissa cevap veremedi adam kapıdan çıkıp gitmişti. Adam uzaklaşana kadar kapının önünde durdu, sonra kapıyı kapatıp fincanları ve pasta tabaklarını temizlemek için mutfığa geri döndü.

Sonuç olarak, bu son yirmi yılda geçirdiği en iyi gün olabilirdi.

* * *

Sully ilçenin emlak kayıtlarını görmek için adliyeye geri döndü. Öz annesinin bir arazi satın alıp taşraya taşınmış olması her zaman mümkündü. Ama saatlerce baktıktan sonra bundan vazgeçti ve oradan ayrıldı. B and B'ye dönerken Broyles Dairy Freeze'e gitti, birkaç hamburger ve bir shake aldı, sonra da arabada oturup onları yedi.

Turşuları çıkarmalarını söylemeyi unutmuştu, bu yüzden ilk hamburgeri ayırdı ve turşuları çıkardı. Bunu yaparken, Missy ile okul kafeteryasında birlikte yemek yediklerinde, Missy'nin her zaman onun turşularını yediğini hatırladı. Yıllardır bunu düşünmemişti ama onu tekrar görmek her türlü anıyı geri getiriyordu.

Sonunda yemeğini bitirdi, dışarı çıkarken yemediklerini çöpe attı ve sonra

bir süre Blessings'te dolaşmak istedi. Melissa'nın buraya gelip bu kadar uzun süre kalmasına neden olan şeyin bu küçük kasabada ne olduğunu görmek istiyordu.

Yerleşim yerlerinden geçerken, o geçerken dışarıda olan herkes dönüp el sallıyordu. Onu tanımıyorlardı ama bunu yaptıklarında gülümsüyorlardı. Bu güzel bir şeydi. Evler çoğunlukla bakımlıydı, ancak hâlâ onarım aşamasında olan pek çok ev olduğunu da görebiliyordu.

Okulun bahçesinde oynayan çocuklar vardı ve ebeveynler saha kenarında çocuklarını futbol antrenmanından alıyorlardı. Karısı, çocuk sahibi olabilecek kadar gençken hiç çocuk istememişti, sonra boşandılar ve bu hayal evlilikle birlikte sona erdi. Şimdi, bir aile kurmak için kendisinden oldukça genç biriyle evlenmesi gerekiyordu ve artık kendisinden oldukça genç birini istemiyordu. Aslında Melissa'yı tekrar görene kadar hayatında sabit bir kadın olmasını hiç düşünmemişti.

B and B'ye döndüğünde güneş batmak üzereydi. Sully içeri girdiğinde Bud resepsiyonda bekliyordu.

"İyi akşamlar, Sully. Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

"Evet, öyle. Arayışım ile ilgili yeni bir keşif yapmadım ama gün yine de güzeldi." "Harika... Oh..."

Rachel bu öğleden sonra çikolatalı kurabiye yaptı ve sana da biraz bıraktı."

Bud dedi ve plastik ambalajla kaplı bir tabak kurabiye çıkardı. "Afiyet olsun."

"Teşekkürler," dedi Sully. "Elbette yiyeceğim."

Tabakla birlikte yukarı çıktı, ayakkabılarını tekmeledi, elini yüzünü yıkadı ve mini buzdolabından soğuk bir şişe gazoz aldı, kurabiyeleri yatağına götürdü ve biraz televizyon izlemek için yerleşti.

İki saat sonra, bunun onun hayatı olacağını anladı. Artık zamanını karakol ve apartman dairesi arasında bölüştürmeyecekti. Artık çocuklarla itişip kakışmak yok. Ağırlık banklarında arkadaşça vakit geçirmek yoktu. Yaşadığı tek hayat artık geride kalmıştı ve bu arayışın ötesinde başka bir planı yoktu.

Daha sonra duş alıp tıraş oldu ve bu kez Melissa'yı aramak için yatağın kenarına oturmadan önce yorganı geri çekti.

* * *

Melissa duştan yeni çıkmıştı ki telefonu çaldı. Banyo havlusuna sarındı ve cevap vermek için koştu.

"Merhaba."

"Selam, benim. Bugün seninle vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı söylemek ve sana iyi geceler dilemek istedim."

Melissa bir kulaktan diğerine sırtıyordu. "Teşekkür ederim. Ben de seninle vakit geçirmeyi çok sevdim. Yeni bir ipucu buldun mu?"

"Hayır."

"Özür dilerim," dedi Melissa. "İstersen yarın sana yardım edebileceğimi unutma." "İyi dinlen, senin için de uygunsa sabah seni kontrol edeceğim."

Melissa güldü ve bu ses Melissa'nın teninde ipek gibi yuvarlandı. "Tabii ki sorun değil," dedi. "İstediğin zaman arayabilirsin."

Sonra bağlantı kesildi ve Sully telefonunu şarja taktı, yatağına girdi ve ışıkları söndürdü. Yorganı çekti ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

* * *

Ertesi sabah bir siren sesi Sully'yi uyandırdı ve artık karakolda olmadığını hatırlayana kadar kalbi adrenaline çarparak yataktan kalktı. Ama gün ışımadan önce bir siren sesi duyması, Blessings'te neler olduğunu merak etmesine neden oldu.

Saatte bir göz attı. Saat altıyı biraz geçiyordu. Aşağıdan gelen kahve kokusunu alabiliyordu ve şu anda bir fincan kahve içebilirdi. Ancak kahvaltı için çok erkendi ve henüz giyinmemişti. Mini buzdolabının üzerindeki dolapta tek fincanlık bir kahve makinesi ve çeşitli aromalar vardı, bu yüzden onlardan birini seçti, suyla doldurdu, boş kahve fincanını yerine kaydırды ve tıraş olmak için banyoya gitmeden önce çalıştırdı. İşini bitirdiğinde kahve de bitmişti. Kahveyi pencereye taşıdı ve ilk yudumunu alırken güneşin doğuşundan geriye kalanları izledi, Janie'nin de dünyanın bir yerinde olup olmadığını merak ediyordu.

Daha sonra giyinirken Melissa'yı yardıma çağırmanın ne kadar akıllıca olduğunu düşünmeye başladı. Bencilce, sabahı onunla geçirmeyi çok isterdi ama daha önce bir beyin sarsıntısı geçirmişti ve bununla birlikte gelen baş ağrısının oldukça sert olduğunu ve birkaç gün sürdüğünü hatırlıyordu. Ve bu anıyı aklından hiç çıkarmadan, aramaktan vazgeçti.

Beş dakika sonra ona bir mesaj gönderdi.

Başım çok az ağrıyor. Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Sırıttı. Teklif ederek kararı onun elinden almıştı ve ona hayır demek için iyi bir neden düşünemiyordu, bu yüzden ona bir mesaj gönderdi.

Seni dokuz gibi alırım.

Send'e basıp adımlarında bir sıçramayla kahvaltıya indiğinde gün aniden çok daha parlaktı. Genç çiftin olmadığını ama üç yaşlı kadının geldiğini fark etti. İçeri girerken onlara başıyla selam verdi, sonra Bud'la konuşmak için büfede durakladı.

"Bu sabah bu kadar erken saatte siren sesi de neydi?"

"Telsizden dinliyordum ve hastaneye giderken ambulansa doğum yapan bir kadın olduğundan oldukça eminim."

"Bu harika bir şey. Dünyada yeni bir bebek var," dedi Sully ve sonra öz annesini düşündü, bebek doğduğunda onu vereceğini biliyordu.

Rachel mutfaktan çıkarken, "Günaydın Sully," dedi. "Waffle makinesinden yeni çıkmış Belçika waffle'ları. Krem şanti ve karışık meyve kompostosu ya da ılık akçaagaç şurubu."

Waffle'ı reddetmek Sully'nin kişisel inançlarına aykırıydı. "Sakıncası yoksa," dedi ve bir tabak aldı.

"Bugün daha fazla araştırma yapacak mısın?" Bud sordu. Sully, "Kahvaltıdan sonra," dedi.

"O halde iyi avlar," dedi Bud ve üç hanımefendinin fincanlarını doldurmak için kahve fincanını masaya götürdü.

Birkaç dakika sonra Rachel elinde daha sıcak waffle'larla geri geldi. Onları büfenin üzerine koydu, sonra durdu, Sully bakmıyorken ona kimi hatırlattığını anlamaya çalışıyordu. Hâlâ bakarken Bud geldi ve dikkatini başka yöne çekti.

"Selam tatlım, az önce dört kişilik bir ailenin kaydını yaptım. Eşyalarını odaya yerleştiriyorlar ve birazdan kahvaltı için aşağıya inecekler."

"Çocukların yaşları kaç?" diye sordu. "İkisi de ergenlik çağında."

"O zaman büfedeki menü hepsine uygun olmalı."

* * *

Sully'ye mesaj attıktan sonra Melissa'nın hâlâ yapması gereken birkaç arama vardı ve bu aramalardan korkuyordu. Henüz sigorta şirketini arayıp olanları bildirmemişti, çünkü bunu yaptıktan sonra sorumlu tarafla temasa geçmeleri gerekecekti ki bu durumda bu kişi Barb Holland olacaktı. Barb'ın yaşadıklarına bir yenisini eklemekten nefret ediyor ve kocasının pisliğini

temizlemek ona kaldığı için üzülyordu.

Ancak Melissa'nın sonunda telefon etmesinin iyi yanı, poliçesinin avantajlarının bir parçası olarak kiralık bir araba sağlanacağını öğrenmesiydi.

Yapılacaklar listesinden bunu da çıkardıktan sonra, Sully gelmeden önce çöpleri topladı ve mutfak kapısından dışarı çıktı.

* * *

Sully kahvaltısını bitirdikten sonra defterini almak için yukarı koştu.

"Hâlâ arıyor musun?" Sully elinde anahtarlarla aşağı inerken Bud sordu. "Evet.

Bugün kütüphaneye gidiyorum."

"Size iyi şanslar dilerim," dedi Bud.

"Teşekkür ederim. Belki bugün o gün olur," dedi Sully ve Melissa'yı almaya gitmek üzere kapıdan çıktı.

Arabayı garaj yoluna çektiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Onu tekrar görme beklentisi, kendisini randevuya çıkmış bir genç gibi hissetmesine neden oldu. Kolunda bir çanta ve yüzünde bir gülümsemeyle evden çıktığında kapıya doğru yolu yarılamıştı. Kadın el salladı, adam da ona el salladı.

Kadın ona doğru yürürken ne kadar zarif bir kadına dönüştüğünü düşündü. Klasik yüz hatları. Sakin bir tavır. Kıyafet seçimleri de zamansızdı. Koyu renk pantolon, soluk pembe uzun kollu gömlek ve siyah babetler. Yüzündeki gülümseme morlukları bastırıyordu.

Tuğla döşeli yolda karşılaştıklarında Sully, "Günaydın, günışığı," dedi. "Buenos días," dedi. "İspanyolca dersini hatırlıyor musun?"

Güldü. "Artık biliyorum! Tanrım, yıllardır bunu düşünmemiştim. Öğretmen sınıfta İspanyolca dışında bir şey konuşmamıza izin vermiyordu."

Melissa sırtıttı. "Öğretmene *infernó* olduğunu söylediğini hatırlıyorum... oysa *enfermo* demek istemiştin."

Sully sırtıttı. "Evet. Yemekhanede yediğim bir şey. Yanlış hatırlamıyorsam o gün hastalanan tek kişi ben degildim. Çok kötü bir hafızan var."

"Kızlar ilk aşklarıyla ilgili şeyleri hep hatırlar."

"Ve erkekler o yaşlarda aşık oldukları kıza karşı o kadar hormonludur ki kafalarındaki tek düşünce onu ne zaman öpebilecekleridir."

"Hatırladığım kadarıyla, bu şanslardan epeyce vardı," dedi.

Sully elini kızın dirseğinin altından geçirip onu arabaya doğru götürürken, "Yeterince değil," dedi.

Kadın içeri girer girmez, adam da bindi. Şimdi dar bir alanda birlikteydiler ve kolay sohbet durmuştu. Adam kadına baktı. Kız da ona bakıyordu.

"Ne kadar güzel görüldüğünden bahsettiğimi sanmıyorum," dedi.

Yanaklarına hafif pembe bir kızarıklık yayıldı ama başını ona doğru salladı ve gülümsedi.

"Teşekkür ederim. Bir kadına yüzündeki morluğu nasıl unutturacağınızı kesinlikle biliyorsunuz."

"Ne çürüğü? Ben bir çürük görmüyorum," dedi Sully ve arabayı çalıştırırken göz

kırpıttı. Melissa'nın yolu göstermesiyle kısa sürede kütüphaneye vardılar.

Sully yaşlı bir meşenin geniş dallarının gölgesine park ederken, "Burası çok güzel," dedi.

Melissa, "Burası Blessings'in olduğu kadar uzun zamandır burada," dedi. "Oldukça yeni bir kütüphanecileri var.

Adı Gina Green. Hadi partiyi başlatalım. Umarım bugün senin için bir ipucu buluruz." Sully,

"Umarım," dedi.

Dışarı çıktılar ve birkaç dakika sonra Melissa onu tanıştıyordu.

"Gina, bu Sully Raines, öz annesini bulmaya çalışan eski bir arkadaşım. Sully, bu Gina Green."

"Seninle tanışmak bir zevk, Sully. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Gina söyledi.

"O zevk bana ait," dedi Sully. "Yerel gazetenin bazı eski sayılarını görmem gerekiyor."

başlamak için en az otuz yıl gerekir."

"Mikrofişte olacaklar," dedi Gina. "Beni okuyuculara kadar takip edin. Size onlara nasıl erişeceğinizi ve yükleyeceğinizi göstereceğim. Sıralarını bozmamaya çalışın."

Sully, "Evet, hanımefendi," dedi.

Gina, Sully ve Melissa'ya ilk mikrofiş rulolarını hazırladı, nasıl değiştireceklerini gösterdi ve sonra onları kendi hallerine bıraktı.

Robert ve Janie Carter'ın yollarının ayrıldığı otuz yedi yıl öncesiyle ilgili konulara başlarken Sully, "İşte bir şey yok," dedi.

Beş yıllık kâğıtları gözden geçirene kadar mikrofiş rulolarını değiştirmeye ve okumaya devam ettiler. O noktada Melissa sessizce tuvalete gitmek için kalktı ve Sully okumaya o kadar odaklanmıştı ki birkaç dakika sonrasına kadar onun gittiğini fark etmedi. Banyoya doğru baktı, sonra omuz silkti ve Melissa'nın gidişinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini görene kadar okumaya devam etti.

Onu kontrol etmek için ayağa kalktı ama onu okuma alanındaki bir kanepeye kıvrılmış, mışıl mışıl uyurken gördü.

Nabzına bakmak için yattığı yere doğru yürüdü. Nefes alış verişi kadar sabitti.

Birkaç dakika durup ona baktı, yeşil gözlerinin kendisini izlerken ne kadar büyüleyici olduğunu hatırladı ve ilk öpüşmelerindeki beceriksizliği düşündü. Yıl ilerledikçe bu konuda daha iyi olmuşlardı ama daha fazla ilerleyemeden kız uzaklaşmıştı. Ne olabilirdi diye düşünmekten kendini alamadı ve hatta şimdi bir ilişki yaşama olasılığının ne olduğunu merak etti.

Hayal gücü onu "ya olsaydı" yolunda daha fazla ilerletmeden, gözünün kenarından burnunun kenarına doğru bir damla yaş yuvarlandı.

Kahretsin. Ağlama, tatlım.

Ona uzanma dürtüsü güçlüydü ama alnındaki ve yanağındaki morluklar dokunmaması gerektiğini hatırlatıyordu. Hayal kırıklığı içinde elini saçlarının arasından geçiren Sully tekrar yerine oturdu ve okuyucuyu kapatmadan önce on yıllık gazeteleri daha okudu.

Bölüm 6

Sully başka bir engele daha çarpmıştı. Blessings küçük bir kasabaydı. Janie Carter'ın gelişinden sonraki ilk on beş yıl boyunca ondan hiç söz edilmediğine göre, hâlâ orada olduğundan kuşkuluydu. Kendini yenilmiş hissediyordu ve Marilyn'den başka bir ipucu bulup bulmadığını öğrenmek için haber alamamıştı.

Saat öğleden sonra ikiyi çoktan geçmişti. Acıkmaya başlamıştı ve Melissa'nın da acıktığını düşünüyordu. Melissa'nın uyuduğu kanepeye gitti ve onu hafifçe salladı.

"Melissa, benim, Sully. Uyanma zamanı."

Gözlerini açtı, sonra sırt üstü yuvarlandı ve yukarı baktı. "Gitme vakti geldi mi?"

Başını salladı.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bir izlenim bırakacak kadar uzun kalmadığını düşünmeye başlıyorum." Elini uzattı.

"Kalk bakalım uykucu, seni Granny's'de geç bir öğle yemeğine götüreyim."

Onun elini tuttu ve birkaç dakika içinde ayağa kalkıp çenesinin altındaki küçük yara izine bakmaya başladı.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu, parmağının ucuyla şekli izleyerek.

"Birkaç kış önce annemin garaj yolunda kar kürerken buza bastım." "Ah," dedi

Melissa. "Burada o tür havalar pek yaşanmaz."

"Böyle bir havayı denemeyi hiç düşünmezdim," dedi.

Yorum ilgi çekiciydi ama cevap vermedi. Onun yerine parmaklarıyla saçlarını taradı.

"Saçlarım bir yere yapışıyor mu?" diye sordu.

Sol kulağının üzerinden biraz aşağıya doğru düzeltti ve göz

kırptı. "Gitmeye hazırsın," dedi.

Çıkarken Gina'ya teşekkür ettiler ve arabaya doğru yürürken öğleden sonra sicağıyla kavruldu.

"İyi ki gölgeye park etmişsin," dedi Melissa.

"Ve şimdi gidiyor olmamız iyi bir şey, çünkü gölge bizi terk ediyor."

Onlar arabaya biner binmez arabayı çalıştırdı ve aynı anda klimayı açarak camları indirdi.

"Bu birkaç saniye içinde havalı olacak," dedi ve gittiler.

Fazla uzaklaşmamışlardı ki Melissa aniden, "Dur!" diye bağırdı. Sully daha ne olduğunu anlayamadan Melissa arabadan inmiş ve az önce geçtikleri sokağa doğru koşmaya başlamıştı.

Onu takip etmek için atladı ve sokağın köşesini döner dönmez onun yaşlı bir adamın elini tuttuğunu ve onu sokağa doğru yürüttüğünü gördü. Kadın Sully'ye orada kalmasını işaret edince Sully geri çekildi. Kaldırıma yaklaştıklarında kadının ne söylediğini duyabildi.

"Sorun yok, Billy. Nerede yaşadığını biliyorum. Seni eve götüreceğim."

Yaşlı adamın kafasındaki beyaz saçlar dağınık ve bükülmüştü. Gömleği griydi ve boynuna kadar düğmeliydi; giydiği kırmızı pantolon askısı kahverengi bir pantolonu tutuyordu. Yalınayaktı ve ağlıyordu; Melissa onlar yürürken sürekli elini okşuyordu. Neredeyse sokağa varmışlardı ki Sully bir gürültü duydu ve başını kaldırıp baktı.

Bir adam ve kadın kaçmakta olan bir evden çıktılar. Avlu kapısının hemen dışında durup sokağın aşağısına ve yukarısına bakarken yüzlerindeki ifade telaşlıydı. Kadın bağırmaya başladı, "Baba! Baba!"

"İşte!" Sully bağırdı ve Melissa ile yaşlı adam ortaya çıkarken sokağın aşağısını işaret etti.

"Bak, Billy. İşte oradalar! Mona seni görüyor. Seni eve götürecek." "Eve gitmem gerek," dedi Billy.

"Biliyorum, tatlım. Mona seni eve götürecek."

Sully'nin kalbi o çiftle birlikte atıyordu. Annesi hayatının son iki ayında kimseyi tanımamıştı ve yatalaktı. Hala yürüeyebilen demanslı yaşlı bir insan için bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu.

"Aman Tanrım, Melissa! Teşekkür ederim," dedi Mona. "Onu nasıl buldun?" diye sordu kocası.

"Ara sokaktan geçerken tesadüfen o tarafa baktım. Ona yetiştiğimde yolun diğer ucundaydı."

Kızı ona sarılırken Billy, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

"Biliyorum baba. Elimi tut, seni oraya götüreyim."

Kendisini en çok sevenlere güvenen bir çocuk gibi elini tuttu ve onu götürmelerine izin verdi.

"Aman Tanrım," dedi Melissa titrek bir elini saçlarının arasından geçirirken. "Bir çocuktan sorumlu olmak

Böyle yaşlı bir ebeveyn, yaşayan bir kabus olurdu."

"Senin her zaman hassas bir kalbin vardı. İyi iş çıkardın," dedi Sully sessizce ve ona sarıldı.

"Haydi, güzel bir araba ve geç bir öğle yemeği bizi bekliyor."

Melissa iç çekti. "Bu Billy'nin ilk kayboluşu değil. Bu neredeyse bir yıldır ara ara oluyor. Onu evde tutarlarsa artık güvende tutamayacakları gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacaklar. Hepimiz Billy'yi tanıyoruz ve ona göz kulak oluyoruz."

Sully, "Blessings'de yaşayan insanlar gerçekten kutsanmışlardır," dedi ve arabaya doğru yürürlerken onun elini tuttu. Büyükanneye giden yolun geri kalanını sessizce gittiler.

Sully arabayı park yerine çekti ve motoru durdurdu.

"Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," dedi Melissa.

"Eğer halka açık bir geziye çıkmak istemiyorsanız, sadece söyleyin ve biz de bunu gerçekleştirelim."

Melissa kaşlarını çatı. "Nasıl görüldüğümü biliyorum, ama bunu umursamayı uzun zaman önce bıraktım. Başıma gelenlerin hiçbirisi benim suçum değildi. Ben açım. Hadi yemek yiyelim."

Sully güldü. "Eskiden sana neden bu kadar aşık olduğumu hatırlamaya başlıyorum. Sen sadece güzel bir kız değildin. Küstahtın."

Melissa içini çekti. "'Sahip olmak' önemli bir kelime. Andy öldükten sonra şımarıklığı cesaretle takas ettim ve bir şekilde tek başıma yaşamaktan korkmayı aştım."

"Biz üzgün bir çiftiz," dedi Sully. "Ben arayışında çıkmaza girdim ve hayat seni lastik bir top gibi oradan oraya savurdu. Belki içeride bekleyen bisküviler ikimizi de daha iyi hissettirir. Hadi gidip biraz yiyeceklerle arkadaş olalım."

Onlar içeri girdiğinde Peanut dış lobide oturmuş sipariş vermek için bekliyor ve Lovey ile konuşuyordu.

"Melissa!" Lovey bağırdı ve onu karşılamak için kasanın arkasından çıktı.

Peanut ayağa kalktı ve Sully'nin elini sıktı.

Lovey, "Kızım, seni ayakta görmek çok güzel," dedi.

"Olaydan sonra eve gönderdiğiniz yemek için de teşekkür etmeliyim. Harikaydı." "Bir şey değil," dedi Lovey.

"Arama nasıl gidiyor?" Peanut sordu.

Lovey kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Artık pek iyi duyamıyorum. Ne arıyorsun?" "Arıyorum-"

Sully sözünü bitirmeden mutfaktan büyük bir patlama sesi geldi.

Lovey inledi. "Kulaklarım kötü duysa da bunu duydum. Özür dilerim. Ne olduğunu görmem gerek," dedi ve garsonlardan birine seslenerek gitti. "Wendy! İki müşteri oturmak için bekliyor," dedi ve yoluna devam etti.

Wendy aceleyle lobiye gitti. "Siparişiniz neredeyse hazır, Bay Buttermann," dedi. Sonra Melissa ve Sully'ye gülümsedi ve iki menü aldı. "Beni izleyin," dedi.

"Bir kabin alabilir miyiz lütfen?" Yemek salonuna girdiklerinde Sully sordu.

"Kesinlikle," dedi Wendy ve onları en yakın masaya oturtarak içki siparişlerini aldı ve menüleri incelemeleri için yanlarından ayrıldı.

* * *

Sully Melissa'yı eve götürdüğünde saat neredeyse 16:00'ydı.

Onlar dışarı çıkarken Melissa eve doğru baktı.

"Kapıda bir not var," dedi. Onlar içeri girerken notu çıkardı. "Ruby ve Rachel'dan."

"Rachel Goodhope?" Sully sordu.

"Evet. O ve Ruby altı gibi biraz yemek getirecekler. Yaşasın. Bu gece ya da yarın ne pişireceğimi düşünmek zorunda kalmayacağım."

"Burada, Blessings'te gerçekten iyi arkadaşların var, değil mi?" "Evet. Burası evim."

Sully elini yüzünün yan tarafında gezdirdi ve saçının bir tutamını yanağından kaldırdı. "Ailen hâlâ hayatta değil, değil mi?"

"Hayır, değiller. İkisi de ben ortaokuldayken vefat etti. Babam kanserden öldü, altı ay sonra da annem kalp krizinden öldü. Hep annemin onsuz çok üzgün olduğunu söylerdim. Andy ile tanışacak kadar bile yaşamadılar."

Sully'nin kalbi onun için bir kez daha acıdı. "Çok özür dilerim." Sonra içini çekti. "Bunu söyleyip duruyorum, değil mi? Senin sarılmaya ihtiyacın olmayabilir ama benim sana sarılmaya ihtiyacım var."

Melissa onun yüzündeki empatiyi gördü ve sarılmalardan hoşlanmaya başladı. Onun açık kollarına doğru yürüdü ve kollarını beline doladı.

Sully, kızın vücudunun onunkine uyacak şekilde kıvrıldığını hissetti ve daha fazlası için duyduğu özlemle savaştı.

Bir sarılmanın ardından alnına bir öpücük kondu, ardından yanağına bir öpücük kondu ama Melissa başını çevirip üçüncüsünü dudaklarında yakalayan kişi oldu.

Olması gerekenden daha uzun sürdü ama yeterli değildi. Sully isteksizce bitirdi, sonra yanaklarını avuçladı, yüzündeki kızarıklığa ve gözlerindeki parıltıya uzun uzun baktı.

"Burası gitmek istediğimiz bir yer mi?" Sully sordu. Hiç tereddüt etmedi.

"Evet."

"Minnettarlığı başka bir şeyle karıştırmadığına emin misin?" diye sordu.

Melissa kaşlarını çatı. "Hayatımda pek çok insana minnettar oldum, ama hiçbir zaman onları öpmek istemedim. Yine de bunların hiçbirini planlarınıza uymuyorsa, söyleyin yeter. Bir gün başka bir erkeğin beni sevebileceğini düşünmek isterim ama hayatta kalmak için buna ihtiyacım yok."

Sully'nin midesi düğümlendi. Ne olduğundan emin değildi ama sanki daha önce arkasında yaşadığı o duvarı tekrar aşmış gibi hissediyordu.

"Yapma, Missy. Seni reddetmiyordum. Kendimi koruyordum. Aynı duyguları paylaşmadığın birinden etkilenmek cehennem azabıdır."

Melissa aniden ürperdi. "Benden etkileniyor musun?"

Hafif bir gülümseme yüzünün hatlarını değiştirdi. "Sanırım öyleyim. Peki bu programınıza nasıl uyuyor?"

Sırıttı. "Bazı şeylerin yerini değiştirebilirim."

Güldü. "İşte bu küstahlık ve bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Yarın günün nasıl görünüyor?"

"Siz araştırmacınızdan yeni ipuçları beklerken, yarın beni de götürürseniz iyi olur."

"Memnuniyetle gönüllü olurum," dedi Sully ve sıırıttı.

Melissa bir parmağını göğsüne bastırdı. "Dalga geçme. İhtiyacım gerçek. Yeni bir sigorta kartı almam gerekiyor, böylece ehliyetimi değiştirebilirim, böylece araba kiralayabilirim. Ehliyetimi değiştirirken bir fotoğraf daha çekecekler. Bana bir bakın! Kadınlar ehliyetlerini yenilemek zorunda kaldıklarında saçları ve makyajları için endişeleniyorlar. Benim yüzüm mor."

"Morluklar geçer geçmez, mor suratlı resmi değiştirtebilirsin. Madem çamaşır yıkama ve temizleme işindesin ve benim de yıkanması gereken çamaşırlarım var, yarın seni alsam nasıl olur? Sen beni çamaşırhanene götürürsün, ben de eşyalarımı bırakırım, ben de seni istediğin yere götürürüm. Ve eğer gün içinde ikimiz arasında öpüşme ve sarılma olursa, bunun tadını çıkarırız."

Melissa sıırıttı. "İyi bir anlaşmayı duyduğumda anlarım. Ben varım."

Sully güldü. "Harika. Temiz gömlekler ve yanımdaki koltukta ateşli bir bebek. Ne zaman uğramamı istersin?"

"Sekiz ile on arasında bir yer olur mu?"

"Evet," dedi.

"Teşekkür ederim Sully... çok teşekkür ederim."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Benim için zevkti," dedi ve sonra gitmişti.

Melissa ön kapıyı kilitledi ve mutfağa geri döndü. Yeniden kendisi için bir şeyler yapmak o kadar iyi hissettirmişti ki, yıkamak üzere bir yük çamaşır koydu, alt kattaki banyoyu temizledi ve kapı çaldığında oturma odasında ayaklarını uzatmış oturuyordu. Aceleyle kapıya yöneldiğinde Rachel'in arabasının garaj yolunda, Ruby'nin arabasının da hemen arkasında olduğunu gördü.

"Merhaba, merhaba!" Ruby dedi ki.

"İyi akşamlar tatlım," diye ekledi Rachel. "Mutfağa giden yolu göster."

Kızlar kutularını mutfak masasının üzerine koyup örtülü tabakları çıkarmaya başladıklarında Melissa, "Bu çok düşünceli bir davranış," dedi.

"Lazanya ve küçük bir salata getirdim. Sos eklemeniz gerekecek. Ayrıca bir köfte ve dondurabileceğiniz patates kızartması da var," dedi Ruby.

"Bir somun ev yapımı ekşi mayalı ekmek, biraz portakallı kahvaltı çöreği ve bir somun elmalı pralin ekmeği getirdim. Bir de mini cheesecake var. Tam iki kişilik," dedi ve göz kırptı.

Melissa, "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," deyince kızlar gülmeye başladı.

"Ben geri dönüyorum," dedi Rachel. "şu anda gerçekten misafir akınına uğruyoruz. Sully'nin yanı sıra hâlâ üç yaşlı hanım var ama onlar yarın kahvaltıdan sonra ayrılacaklar ve bu gece bir çift daha gelecek, bu yüzden hepsine hazırlanmam gerekiyor. Yemeğinizin tadını çıkarın. Ben kendim çıkarım."

Melissa'ya sarıldı ve sonra gitti.

Ruby Melissa'nın yüzündeki mutluluğu gördü ve bundan Sully'nin sorumlu olduğunu anladı. "Seni uzun zamandır tanıyorum. Seni hiç bu kadar mutlu gördüğümü sanmıyorum."

"Sully ile uzun bir geçmişimiz var. Onunla birlikte olmak çok kolay ve sen de harika bir arkadaşsın. Dünyadaki en iyi insanlar Blessings'de yaşıyor."

Ruby gittikten sonra Melissa evi kilitledi ve mutfağa yöneldi. Bir porsiyon

lazanya, sonra yemeğin bir kısmını buzdolabına, bir kısmını da dondurucuya koydu ve çamaşırları kurutucuya attı.

Sonunda akşam yemeğini yiyebildiğinde, lazanyayı yeniden ısıttı, salata ve bir bardak buzlu çay ekledi ve akşam haberlerini izlerken oturma odasında yedi.

Yatma vakti geldiğinde, geceyi geçirmek için üst kattaki yatak odasına çıktı. Normal rutinine ne kadar çabuk dönerse kendini o kadar iyi hissedecekti.

Banyo kapısındaki boy aynasının önünde soyundu, önce bir tarafa sonra diğer tarafa dönerek kazadan dolayı oluşan morlukları kontrol etti.

Kapıya çarptığı için omzu ve emniyet kemeri yüzünden göğsü hâlâ ağrıyordu. Ama hiçbir yeri kırılmamıştı ve hayatta olduğu için şanslıydı.

Tekrar Sully'yi düşündü ve bakış açısını vücudunun onun gözünde nasıl görüneceğine çevirdi. Her zaman sırık gibiydi. Uzun bacakları ve kolları pek de seksi olmayan bir vücuda bağlıydı. Andy'nin dediği gibi, şehvetli göğüsleri yoktu, sadece bir avuç dolusu göğüsleri vardı. Gençken insanlar onun aktris Sandra Bullock'a benzediğini söylerlerdi ama o bunu hiç görmemişti. Tek gördüğü siyah saçları ve yeşil gözleriydi.

Sully ise gerçekten sevimli bir genç kızdan, vücudu da ona uygun olan son derece seksi bir adama dönüşmüştü. Acil serviste onu tişörsüz gördükten sonra, nasıl olup da onu kaldırıp koşabilecek kadar güçlü olduğunu anlamak kolaydı. Formda kalmak işinin bir parçası olmalıydı.

Aynadan uzaklaştı ve duşa yöneldi. Kısa bir süre sonra üzerinde geceliği ve yıkandığı için hâlâ nemli olan saçlarıyla dışarı çıktı. Güvenlik alarminin açık olduğundan emin olmak için kontrol etti, ardından çalar saatini kurdu ve yatağına girdi.

Çarşaf serindi ama kısa sürede vücudu tarafından ısıtıldı. Yatağın yumuşaklığı ağrılarını hafifletti. Uykuya daldı ve Sully'nin hâlâ Johnny olduğu ve hayatın güzel olduğu önceki zamanları hayal etti.

* * *

Gün ağardıktan hemen sonra uyanan Melissa, önündeki büyük gün için hazırlanıyor ve günün bir kısmını Sully ile geçireceği için heyecanlanıyordu. Onun varlığına ne kadar bağlandığını düşünmemeye çalışıyordu. Birbirlerine karşı hissettikleri çekimin yatak içinde ve dışında başka bir yere gideceğinin garantisi yoktu. Ama bunu düşünüyordu.

Biraz rimel sürdükten sonra rahatlığı ve stili göz önünde bulundurarak ne giyeceğini seçti; düz paçalı kot pantolonla uyumlu sarı pamuklu örgü bir kazak seçti ve bir sonraki saç randevusunun aynı zamanda renk rötuşu için de uygun bir gün olduğunu kendine hatırlattı. İsteddiği kahvaltıyı çoktan yapmış ve yapılacaklar listesini hazırlamıştı. Şimdi tek ihtiyacı olan arabaydı.

* * *

Sully uyandığında Marilyn'den gelen bir mesajla karşılaştı; mesajda arama çalışmalarının çıkmaza girdiğini, ama başka ipucu bulursa kendisine haber vermesini, kendisinin de bunları araştıracağını söylüyordu. Hayal kırıklığı yaratan bir mesajdı ama ona bir teşekkür ve borcunu ödemesi için bir hatırlatma mesajı gönderdi, sonra da duş alıp tıraş olmaya gitti.

Sabahı Melissa'yla geçirmek, bütün gün mikrofiş karıştırmaktan çok daha eğlenceliydi. Kendine karşı dürüst olursa, Melissa ile hiçbir yere varmayan bir görev arasında seçim yapmasına gerek yoktu. O başlı başına bir çekiciydi. Janie'yi hiç bulamamış olsa bile, geçmişinden gelen ve bir zamanlar onun için dünyalara bedel olan birini bulmuştu. Aralarındaki çekim hâlâ devam ediyordu ve daha fazlasını umuyordu.

Kahvaltı için aşağı indiğinde gün hakkında iyi hissediyordu. Üç küçük yaşlı kadın hâlâ oradaydı ama lobide bavulları vardı. Bugün ayrılıyor olmalılar.

"Günaydın, Sully. Bugün neler yapıyorsun? Daha fazla avlanma mı?" Rachel sordu.

"Bir süre için değil. Bir çıkmaza girdim, araştırmacım da öyle. Bu konuda mutlu değilim ama kolay olmasını da beklemiyordum. Yine de sabah Melissa'nın şoförü olacağım, bu da bir artı."

Rachel gülümsedi. "Günün tadını çıkarın. Açık büfede karabuğdaylı krepler, akçaağaç aromalı sosis halkaları ve içine biraz Gruyère peyniri rendelenmiş çırpılmış yumurta var."

"Kulağa harika geliyor," dedi Sully ve Rachel onun masasındaki kahve fincanını doldurup yoluna devam ederken büfeye gitti.

Kısa bir süre sonra, elinde arabasının anahtarlarıyla B and B'den ayrılırken, Melissa'nın güldüğünde gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını düşünüyordu. Evet, onun derisinin altındaydı ve bu rahat bir uyumdu.

Onu almaya giderken demans hastası yaşlı adamın yaşadığı evin önünden geçti ve nasıl olduklarını merak etti. Melissa'nın ne kadar çabuk tepki verdiğini ve dışarı fırlayıp kaçtığında onun için ne kadar endişelendiğini düşündü. Eski halleriyle şimdiki halleri arasında onca yıl olduğuna inanmak zordu, çünkü sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibi hissediyordu.

Evine varmış ve zili çalmış.

Birkaç dakika içinde kapıda belirdi. "İçeri gel. Ayakkabılarıma ve biraz ruja ihtiyacım var, sonra gitmeye hazır olacağım."

Sully içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Bir saniye bekle," dedi ve onu kollarının arasına aldı. "Bütün gece bunu düşündüm. Rujunu sürmeden önce, düzgün bir günaydın öpücüğü alabilir miyim?"

Melissa kollarını onun boynuna doladı, ağzının içine hoyratça yerleşti ama düşündüğü her şey hayal etmeye bile cesaret edemeyeceği bir şeye dönüştü.

Kolları ona sarıldı; dudakları onunkilerin altında açıldı. Saniyeler içinde rujunu ve çıplak ayaklarını unutmuş, onun altında çıplak olma fantezisinde kaybolmuştu. Bir öpücük diğerine, sonra bir başkasına dönüştü, ta ki içgüdüsel olarak ikisi de durup birlikte geri adım atana kadar.

Sully'nin kalbi küt küt atıyordu. Onu kucağına alıp en yakın yatak odasına gitmemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Henüz orada değillerdi ama hâlâ ona dokunma ihtiyacı duyuyordu, bu yüzden onun yerine yanağını okşadı.

"Bu çok güzel bir selamlama," dedi.

Melissa titredi. "Uh... Ben..."

Sully, "Bunu açıklama," dedi ve onun dudaklarına son bir öpücük kondurdu. "Sen o sessiz kadın bedeninde saklanan bir dinamit ve şimşeksin. Şimdi git ve kendini toparla, aşkım. Ben seni burada bekleyeceğim."

Melissa yakındaki oturma odasını göstererek, "Eşyalarım orada," dedi. İçeri girip ayakkabılarını giydi, biraz ruj sürdü ve sonra çantasına attı.

Görünüşünü kontrol etmek için bir aynanın önünde durdu. Kendine bakmak bir yabancıya bakmak gibiydi. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordu ama ondan hoşlanmıştı.

Tırnağıyla aynaya vurdu. "Bu düşünceni unutma," dedi usulca ve odadan çıktı.

Bölüm 7

Sully arabada oturmuş Melissa'nın araba kiralama şirketinden çıkmasını bekliyordu. Onu iki saat önce almıştı ve o günaydın öpücüğü hâlâ aklındaydı.

Giysilerini temizleyiciye bıraktıklarında, Melissa'nın işletme sahibi moduna geçerken başka bir yönünü gördü. Çalışanları tanıttı ve ona yeni kurdukları kuru temizleme makinesini gösterdi. Çalışanların onu gerçekten sevdiğini ve başına gelenler konusunda anlayışlı olduklarını söyleyebilirdi.

Melissa'yla birlikte önce sigorta şirketine, sonra ehliyetini değiştirmeye ve şimdi de buraya araba kiralamaya gitmişlerdi. Bu son duraktı ve bitmesini istemiyordu. Melissa gülümseyerek dışarı çıktığında, arkasında kiralama acentesinin sahibiyle birlikte anahtarları havada sallayarak dışarı çıktı.

Kiralama görevlisi içeri girmeden önce Melissa ile arabanın ayrıntılarını ve muayenesini gözden geçirdi. Sully'nin tam olarak duyamadığı bir şeyler mırıldandı, sonra arabanın bagajını okşadı ve kıkırdadı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu.

"Ona sadece güzel bir poposu olduğunu söyledim."

"Size de aynı şeyi söyledim ama bu cinsel tacizle karıştırılabilir, bu yüzden ağzımdan çıkanı duymamış gibi davranabilirsiniz."

Melissa güldü ve o güldüğünde Sully tanıdığı Missy'yi ilk kez gördü - her zaman kendine ilk gülen mutlu, neşeli kız.

Sully sırttı. Son model beyaz Ford Focus'a bakarak, "İyi bir seçim yapmışsın," dedi.

"Güvenilir olacak kadar yeni, bu da benim işime geliyor. Artık resmi olarak şoförlük görevinden azledildin," dedi Melissa.

Kaşlarını çattı. "Ama ya bitmesini istemiyorsam?"

Günaydın öpücüğünü düşündü. "Aklında ne var?"

"Tehlikeli bir şey yok, sizi temin ederim. Arabayı bırakmak için seni evine kadar takip etmeme ne dersin, sonra öğle yemeği yeriz. Oradan sonrasını düşünürüz."

"Çok isterim," dedi Melissa.

Arabaya bindi ve eve doğru yola çıktı, yol boyunca arkasındaki arabayı görünce gülümsedi.

Sully onun evine vardığında, öğle yemeği hakkında yepyeni bir fikri vardı. Adam arabayı durdurduğunda kadın çoktan dışarı çıkmış ve kiralık arabasını kilitliyordu. Arabaya binerken adımlarında bir sıçrama vardı.

"Öğle yemeği hakkında bir fikrim var," dedi Sully. "Blessings'de piknik yapmak için iyi bir yer var mı?"

Gün çok güzel, belki bir yerde gölge bir ağaç buluruz ve orada yemek yeriz diye düşündüm." "Bunu yapmayı çok isterim!" dedi. "Parkta harika piknik masaları var."

"Granny's'den bir şeyler mi alalım, yoksa süpermarkete gidip oradan bir şeyler mi alalım ya da Dairy Freeze'den bir şeyler mi alalım? Fast food ama-"

Melissa, "Kesinlikle Dairy Freeze," dedi. "Acılı sosislerine ve patates kızartmalarına bayılıyorum."

"Oradan hamburger yedim ve güzeldi ama turşu koymamalarını söylemeyi unuttum.

Onları çıkarırken, hamburgerlerimin turşularını hep senin yediğini hatırladım."

Melissa güldü. "Bunu tamamen unutmuştum. O zamanlar sen hâlâ Johnny'ydin. Ama artık Sully'ye alıştım ve sana uyuyor."

"O zaman Dairy Freeze'e gidelim," dedi ve arabayı birkaç blok yukarı sürdükten sonra arabaya

servis bölümünde sıraya girdi.

"Bu çok eğlenceli," dedi Melissa. "Bunun için teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür *ederim*. Senin yanında olmak hayatta neleri kaçırdığımı fark etmemi sağladı. Arkadaşlarım var ama böyle vakit geçirdiğim kimse yoktu."

"Bunun için seni suçlayamam," dedi Melissa. "Burada arkadaşlarım var, ama ne kadar çok davet edilirsem edileyim, nadiren giderdim. O kadar derin bir çukura düşmüştüm ki nasıl çıkacağımı bilmiyordum."

Sıra ilerlemeye başladı ve çok geçmeden yemeklerini sipariş etmek için pencerenin önüne geldiler. Yemekler geldikten sonra Melissa'nın yönlendirmesiyle parka doğru yola koyuldular.

Park edip arabadan indiklerinde Sully, "Burası çok güzel," dedi. "Şu masa gölgede. Senin için uygun mu?"

"Kesinlikle," dedi Melissa.

Masanın üstünü ve sıraları silmek için fazladan peçetelerden aldı, sonra Sully yiyecekleri çıkardı.

"Sana acılı sosis ve patates kızartması. Bana da patates kızartması ve çizburger, turşu hariç. İşte senin çikolatalı milkshake'in ve benim vanilyalı milkshake'im. Afiyet olsun!"

Birkaç lokma yediler ve sonra birbirlerinin hayatlarını yakalamaya çalışırken sohbet etmeye başladılar.

Melissa, "Bana karından bahset," diye sordu.

"Eski karım," dedi ve omuz silkti. "Adı Karen. Son duyduğumda üçüncü kocasındaydı. Birbirimize uymuyorduk. Onu uzun zaman önce unuttum. Bana Andy'den bahset. Seninle birlikte olduğuna göre akıllı bir adam olmalı."

Melissa gülümsedi. "Andy akıllı ve sessiz biriydi. Evde olmayı severdi, bu yüzden çok fazla parti ya da yemek daveti olmazdı. Ama mutluyduk." Bir an ağaçlara doğru baktı, sonra ekledi, "Ve sonra öldü."

"Bu bir kaza mıydı?" Sully sordu. "Yani siz ikiniz çok gençsiniz ve her şeyiniz var."

Melissa başını salladı. "Hayır, beyin anevrizmasıydı. Doktorlar bunun doğuştan gelen bir şey olduğunu söylediler. Hiçbir uyarı yok. Bunu önlemenin ya da tedavi etmenin bir yolu yok."

"Özür dilerim. Bu çok zor," dedi Sully.

Melissa başını salladı. "Evet, öyleydi. Tahmin edebileceğiniz gibi bununla iyi başa çıkamadım. Kendimi geri çektim. Tam anlamıyla. Buraya, Blessings'e gelmek beni kurtaran lütuf oldu. Buranın nesi var bilmiyorum ama bu kasabada kimse uzun süre acı çekmiyor. Birinin zor durumda olduğunu öğrendiklerinde, kasaba bunu düzeltmek için bir araya geliyor. Ve çoğu zaman, hepimizi organize edenler Ruby ve Lovey oluyor. Onlar iyilik perileri gibiler. Her zaman mutluluk getirmenin bir yolunu ararlar."

"Bu inanılmaz bir övgü," dedi. "Burası yaşamak için harika bir yer," dedi.

Küçük bir kuş piknik masasının diğer ucuna uçtu ve cıvılamaya başladı.

"Misafirimiz var," dedi Sully.

Birkaç dakika sonra, başlarının üzerindeki ağaca tünemiş iki tanesi daha ona katıldı. Dalları işaret etti.

"Arkadaşlarını çağırıyor. Muhtemelen birkaç kırıntı bırakacağımızı umuyor," dedi Melissa.

Sully, "O zaman onları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz," dedi ve son çizburgerinden bir parça koparıp yere attı.

Melissa, Sully ile birlikte çöplerini toplarken ziyafete birkaç patates kızartması ekledi. Sully çuvalı yakındaki bir çöp kutusuna taşıırken Melissa bacaklarını esnetmek için ayağa kalktı ve sonra koşarak geri geldi.

O daha ne olduğunu anlamadan, adam onu ayaklarından tutup kollarının arasına aldı. Kadın bu beklenmedik olaya güldü.

neşe.

"Sen benim tatlımsın," dedi ve onu yere bırakmadan önce hızlı bir öpücük verdi. "Sende var mı
Bu öğleden sonra ilgilenmeniz
gereken bir iş var mı?" "Hayır. Ne
yapmak istiyorsun?"

"Bana etraflı göstermeni istiyorum. Eskiden nerede yaşadığını göster. Nerede çalıştığını. Peanut ve Ruby'nin nerede yaşadığını göster. Lovey'nin yaşadığı yeri. İnsanları tanımaya çalışıyorum ama yaşadıkları yeri görmek her zaman daha çok şey anlatır."

"Çok isterim," dedi Melissa ve arabaya doğru yürürlerken elini onunkinin içine soktu.

Onu ilk götürdüğü yer, eskiden yaşadığı küçük evi göstermek için rayların üzerinden şehrin diğer tarafına geçmek oldu.

Kaldırıma yanaştığında, *evinin* yokluğunu hissetti. Ne çiçek tarhları ne de çevre düzenlemesi vardı. Sadece gri çatılı küçük beyaz bir ev vardı. Ön kapının üzerinde verandaymış gibi duran hiçbir şey yoktu, garaj ya da araba garajı da yoktu. Sadece evin yanında duran bir araba yolu vardı.

"Garaj yolunda siyah Toyota'sı olan ev. İçinde genç bir çift yaşıyor. Kiralık. Bir ev satın alabileceğimi hiç düşünmemiştim ve sonra Elmer Mathis vefat etti ve her şeyi bana bıraktı. Bu, hayatımı değiştiren bir hediyeydi ve bunu asla hafife almayacağım."

Bir keresinde bir kasırgada çatının bir kısmını kaybettiğini ve su ısıtıcısının bozulup tüm mutfağı su bastığını anlatırken Sully onun elini tuttu.

"Bunun ironisini bilmek ister misiniz? Ev sahibim Niles Holland'dı. Benimle karşılaşan adam. Ondan hoşlanmıştım."

"Böyle küçük bir kasabada bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum. Özür dilerim," dedi Sully.

"Tamam, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Gördüğünüz gibi şehrin fakir tarafındayız. Main'e doğru geri dönerseniz, size Peanut ve Ruby'nin yaşadığı yeri göstereceğim."

Böylece arabayı sürdüler, Melissa konuştu ve Sully yavaş yavaş buranın havasını yepyeni bir şekilde hissetmeye başladı.

"Lovey'nin şu anda yaşadığı yeri size göstermiştim ama orası onun evi değil. Ruby'ye ait. Onun evi tadilattayken Lovey orada yaşıyor. Fanny Kasırgası sırasında evi ciddi hasar gördü. Bir sonraki köşeden sağa dönüp iki blok aşağı inerseniz size gösteririm."

"Buldum," dedi Sully, onun tariflerini izleyerek, sonra daha o işaret etmeden önce gördü. "Bu o mu? Marangozların çalıştığı yer mi?"

"Evet. Evin güney yarısına yepyeni bir cephe yapmak zorunda kaldılar. Eskiden bahçesinde, kepçenin park ettiği yerde kocaman bir ağaç vardı ama kasırga onu evin o tarafına uçurdu. İşin korkunç yanı Lovey'nin banyosundaki küçük pencereyi kapatmamış olmasıydı ve kasabayı su basıyordu, bu yüzden pencereden dışarı bakmak için banyoya girdi. Sel sularının ne kadar yakın olduğu konusunda endişeliydi ve dışarı bakarken ağaç eve çarptı ve tüm bunları tam da onun durduğu yere doğru itti.

"Her yerde camlar vardı ve şimdi doğrudan banyoya doğru esen kasırga şiddetindeki rüzgar kapıyı uçurdu ve Lovey'yi ağır yaralı ve baygın bir şekilde yerde bıraktı. Daha sonra yüzüne yağın yağmurla birlikte kanlar içinde ve korkunç bir acı içinde kendine geldi. Rüzgarın uğultusu o kadar güçlü ve gürültülüydü ki, kapana kısıldığı süre boyunca bir kulağı işitme duyusunu kaybetti. Kolu kırılmış, omzu yaralanmış ve her tarafı kesilmişti ve dışarı çıkamıyordu."

"Tuzaga mı düştün?" Sully söyledi.

"Rüzgarın şiddetine karşı kapıyı açamadı."

"Aman Tanrım," dedi Sully. Şimdi o eve farklı bir gözle bakıyor, Lovey'nin hayatı için savaştığını hayal ediyordu.

"Nasıl dışarı çıktı? Güç olmadan, bunun olduğunu kim nasıl bilebilir?"

"Bu çılgın bir hikaye. Bana anlatıldığına göre, burada yaşayan yaşlı bir adam olan Elliot Graham bir imgelem görmüş. İnsanlar onun bir tür medyum olduğunu söylüyor ve şimdiye kadar hiçbir öngörüsü ya da uyarısı yanlış çıkmamış. Her neyse, Elliot onun kapana kısıldığını ve ölüm

tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu görmüş. Bir şekilde

doğru kişilere haber vermiş ve polis şefi de bunu öğrenmiş, ardından dozer servisi olan başka biriyle temasa geçilmiş. Fırtına geçtikten sonra hazırlık yapmak için en büyük dozerini kasabadaki evine getirmiş.

"Şef ona Lovey'den bahsettiğinde, kendi evinin güvenliğini terk etti ve devasa dozerin yanına gitti, sel sularının içinden bu eve doğru sürdü ve sonra uçup gitmeden evin içine girmeyi başardı. Kadının banyoda olduğunu anlamış ve ona bağırdığında kadın da bağırarak karşılık vermiş. Kapıyı açamayınca onu dışarı çıkarmak için bir balta ile banyoya girmiş.

"Onu bulmuştu ama tehlikenin sadece yarısı geçmişti. Kadın zar zor yürüyebiliyordu, bu yüzden onu fırtınanın içine taşıdı, bir şekilde ikisini de o devasa dozerin içine soktu ve acil servise götürdü. Onun hayatını kurtarmış. Adı Johnny Pine ve 22 yaşında. Burada böyle insanlar yaşıyor, Sully. Şu anda adını verebileceğim yarım düzine kadın ve erkekten sadece biri, hayat kurtaran ve insanların yaşam tarzında farklılık yaratan."

Sully'nin nutku tutulmuştu. Hayatı insanları kurtarmakla geçmişti ve bir insanın başkası için kendi hayatını tehlikeye atmasının ne kadar cesaret istediğini biliyordu. Hayranlık içindeydi ve düşündükçe hayatının geri kalanında yaşamak istediği yerin burası olduğuna daha da ikna oluyordu.

"Bugün için teşekkür ederim," dedi Sully.

"Bunu seninle yapmayı çok sevdim," dedi

Melissa. "Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordu. "Elbette," dedi Melissa.

Dönüş yolunda uyuyakaldı, sonra Sully arabayı park edince uyandı.

"Kahve içmeye gelmek ister misin? Ruby ve Rachel'ın getirdiği her türlü yiyecek var, hatırladın mı? Mercy'nin cevizli turtasından da biraz kaldı," dedi Melissa.

Sully, "Çok yorgun olmadıktan eminsen, seve seve gelirim," dedi. "Senin için çok yorgun değilim," dedi.

Birlikte dışarı çıktılar, yürüyüş yolunu yan yana geçtiler ve sonra eve girdiler. Serin iç mekan Melissa'nın yansıması gibiydi - huzurun kişileşmiş hali. Konuksever hissettiriyordu. Ve ev diyebileceği bir yer gibi hissetmeye başlamıştı.

"Rahatınıza bakın. Elini yüzünü yıkamak istersen banyo hemen şu koridorun sonunda. Ben eşyalarımı yukarı çıkaracağım. Hemen dönerim," dedi ve merdivenlerden yukarı koşmadan önce Sully'ye hızlı bir öpücük verdi.

Elini yüzünü yıkama teklifini kabul etti. Dışarı çıktıktan sonra birinci katta dolaşmaya başladı, tüm odalara baktı, zengin ahşap özelliklere, bazı odalardaki geniş tahta döşemelere ve diğerlerinde perdelerin ve mobilyaların zarafetiyle uyumlu beyaz mermer karolara hayran kaldı. Yaşadığı o küçük kutu gibi evden buraya taşınmanın onun için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. Bir saraya taşınmış gibi hissetmiş olmalıydı.

Mutfaktaydı ve arka arazinin çevresini saran kaya duvarlara bakıyordu. Ağaçlar kocaman, çalılar uzun ve gürdü ve sanki ev inşa edildiğinden beri oradaymış gibi görünüyorlardı.

Krep mersinlerini ve Sharon gülü çalılarını tanıdı ama tanımadığı başkaları da vardı. Bahçe işlerini kendisinin mi yaptığını yoksa birilerinin mi onun için yaptığını merak etti. Sonra onun koridordan geldiğini duydu ve tam mutfığa girerken arkasını döndü.

"Peki, burası hakkında ne düşünüyorsun?" Melissa sordu.

"Sana yakışıyor. Senin gibi güzel, zarif, hatta zarif."

Melissa beklenmedik iltifat karşısında biraz şaşırarak kekeleydi ve tezgaha doğru ilerledi

kahveyi başlatmak için.

"Temizlik kısmı hariç hiçbirinden kendime pay çıkaramam. Son on beş yıldır Elmer için bu evi haftada bir temizledim. Tıpkı tatlı Cora'sının bıraktığı gibi olmasını istedi ve biz de öyle yaptık."

"Cora onun karısı mıydı?" Sully sordu.

Melissa başını salladı. "Ama ben onu tanımadan önce çoktan vefat etmişti." Kahveyi filtreye ölçtü, sürahiyi suyla doldurdu, sonra hazneye boşalttı ve demlemeye başladı. "Kulağına en çok ne geliyor? Cheesecake mi, cevizli turta mı, yoksa bir dilim elmalı pralinli ekmek mi?"

"Vay canına, bu zor bir karar," dedi Sully.

"O zaman sanırım üçünü de çıkarıp hepsini tatmanıza izin versem iyi olacak." Sırıttı. "Hayır demeyeceğim."

Gülümsedi. "Hala tatlıya düşkünsün, değil mi?"

Sully, "Evet, tatlıları sevdiğim için sanırım bir ağız dolusu tatlı dişim olmalı," dedi.

Melissa dolabı işaret etti. "Tatlı tabakları sağdaki ilk dolapta, ikinci rafta. Çatallar aşağıdaki çekmecede."

O tatlıları çıkarırken Sully de tabakları indirip masaya getirdi.

Fincan almaya gitti, sonra masada ona katıldı. Birlikte sanki yıllardır yapıyorlarmış gibi rahattılar.

Sully masanın karşısındaki sandalyeye yerleşirken, "Bu çok güzel," dedi.

"Tatlılar mı? Gerçekten harika görünüyorlar."

"Hayır. Bu şekilde birlikte olmanızı kastetmiştim. Seninle birlikte olmak çok kolay. Bir erkeğin seni çoktan kapmamış olmasına şaşırdım ama bencilce, kapmamış olmasına sevindim."

Melissa, "Ben kapılmadım çünkü kapılmaya müsait değildim," dedi ve elmalı pralinli ekmekten birkaç dilim kesti, sonra turtaya geçti ve oradan da birkaç dilim kesti.

"Ve şimdi öyle misin?" Sully sordu.

Başparmağındaki yapışkan bir noktayı yaladı. "Sadece senin için," dedi. "Başka biri olsaydı, hayatımı kurtarmış olsa bile ona gün yüzü göstermezdim. Sen ve ben bu yerdeyiz çünkü bir geçmişimiz var. İyi bir geçmiş. Güvendiğim bir geçmiş. Ve ilk aşamayı geçmemiş olsak bile küçük bir aşk geçmişi."

Sully'nin düşünceleri dönüyordu. "Artık rıza yaşını çoktan geçtiğimize göre, ikinci ya da üçüncü kalenin nasıl olduğunu görmek ister misin?"

Ona baktı ve sırıttı. "Sayı turlarına ne oldu?" Sully güldü.

"Şansımı zorlamayacaktım."

"Kendinizi asla küçümsemeyin," dedi.

"Bunu unutmayacağım," dedi Sully ve mini cheesecake'i ikiye böldüğünde tabağını uzattı.

Melissa kahvenin hazır olduğunu fark etti ve sürahiyi almak için ayağa kalkıp fincanları doldurduktan sonra tekrar sehpanın üzerine koydu.

"Krema mı şeker mi?" diye sordu. "Ben sade içerim," dedi.

"Aromalı kahveleri sever misin?" Melissa tekrar otururken sordu. "Pek sevmem. Ya sen?"

"Ben de benimkini siyah severim." Melissa bir lokma daha yedi, sonra durakladı. "Aramanız sona erdiğinde ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?" Sully sordu.

"Yani, Kansas City'ye geri dönecek misin?"

"Sadece eşyalarımı toplamak için," dedi.

"Taşınıyor musun?" Melissa fazla meraklı olmamaya çalışarak sordu.

Sully masanın öbür ucuna uzandı ve onun elini tuttu.

"Kızım, oyun oynamayı bırak. Nerede olmak istediğimi biliyorsun. Kansas City'de artık benim için hiçbir şey yok. Sana yakın olmak istiyorum. Blessings'i evim yapmak istiyorum."

Gözlerindeki sevinç yüzüne yayıldı.

"Eğer bana yakın olmak istiyorsanız, birçok yatak odam var."

Güldü. "Evet, yakın-yakın aklımdaki en uygun varış noktasıydı."

"Yani, yeni ipuçlarını beklerken, istersen burada kalabilirsin... ama sadece istersen," dedi

Melissa ve sonra ekmek diliminden bir ceviz koparıp ağzına attı.

Sully onun elini çekti. "Bu çok cömert bir teklif ve bundan onur duyarım." "Hayır, hiç de cömertçe değildi. Tamamen bencillikti," dedi Melissa.

Sully güldü. "Aklından geçenleri söyleyen kadınları hep sevmişimdir. Bu gece gelmem için çok mu erken?"

Melissa'nın kalbi küt küt atmaya başladı. *Aman Tanrım, aman Tanrım, bu gerçekten oluyor.*

"Hayır. Mükemmel zamanlama olduğunu söyleyebilirim."

* * *

Barb Holland'ın etrafı da tatlılar ve güveçlerle çevriliydi ama onları tatmak için iştahı yoktu. Ancak ailesi hava kararmadan önce Teksas'tan gelecekti ve bu işi hemen halledeceklerdi.

İki gün önce onları arayıp olanları haber verdiğinde, duydukları içten üzüntü ve seslerinden hissettiği sevgi nihayet hissettiği acıyı hafifletmişti. Babası neredeyse seksen yaşındaydı ama yoldaydı, erkek kardeşlerinden biriyle geliyordu, diğer erkek kardeşi ise teyzesini ve bir araba dolusu kuzenini getiriyordu.

Ailenin cenazede yerlerini alma zamanı geldiğinde, etrafı onu seven insanlarla çevrili olacaktı, dostluk sandığı şeyi onarılamayacak şekilde yok eden küçümseyici, sinsi insanlarla değil.

Niles'in cesedini bu sabah saat birde yerel cenaze evine bırakmışlardı. Barb güneş doğduktan sonra onu gömecek kıyafetleri almak ve cenaze töreninin gün ve saatini ayarlamak için içeri girmişti. En sevdiği takım elbisesini askıya asarak içeri girmiş ve üzerinde Tamamı Ödenmiştir yazan hizmet makbuzuyla çıkmıştı. Yapmayacağı şey onu buraya gömmektir. Yanında götürmesi için ona küllerini vereceklerdi. Cenazesi yarından sonraki gün saat 15:00'te Blessings Baptist Kilisesi'nde yapılacaktı ve bu gece kalbi kırılıyordu.

* * *

Sully B and B'ye döndüğünde Bud resepsiyonun arkasında, sandalyesinde uyukluyordu. Sully yaklaşınca uyandı.

Bud ayağa kalkarken, "Tüh, beni yakaladınız," dedi.

Sully, "Bir erkeği dinlendiği için suçlayamazsın," dedi. "Eşyalarımı toplamak için yukarı çıkıyorum, döndüğümde hesabımı hazırlar mısınız?"

"Elbette. Öz annenle ilgili başka bir ipucu buldun mu?"

"Hayır. Şu anda beklemedeyim. Tüm ipuçları tükendi. Ama bu arada Melissa'nın evinde misafir olacağım."

Bud sırtıttı. "Bu harika. O harika bir kadın ve biraz mutluluğu hak ediyor. Faturanızı hazırlayayım."

Sully, "Teşekkürler," dedi ve toparlanmak için yukarı çıktı.

Yaklaşık bir saat sonra Melissa'ya geri dönüyordu.

* * *

Melissa, Sully için evdeki en iyi misafir odasını seçmişti. Büyük boy bir yatak, jakuzili bir küvet, ayrı bir duş ve çok süslü bir makyaj masası boyunca uzanan bir ayna vardı. İhtiyaç duyulan tüm tuvalet malzemeleri çekmecelerden birindeydi.

Yatak odasının karşısında olması önemli değildi. Aralarındaki şeyler olması gerektiği gibi gelişecekti ya da gelişmeyecekti. Ama kaderin bu cilvesine sırtını dönmeyecekti ve endişeyle onun dönmesini bekliyordu.

Kapı zili çaldığında Melissa koşarak cevap verdi.

Sully elinde bir bavulla içeri girerken, "Çok hızlı oldu," dedi.

"Fikrini değiştirmen için sana fazla zaman vermek istemedim."

Sırıttı. "Beni takip edin, sizin için seçtiğim yatak odasını göstereyim. Büyük boy bir yatağı var."

"Çok makbule geçti," dedi ve onu merdivenlerden yukarı çıkarırken sırtının salınımını takip etti.

"Burası benim yatak odam," dedi sağdaki kapıyı göstererek. "Bu da senin." Kapıyı açtı

kapıyı açıp içeri girdi ve ışığı yaktı. "Vay canına, bu

çok güzel! Teşekkür ederim," dedi Sully.

"Banyoyu görene kadar bekle," dedi ve yolu gösterdi. Adam

içeri girdi, sonra yüzünde bir sırıtışla ona döndü.

"İki yağmur duş başlığı? Jetli küvet? Dostum, istasyondaki adamlar uzun ve zorlu bir görüşmeden sonra geri dönmek için böyle bir şeye bayılırlar."

Melissa gülümsedi, sunduğu konfordan etkilendiği için memnun olmuştu.

"Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım. Her türlü tuvalet malzemesi şu ilk çekmecede, ama ihtiyacınız olan eksik bir şey varsa, istemeniz yeterli. Ben mutfakta olacağım."

"Ben buradayım diye bir şey pişirmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece Ruby ve Rachel'in getirdiği yiyecekleri ısıtıyorum. Acele etmeyin. Ne zaman yiyeceğimiz konusunda acelemiz yok."

"Bunun için ve hayatınıza girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Güveninize ihanet etmeyeceğim."

"Yapmayacağını biliyorum, Sully. Böyle bir şey olacağını bilseydim teklif etmezdim," dedi ve arkasını dönüp dışarı çıktı.

Onun ayak seslerinin aşağıya indiğini duydu ve valizini açmak için yatağın üzerine attı.

* * *

Barb Holland'ın ailesi dört araçla geldi. Onları kapıda gözyaşları içinde karşıladı ve yüzlerindeki empatiyi gördüğü anda ağlamaya başladı.

"Tanrım, Tanrım, hepinizi gördüğüm için çok minnettarım. İçeri gel, içeri gel."

Kardeşi Bobby Austin ona sarıldı. "Böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm, kardeşim. Niles'ı çok severdik."

Sonra Barb seksen yaşındaki babası Jake Austin'i gördü ve yıkıldı. "Viskiden oldu, değil mi bebeğim?" Jake sordu.

"Evet. Sadece onu yavaşlatamadım. Sürekli bu konuda endişeleniyordum. Beni dinlemiyordu ve o haldeyken araba kullanmayı bırakmıyordu."

Bobby'nin karısı Wynona geldi ve ona sarıldı. "Barbara Ann, beni iyi dinlemeni istiyorum. Erkeğini kontrol etmek senin sorumluluğun değildi. O her gün canının istediğini yapmak için bir seçim yaptı ve bunu sen de biliyorsun. Tüm bunlar onun suçu ve acın için yüreğim parçalanıyor."

"Teşekkür ederim Wy. Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı. Arkadaşımız olduğunu

düşündüğüm tüm insanlar

Korkunç. Niles hakkında sanki sokaklarda dolaşan bir sarhoşmuş gibi konuşuyorlardı ve kız arkadaşlarım kendilerini yargıç ve jüri yerine koyup beni suçlamaya karar verdiler. Bu çok inciticiydi. Hiç tahmin etmediğim bir şeydi."

Ailesi bunu duyunca patladı.

Teyzesi Belle, babasının kız kardeşiydi ve çok öfkeliydi. "Merak etme şekerim. Sen sadece yarınki aile toplantısında onları bize göster. Gerisini biz hallederiz."

Hepsi de ailenin Houston kolundan olan kuzenler Frankie, Eddie ve Waymon Houston da ayaklanmıştı.

"Arkandayız tatlım," dedi Eddie. "Oh... ve bil diye söylüyorum, yarın gece Savannah'da geceleme ve tören günü Blessings'e gitmeyi planlayan yaklaşık on iki aile üyesi daha var."

Barb omuzlarından dünyanın yükü kalkmış gibi hissetti.

"Tek söyleyebileceğim teşekkür etmek. Burada her şeyi halledebildiğim zaman eve taşınacağım. Büyükanne Austin'in Dallas'taki evi hala bende. Kiraya veriyordum ama neredeyse beş aydır boş duruyor. Eminim tadilata ihtiyacı vardır ama tadilat bana yapacak bir şeyler verecek ve aileme tekrar yakın olacağım."

"İşte ruh bu," dedi Jake. "Şimdi nereye gitmemizi istiyorsun?"

"Baba, seni ve Belle Teyze'yi alt kattaki iki yatak odasına yerleştiriyorum. Geniş ve rahatlar ve merdivenlerle uğraşmak zorunda kalmayacaksınız. Geri kalanınız üst katta olacak. Şimdi çantalarınızı alın ve beni takip edin."

Bölüm 8

Akşam yemeği bitmişti. Melissa ve Sully mutfağı temizliyor ve ertesi gün için planlarını konuşuyorlardı.

Melissa, "Yarın maaş bordrolarını çıkarmam gerekiyor, bu yüzden en azından öğlene kadar meşgul olacağım," dedi.

Sully başını salladı ama Lovey Cooper'ın kurtarılmasıyla ilgili daha önce söylediği bir şey aklına takılmıştı.

"Bana burada, Blessings'te medyum olan yaşlı bir adamdan bahsettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet, Elliot Graham. Bu unvana sahip olduğunu iddia etmez ama bir şey bildiğinde bunu insanlara bildirmeyi ihmal etmez."

"Peki, onunla öz annem hakkında konuşmak istesem sence nasıl tepki verirdi?"

Melissa durakladı. "Bilmiyorum ama bu kötü bir fikir değil. Kiminle konuşabileceğini, kimin senin için öğreneceğini biliyorum."

"Bu harika. Kim o?"

"Danner Amos ve ailesi Elliot'ın tam karşısında oturuyor. Kasırgayı Danner'ın evinde birlikte atlattılar ve çok iyi arkadaş oldular. Burada işimiz biter bitmez Danner'ı arayacağım."

"Teşekkür ederim, Missy. Sen en iyisisin."

Birkaç dakika sonra onun ofisine gittiler.

"Müşteri bilgileri bakacağım, orada Amos ailesinin numarası var ve sonra onları arayacağım."

Sully masasının köşesine oturdu ve parmaklarının klavyede dans ederek müşteri listesine ulaşmasını, aradığı ismi ve numarayı kolayca bulup yazmasını izledi.

"Tamam, şimdi arayalım." Ofiste hâlâ bir sabit telefon hattı vardı ve numaraları tuşladı, ardından telefon çalmaya başlayınca sandalyesinde arkasına yaslandı. Birkaç dakika sonra bir cevap aldı.

"Merhaba, ben Alice."

"Merhaba Alice, bu Melissa."

"Melissa! Aman Tanrım! Nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi iyi hissediyorum. Bir arkadaşımı arıyorum. Danner orada mı?"

"Evet. Bir saniye bekle," dedi Alice ve sonra Melissa onun Dan'e seslendiğini duydu.

Birkaç dakika sonra Dan telefondaydı. "Merhaba Melissa. Ayakta olduğunu bilmek güzel. Alice benimle konuşman gerektiğini mi söyledi?"

"Evet. Sully Raines, hayatımı kurtaran adam, sizinle konuşmak istiyor, ben de arayıp tanıştırmayı teklif ettim. Şimdi telefonu Sully'ye vereceğim, tamam mı?"

"Kesinlikle," dedi Dan.

Melissa ayağa kalktı, Sully'ye telefonu verdi ve el sallayıp odadan çıkarken sandalyesine oturmasını işaret etti.

"Ben Sully Raines. Benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için

teşekkür ederim." "Elbette. Ne var ne yok?" Dan sordu.

"Öz annemi arıyordum ve takip ettiğim ipuçları beni buraya, Blessings'e getirdi. Ama buraya geldiğimden beri, birbiri ardına çıkmaz sokaklara girdim. Bugün Melissa komşunuz Elliot Graham'ın bir tür medyum olduğundan bahsetti... Kasırga sırasında Lovey'nin kurtarılmaya ihtiyacı olduğu konusunda insanları uyarmış."

"Evet, öyle yaptı," dedi Dan.

"Merak ettiğim şey, arayışım hakkında benimle konuşmak isteyip istemeyeceğini ona sorup soramayacağınızdı. Eğer istemiyorsa, o zaman sorun yok. Ama eğer isterse çok memnun olurum."

Dan kıkırdadı. "Ah... Evet, Elliot'a kolayca sorabilirim. Onun ne dediği bambaşka bir şey. Biraz eksantriktir ama çok merhametli bir adamdır. Telefon numaranız nedir? Eğer sizinle görüşmek isterse, sizi ararım."

Sully Dan'e cep telefonunun numarasını verdi ve ekledi, "Eğer benimle konuşacaksa, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Bundan sonra ne yapacağımı şaşırmış durumdayım."

"Anladım," dedi Dan. "Öyle ya da böyle birkaç dakika içinde seni tekrar arayacağım." Sully, "Çok teşekkür ederim," dedi.

"Sorun değil, bu arada sen burada, Blessings'te hepimiz için bir kahramansın. Melissa'nın dünyasını düşünüyoruz."

Sully, "Doğru zamanda doğru yerdeyim," dedi. "Aramanı bekleyeceğim." Sonra telefonu kapattı ve Melissa'yı bulmaya gitti.

Oturma odasında televizyon izliyordu ve adam içeri girdiğinde programın sesini kapattı. "Nasıl gitti?" diye sordu.

Sully onun yanına oturdu ve ona sarıldı.

"Şu anda benim için Bay Graham'ı arıyor. Beni görüp görmeyeceğini birkaç dakika içinde öğreneceğim, ama her halükarda bunun gerçekleşmesine yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

Omuz silkti. "Yardım edebildiğim için mutluyum." "Ne izliyorsun?" diye sordu.

"*Expedition Unknown*. Hayranıyım."

"Ciddi misin? İstasyonda hep bunu izlerdik. Josh Gates komik ve gözüpek biriydi, tabii ki bu da bizim gibi göğüslerini kabartan erkeklere hitap ediyordu."

Melissa güldü. "Göğsünü kabartmak. Bu iyiydi. Gidip içecek soğuk bir şeyler alacağım.

Bir şey ister misiniz? Kola veya Mountain Dew ve tabii ki tatlı çayım var."

"Ben tatlı çay alacağım. Seninki gerçekten çok güzel."

"Teşekkürler. Uzun sürmez. Benim için Josh'u takip et. Yılan Kral'ın mezarını arıyor.

Antik Maya eşyaları."

Ayağa kalktı ve onun yanağına

bir öpücük kondurdu. Sully

gülümsedi. "Bu ne için?"

"Beni mutlu ediyorsun. Hepsi bu," dedi ve odadan çıktı.

Sully yumuşak bir sesle, "Beni de mutlu ediyorsun," dedi. Sonra cep telefonu çaldı. Cebinden çıkardı. "Ben Sully Raines."

"Bay Raines, ben Elliot Graham. Anladığım kadarıyla benimle konuşmak istiyorsunuz." "Evet, efendim, çok isterim."

"Mükemmel. Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

"Hayır efendim, ama Melissa Dean biliyor. Ona soracağım."

"Yarın sabah, mesela saat on civarı sizin için uygun olur mu?" "Evet, mükemmel olur. Teşekkür ederim."

"Görüşürüz o zaman," dedi Elliot ve bağlantıyı kesti.

Melissa bardaklarıyla geri döndüğünde Sully hâlâ gülümsüyordu.

"Telefonunu duydum. Elliot mıydı?"

Sully ona uzattığı bardağı aldı. "Evet. Onu yarın sabah saat onda göreceğim. Oraya nasıl

gideceğimi söyleyebilir misin?"

Onun yanına otururken başını salladı. "Yarın adresine bakacağım, sonra da

telefonunuzdaki GPS."

"Mükemmel!" Sully kadehini kaldırdı. "Medyumların ve tüm bildiklerinin şerefine." "Ve öz anneni bulmaya," diye ekledi Melissa.

"Buna içerim," dedi Sully. "Ve programda hiçbir şey kaçırmadın. Josh Gates hâlâ ormanda geziniyor."

Sully Melissa'nın uyukladığını fark edene kadar bir süre izlediler. "Tatlım, uyan. Sanırım yatma vakti geldi."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Gülümsedi. "Uyuyordun. Sanırım bu günü yeterince yaşadın." Kadın esnedi. "Sanırım haklısın," dedi.

Melissa güvenlik alarmini kurarken Sully televizyonu kapattı, sonra da alarmı devre dışı bırakması için ona şifreyi verdi. Girişteki masanın üzerinde bir sepette sakladığı yedek kapı anahtarını da ona verdi.

"Her zaman aynı anda gelip gitmeyeceğiz," dedi anahtarı onun eline bırakırken.

Parmakları onun etrafında kıvrıldı. "Bunun için teşekkür ederim... arayışımı kolaylaştırdığın ve bana kalacak bir yer önerdiğin için."

"Kapasitesi ne olursa olsun hayatıma geri döndüğün için çok mutluyum" dedi.

"Kapasite, eskiden olduğumuz 'biz'den bir 'biz' yaratıyor," dedi ve onun elini tuttu. Birlikte yukarı çıktılar, sonra koridorda durakladılar. Sully onun alnından öptü. "İyi dinlen, aşkım. Sabah görüşürüz."

"Sen de öyle. Görüşürüz o zaman," dedi ve yatak odasına gidip kapıyı kapattı, sonra iç çekti. *Başardın kızım. Sanki evine her zaman erkekleri davet ediyormuşsun gibi bütün akşam soğukkanlılığını korudun. Keşke Sully bunun gerçekleşmesi için ne kadar isteksiz olduğunu bilseydi.*

Koridorun karşısındaki Sully ise çoktan duşa girmişti. Yarın Elliot Graham'la buluşmak, Janie'nin nereye gittiğini ya da Tanrı korusun, artık hayatta olup olmadığını öğrenmek için tam da ihtiyacı olan şey olabilirdi.

* * *

Ertesi sabah yerel gazetenin yeni baskısı ve Niles Holland'ın günün konusu olacak ölüm ilanıyla uyandı. Törenin tarihi ve saati açıklandıktan ve bu akşam altıdan sekize kadar bir aile ziyareti düzenleneceği belirtildikten sonra, insanlar kederli dul kadının kendini öldürten alkolik kocasını nasıl onurlandığını görmek için planlar yapmaya başladı.

Önünde ne olduğunun çok farkında olan Barb, görünüşüne odaklanmıştı. Niles'in yanında son bir kez başı dik bir şekilde durmak ve onu kötüleyenlere gözdağı vermek niyetindeydi. Zırhının bir parçası da dış görünüşüydü; bu yüzden Barb, teyzesi Belle ve yengesi Wynona'nın bu sabah Curl Up and Dye'da randevuları vardı. Wy'ın her zaman dediği gibi, "Etkilemek için giyinirim," ve bunu fazlasıyla yaptılar.

Barb'ın evinden yanlarında getirdikleri tüm elmasları takarak ayrıldılar. Gümüş Lexus'larının anahtarları Wy'daydı ve şık bir şekilde gidiyorlardı. İfadeyi daha da keskinleştirmek için siyah giyinmişlerdi.

Barb Wy'ı Main'e yönlendirdi ve sonra sağa dönerek Curl Up and Dye'a kadar gittiler. Belle, "Aman Tanrım," dedi ve sonra neşeyle kıkırdadı. "Bu isme inanamıyorum! Bu ismi aldıktan sonra

Saçımızı yaptırdıktan sonra bu salonun önünde bir fotoğraf çektirmeliyiz. Evdeki Bunco arkadaşlarıma göstermek için sabırsızlanıyorum."

Üçlü olarak dışarı çıktılar ve Barb ortada olmak üzere kapıya doğru yürüdüler ve içeri

girdiklerinde Belle kapıdan içeri süzüldü.

Ruby ve Conklin ikizleri bekliyorlardı. Ruby içeri girdikleri anda onları karşılamak için öne çıktı. Barb'a sıkıca sarıldı ve sonra yanağını hafifçe okşadı.

"Sana en derin sempatilerimi sunuyorum, şekerim. Şimdi beni muhteşem ailenle tanıştır." Belle bu kadından çoktan hoşlanmıştı ve tanıştırma işini Barb'ın elinden aldı.

"Ben Belle Austin, Barb'ın teyzesi ve bu da Wynona, Barb'ın baldızı."

"Ailelerinize başsağlığı diliyorum. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Biz hazırız ve bekliyoruz," dedi Ruby ve onları Vesta ve Vera'nın her biri kolunda siyah bir pelerinle hazır olda beklediği çalışma alanına götürdü.

"Hanımlar, bu Vesta ve ikiz kardeşi Vera. Onlar sizin saçınızı yapacaklar, Barb benim düzenli müşterim olduğu için ben de onunkini yapacağım. Bir kahve istasyonumuz var ve küçük çay kurabiyeleri bu sabah fırından taze çıktı."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedi ikizler. "Ben Vesta ve Bayan Belle ile ben ilgileneceğim. Vera da Bayan Wynona ile ilgilenecek. Bir dakikalığına sandalyelere otursanız, sizi pelerinleyeceğiz ve sonra şampuan istasyonuna geçeceğiz."

Belle, Barb'la göz göze geldi ve başıyla onu onayladı; Wy ise çoktan sandalyeye oturmuş Vera'yla konuşuyordu ve ikiz kardeşlerin nasıl olup da aynı mesleği seçtiklerine hayret ediyordu.

Barb, Ruby'nin pelerini boynuna geçirmesine yetecek kadar oturduktan sonra son şampuan istasyonuna geçti. Ilık su saçlarının üzerinden akmaya başlayıp kafa derisini ıslattığında gözlerini kapadı ve rahatladı. Ruby'nin yeri her zaman Lütüflar'ın sığınağıydı. Burada güvendeydi.

Randevular ilerledikçe, üç sandalye arasındaki konuşmaların tonu da hafifledi.

Ruby, Barb'ın kumral omuz hizasındaki saçlarını nasıl taradığını biliyordu ama kurutmaya başlamadan önce durakladı

o.

"Bugün aklında özel bir şey var mıydı tatlım? Tarzla ilgili özel bir şey?" "Belki, ama neye karar vereceğimi tam olarak bilemedim."

Ruby parmaklarını uzunluğundan geçirmeye başladı, sonra Barb'ın başının üstünden yukarı doğru çekerek

Düşündüğü şey için yeterince uzun olduğundan emin olmak için, ve öyleydi.

"Çok güzel bir kemik yapınız ve muhteşem bir dul zirveniz var. Hepsini yüzünüzden uzakta bir topuz haline getirmeye ve ardından yumuşak bir bukle şelalesi şeklinde kıvırmaya ne dersiniz?"

"Evet! Yap şunu!" Belle söyledi.

"Bu fikre bayıldım," diye ekledi Wy.

"O zaman yapalım," dedi Barb. "Bu gece küpelerimi mükemmel bir şekilde gösterecek." Ruby gülümsedi. "Harika!"

Kapı açılıp sonra kapandığında Ruby ve ikizler neredeyse işlerini bitirmişlerdi. Ruby, Barb'ın aniden gerildiğini hissetti.

"Bu benim bir sonraki randevum," dedi Ruby. "Ve erken geldi, yani endişelenmeyin."

Barb başını salladı ama kim olduğunu bilmeden, ne kadar kısa olursa olsun, yüzleşmekten korkuyordu. Wy ve Belle'in gülümsemesinin kaybolduğunu gördüklerini fark etmemişti ama görmüşlerdi ve hemen birbirlerine baktılar.

Dükkândaki ani sessizlik Ruby ve ikizler tarafından fark edildi ama çalışmaya devam ettiler. Birkaç dakika sonra çalışma odasına giren ayak seslerini duydular ve ardından Rachel Goodhope göründü.

"Ruby, ben gidip bir fincan-" Durdu, sonra yönünü kahve istasyonundan Barb'ın oturduğu yere

cevirdi. "Barb, tatlım, burada olduğunu bilmiyordum. Kaybınız için çok üzgünüm. Bud ve ben tüm aileye en derin taziyelerimizi iletiyoruz. Törende olacağız ve

senin için dua ediyorum."

"Çok teşekkür ederim Rachel."

Rachel, Barb'ın elini okşadı ve kahve istasyonuna geri dönerek kahvesini ve birkaç çaylı kurabiye alıp bekleme alanına geri döndü.

"Rachel ve Bud, Blessings'in öbür ucundaki B and B'nin sahipleri. Çok iyi insanlar," dedi Barb usulca.

Belle ve Wy rahatladı.

Birkaç dakika sonra dışarı çıkıyorlardı ve ödeme yapmak için durdular.

"Hayır," dedi Ruby. "Kızlar ve ben randevuları size hediye ediyoruz ve sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Bu çok tatlı bir şey," dedi Wynona. "Acaba birinizden salonun dışında bir fotoğrafımızı çekmesini isteyebilir miyim? Mekânınızın adını çok sevdik Ruby ve evdeki arkadaşlarımıza göstermek istiyoruz."

"Memnuniyetle," dedi Vera ve kadınlarla birlikte dışarı çıktı. Üçünün de telefonuyla, beğendikleri bir fotoğrafa karar verene kadar birkaç fotoğraf çekti.

Arabayla uzaklaşırlarken salonda kızların ne kadar güzel olduğundan bahsediyorlardı bile. Vera el salladı ve sonra heyecandan titreyerek içeri girdi.

"Gümüş bir Lexus kullanıyorlar! Bunların fiyatını biliyor musun? Ve o kızların ellerindeki elmasları gördün mü? Tanrım, Tanrım, Vesta. Neden biz Teksas'ta büyümedik?"

Ruby sırttı. "Teksas'taki herkes zengin değil."

"Oh, biliyorum," dedi Vera. "Ama az önce öyle olan bazılarına el salladım."

Ruby, "Daha da özel olan şey, üzüntülü ve kötü zamanlarda sırtımızı yaslayabileceğimiz bir aileye sahip olmaktır," dedi.

Hepsi Ruby'nin ailesinin kalmadığını biliyordu, bu yüzden insanlar Ruby'ye sık sık *Kardeşim* diyordu, çünkü Blessings sakinleri tarafından sanki kendilerinden biriymiş gibi seviliyordu.

* * *

Blessings'in bir başka bölümünde, Melissa ofisinde maaş bordrosuyla uğraşırken, Sully de kendisini evlat edinen annesinin ona yazdığı ve doğum koşullarını bir sır olarak saklama konusundaki hilelerini ortaya koyan mektupla birlikte Elliot Graham'ın evine doğru yola çıkmıştı.

GPS'in yönlendirmeleri kesin ve takip etmesi kolaydı ve kısa süre sonra Elliot'ın arabasına doğru dönüyordu. Park ettiğinde saat tam on olmuştu. Evin görkemli zarafetine hayran kalmaktan kendini alamadı ama Blessings'in her yerinde evlerin çevre düzenlemesinin fırtınadan nasıl etkilendiği açıkça görülüyordu.

Kapı zilini çaldığında midesi düğümlenmişti ama Elliot kapıda belirdiğinde endişesi kayboldu.

Küçük adamın yüzüne hakim olan gülümseme, pamuk beyazı saçlarının yumuşak taranışı, sırlarla adeta dans eden parlak mavi gözleri ve siyah kadife ceketinin altına taktığı fularla çerçevelenmişti.

"Bay Raines, sanırım?" dedi Elliot ve sonra kıkırdadı. "İçeri buyurun." Sully, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Elliot, Sully'yi kütüphanesine götürürken, "Elbette," dedi. "Burada oturacağız," dedi ve büyük bir şöminenin yanındaki deri kanepeyi gösterdi.

Sully kanepenin bir ucuna, Elliot da diğer ucuna oturdu ve sonra ona doğru döndü.

"Nerelisiniz Bay Raines?"

"Lütfen bana Sully deyin ve Kansas City, Missouri'den geliyorum."

"Missouri... Çok güzel bir eyalet," dedi Elliot. "Bunun cevabını Dan'in telefon konuşmasından zaten biliyor olsam da, lütfen gelme niyetinizi belirtir misiniz?"

"Öz annemi arıyorum ve tuttuğum bir DNA araştırmacısının yardımıyla birkaç eyalette ipuçlarını takip ediyorum. Vefatından sonra bir özür mektubu yazıp bana bırakana kadar evlatlık olduğumu bilmiyordum."

Ayağa kalktı ve mektubu Elliot'a uzattı, o da mektubu avucunun içine koydu ve parmaklarını mektubun üzerine kapattı.

"Lütfen devam edin," dedi Elliot.

"Elimdeki son ipucu öz annemden gelen ve adresi burada, Blessings'te olan bir mektuptu, ancak mahkeme kayıtlarında, tapularda ve Blessings gazetesinin eski sayılarında yaptığım aramalara rağmen hala burada olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadım. Ah... Neredeyse unutuyordum. Adı-"

"Evet, Janie Chapman, ama siz Janie Carter'ı arıyorsunuz, doğru mu?"

Sully başını salladı, Elliot'ın bunu kasabada neden bulunduğunu bilen yerel halktan duyduğunu varsayıyordu. "Öz baban Marc Adamos hakkında herhangi bir ipucu bulabildin mi?"

Sully neredeyse koltuktan düşüyordu.

"Adını bilmiyordum! Bu onun adı mı? Orijinal doğum belgemde yoktu." "Ah. Özür dilerim. Bildiğini sanmıştım, yoksa bu kadar dikkatsizce ağızımdan kaçırmazdım."

Sully, "Özür dileme," dedi. "Bu iyi bir haber. Sadece beni şaşırttı."

Elliot başıyla onayladı. "Seni evlat edinen ebeveynlerin, eğer öğrenirsen onlara olan sevgi ve bağlılığının öz annene geçeceğinden korkuyorlardı."

"Neden böyle düşünsünler ki? Onlar harika ebeveynlerdi. Onları severdim." Elliot omuz silkti.

"Hâlâ hayatta olup olmadığını söyleyebilir misin?" Sully sordu. "Ruhlar dünyasında olmadığını biliyorum."

Elliot'un dolambaçlı yollardan bilgi vermesi Sully'yi şaşırtmış olsa da, bunu duymak rahatlatmıştı.

"Tamam, güzel," dedi Sully. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin? Ülkenin farklı bir bölgesinde arama yapmam gerekiyor mu?"

"Blessings'i bırakma," dedi Elliot.

Sully'nin midesi düğümlenmişti. Bu gerilim onu öldürüyordu.

"Yani o burada mı?"

"Blessings'i terk etme. Sana söylemem gereken şey bu. Bu ve daha fazlası değil. Ruh'un söylememi istediğinden fazlasını söyleyemem."

Elliot ayağa kalktığı anda Sully irkildi ama onu takip etti. Belli ki toplantı sona ermişti. Elliot mektubu Sully'ye geri verdi ve gülümsedi.

"Sizinle tanışmak bir zevkti ve sevgili Melissa Dean'i kurtarışınız beni çok etkiledi. O sizin ruh eşiniz, ama tabii ki siz bunu zaten biliyordunuz. İkinize de uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum."

Sully başını sallıyor ve bütün bunları anlamaya çalışıyordu, bu yüzden Elliot'ın ona ön kapıya kadar eşlik ettiğini ve kapıyı açık tuttuğunu tamamen gözden kaçırdı.

Sully, "Zaman ayırdığınız, yardımınız ve nezaketiniz için teşekkür ederim, Bay Graham," dedi. Elliot gülümsedi. "Çok iyi arkadaş olacağız."

Sully o kadar şaşırmıştı ki yüksek sesle güldü. "Bunu bilmek harika bir şey efendim. İyi günler dilerim."

Tam eşikten geçerken, arkasındaki kapı sert bir gümbürtüyle kapandı ve ardından

tıklayın.

Sully, "Beni de dışarıda bıraktı," dedi ve arabasına dönerken yol boyunca gülümsedi. Bunlar kutlanacak şeylerdi ve bunu nasıl yapmak istediğini biliyordu.

* * *

Melissa temizlikçide maaş çeklerini dağıtıyor ve çalışanlarla yeni kurulan makine hakkında konuşuyordu.

"Sizde nasıl gidiyor?" diye sordu ve bu soruyu sorduğu için aldığı takdirin sesiyle karşılaştı.

Yöneticisi, "Zamanı muazzam ölçüde kısaltıyor ve çok daha iyi bir iş çıkarıyor," dedi.

"O zaman istediğimiz buydu, değil mi Randolph?" İki zarfı havaya kaldırdı. "Bunlar Gus ve Rhonda'nın maaş çekleri. Bugün bir ara gelip alacaklarını biliyorum, o yüzden ofise bırakıyorum."

"Bana uyar," dedi Randolph. "Oh, Bay Raines'in çamaşırları hazır."

Melissa, "Bunu ben alacağım ve bu benim sorumluluğumda, bu yüzden ona ödeme yapın," dedi. "Hayatımı kurtardığı için onu sonsuza dek yıkayabilirim ama yine de ona borcumu yeterince ödeyemem."

"Evet, hanımefendi. Kesinlikle," dedi müdür ve çamaşırları aldı. "Sizin için taşıyayım, hanımefendi." "Teşekkür ederim," dedi Melissa ve arabasının kilidini açmaya gitmeden önce kapıyı onun için açık tuttu. "Sadece

Hepsini kancalara asın," dedi ve sözlerini bitirir bitirmez gülümsedi. "Tamam. O zaman ben gidiyorum. İyi günler dilerim ve acil bir durumda nasıl irtibata geçeceğinizi hepiniz biliyorsunuz."

El sallayarak vedalaştı, sonra arabaya binerken gökyüzünün bulutlandığını fark etti.

Saate baktı ve Sully'yi düşündü, bugün onun için bir sihir olup olmadığını merak etti, sonra arabayı çalıştırdı ve yağmur başlamadan önce çamaşırlarını içeri alabilmek için eve doğru yola çıktı.

* * *

Sully doğruca çiçekçiye gitti. İçeri girdiğinde bir zil çaldı ve renkli çiçekli bir önlük giymiş yaşlı bir kadın arkadan görüldü.

"Merhaba. Ben Myra. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bir buket çiçek almak istiyorum. Hazırladığınız bir şey var mı?"

"Evet. Burada, şu doldurulmuş oyuncak standının arkasındaki soğutucuda. Ama istediğinizi göremezseniz, siz beklerken kolayca başka bir şey yapabilirim."

Sully, "Tamam, teşekkürler," dedi. "Önce şunları bir kontrol edeyim."

"Sonbaharın yaklaştığını göz önünde bulundurarak, birkaç farklı boyutta ve farklı türde çiçeklerden oluşan sonbahar buketlerimiz var. Ve tabii ki güller," diyor Myra.

Yakut renkli tabanı olan kristal bir vazo içindeki kırmızı gül demetini işaret etti.

"Şunlar, şu yakut renkli tabanı olan vazodakiler. Bunlar ne kadar?"

"Şey, bir düzine Amerikan Güzeli ve vazo kristal, bu da onu diğerlerinden biraz daha pahalı yapıyor. Yüz on dolar."

Sully, "Ben alırım," dedi.

Myra'nın yüzü güldü. Kocasını Harold, o kadar pahalı bir vazo kullandığı için ona durmadan kızmıştı ve şimdi "Ben sana söylemiştim" diyebiliyordu.

"Harika," dedi buketi soğutucudan çıkarıp kasaya götürürken. "Nakit mi kredi kartı mı?"

Sully cüzdanından kartı çıkarırken, "Kart," dedi.

Myra, tezgâhın üzerindeki küçük rafı göstererek, "Çiçeklerle birlikte bir kart imzalamak isterseniz, bunlardan seçebilirsiniz," dedi.

"Kart yok, bunları ona şahsen vereceğim."

Myra bilgisayarda yeni bir ekran açtı. "Adınız, efendim?"

"Sully Raines."

Myra'nın nefesi kesildi. "Siz Melissa Dean'in hayatını kurtaran adamsınız, değil mi?" "Evet, hanımefendi."

"Bu harika. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Melissa'yı herkes sever."

Sully gülümsedi. "Bunu öğreniyorum ama hiç şaşırmadım. Biz çocukken çok tatlıydı ve yaşlandıkça daha da iyi oldu."

"Birbirinizi tanıyormuşsunuz! Vay canına. O zaman onu yanan arabadan çıkarmaya çalışırken gerçekten çıldırmış olmalısınız."

"Olaydan yaklaşık bir saat önce şehre gelmiştim. Burada kimseyi tanıımıyordum ve acil servise girene kadar onun olduğunu bilmiyordum. Birbirimizi en son gördüğümüzde on üç yaşındaydık."

"Aman Tanrım! Ne inanılmaz bir hikâye. Eğer bunlar onun içinse, lütfen ona en iyi dileklerimizi iletin." Sully, "Peki efendim," dedi ve sonra alışverişi tamamladılar.

Melissa'nın evine yavaş ve dikkatli bir şekilde geri döndü ve eve vardığında arabasını garaj yolunda görmekten mutlu oldu. Vazoyu taşıyarak arabadan indi ve Melissa'nın verdiği anahtarı kullanmak yerine kapının zilini çaldı.

Melissa kapıyı açtığında gözleri sevinçle irileşti.

"Blessings'teki en güzel kadın için teslimat," dedi.

Güldü. "Sanırım yanlış eve geldiniz."

"Hayır, hayır. Tam olarak nerede olduğumu biliyorum ve bunlar senin için. Nereye koymamı istersin?" diye sordu.

"Sanırım burada, fuayedeki bu masanın üzerinde. Böylece onları her zaman görürüm, gelip giderler." Onları masanın üzerine koydu, sonra döndü ve ona sarıldı.

"Bu Elliot'ın sana iyi haberler verdiği anlamına mı geliyor?" Melissa sordu.

"Bana haber verdi," dedi Sully ve onu öptüğünde *olması* gerekeni hissetti. Melissa'nın kalbi öpücüğün yumuşaklığı yüzünden çırpınıyordu ama bilgi almak için can atıyordu. "Ama ne haberi? Nerede olduğunu biliyor muydu?"

"Bu adam bir konu etrafında tanıdığım herkesten daha fazla konuşuyor. Zaten bildiğimi düşünerek bana öz babamın adını söyledi."

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

"Marc Adamos. Bu ismi hiçbir belgede bulamadım ama artık biliyorum."

"Peki ya annen? O ne dedi?"

"Bana Blessings'i terk etmememi söyledi."

Melissa kaşlarını çattı. "Ama bu tam olarak ne anlama geliyor? Burada olduğu mu? O zaman nerede?" "Blessings'i bırakma" diye tekrarlayıp durdu, ben de bırakmıyorum."

Melissa güldü ve ona sarıldı. "Bunun için üzülmemi bekleme benden."

"Ayrıca senin benim ruh eşim olduğunu söyledi ve birlikte uzun ve mutlu bir hayat geçirmemizi diledi." Nefesi kesildi. "Bunu gerçekten söyledi mi?"

Sully başını salladı.

Melissa iç çekti. "Birbirimizi yeniden bulmamız yeterince uzun sürdü. Belki de bu yüzden bu işe geri dönmek bu kadar kolay oldu."

"Bana uyar," dedi Sully, sonra iniltisini duyana kadar onu tekrar öptü. "Hislerimiz karşılıklı."

Melissa tüm vücudunun uğuldadığını hissetti, sanki biri odadaki enerjiyi yükseltmişti.

Oda.

Sully onun titrediğini gördü. "Korkuyor musun? Korkmana gerek yok. Biz hazır olana kadar bu harekete geçilecek bir şey değil."

"Korkmak mı? Senden mi? Hayır, Sully. Sadece hissettiklerimle ne yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman hiçbir şey yapmayın. Doğru zaman geldiğinde, herhangi bir karışıklık olmayacak. Buna söz verebilirim." Kollarını ona doladı. "Her şey yolunda, aşkım. Her şey yoluna girecek."

"Kendimi kırklı yaşlarında bir aptal gibi hissediyorum. Bu o kadar da zor olmamalı," diye mırıldandı.

Adam kıkırdadı ve o kıkırdayınca kadın kendini geri çekmeye başladı, sonra adamın kalp atışlarını hissetti. Hareket etmeden diğer elini kendi elinin üzerine koydu. Kalp atışları aynı ritimdeydi.

"Sorun nedir?" Sully söyledi.

Elini uzatıp kendi kalbinin üzerine koydu ve sonra diğer elini kendi kalbinin üzerine koydu.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu.

"Ne hissediyorsun... Oh, vay canına! Senkronize olduk." Sonra güldü. "Buna bayıldım."

"Biliyorum," dedi. "Bu çok şaşırtıcı. Güllere bayılıyorum ve sana da bayılıyorum, Sully Raines." "Burası ayaklarını yerden kesip seni yatağa götürdüğüm yer mi, yoksa pasta yemeye gittiğimiz yer mi?"

Melissa kahkahalara boğuldu ve neşesi bir kez kabardığında, daha fazlası gelmeye devam etti ve gözleri yaşarana kadar güldü.

Sully sırttı ve sonra kolunu ona dolayarak mutfığa götürdü. "Sanırım turta."

"Bir medyum görmeye gittin diye medyuma dönüşecek değilsin." Mutfak zemininin ortasında durdu. "Bunun turta olmadığını mı söylüyorsun?" "Turta değil. Pasta!"

Sully, "Sen ve senin küstahlığın," dedi ve gülüşünü yüzünden öptü.

Bölüm 9

Barb Holland ve ailesi cenaze evine planlanan ziyaretten önce geldi. Tabutun sadece ailenin görmesi için açılacağı ve halka kapatılacağı konusunda kesin emir vermişti ve bu emrin yerine getirildiğinden emin olmak istiyordu.

Sözde arkadaşları ona Niles hakkında ne düşündüklerini göstermişlerdi ve yapacağı son şey onu teşhir etmek olacaktı. Törenden sonra yakılacaktı ve küllerini Dallas'a geri götürecekti.

Barb'ın isteği üzerine, Barb'ın dostluğuna ihanet eden insanların şaşıracağını bildiği için, ailesiyle birlikte cenaze evine tüm zenginliklerini ve statülerini sergileyerek geldi.

Babası Jake Austin, batı tarzı siyah bir takım elbise ve gri timsah çizmeleriyle dimdik duruyordu. Turkuaz renkli bolo kravatı, bembeyaz gömleğinin üzerinde son derece güzel duruyordu. Belle Teyze'nin saçları da kardeşi Jake'inkiler gibi gümüş beyazıydı ama onunkiler kıvrılıp toplanmış ve zevkli bir şekilde spreylenecek taşınmaz bir kask haline getirilmişti. Üzerinde siyah bir Vera Wang kılıf, kırmızı Jimmy Choo topuklu ayakkabılar vardı ve kulaklarından, boynundan ve parmaklarından pırlantalar damlıyordu.

Kardeş Bobby de babasına benzer bir kıyafet giymişti ama bolo kravatında turkuaz yerine Navajo gümüşüne monte edilmiş siyah obsidyen vardı. Karısı Wynona da siyahlar içindeydi, gümüş Jimmy Choos giymişti ve parmağında çeyreklik büyüklüğünde tek bir elmas vardı. Boynundaki gerdanlık gibi sallantılı küpeler de pırlantaydı.

Barb'ın kuzenleri Frank, Eddie ve Waylon ailesinin Houston tarafından kardeşlerdi ve onlar da batı tarzı siyah takım elbise ve çizme giyiyorlardı. Aile bir bütün olarak dikkat çekiciydi. Barb'ın kalbini kıran arkadaşlarından intikamıydılar. Onları utandırıp susturmak. Niles hakkında aşağılayıcı tek bir kelime söylemelerine meydan okuyacaktı. Eğer söylerlerse, Wy ve Belle keskin bir yorum ve gülümsemeyle müdahale etmek için bekliyorlardı.

Ama insanların tanıdığı Barb'dı ve bu çile bittikten çok sonra bile en iyi hatırlayacakları kişi o olacaktı. Ruby'nin önerdiği topuz onun tüm görünüşünü değiştirmişti. Yüzünden uzak tuttuğu koyu renk saçlarından, başını bir taç gibi saran yumuşak buklelerine kadar, zarafetin vücut bulmuş haliydi.

Siyah elbisesinin mandalina yakası ve üç çeyrek uzunlukta kolları vardı ve etek ucu dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu. Topuklu ayakkabıları Louboutin'di ve bilindiği üzere gösterişli kırmızı tabanları sadece yürürken belli oluyordu.

Annesinin elmaslarının yanı sıra Niles'in yıllar boyunca ona verdiği elmasları da takıyordu. Saçları yukarıdayken, iki karatlık küpeleri başını her çevirdiğinde ışığı yakalıyordu. Sağ bileğinde altı adet pırlanta tenis bileziği, sol elinde alyansındaki zümrüt kesim pırlanta ve sağ elinde de annesinin pırlanta yüzükleri vardı. Barb ayakkabısız 1.80'den biraz uzundu ama kırmızı Louboutin'leriyle hem babası hem de erkek kardeşiyle göz göze geliyordu.

Müdür, "Bayan Holland, birkaç dakika içinde ziyaretçileriniz gelecek," dedi. "İhtiyacınız olan ya da sizin veya aileniz için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Barb, "Hayır, ama sorduğum için teşekkür ederim," dedi.

"Elbette," dedi ve çiçekli tabut parçasını düzeltmek için durakladıktan sonra ilk konuklar gelmeden sadece birkaç dakika önce odadan çıktı.

"Şekerim, sözde arkadaşlarından biri içeri girdiğinde onları işaret et yeter. Wy ve ben uygun olmayan her şeyi halledeceğiz," dedi Belle.

Barb, "Evet, öyle yapacağım," dedi ve teyzesinin elini çabucak sıktı. "Ben olsam ne yapardım bilmiyorum."

"şu anda hepiniz yanımda olmadan ne yapabilirim?"

İlk gelenlerden korkuyordu ve kaderin cilvesine bakın ki ilk gelen çift Don ve Retta Durrett oldu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Barb. "İkisi de Niles'ı kötiledi ve Retta beni ağlattı."

Belle'in başı yukarı kalktı. Wy'ın gözlerini yakaladı ve her telinin yerinde olduğundan emin olmak için saçlarını okşadı.

Durrett'ler Barb ve ailesini görünce bir an duraksadılar.

"Vay canına," diye fısıldadı Retta. "Barb paradan geldiğini söylemişti ama bunu beklemiyordum."

Don, "Sadece gösterişli Teksaslılar," diye mırıldandı ama içten içe kıskanıyordu. Niles'ın öldüğü gün Retta'nın Barb'a yaptığı küçük ziyaret hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ne de kendi karısının Niles'ı kötilediği için onu ifşa ettiğini biliyordu. Sadece eski dostlar gibi karşılanmayı bekliyordu. "Barb, çok üzgünüz. Bu çok büyük bir trajedi," dedi Don.

Barb cevap vermeden ikisine de baktı, sonra onları ailesiyle tanıştırmaya başladı. "Baba, bunlar Don ve Retta Durrett. Kulüpten arkadaşlar. Niles, Don'la golf oynardı."

Retta "arkadaş olduklarını" hemen anladı. İşlerin planlandığı gibi gitmeyebileceğine dair alacağı tek uyarı buydu.

Jake yorum yapmadan onlara baktı.

Don elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum ama bu şartlar altında olması büyük talihsizlik." Jake kıpırdamadı ve onları kesme işini kız kardeşine bıraktı. Belle hayal kırıklığına uğratmadı.

Belle, "Hayatta pek çok talihsiz şey vardır, bunlardan biri de arkadaşınız olduğunu düşündüğünüz insanların ihanetine uğramaktır," dedi.

Retta gözlerini kırıştırdı. Barb onlara değiş tokuş ettikleri sözlerden bahsetmiş miydi? Bu yorum kesinlikle öyle hissettirmişti ama sinsi bir kadının onu korkutmasına izin verecek türden biri değildi.

"Eminim doğrudur," dedi Retta ve Belle'in kolyesini işaret etti. "Bu çok güzel bir kolye."

"Teşekkür ederim," dedi Belle. "Riviera'dan aldım."

"Ah, Meksika Rivierası! Don ve ben orayı çok severiz," dedi

Retta. "*Fransız* Riviera," dedi Belle. "Tanrı seni korusun."

Retta'nın yüzü kıpkırmızı oldu. Güneyli olduğu için bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu ve bunu iki şekilde algılayabilirdi. O elmas taşlı kaltak ona ya aptal demişti ya da cehenneme gitmesini söylemişti. Ve tüm bu süre boyunca Barb, sanki o yaşlı kadın ona hakaret etmemiş gibi ailesini tanıtmaya devam etti.

Retta'nın çenesi kalktı ve gözleri alev alev yanmaya başladı. Kime kızacağını bilemiyordu, çünkü Niles'ın cesedinin bulunduğu bir tabutun yanında duruyorlardı ve dul eşi ile ailesi, Don'la ona delik deşik bakıyorlardı ve Barb aileyi tanıtmaya devam ediyordu.

"Bu teyzem Belle Austin, kardeşim Bobby Austin ve eşi Wynona. Bunlar da ailenin Houston tarafından kuzenlerim, Frank, Eddie ve Waylon."

"Demek Houston'da yaşıyorsun," dedi Don.

"Hayır," dedi Waylon. "Biz doğrudan Houston'a adını veren Sam Houston'ın torunlarıyız. Kuzenimiz Barb ailenin Austin tarafından geliyor... Austin şehrinin adını aldığı Stephen A. Austin. Siz nereli olabilirsiniz?"

"Ben, ben Blessings'in yerlisiyim."

Don bunu söylerken kendisini köylü statüsüne indirdiğini ve ailesinin tarihindeki tek yarı ünlü kişilerin at hırsızlığı yüzünden asıldığını biliyordu. Ne zaman yenildiğini anladı ve elini Retta'nın

dirseğinin altına koydu.

"Barb, biz artık gidiyoruz. Daha fazla insanın geldiğini görüyorum ve biz sadece saygılarımızı sunmak istedik."

Barb sesini alçalttı ve ilk kez onlarla doğrudan konuştu.

"Bana numara yapma, Don Durrett. Senin ve Niles'in tüm arkadaşlarının kulüpte ve öldüğü gün onun hakkında neler söylediğini biliyorum. Lütfen gitmekte özgürsünüz."

Ağabeyi Bobby duruşunu değiştirince Don, Retta'nın kolunu sıktı ve kapıdan çıktılar.

Bundan sonra insanlar akın akın gelmeye başladı, çoğu tabutun geleneğe uygun olarak açık olmamasına şaşırdı ama nedenini sormayacak kadar da görgülü davrandı.

Dönüşümlü olarak nazik ya da meraklı ama hepsi Barb Holland'ın ailesine hayrandı. Onu iyi tanımayanlar etkilenmiş, tanıdıklarını düşünenler ise şoka girmişti.

Ancak nazik, sempatik ve Niles'in vefatına gerçekten üzülen pek çok kişi vardı. Peanut ve Ruby Buttermann iyi insanlar gibi davranarak geldiklerinde Barb onları ailesiyle tanıştırdı.

"Millet, bunlar yerel avukatımız Peanut Buttermann ve eşi Ruby. Belle Teyze ve Wy onunla kuaförüne gittiğimizde tanışmışlardı. Harika bir yerdir."

"Teşekkür ederim Barb," dedi Ruby. "Kaybınız için çok üzgünüz."

Jake Austin Peanut'a baktı ve gülümsedi. "Söylemeliyim ki, çok akılda kalıcı bir ismin var."

Peanut gözlerini devirdi. "Doğum belgemdeki asıl adım tek başına büyük *P* harfi. İkinci adım ise Nutt, iki *t* ile. Birinci sınıftayken bana Pee dediği için okulun kabadayısını dövmek zorunda kalmıştım."

"Yüce Tanrım," dedi Wy.

"Aynen öyle, ama Tanrı bile yardım edemedi. İki mor göz ve okulda kavga ettiğimiz için ikimizin de kırbaçlanmasından sonra, çocuklar akıllıca Peanut'a geçtiler ve o da işe yaradı. Buttermann'ı da ekleyince tüm varlığım bir açıklamadan ibaret oldu. Ailem hippiydi. Çoğunlukla insanlara bana isim koyduklarında annemin otla kafayı bulduğunu söylüyorum. Bunu söylediğimde çok kızardı ama ona bana bu ismi taktığı için hak ettiğinden daha azını hak etmediğini söyledim."

Bu hikâyeye zor bir akşamı neşelendiren harika bir andı ve Barb bunun için minnettardı çünkü tabuta her baktığında Niles'in cesedinin içinde olduğunu hatırlıyordu. Bu, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen, devam eden bir kâbustu.

Polis şefi ve eşi kapıda belirlediğinde, Barb'ın ailesi onun güzelliğine hayranlıkla bakıyordu.

"Kim bunlar?" Belle fısıldadı.

"Bu Lon Pittman ve karısı Mercy. Lon burada, Blessings'te polis şefi ve Mercy de yerel bir restoranın fırıncısı. Fırıncılıkta sınır tanımıyor ve bisküvilerine bayılıyorum," dedi Barb.

Wy'ın nefesi kesildi. "O bir aşçı mı? Hayatım boyunca bu kadar çarpıcı birini görmedim. Klasik eğitim mi almış?"

Barb, "Hikayeye göre hayatı boyunca koruyucu ailelerin yanında büyümüş," dedi. "Ama onlar çok iyi insanlar. Şef Pittman bana Niles'a ne olduğunu anlatmak için eve gelen kişiydi. Çok nazikti," diye ekledi ve ağlamamak için kendini zor tutarak derin, titrek bir nefes aldı.

Barb'ın kız arkadaşlarından biri taziyelerini sunmak için geldiğinde, Barb'ın ailesinin sergilediği gösterişli zenginlikten o kadar etkilenmişti ki, başsağlığı dilemeyi, hatta Niles'in tabutunu tanımayı bile unutup Barb'ın saçları hakkında konuşmaya başladı.

"Kızım, saçına yaptığın şeye bayıldım. Kulüpteki Noel balosunda da böyle takmalısın."

Barb sanki aklını kaçırmış gibi kadına baktı.

"Shirley, üzerine yaslandığın şu tabutu görüyor musun?" Shirley'nin nefesi kesildi. "Oh, ben çok-"

"Hayır, Niles öldüğü için üzgün değilsiniz. Hiçbiriniz üzgün değilsiniz ve belli ki bugün aklımdaki son şey Noel topları," dedi Barb.

Shirley'nin gözleri öfkeyle kısıldı ama o daha ne düşündüğünü söyleyemeden Wynona kolunu Shirley'nin dirseğinden geçirdi ve gülümsedi.

"Hoş geldin tatlım. Sana kapıyı göstereyim," dedi Wynona ve sanki eski arkadaşlarmış gibi kadını dışarıya kadar geçirdi. Ancak konuşan tek kişi Wy'dı ve Shirley olay çıkaramayacak kadar aşağılanmıştı.

Ve ziyaret boyunca, Barb'a ihanet edenlerden biri geldiğinde, ailesi öne çıkıp devreye girdi.

Barb uyuşmuştu, bitkin düşmüştü ve akşam sona ererken ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Otuz dakikadan az bir süre kalmıştı ve odada on kişiden daha az kişi vardı.

Ama dışarıda, park yerinde Melissa ve Sully arabadan yeni iniyorlardı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Sully sordu.

"Mecburum, Sully. Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Başka türlü olmasını istemezdim," dedi ve onun eline uzandı.

İçeri girdiklerinde hâlâ el ele tutuşuyorlardı. Melissa, Barb'a doğru ilerlerken tabutun kapalı olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

Herkes onların içeri girdiğini gördüğünde odada bir sessizlik oldu.

Barb'ın nefesi kesildi, şoku her halinden belliydi.

"Bu kötü mü?" Wy fısıldadı.

"Kastettiğin gibi değil. Bu Melissa Dean, Niles'ın neredeyse öldürdüğü kadın."

O anda ailesi kendilerine doğru gelen uzun boylu, siyah saçlı kadını izlemek için döndü. Yüzündeki morluklar çok açıktı. Bunun ne anlama geldiğini bilmeden beklediler.

Ama Melissa içeri girer girmez, gözleri yaşlı bir şekilde Barb'ın ellerine uzandı.

Melissa yumuşak bir sesle, "Barb, başın sağ olsun," dedikten sonra onunla birlikte aileye seslendi. "Hepinizin başı sağ olsun. Kaybınız için çok üzgünüm." Elini Sully'nin koluna koydu. "Bu benim arkadaşım, Sully Raines. Beni kurtaran adam. Gelmesini istedim çünkü seninle tanışmasını istedim. Bu olay olduğundan beri kalbim kırık. Bay Mathis'in evi bana miras kalana kadar Niles benim ev sahibimdi."

Barb kaşlarını çatı. "Bunu bildiğimi sanmıyorum. Mülklerin tüm işlerini o yapıyordu ve ben kiracıların kim olduğunu bilmiyordum."

"Bunlardan biri de bendim. Yirmi yıl boyunca aynı küçük evde yaşadım ve yağmur çamur demeden, ne sorun olursa olsun, Niles'ı bir kez aradığımda hemen olay yerine gelir ve yanlış giden her neyse düzeltilmesini sağlardı. Zor zamanlar geçirdiğimde, kiramı ödeyecek param olana kadar uzatmama izin verdi ve asla geç kaldığıma dair tek kelime etmedi. Ona ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi istedim. Bu bir trajedi. Onu özleyeceğiz."

Barb titriyordu ama babasının eli onun arkasındaydı.

"Bayan Melissa, ben Jake Austin, Barb'ın babasıyım. Yaralandığınız için çok üzgünüz ama Tanrı'ya şükürler olsun ki Bay Raines sizi kurtarmak için oradaydı. Efendim, bunun için size en içten şükranlarımızı sunuyoruz."

"Evet, efendim," dedi Sully.

Barb iç çekti. "Bu gece buraya gelmek senin için zor olmuş olmalı ama bana verdiğin nimet beklediğimden çok daha fazla. Teşekkür ederim Melissa. Bunun için teşekkür ederim."

"Elbette ve ziyaretçilerinizin çoğunun gitmiş olacağını umarak bilerek bekledik. Sizi istiyoruz

Yarınki törene bilerek katılmayacağımızı bilmenizi isterim. Yarın Niles'ı onurlandırmak için. Nasıl öldüğüne dikkat çekmek için değil, ki biz oraya gittiğimizde olacak olan da buydu. Sadece Niles'la ilgili anılarımın her zaman iyi anılar olarak kalacağını bilmenizi istedim."

Ardından, Barb'ın ailesi teker teker elini sıkmak ve geldikleri için her ikisine de teşekkür etmek üzere ayağa kalktı.

Melissa, Sully ile birlikte ayrılırken gözyaşlarının eşiğindeydi ve cenaze evinden çıkar çıkmaz ağlamaya başladı.

Sully, "Ah, tatlım," dedi ve onu kollarına aldı.

"Beni bu şekilde vuracağını tahmin etmemiştim. Sadece eve gitmek istiyorum."

Kapıdan çıkar çıkmaz, Barb'ın ailesi Melissa Dean'in buraya gelmesinin ne kadar cesaret gerektirdiğinden ve tüm aileye gösterdiği içten nezaketten bahsetmeye başladı.

Ziyaret nihayet sona erdiğinde Barb uyuşmuştu. Evine dönerken tek kelime etmedi, hatta Belle ve Wy onu yatağına götürdüklerinde bile itiraz etmedi. Endişeliydiler. Eğer ziyaret onu bu kadar yıpratmışsa, yarınki cenaze töreni onu kolayca yıkabilirdi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ama tek yapabildiği orada oturup ağlamaktı.

* * *

Sully ve Melissa eve gelir gelmez üstlerini değiştirmek için üst kata çıktılar. Melissa koridorda durdu ve Sully'ye bir kez daha sarıldı.

"Bu çok zordu. Benimle geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

"Ekmek ve reçel gibi birbirimize yakışıyoruz," dedikten sonra saçlarını nazikçe çekti. "Bir pijama partisine ne dersin? Filmler, patlamış mısır?"

İç çekti. "Bence bu kulağa mükemmel geliyor." "Senin yatağın mı benimki mi?" diye sordu.

"Benimkini. Böylece filmin ortasında uyuyakalırsam, ki bunu yaptığım biliniyor, çoktan yatmış olurum ve sen de çıkarken ışıkları kapatabilirsin."

Sırıttı. "Senin de pratik bir tarafın var. Bunu hatırlamıyorum."

Onu kolundan dürttü. "Pijamalarımı giyer giymez patlamış mısır yapacağım."

"Ben de içecekleri getireyim. Bu gece ne içmek istersin? Kola mı, Mountain Dew mu?"

"Kola," dedi Melissa. Üstlerini değiştirmek için koridorda ayrıldılar, sonra neredeyse aynı anda salona çıktılar.

Sully, üzerinde küçük beyaz koyunlar olan pembe pijamasına hayran kaldı. Ve ev ayakkabısı değil, çorap giyiyordu. Onun hakkında not edilecek yeni bir şey.

"Güzel pijama," dedi. "Uyuyamıyorsan koyunları sayabilirsin." "Yani eşofman ve eski tişört yolunu seçiyorsun," dedi.

"Hayır, hiçbir şeyin içinde uyumam ama bu güzel takımı sadece senin için seçtim." Güldü. "İyi hamle. Hadi gidip eşyalarımızı alalım."

Mutfağa vardıklarında Melissa mikrodalgaya bir paket patlamış mısır koydu, Sully de buzdolabından soğuk içecekleri aldı.

Melissa, "Hangi filmlerin gösterildiğini bilmiyorum," dedi.

Sully, "Birlikte izlediğimiz sürece ne izlediğimiz benim için fark etmeyecek," dedi.

"Biliyor musun, Sully Raines? Seninle olmak hâlâ eğlenceli. Senin kız arkadaşın olmanın en güzel yanı da buydu."

Sırttı. "Erkek arkadaşın olmanın en iyi yanı öpüşmelerdi, ama bu sadece benim."
Melissa yüksek sesle güldü, tam o sırada mikrodalga fırının zamanlayıcısı çaldı.
"Bitti," dedi, sonra poşeti açtı ve sıcak, tereyağlı patlamış mısırı bir kaseye boşalttı.

Sully masadan iki şişe gazoz ve bir avuç peçete aldı ve onu mutfaktan çıkarken izledi.

Melissa yatak başlığına yaslanmaları için birkaç yastık koymuştu bile ve onlar yatak odasına girer girmez büyük boy kızak yatağın ortasına sürünerek patlamış mısırı aralarına koydu.

Sully ona bir kola uzattı ve kendi kolasını komodinin üzerine koydu; sonra da kumandayı ona verdi.

"Filmi sen seç. Ben her şeyi izlerim," dedi ve ağzına biraz patlamış mısır koyup çiğnemeye başladı.

Onun seçimi hakkında yorum yapmadı ama filmin ilk yirmi dakikası boyunca sürekli bar kavgaları ve silah sesleri duyulduktan sonra Melissa sonunda Sully'ye baktı. Transa geçmiş gibi görünüyordu. Yatakta birlikte oturup çok eski, çok gürültülü bir film izlediklerine inanamıyordu.

Melissa, "Bunu izlediğimize inanamıyorum," dedi.

Sully şaşırılmış görünüyordu. "John Wayne'den hoşlanmıyor musun?" "Bu film biz doğmadan önce çekilmiş," dedi Melissa.

"Bir klasik izliyoruz," dedi ve ona bir parça patlamış mısır fırlattı. "Her şeyi izleyebileceğini söylediğini sanıyordum."

Patlamış mısırı alıp ağzına attı, sonra da adama şüpheyile baktı. "Peki, nedir bu? Doğruluğumu mu test ediyorsun?" diye sordu.

"Hadi, Missy. Bu John Wayne."

"Mızımızlandığında çok tatlı oluyorsun," dedi Melissa.

Sully patlamış mısır kasesini sakince kaldırdı ve arkasını döndüğünde onu yakaladı.

Onu üstüne doğru çekerken gülüyordu.

"Ben sızlanmam. Sözünü geri al," dedi.

Hâlâ kıkırdayan kız başını salladı.

Sully ellerini pijamasının altından geçirip parmaklarının ucunu belindeki yumuşak deride gezdirirken, "Pişman olacaksın," dedi. "Gıdıklandığını hatırlıyor gibiyim. Haksız mıyım?"

Melissa'nın nefesi kesildi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Gıdıklama, gıdıklama. Veriyorum! Sızlanmadın. Sen asla sızlanmazsın. Sen canavar gibi bir adamsın ve canavar gibi adamlar asla sızlanmaz."

"Güven oyu için teşekkür ederim," dedi ve sonra onu sırt üstü çevirip anlamsızca öptü.

Tam daha fazlası olacağını düşündüğü anda, onu serbest bıraktı, örtüleri düzeltti ve patlamış mısır kasesini aralarına geri koydu. Onu sırtüstü yatar ve tavana bakar halde bıraktı. Kadın iki dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Az önce ne oldu öyle?"

"John Wayne," dedi, tam o sırada silah sesleri odayı doldurdu. Kadın önce ona, sonra da filme baktı.

"O benim favorim," dedi, sonra yastıklarını değiştirdi, onlara yaslandı ve kolasından bir yudum aldı.

Ondan sonra odadaki tek ses John Wayne'in daha fazla sesiydi. Film sona ermek üzereyken Sully ona baktı ve sonra gülümsedi. Tahmin ettiği gibi uyuyordu ve pembe pijamalarının içinde yastıklara gömülmüş halde çok sevimli görünüyordu.

Televizyonu kapattı ve tüm eşyalarını taşıdı, sonra örtüleri geri çekti ve onu yatağa yatırdı.

Adam alnından öpmek için eğildiğinde, kadın adamın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

yukarı çekti.

"Sana çok aşığım kızım. Lütfen sen de beni sev," diye fısıldadı.

Giderken ışıkları kapattı, bitişikteki banyoda gece lambasını açık bıraktı ve partiden arta kalanları mutfığa taşıyıp temizledi.

Odaları dolaşırken ev sessizdi. Oturma odasında durdu ve perdeleri çekerek dışarı baktı.

Sokak lambaları aydınlandı.

Gölgeler içlerinde ne olduğunu saklıyordu.

Elliot Graham ile yaptığı görüşmeyi düşündü.

"Tamam, Janie. Mesajı aldım. Blessings'te kalmam gerekiyordu, işte buradayım. Artık seni aramamam gerekiyorsa, o zaman gel beni bul."

Perdelerin kapanmasına izin verdi ve yukarı çıktı, Melissa'nın kapısının önünde tekrar durdu. "İyi uykular, tatlım. Aramızda her zaman bir kapı olmayacak."

Kendi yatak odasına girdiğinde, şarja takmadan önce telefonunu kontrol etti. Arama yok. Mesaj yok. Evde kimse onu özlemiyordu, bu da burada kalma kararını daha da kolaylaştırıyordu. Eski hayatının yarım kalmış işlerini tamamlamak için geri dönmesi gerekecekti ama kalbinde çoktan gitmişti.

* * *

Ertesi gün öğle saatlerinde Granny's Country Kitchen, Niles Holland'ın cenazesine katılmayı planlayan ama saat ikideki ayin başlamadan önce bir şeyler atıştırmak isteyen, pazar kıyafetlerini giymiş insanlarla dolup taşıtı.

Konuşmalar çoğunlukla dul kadının ailesinin dün gece yaptığı muhteşem gösteriye odaklanmıştı ve Niles'in vefatıyla ilgili hiçbir yorum yapılmadığı fark edilmedi. Kimse onun özel hayatı hakkında bir şey bilmiyordu. Onun sadece kamusal yönünü biliyorlardı.

Yemek salonu boşalmaya başladığında saat 13:30'u biraz geçiyordu. Tüm garsonlar bitkin bir halde arka masada oturmuş öğle yemeği yiyorlardı.

Lovey mutfığa girdiğinde yemek yiyemeyecek kadar yorgundu. Saçları yüzünün etrafında dağınık bir hale oluşturmuştu ve ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Mercy'nin alnında boncuk boncuk ter vardı, kızartma aşçısının önlüğü pişirdiği her şeyden bir parça giymiş gibi görünüyordu ve bulaşık makinesinin giysilerinde kuru bir iplik bile yoktu, ama ticari bulaşık makinesi tıkır tıkır çalışıyordu.

"Şu halimize bakın! Hiç böyle bir kalabalık gördünüz mü?" dedi Lovey. Mercy'yi işaret etti. "Çocuğum, içecek soğuk bir şeyler al ve bir dakikalığına dışarı çıkıp serinle. Elvis, Tanrı aşkına, temiz bir önlük giy." Sonra Chet'e baktı ve sırttı. "Ne oldu sana böyle?"

"Düştüm. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı.

Yüzündeki ifade anında yerini endişeye bıraktı. "Bir yeriniz incindi mi?"

"Gururumdan başka bir şeyim yok, Bayan Lovey. Ben iyiyim."

"Burada hiç kuru giysiniz var mı?" diye sordu.

"Üzerinde kötü bir kelime olan bir tişörtüm ve birkaç şortum var ama-" Lovey gözlerini kırptırdı. Mercy kıkırdadı ve Elvis içinden homurdandı. "O tişörtün üzerinde tam olarak ne yazıyor?" Lovey sordu.

Chet gergin görünüyordu. "Gerçekten söylememi mi istiyorsun? Yani, yüksek sesle?"

Lovey ters ters baktı. "Evlat, eğer toplum tarafından kabul edilmeyen bir tişörtle dolaşacaksan, bunu kaldıracak cesaretin olmalı. O lanet kelime neydi?"

Chet'in yüzü pembenin çok kızsı bir tonuna

döndü. "S.*KTİR EDİYORUM* yazıyor."

Lovey gözlerini devirdi. "Ters çevir, yemek salonundaki masalara giderken üzerinde lastik önlüklerinden biri olsun ve bunun bir daha olmasına izin verme."

"Evet, hanımefendi. Yani, hayır, hanımefendi," dedi Chet ve ardından kovalanıyormuş gibi personel salonuna doğru kaçmaya başladı.

Lovey Mercy'ye, Mercy de Elvis'e baktı.

Chet onların güldüğünü duyduğunda kıyafetlerini çıkarıyordu. İnledi. Bunu yaşamasına asla izin vermeyeceklerdi.

* * *

Granny's'de kahkahalar yükselirken, Baptist kilisesinin sıralarını hızla dolduran insanlar saygılı bir sessizlik içindeydi. İlk oturanlardan hala gelmekte olanlara kadar, ön sıraların kaçının aile için ayrıldığını fark etmemeleri mümkün değildi.

Merak dillerin dolaşmasına neden oldu ve oda, toplananlar arasındaki fısıltıların enerjisiyle oldukça uğulduyordu.

Saat tam 14:00'te piyanist bir akor tutturdu.

Papaz, "Lütfen ayağa kalkın," dedi ve odayı ani bir sessizlik kaplamadan önce giysiler hışırdadı ve ayaklar kaymaya başladı.

Barb Holland, üzerinde alyansı dışında tek bir mücevher parçası olmayan simsiyah bir elbiseyle içeri girdi. Babası Jake Austin ve arkasından ailesi ona eşlik etti.

Bir gece önceki ziyarette bulunanlar, o gün onunla birlikte olan aileyi tanıdılar ama bugün daha fazlası vardı... çok daha fazlası. Hepsi siyahlar içindeydi. Tasarım kıyafetler içinde. Ve bir çubuğu sallayabileceğinizden daha fazla elmas. Ve gelmeye devam ettiler.

Son kişi de oturduğunda, kilisenin sol tarafındaki on sıranın tamamı dolmuştu. Bu, Blessings kasabasının o güne kadar bir cenaze töreninde gördüğü en büyük aile topluluğuydu. Niles ve Barbara Holland hakkındaki tahminleri sonsuza dek değişmişti. Ve tabuttaki adamı onurlandıran törene tanıklık etmek için geçen süre boyunca kimse oraya nasıl geldiğini düşünmedi. Sadece tanıdıkları ve sevdikleri adamı onurlandırmak için gelen bu kadar çok insanın kederde birleşmiş olduğunu düşündüler.

Bölüm 10

Takip eden hafta boyunca Melissa Dean yeni bir araba aldı - mavi bir Chevrolet Equinox - ve Blessings halkı süpermarketlerinin artık bir adı olmadığı gerçeğiyle giderek daha fazla meşgul olmaya başladı.

Herkes kendini bildi bileli, bakkala ihtiyaç duyduklarında "Piggly Wiggly'ye gidiyorum" derlerdi. *Ama o dükkân artık yoktu.* Ön taraftaki büyük tabela gibi domuz logosu da artık yoktu. Onlara sadece "markete gidiyorum" demek mantıklı gelmiyordu, çünkü kasabada her türden market vardı.

Sadece artık kime ait olduğunu bilmek istiyorlardı. Eskiden Piggly Wiggly adının olduğu o büyük, çirkin, boyasız alanın yerini alacak bir isme ihtiyaçları vardı.

Dükkândaki tezgâhtarlar da bilmiyordu. Elinde maaş çekleriyle gelen ilk yabancının yeni sahibi olduğunu düşündüler ama adam hemen onlara sadece maaşları teslim eden muhasebeci olduğunu söyledi.

Sonra bir boya şirketi geldi ve mağazanın tüm dış cephesini spreyci boyayla robin's egg mavisine boyadı. Sadece bu renk bile biraz kargaşaya neden oldu. Daha önce böyle bir renge boyanmış bir bakkal görmemişlerdi. Bunun önemli olmadığını da eklediler. Ama küçük bir kasabada insanlar aşinalığı sever. Değişikliği kabul etmek zordu, ama birkaç gün sonra renk onlara alışmaya başladı.

Sezon sonbaharın sonlarına doğru ilerlediğinden, mağazaya işe gelen ilk çalışanlar artık karanlıkta geliyorlardı. Birkaç gün sonra bir sabah, işe arabayla gidip gelirken, geceye karşı beyaz ve kırmızı neonlarla aydınlatılmış devasa bir kraliyet tacı gördüler. Ve bunun mağazada olduğunu fark ettiklerinde heyecanlandılar.

Arabayı sürüp park etmeye başladıklarında, artık binanın ön tarafında dev turuncu 3 boyutlu harflerle CROWN GROCERS adını görebiliyorlardı. İki kelimenin arasına da neon ışıqla çizilmiş büyük sarı bir taç yerleştirilmişti.

Süpermarketin nihayet bir adı vardı.

Çalışanlar bunun kulağa hoş geldiğine karar verdiler ve logoyu beğendiler. Gün boyunca her şey iyi görünecek ve geceleri tacı aydınlatan neon ışıkları gözden kaçırmayı imkansız hale getirecekti.

Gün sona ermeden önce, Blessings'teki neredeyse herkes yeni tabelaya bakmak için bir noktaya uğramıştı. Ama asıl dikkatlerini çeken, giriş kapılarına asılan ve bu gece hava karardıktan sonra tacın resmi olarak ışıktandırılacağını duyuran ilan oldu. İçeceklerin de ikram edileceği gerçeği bunu bir etkinliğe dönüştürdü. Blessings'teki insanlar etkinlikleri severdi ve bu da kulağa eğlenceli geliyordu.

Gün sona ererken ve güneş etraflarındaki tepelerin altında batmaya başlarken insanlar gelmeye başladı. Katlanır sandalyelerini getirdiler ve küçük gruplar halinde toplanmaya başladılar, zaten parti ruhu içindeydiler. Çok geçmeden mağazanın çalışanları dışarı çıktı ve uç uca üç uzun masa kurdu, ardından tepsi tepsi sarı krema ile taç şeklinde şekerli kurabiyeler taşımaya başladı. Ardından kısa bir mesafe öteye sıcak kahve ve soğuk gazoz dolu birkaç masa daha eklediler.

Gün batımına yaklaştıkça, otopark dolana ve insanlar sokaklardan içeri girene kadar daha fazla insan geldi. Parti atmosferi ve etrafta koşuşturan çocuklar arasında burası bir enerji mayın tarlası gibiydi.

Sully ve Melissa süpermarketin dışındaki banklardan birinde oturmuş kahve içip kurabiye yerken, Elliot Graham elinde bir kurabiyeye yanlarına geldi.

"Size katılabilir miyim?" diye sordu.

"Çok isteriz!" dedi Melissa ve Elliot'a oturacak yer kalsın diye biraz eğildi.

Halka açık bir forumda yaptığı bu girişimden memnun olan Elliot, Sully'nin yanına oturdu ve bir ısırık aldı.

Kurabiye.

"Mmmm," dedi. "Kurabiyenin içinde biraz narenciye tadı alıyorum. Limon sanırım."

Sully, "Sanırım benimkini tatlıdan başka bir şey alamayacak kadar hızlı çiğneyip yuttum," dedi. "Ama çok güzel oldukları kesin."

"Katılıyorum," dedi Elliot ama etrafındaki insanlara bakarken gözleri parlıyordu. "Bu kadar kalabalık beni şaşırttı. Blessings'te bu kadar çok insan olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

"Bazıları kırsal kesimden müşteriler," dedi Melissa ve kurabiye masasının yanındaki bir çifti işaret etti. "Jake ve Laurel Lorde var. Blessings'de yaşamıyorlar. Aralarında da kızları Bonnie var."

"İnanılmaz," dedi Elliot. "İnsanların arasına karışmaktaki tereddütüm kendimi içine soktuğum izolasyonu daha da kötüleştirdi. Daha iyisini yapmalıyım. Sanırım bir şeyleri kaçıırıyordum."

Sully, "Ben de Blessings'in ne olduğunu yeni yeni öğreniyorum," dedi. "Tek bildiğim hoşuma gittiği." "Tabii ki seviyorsun," dedi Elliot. "Şu anda olman gereken yer burası."

Sonra parmaklarındaki kurabiye kırıntılarının tozunu aldı ve ayağa kalktı. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi ve kalabalığın içinde kayboldu.

Melissa, "Gerçekten tatlı küçük bir adama benziyor," dedi.

Sully sırttı. "Ona göre, o ve ben çok iyi arkadaş olacağız." Melissa gülümsedi. "Gerçekten mi? Buna bayıldım!"

Sully eğildi ve onu öptü. "Ve seni seviyorum." Kız gözlerini kırptırdı. "Bunu daha önce hiç söylememiştik."

Alacakaranlıkta Melissa'nın yüz hatları bulanıklaşıyordu ama kalbine çoktan kazınmıştı. "Sence de zamanı gelmemiş miydi?" diye sordu.

Başını salladı. "Sanırım zamanı geldi." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Johnny Raines benim ilk aşkımdı ve Sully Raines de son aşkım olacak. Geleceğimi sensiz düşünemiyorum. Seni sonsuza dek seviyorum."

Sırttı. "Benim yatağım mı, seninki mi?"

"İkisinin de nesi var?" Melissa sordu.

"Lanet olsun," dedi Sully. "Eve gidebilmemiz için bu gösteriyi yola çıkarmaları gerekiyor." Melissa, "Şu anda böyle iyiyim," dedi. "İyi ki caddeye park etmişiz."

"Kesinlikle iyi bir şey," dedi Sully.

Otoparktan el ele çıktılar.

* * *

Kalabalığın diğer tarafında, Peanut ve Ruby Lovey ile ziyaret ediyordu. Tüm çalışanlarının katılabilmesi için Granny's'i erkenden kapatmıştı.

"Evinizin onarımı nasıl gidiyor?" Ruby sordu.

"Yolun üçte ikisinden fazlasını bitirdiklerini söyleyebilirim. Senin evinde kalmayı seviyorum Rahibe, ama eve dönmek iyi olacak," dedi Lovey.

"Dört gözle beklenecek bir şey," diye ekledi Peanut ve sonra ortalıkta koşuşturan iki küçük çocuğun etrafından dolandı. "Eminim ailelerinin nerede olduklarından haberi yoktur."

Ruby işaret etti. "Yüzlerinde endişeli bakışlar olan bir çift geliyor." "Şu tarafa gittiler!" Peanut bağırdı.

Adam ona minnettar bir bakış attı ve koşmaya başladı.

Peanut ile görüş alanı arasından genç bir kadın geçti; sırtında büyük bir sırt çantası olan, yürüyüş kıyafetleri giymiş kızıl saçlı bir yabancıydı. Kadın bir kurabiye yiyip diğerini taşıyordu ve

muhtemelen bedava yiyecek bulma şansını nasıl yakaladığını düşünüyordu.

* * *

Vesta ve Vera Conklin otoparkın arka tarafında, kuaförde tırnak teknisyeni olarak çalışan Mabel Jean ile takılıyorlardı. Hava serinlemeye başlamıştı ve bu da okulun spor salonunda her yıl düzenlenen Sonbahar Festivali'nin konuşulmasına neden oldu.

"Siz kızlar kostüm giyecek misiniz?" Mabel Jean sordu.

"Elbette. Bu da eğlencenin bir parçası," dedi Vera.

"Öyle mi?"

"Eğer nasıl yapacağımı bulabilirsem, büyük bir şişe kırmızı ışıltılı oje olarak gitmek istiyorum." "Ne kadar eğlenceli!" dedi Vesta.

"Siz ikiniz bu yıl ne olacaksınız?" Mabel Jean sordu.

"Sherlock Holmes ve Watson," dedi Vesta.

Mabel Jean güldü. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Sonra bir anda dükkânın içinden biri ışıkları yaktı ve hem dükkân hem de taç aydınlandı.

Yukarı.

Kalabalık hep bir ağızdan "oo" ve "ah" çekti, 4 Temmuz kutlamalarındaki sevinç çılgınlıklarından farklı değildi.

Parkta havai fişek gösterisi başladı. İnsanlar dağılmaya başlamadan önce fotoğraf çekmeye başlayınca cep telefonları ortaya çıktı ve park alanının her yerinde yanıp sönmeye başladı.

Kasiyerler normal kapanış saatinden sonra kaldıkları için fazla mesai ücreti alıyorlardı ve kalabalık dağılmaya başladığında, epeyce bir kısmı müşteriye dönüştü ve içeri girdi. Son müşteri ayrıldığında saat neredeyse 23:00'tü.

Piggly Wiggly'nin müdürü olan Wilson Turner hâlâ müdürdü ama maaşına zam yapılmıştı.

Gece için son kasa da teslim edilip gece depozitosu hazır olur olmaz Crown'un içindeki gece lambaları hariç her şeyi kapattı ve dışarı çıkarken kapıyı kilitledi.

Şef Pittman'ın talimatı üzerine, gece nöbetçi yardımcısı otoparkta Wilson'ı beklemiş ve bankadaki gece depozitolarının bırakılacağı yere kadar ona eşlik etmiştir.

Wilson el sallayarak teşekkür etti ve arabasına binip gitti. Crown'un büyük açılışı büyük bir başarı olmuştu.

Ancak kasabadaki diğer herkes gibi o da yeni sahibin kimliğini merak ediyordu.

* * *

Eve dönüş yolculuğu Sully ve Melissa için rahat bir sessizlik içinde geçti. Melissa bunun nasıl gittiğini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyordu ve Sully de kaybettiği kocasının yanında nasıl duracağını merak ediyordu.

Eve girdikten sonra Melissa üst kata çıkarken Sully güvenlik alarmini kurdu. Çantasını ve ceketini bırakmak için karanlık odasına adım attı ve ayakkabılarını tekmeliyordu ki arkasından bir ses geldi.

Sully kapının girişinde duruyordu, arkasındaki koridor ışığıyla silüet oluşturuyordu. "Ev güvende," dedi.

Onu orada görmek ve sesini duymak içini sızlattı.

"Nasıl baştan çıkarıcı olunacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığının farkındasın değil mi?" dedi. Ona doğru yürüdü, sonra onu kollarının arasına aldı.

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Bir bakıştan daha fazlasıyla beni tahrik ediyorsun. Gülüşün nabzımı hızlandırıyor ve gözyaşların beni mahvediyor. Striptiz istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Melissa kollarını onun boynuna doladı ve ona doğru eğildi. "Ben zaten senim," dedi.

Sully bluzunun düğmelerini açmaya başladığında, Melissa kot pantolonunu çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Bluzu kotun üstüne düştü, onu sütyeni takip etti. Üzerinde dantelli bir çift siyah hipster külottan başka bir şey olmadan adamın önünde durdu ve adam kıyafetlerini çıkarana kadar onu izledi.

önünde çırılçıplak duruyordu.

Birkaç dakika boyunca ikisi de kıınıldamadı. Sonra Sully külotu onun kalçalarından aşağı itti. İçinden çıktı ve doğruca onun kollarına yürüdü.

"Çok güzel," diye fısıldadı ve sonra onu yatağı götürdü.

Onun altına uzandı ve dudaklarındaki dudak sıcaklığını memnuniyetle karşıladı. Ellerini ensesinde birleştirdi ve öpüşmeleri uzadıkça, yoğunluğu her an daha da derinleştikçe onu daha da yakınına çekti.

Adam ağzından vücuduna geçtiğinde, dokunuşunda bir aciliyet duygusu hissetti. Karnındaki o hızlanmanın verdiği hazzı ve daha fazlası için artan acıyı unutmuştu.

Adamın nefesinin sıcaklığını teninde ve kalbinin atışını avuçlarının altında hissedebiliyordu. Adam dizini nazıkçe bacaklarının arasına ittiğinde, kadın onu içeri almak için hareket etti.

Bu birleşme beklediğinden çok daha fazlasıydı. Daha ne olduğunu anlamadan gözleri yaşlarla doldu. Çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman olmuştu. Ve o hareket etmeye başladığında, bacaklarını onun beline doladı ve aşkın ritmine kapıldı.

Sully zaman kavramını tamamen yitirmişti ama dokunuşuyla kasları gerilmeye başlayan kızın vücudundaki aciliyeti hissedebiliyordu.

Kadının nefesi kulağına karşı yumuşak bir iniltiye dönüştüğünde, adam daha sert ve daha hızlı salladı, ta ki inilti bir inançsızlık çığlığına dönüşene kadar.

Beklediği işaret buydu.

Kollarındaki kadına her şeyini teslim etti.

Sabaha kadar iki kez daha seviştiler. Bir kez hararetli bir telaş içinde, sonuncusu da gün ışımadan hemen önce, kadının sırtını duvara dayadığı ve suyun başlarından aşağı döküldüğü duşun sınırlarında.

* * *

Aynı sabah Barb Holland evinin arka verandasında, ellerinin arasında bir fincan kahveyle durmuş, bakışlarını ufka dikmişti. Bir süredir doğuda hafif bir ışık parıltısı vardı, ama o izlerken gökyüzü mor ve altın tonlarında parlamaya başladı ve sonra pembe tonlarıyla morlaştı.

Güneş nihayet görüş alanına girdiğinde, daha önceki renkler aniden içten içe aydınlandı. Gözyaşları Barb'ın görüşünü bulanıklaştırdı. Bu, buradan göreceği son gün doğumuydu.

Saklamayı düşündüğü mobilyalar zaten Dallas yolunda bir PODS depolama birimindeydi. Oraya taşınmadan önce soyup yeniden düzenlemesi gereken bir evi vardı ama bu olumlu bir plandı ve Barb'ın umutsuzca bir plana ihtiyacı vardı.

Sonunda eve geri döndü, eski Keurig makinesini kapattı ve geride bırakmak üzere temizledi, ardından iki bavul dolusu kıyafeti arabasına yükledi.

Geride değerli bir şey bırakmadığından emin olmak için eve geri döndüğünde boğazında bir yumru vardı. Hissetmeyi beklemediği şey ise küçük bir rahatlama duygusuydu.

Evet, Niles gitmişti ve kalbi kırılmıştı. Onu o kadar uzun süre sevmişti ki, kendisinden geriye ne kadar kaldığından henüz emin değildi. Ama göz ardı edilemeyecek kaçınılmaz bir gerçek vardı.

Bir daha asla bir sarhoşu yatağına yatırmayacaktı.

Bir daha asla adam evi pek de iyi durumda olmayan bir şekilde terk ettiğinde endişelenmeyecekti. Bir daha asla bahaneler uydurulmayacak ve bağımlılığının işaretleri saklanmayacaktı.

Niles'in ölümü onu şok etmişti. Kalbi kırılmıştı. Ama aynı zamanda onu özgürleştirmişti. Sadece bittiğine sevindiği için hissettiği suçluluk duygusundan kurtulmanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Çıkarken kapıyı kilitledi ve anahtarı paspasın altına bıraktı. Emlakçı bu sabah satılık tabelasını asmak için gelecekti.

Blessings kasabasının henüz keşfedemediği şey ise Barb'ın avukatı Peanut Buttermann'a son bir iş vermiş olmasıydı. Kiralık on beş evin tamamını şimdiki sakinlerine devretmişti. Bu onlara Niles'in adına bir hediye idi ve Melissa Dean olmasaydı bunu asla düşünemezdi. İyi hissettiriyordu ve yapılacak en doğru şeydi.

Arabaya bindi, sonra yanındaki koltukta bağlı olan kutuya baktı. Gideceği yer Dallas'tı ve Niles'in külleri de arabadaydı.

* * *

Danner Amos cep telefonu çaldığında kahvaltı ediyordu. Sesli mesaja yönlendirmeye başladı, sonra kiralık mülklerinin numarası olduğunu fark etti ve cevap vermek için masadan kalktı.

"Dan Amos konuşuyor," dedi ve ardından bir kadın sesi duydu. "Bay Amos, anladığım kadarıyla kiralık mülklerin var."

"Evet, biliyorum. Aklınızda ne var?" diye sordu.

"Hiç mobilyalı mülkünüz var mı?"

"Bir çift, ama ikisi de tek yatak odalı, tek banyolu evler."

"Mükemmel. Bugün onları görmeniz mümkün mü?"

"Elbette. İkinizin de adresini verebilirim ve orada buluşabiliriz."

"Yayan gidiyorum. Ülkeyi sırt çantamla dolaşıyordum ve kuzeyde soğuk hava zaten sorun olduğundan bir süre durmaya karar verdim... belki burada kış olur. Ne için kiralyorlar?"

Fiyatı söyledi ve ekledi: "Şu anda neredesin? Sana yerleri göstermek için gelip seni kolayca alabilirim."

"Çok memnun olurum," dedi. "Aslında Crown süpermarketinin önündeki bankta oturuyorum. Beni gözden kaçıramazsınız. Sırt çantası olan tek kıvılcı saçlı kadın ben olacağım."

Dan kıkırdadı. "Bana on beş dakika ver. Üzerinde Amos Rental Properties yazan kamyonu süren siyah saçlı adam olacağım."

"Görüşürüz o zaman," dedi.

Dan kahvaltısını bitirmek için mutfığa geri döndü.

"Yakında başka bir kiracımız olabilir," dedi.

Alice başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Onları tanıyor muyuz?"

"Ülkeyi sırt çantasıyla dolaşan kıvılcı saçlı bir kadın tanımıyorsak hayır," dedi ve tost ve jöleden son ısırığını aldı, sonra çiğneyip yuttu.

"Kaç tane boş eviniz var?" Alice sordu.

"Aradığı şeylerden bende sadece iki tane var. Tek yatak odalı, mobilyalı."

"Oh... Bu mantıklı... Sırt çantalı gezginler mobilyalarla seyahat etmez," dedi ve güldü. "Biraz daha kahve ister misin, tatlım?"

"Hayır. Anahtarları alıp yola çıksam iyi olacak. Onu Crown'un önünden alacağım. Sonra görüşürüz," dedi ve ona veda öpücüğü verdi.

Crown'a varması uzun sürmedi ve kadın da tam söylediği yerdeydi. Bankın önünde durdu ve indi.

"Ben Dan," dedi. "İstersen sırt çantanı kamyonun kasasına koyabilirsin ve mülkleri görürken onu kamyonu kilitleyebiliriz."

"Ben Cathy Terry. Bıraktığınız için teşekkür ederim," dedi ve sırt çantasını çıkarıp geçerken içine bıraktı, sonra da kamyonete bindi.

"Bu mülklerden biri alışverişe diğerinden daha yakın, bu yüzden ayakta olduğunuza göre

sizin için daha uygun. Önce onu sana göstereceğim, sonra da diğerini."

Yorum yapmadan başını salladı ve araba sürerlerken sessizce oturdu. Dan sola döndüğünde Main'den iki blok öteye gitmişlerdi.

"Beyaz panjurlu küçük mavi ev," dedi.

"Maviyi severim," dedi Cathy. Arabayı park ettiklerinde inip sırt çantasını koltuğuna yerleştirdi ve Dan'i ön kapıya kadar izledikten sonra içeri girdi.

"Mobilyalar oldukça yeni ve iyi durumda. Bu televizyon çalışıyor ama kablolu yayına bağlı değil. Bunu yapmak zorundasınız. Tüm evlerde aylık haşere kontrolü var." Mutfağa doğru ilerledi. "Gazlı ocak ve buzdolabında buz makinesi var. Lavaboda çöp öğütücü var." Evin içindeki eşyaları göstererek yürümeye devam etti, Cathy de oturma odasına dönene kadar yorum yapmadan onu izledi.

"Yani bu mülkün güvenlik sistemi yok mu?" diye sordu.

"Hayır, ama isterseniz kendinizinkini taktırmak yeterince kolay. Bununla ilgili bir sorunum yok." Başını salladı. "Ben alırım."

"Önce diğerini görmek istemiyor musun?" Dan sordu.

"Hayır. Burası iyi. Dediğin gibi, mağazalara daha yakın. Tesisatları nasıl açtırabilirim?"

"Zaten açıklar," dedi Dan. "Onları kendi adınıza geçirmeniz için aramanız gereken numaraları vereceğim."

"Şimdi taşınabilir miyim?" diye sordu. "Nakitim var."

Dan gözlerini kırıştırdı. Bazı uyarı işaretlerini göremeyecek kadar uzun süredir avukatlık yapıyordu. Güvenlikle ilgili sorular. Nakit ödeme.

"Evraklar kamyonumda. Fotoğraflı bir kimlik görmem gerekiyor."

Ceketinin iç cebinden bir cüzdan çıkardı. "Benim de kredi kartlarım var ama kullanmıyorum," dedi ve ona ehliyetini ve platin değerinde bir kredi kartını uzattı.

"Size iki soru soracağım. Cevap vermeden önce şunu bilmenizi isterim ki, diğer hayatımda Teksas'ın en çok aranan ceza avukatıydım. O yüzden yalan söyleme."

"Sor bakalım," dedi.

"Kanundan mı kaçırıyorsun?"

"Hayır ama senin dünyanda ne kadar gücün varsa onun dünyasında da o kadar gücü olan, tacizci bir eski kocadan kaçıyorum. O yüzden beni burada istemiyorsan söylemen yeterli. Karanlık çökmeden başka bir yerde olmak istiyorum."

Dan onun sesinde hem gerçeği hem de öfkeyi duydu ve başını salladı. "Gidip evrak işlerini halledeceğim ve sırt çantanı da yanımda getireceğim. Kendini evinde hisset."

* * *

Şehrin başka bir yerinde, Sully ve Melissa onun eşyalarını Melissa'nın yatak odasına taşıyorlardı ama bu biraz zaman alıyordu. Rastgele öpüşmeleri ve çalışırken birbirlerine sürtünmeleri, aşkın onları götürdüğü yerin gerçekliğine dokunmak için bilinçsiz bir ihtiyacı yansıtıyordu.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedi Sully. "Kansas City'deki dairemde istediğim sadece birkaç hatıra var. Geri kalanını Habitat'a bağışlayacağım."

"Emin misiniz?" Melissa sordu. "Burası kocaman bir ev. İçinde saklamak istediğiniz şeyleri yerleştirmek için bolca yer var."

"Geçmişimden saklamak istediğim tek şey sensin. Mobilyalar sadece eşya. Hiçbiriyle duygusal bir bağım yok. Kira kontratım birkaç ay içinde bitecek, bu yüzden geri dönüp bunlarla uğraşmak için acelem yok."

Melissa başka bir çekmeceyi temizlerken durakladı. "Artık işleri tek başına yapmak zorunda

değilsin, ben de öyle. Eğer bir yol arkadaşı istiyorsan, ben varım."

Ben varım. Uzun, çok uzun zamandır özel hayatında sahip olmadığı bir şeydi bu. "Melissa... bu kelimelerin benim için ne anlama geldiğini bilemezsin," dedi ve kollarını Melissa'ya doladı. Kucaklaştılar, konuşmadılar, hareket etmediler. Sadece bunun gerçek olduğu gerçeğini özünsüyorlardı.

Sonra Sully'nin telefonu çaldı ve o an sona erdi. Yatağından kaldırdı ama arayanın kimliğini görünce gülümsedi.

"Ben Elliot."

Melissa, "Onu inzivaya çekilme eğiliminden kurtardığına inanıyorum," dedi. Sully cevap vermek için yatağın kenarına oturdu.

"Merhaba."

"Günaydın, Sully. Bu Elliot."

"Sana da günaydın," dedi Sully. "Neler oluyor?"

"Bu sabah on gibi işin yoksa eve uğrayabilir misin? Sana vermek istediğim bir şey var."

"Tabii, bunu yapabilirim," dedi Sully. "O zaman görüşürüz." Elliot, "Mükemmel," dedi ve telefonu

Sully'nin kulağına kapattı. Sully yaşlı adamın tuhaflıklarına alışmaya başlamıştı.

"Bu sabah saat 10'da evine davet edildim. Bana vermek istediği bir şey varmış."

"Ne olabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Melissa. "Ve başka bir cephede... kahvaltıya hazır mısın? Yıllardır sabahın bu erken saatinde yemek için acıkmamıştım."

Sully sırttı. "Hepsi o iyi seks yüzünden."

"Belki... ama bir daha olmadan önce bu odadan çıkmalıyız çünkü önce beslenmeye ihtiyacım var."

Koridora çıktıklarında Sully, "Ben krep yapacağım," dedi.

Melissa "Bensenin ne kadar çok yönlü ve yakışıklı olduğunu unutmaya devam ediyorum, kahramanca, olağanüstü bir aşık ve adam yemek yapabiliyor. Teşekkürler Tanrım."

"İstasyon 12'ye teşekkürler. Yemek yapmayı onların gözetiminde öğrendim. Annem mutfağına girmeme izin vermezdi.

Ortalığı dağıttığımı söyledi."

"Bir tane yapmaktan pek emin değilim," dedi Melissa. "Ama çocukluğumuzdan beri biliyorum ki bir karmaşaydı."

Sırttı. "Hey. Korumam gereken bir itibarım vardı."

* * *

Melissa, Sully Elliot'ı görmeye gitmeden hemen önce market alışverişi yapmak için Crown'a gitti. Ayakkabılarını giyerken hâlâ Melissa'nın şampuanının kokusunu alıyordu, sonra birlikte aldıkları duşu ve Melissa'nın sırlıslıklam ne kadar muhteşem olduğunu düşündü.

Saate bir göz atması Sully'nin çıkışını hızlandırdı. Şifonyerden anahtarlarını aldı ve aceleyle arabasına gitti.

Arabayı garaj yoluna çekip indiğinde saat tam on olmuştu. Merdivenlerden çıkıp kapının zilini çalarken nefesinin altında ılık çalıyordu. Parmağını zilden çekmeden önce kapı içeri doğru sallandı.

"Buradasın!" Elliot söyledi. "Ve tam zamanında! Zamanında gelen adam başarılı adamdır," diye ekledi. "Gel, gel."

Sully, evin arka tarafındaki bir odaya gelene kadar küçük adamı labirent gibi koridorlarda takip

ederken sırttı. Bir duvarın tamamı pencereliydi ve o kadar çok doğal ışıkla doluydu ki neredeyse gözlerini acıtacaktı.

Sully, "Bu şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem oda," dedi.

"Burası resim yaptığım yer," dedi

Elliot. "Sen bir ressam mısın?"

Sully sordu.

Elliot gülümsedi. "Benim zamanımda çok başarılıydım. Hatta bazı çevrelerde ünlü olduğumu bile söyleyebilirsiniz."

Sully'nin gözleri büyüdü. "Vay canına. Cehaletim için özür dilerim efendim. Şimdi bunun ne olduğunu anlamak için biraz araştırma yapmam gerekecek."

Elliot onu odanın ortasındaki şövale üzerinde duran bir resme doğru

götürdü. "Bu senin için," dedi.

Bu, kucağındaki bebeği emziren genç bir kadının portresiydi. Kadının yüzü kısmen profilden görünüyordu ama dudaklarındaki Madonna'yı andıran gülümseme ve bebeği emzirirken yanağının aldığı yumuşak kıvrım o kadar gerçekçiydi ki, Sully kızın başını kaldırıp bakmasını bekledi.

Sully usulca, "Yaşıyor," dedi ve sonra ayrıntıları fark etmeye başladı. Bebeğin koyu renk saçları. Bluzunun kollarındaki kırmızı ve mavi işlemler.

Sonra süt dolu göğüslerin gelişen kıvrımlarının hemen üzerinde duran kolyeyi gördü ve hiç düşünmeden yaklaştı, dikkati tamamen kırılğan gümüş bir zincirden sarkan gümüş kolyeye odaklandı.

Başını kaldırdı, gördüğü şeyin şokuyla kalbi küt küt atıyordu. "Kim bu?

Bunu bana neden veriyorsun?"

"Çünkü sen ve annen. Mektubu elime verdiğin gün gördüm." "Gördün mü? Gördüm de ne demek?" Sully sordu.

"Kafamın içinde. Kafamda bir sürü şey görüyorum. Bazıları çoktan oldu. Bazıları henüz gelmedi. Bu Janie Chapman ve bebeği Johnny. Senin adın da bu mu?" Elliot sordu.

Sully şoktaydı. "Bunu benim için mi yaptın?"

"Evet, tabii ki. Ruh bunu senin almanı istedi."

"Aman Tanrım. Elliot... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu çok güzel. O çok güzel. Ve boynundaki kolye... Bende var."

"Baban bunu ona hâlâ birlikteyken vermişti. Ne olduğunu biliyor musun?" Elliot sordu. "Bir çeşit haç olması dışında, hayır."

"Bu bir Bizans haçı. Eski Yunanlıların sembolüdür. Ve babanın adı da bir Yunan adı olan Adamos olduğu için, her şeyin uyduğunu söyleyebilirim! Bir şeyin böyle bir araya gelmesine bayılıyorum, ya siz?"

Sully, Elliot'un konuştuğunu duydu ama sadece başını sallayabildi. Kızın başını kaldırmasını istiyordu. Onunla yüz yüze görüşmek istiyordu. Ona neler olduğunu anlatmasını istiyordu. Bu kadar çok sevgi nasıl yer değiştirmişti?

Bebeğin elinin, emzirirken annesinin küçük parmağını şiddetle kavradığını fark ettiğinde gözleri doldu.

Elliot Sully'ye bir adım daha yaklaştı. "Sanırım bu yüzden ailen sana ondan bahsetmedi. Anne ve çocuk arasında bir ruh bağı var ve sanırım bu onları korkuttu."

Sully bakışlarını tablodan ayırdı ve doğruca Elliot'ın gözlerine baktı. Sanki evrenin sırlarını görmüşler ama asla söylemeyeceklermiş gibi parıldıyorlardı -neredeyse dans ediyorlardı.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. *Teşekkür* etmek asla yeterli olmayacak. Sana sarılsam ne kadar korkarsın?" Sully sordu.

Elliot kıkırdadı. "Sanırım buna dayanabilirim," dedi ve Sully kollarını ona doladığında, Elliot sırtını sıvazlayarak sarılmaya karşılık verdi.

"Teşekkür ederim, Elliot. Tüm kalbimle teşekkür ederim," dedi Sully.

Elliot gülümsedi. "Rica ederim. Bugünlerde bunu sigortalatmak isteyebilirsiniz. Eserlerim hala bir hırsızın uğraşmasına değecek kadar para getiriyor ve bu eser yeni olduğu için..."

"Benim için zaten çok değerli. Ne kadara sigortalamamı önerirsiniz?" "Oh... yeni olduğu için en az yüz bin dolar."

Sully'nin kaşları kalktı ama başını sallamayı başardı.

"Bu şekilde almam sorun olur mu? Arka koltuğa bırakabilirim."

"Evet ve asmaya hazır. Doğrudan güneş ışığı almamasını tavsiye ederim, ancak resimlerin sergilenmesi için ışığa ihtiyaçları yok çünkü içlerine ışık boyadım." Elliot tabloyu şövaleden aldı ve Sully'nin ellerine verdi. "Size kapıya kadar eşlik edeyim," dedi ve labirent gibi koridorlardan geçerek fuayeye döndüler. Sonra ön kapıyı açtı. "Keyfini çıkarın!" dedi.

Sully eşiği geçip arabasına yönelirken, "Bu hafif bir ifade," dedi.

Kapı yine arkasından kapandı ama o kadar ani değildi ve Elliot'un pencerede olduğunu bakmadan anladı. Sully tabloyu güvenli bir şekilde arka koltuğa yerleştirdi, sonra arabaya bindi ve sanki tablodaki bebek arkasındaymış, canlı ve tekmeliyormuş gibi büyük bir dikkatle dönüşler yaparak salyangoz hızıyla eve doğru sürdü.

Bölüm 11

Sully tabloyla birlikte eve geldi, onu bir sandalyeye dayadı ve sonra kolyesini almak için yukarı koştu. Melissa'ya sormadan tabloyu nereye asacağını bilemediği için onu görebileceği bir yere bıraktı ve kanepede hareketsiz bir şekilde oturarak bu genç kadınla -hatırlamadığı bir kadınla- çıktığı yolculuğu anlamaya çalıştı.

* * *

Melissa portikonun altına yanaştı, böylece doğrudan hizmet odasından geçip satın aldıklarıyla mutfığa girebilecekti. İlk çuvala içeri girmek üzereydi ki, Sully koşarak mutfığa geldi, çuvalı Melissa'nın kollarından aldı ve tezgâhın üzerine koyarken yanağına bir öpücük kondurdu.

"Daha ne kadar var?" diye sordu. "Sadece birkaç tane," dedi Melissa.

"Ben onları alırım. Sen kapıya bak," dedi ve çantaları içeri getirdi.

Melissa yerleştirilecek eşyaları çıkarmaya başladı ama Sully onu durdurdu. "Buzdolabına ne konması gerekiyor?" diye sordu.

"Sadece şu çuvalın içindekiler," dedi, ilk getirdiği çuvalı göstererek.

"O zaman diğerlerini yapmadan önce bunu boşaltalım. Sana göstermek istediğim bir şey var." "Oh, bu doğru! Elliot sana bir şey mi verdi? Neydi o?"

"Sana söyleyemem. Görmem gerek," dedi ve süt, tereyağı ve peyniri kaldırmaya başladı, o da taze ürünleri ve eti kaldırdı.

İşlerini bitirir bitirmez onu oturma odasına götürdü. "Burada dur ve gözlerini kapat."

Güldü ama adamın dediğini yaptı. "Ne oluyor?"

Sully, "Göreceksin," dedi. Tabloyu almaya gitti. "Tamam, şimdi bakabilirsin," dedi ve resmi önünde tuttu.

Gözlerini açtığı anda Melissa'nın yüzünde hâlâ gülümseme vardı ve sonra portreyi gördü ve nefesi kesildi.

"Oh, Sully, bu çok güzel. Kim onlar? Bunu sana neden verdi?"

"Annem ve ben olduğumu söyledi. Annemin bana bıraktığı mektubu ona gösterdiğim gün *bunu kafasında gördüğünü* söyledi. Ruh'un bunu almamı istediğini söyledi. O adamın kafası nasıl çalışıyor, ne duyuyor, ne görüyor bilmiyorum ama yaşadığım sürece onun sözünden asla şüphe etmeyeceğim. Kızın boynundaki kolyeyi görüyor musun?"

Melissa başını salladı.

Sully portreyi duvara yasladı ve cebinden kolyeyi çıkarıp ona uzattı.

"Bu, doğum belgemle birlikte zarfın içindeydi. Bulduğum nota göre Janie bunu benim için olduğunu belirten bir notla birlikte beşiğimin yanına bırakmış."

Melissa afallamıştı. "Oh, Sully! Oh, tatlım! Haçın kenarındaki sıra dışı tasarıma kadar aynı!"

Sully başını salladı. "Elliot bunu ona babamın verdiğini söyledi."

Melissa kolyeyi ona uzattı. "Tabloyu getir de asmak için en iyi yeri bulalım."

Sully kolyeyi gömleğinin cebine attı, tabloyu aldı ve onu oturma odasına kadar takip etti.

Melissa, "Göze çarpan bir yerde olması gerekiyor," dedi. "Göz önünde bir yerde olmalı ki

anlattığı hikayeye en iyi şekilde uyuyor. Kendi başına çok güzel ama aynı zamanda senin için çok kişisel bir şey." Yüzünün yan tarafını kavradı ve adamın bakışları kendisine kaydığında gördükleri karşısında söyleyecek bir sözü yoktu. "Nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Geçmişimle ilgili her şeyin yalan olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorum."

"İlk başta şok oldum. Şimdi tek istediğim onu bulmak."

Melissa, "Eğer Elliot sana Blessings'te kalmanı söylediye, bunu çok olumlu bir işaret olarak kabul ediyorum," dedi. "Bundan sonra onun doğruluğunu asla sorgulamayacağım."

Tabloyu önce bir yerde, sonra başka bir yerde tutarak odanın etrafında dönmeye başladılar, ama sürekli antika bir yazı masasının üzerindeki boş duvara geri dönüyorlardı. Doğrudan güneş ışığı almıyordu ve hem odaya girerken hem de çıkarken görülebiliyordu. Ayrıca kanepeden de rahatlıkla görülebiliyordu.

"Ben hâlâ en çok bunu seviyorum," dedi Melissa. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sully, "Bence bu mükemmel," dedi. "Daha sonra birkaç resim askısı alıp akşam yemeğinden önce asarım." "Sanırım bende biraz var, eğer ağırlık için yeterince büyüklerse. Gidip bakalım," dedi.

Tabloyu yazı masasının üzerine koydu ve onunla birlikte hizmet odasına gitti. Küçük çekmecelerle dolu bir dolabın kapağını açtı, sonra aradığını bulmadan önce birkaç tanesini çekti.

"Elmer'in elindekilerin hepsi burada. Bu evde her şeyden biraz bulundururdu."

Sully, yirmi kiloluk ağırlık sınırı olan bir askı bulana kadar çeşitli küçük paketleri karıştırdı ve onu çıkardı. Sonra başka bir rafta bir çekiç gördü ve onu da aldı.

"Bu işe yaramalı," dedi.

Birkaç dakika sonra tablo duvara asılmıştı. Sully geri çekilip tekrar baktı, sonra Melissa'ya döndü ve ona sıkıca sarıldı.

"Sen tanıdığım en iyi kadınsın. Hayatına girmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Oh, Sully, tatlım... Genç aşkımıza kapıyı kapattığımı hiç sanmıyorum, çünkü seni evde ağırlamak çok kolaydı."

Adam onu öperken dudakları hafifçe aralanmıştı ve sıcaktı ama adam geri çekildiğinde kızın gözlerindeki berrak yeşil bakışlarda kayboldu.

"Seks yapmayı mı düşünüyorsun?" diye

sordu. Kadın başını salladı.

"O zaman bu düşüncenizi aklınızda tutun. Diğer şeylerin yanı sıra, koymamız gereken yiyecekler var."

"Tuttuk ve kurtardık," dedi. "O gözleme kahvaltısından sonra öğlen yemek yemeyi atladık sayılır. Aç mısın? Biraz sandviç aldım."

"Kulağa hoş geliyor. Ben çuvalları boşaltırım. Sen de sandviçleri hazırla." "Anlaştık," dedi Melissa.

* * *

Şehir merkezinde, Peanut'ın sekreteri Betty Purejoy, konferans salonunu saat 3:00'teki toplantı için hazırlıyordu.

Niles Holland'ın kiralık evlerinde yaşayan insanlarla akşam randevusu.

Barb Holland onunla temasa geçtiğinden beri Peanut'la birlikte mülkiyet devri üzerinde çalışıyorlardı ve sonunda tapuları ve evrakları hazırlamışlardı. Peanut saate bir göz attıktan sonra Betty'yi aramaya gitti. Onu koridorda, katlanır sandalyelerle dolu bir arabayı konferans salonuna doğru iterken buldu.

"Şunları alayım," dedi ve koridorun sonuna kadar iterek konferans odasına girdi.

Hazırlıklarını bitirdiklerinde saat üçe çeyrek vardı. Betty masasına geri dönmüştü,

ve Peanut konferans odasında volta atıyordu, mahkemeye çıkmadan önce hep yaptığı bir şeydi bu. Bunların hiçbirisi kötü haber sayılmazdı ama bazı çok şanslı insanlar için hayat değiştiren bilgilerdi.

Tam zamanında, insanlar odaya gelmeye başladı. Gergin ve endişeli görünüyorlardı ve yüzlerindeki ciddi ifadeler ona en kötüsüne hazırlıklı olduklarını söylüyordu.

"İçeri gelin ve oturun," dedi Peanut, büyük dikdörtgen masayı çevreleyen sandalyeleri işaret ederek. Sekiz kişi aynı anda içeri girdi ve onlar otururken yedi kişi daha geldi.

Peanut elinde isim listesiyle ayağa kalktı.

"İsimleri okuyacağım ve eğer buradaysanız seslenin. Bu işe karışan herkes temsil edilmeden bu işe başlamak istemiyorum."

Adamlardan biri elini kaldırdı. "Bay Buttermann, ben Delroy Sanders, bunlar da Bay Holland'ın sahip olduğu on beş evden gelenler."

"Teşekkür ederim, Delroy. O zaman başlayayım. Bunların hepsi basit bilgiler. Verilecek bir karar yok. Uyulması gereken son tarihler yok." Boğazını temizledi. "Bay Holland'ın dul eşi Barbara Holland, kocasının vefatını onurlandırmanın bir yolu olarak yaşadığınız mülklerin tapularını imzaladı. Evrakları imzalar imzalamaz, kiraladığınız evlerin sahibi siz olacaksınız."

Peanut sözlerine devam ederken toplu bir soluk alış verişinin ardından inançsızlık ve sevinç çığlıkları yükseldi. "Bu hediye için ödemeye hazır olmayabileceğiniz bir bedeli olacağını fark eden Bayan Holland

Ayrıca her birinize bir tam yıllık emlak sigortası için gereken para miktarını ve her birinizin emlak vergisi için ihtiyaç duyacağı para miktarını verdi. Bu da size bir sonraki yılın masraflarını karşılamak için bütçelerinizi nasıl ayarlayacağınızı bulmanız için koca bir yıl veriyor."

Delroy tekrar elini kaldırdı, konuşurken sesi duygusalıktan titriyordu.

"Hepimiz evlerin satılacağını söyleyeceğini düşündük. Taşınmamız gerekip gerekmeyeceğini ya da kiranın artıp artmayacağını bilmiyorduk. Bunun bizim için ne büyük bir nimet olduğunu bilemezsiniz. Kira ya da ipotek ödemelerinden muaf bir eve sahip olmak hepimiz için bir rüyanın gerçekleşmesinden başka bir şey değil. Teşekkür ederim efendim."

Peanut gülümsedi. "Teşekkür etmeniz gereken kişi Bayan Holland. Ben sadece haberleri ilettim. Betty ve ben yerlerimizi alırken siz de oturun. Teker teker isimlerinizi söyleyeceğim. Betty'nin yanına gidecek, son belgeleri imzalayacak ve bundan sonra ne yapacağınıza dair talimatları alacaksınız. Ve tebrikler!"

Adam onu almak için koridorun karşısına geçerken odada daha fazla sevinç çığlığı patladı. İki saat sonra son kiracı da kapıdan çıktı. Betty ayağa kalktı.

"Bugün güzel bir gün oldu," dedi Peanut.

"En iyisi," dedi ve ofise geri döndü.

* * *

Saat öğleden sonra 3'ü biraz geçiyordu ki, gök gürültüsünün homurdanan sesi ve kasabanın dört bir yanındaki ağaçların yapraklarını döken ani bir rüzgârla önüne çıkan herkesi uyaran bir fırtına koptu.

Birinin çöp tenekesinin kapağı, ilkokulun yakınındaki mahallede sokaktan aşağı yuvarlandı ve her dönüşte tıkırdadı.

Bisikletli iki genç çocuk, yağmur başlamadan önce eve varmak için hızlı ve sert bir şekilde pedal çevirerek yanından geçtiler. Eve doğru köşeyi döndüklerinde, annelerinin verandada durup gökyüzüne baktığını gördüler. Onların geldiğini görünce acele etmeleri için el sallamış.

Crown'dan çıkan alışverişçiler gökyüzünü gördüler ve arabalarını daha hızlı itmeye başladılar, eve gitmek ve ıslanmadan önce alışverişlerini boşaltmak için endişeliydiler.

Granny's, fırtına geçene kadar takılacak bir yer isteyen m   terilerin akınına uğradı,

ve dükkanlarının önünde vitrinleri olan dükkan sahipleri onları içeri çekmeye başladı. Okul henüz dağılmıştı ve öğretmenler otobüs yolcularını bindirip yola çıkarmaya çalışıyordu. Bisiklet sürücüleri her yöne doğru okuldan ayrılıyor, normalde eve yürüyerek gidenler ise ebeveynleri tarafından alınıyor ya da arkadaşlarıyla gezintiye çıkıyordu.

Cathy Terry birden başının üzerindeki çatı için minnettar oldu.

Sully ve Melissa dışarıda çalışıyor, evin arka tarafındaki çiçek tarhlarını temizliyorlardı ki Sully rüzgârın değiştiğini hissetti. Başını kaldırıp tepesinde kaynayan kara bulutlara baktı ve kaşlarını çattı.

"İçeri girmemiz gerekiyor," dedi. Melissa başını kaldırıp baktı. "Vay canına."

Sully yaprak ve moloz dolu çöp torbalarını toplarken o da bahçe aletlerini kapmaya başladı. Her şeyi bahçe kulübesinin içine atıp eve doğru koşarlarken rüzgâr ağaçların dallarını kırbaçlıyordu.

İlk yağmur damlaları tam arka verandaya vardıklarında düştü. Ayakkabılarını çıkarmak için hizmet odasına gittiler ve sonra temizlenmek ve üstlerini değiştirmek için üst kata çıktılar.

Tufanla birlikte gelen rüzgâr camlara yağmur püskürtüyordu. Melissa gömme dolabın raflarından birinden eşofman ararken titriyordu.

"Üşüyor musun, bebeğim?" Sully başına temiz bir tişört geçirirken, "Üşüdün mü bebeğim?" diye sordu.

"Her şeyden çok tedirginim," dedi Melissa. "Bu bana kasırgayı çok anımsatıyor. O günlerin ya da takip eden haftaların anılarını asla unutamayabilirim. Blessings'i sakat bıraktı."

"Sadece iyi bir kucaklaşmaya ihtiyacın var," dedi ve kollarını ona doladı.

Melissa onun kucağına sokulurken kalp atışlarının kulağına çarpışını duyabiliyordu. Bu kısa süre içinde Sully onu bir daha yalnız yaşama konusunda tamamen mahvetmişti. Onun kahkahalarını, evin içinde ayak seslerini duymayı ve onunla sevişmeyi seviyordu.

Onu seviyordu. Hem de çok.

* * *

Fırtına yüzünden gece erken gelmişti. Sokak lambaları çoktan yanmaya başlamıştı ve Melissa, Fanny Kasırgası'nın saldırısını hatırlayan tek Blessings sakini değildi.

Kaloriferler yanıyor olsa da, gece rahat bir yemek istiyordu; doyurucu ve sıcak bir şeyler.

Melissa akşam yemeği için patates çorbası ve mısır ekmeği yaptı ve Sully'yi tatlı olarak ikinci bir parça sıcak tereyağlı mısır ekmeğinin üzerine sorgum pekmezi dökerek Güneyli ikramıyla tanıştırdı.

"Nasıl buldun?" diye sordu ilk lokmayı ağzına atarken.

Gözleri büyüdü. Başını salladı ve çiğnerken ona bir başparmak işareti yaptı.

Sully'nin beğenmesinden memnun olan Melissa kendi mısır ekmeğini yağladı, onu da sorguma batırdı ve aldığı her yapışkan-tatlı lokmanın tadını çıkardı. Yemeklerini bitirdikten sonra Melissa tabakları lavaboya götürmek için toplarken Sully arkasını döndü ve tabakları onun elinden aldı.

"Tatlım, çok güzel bir yemektir. Sen pişirmişsin. Yemeğimi bitirir bitirmez temizlenip oturma odasında sana katılacağım."

"Emin misin?" Melissa sordu. "Yardım edebilirim."

"Eminim. Scat," dedi Sully.

"Kaka yapıyorum," dedi ve Sully işe koyulurken kendini odadan dışarı attı.

Melissa oturma odasında oturdu, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını altına aldı ve bu fırtınanın arkasında ne tür bir hasar bırakacağını merak etti.

Televizyonu açıp izleyecek bir program bulduğunda saat neredeyse akşamın sekiziydi, sonra daha önce astıkları tabloya baktı. Tablonun Madonna ve çocuk hissi yüreğini burktu.

Elliot Graham'ın bir ressam olarak yeteneği bu portrede açıkça görölüyordu, ama onu şaşırtan bir medyum olarak yeteneğiydi. Onun hakkında söylentiler duymuştu ama şimdiye kadar bunlara hiç inanmamıştı. Bu resim onun yeteneklerine dair tüm algısını değiştirmişti. O özel biriydi.

Sonra Sully onun oturduğu kanepenin arkasına geçti, ensesine bir öpücük kondurdu ve kulağına fısıldadı.

"Hey, yakışıklı, yanındaki koltuğu başkasına mı ayırıyorsun?"

"Senin için olduğunu biliyorsun," dedi ve minderleri okşadı.

Adam arkaya tırmanıp yanındaki koltuğa kaydığında, kadın güldü. "Johnny Raines'in gölgeleri. Bu hareketi şapkandan çıkarmana ne sebep oldu?" dedi. Adam sırtıttı. "Hatırlayacağını düşünmemiştim."

Melissa başını salladı. "Bunu bizim evde yaptığında annemin neredeyse felç geçirdiğini hatırlıyorum."

Kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti.

Sully, "Ben gitmeden önce bunu atlattı," dedi.

Melissa iç çekti. "Senden hoşlanıyordu, işte bu yüzden. Keşke hayatta olsaydı da bunu görseydi... bizi görseydi. Buna bayılırdı."

"Hareket etmeseydin aramızda neler olabileceğini hiç düşündün mü?" Sully sordu.

"Sanırım bebeklerimiz olurdu. Artık çok yaşıyım."

"Dünya bebeklerle dolu," dedi Sully. "Ben buraya gelmeden önce sadece bir ben ve bir de sen vardık. Şimdi biz varız. Daha fazlasını isteyemem."

Melissa onun kollarında döndü, kucağına süründü ve onu öpmeye başladı. Her şey birbirini izledi ve saat yeniden ilerlediğinde onlar yerde, kanepenin arkasında sevişiyorlardı.

Saatler sonra, fırtına bölgeden uzaklaştıktan çok sonra, üst kattaki yataklarında birbirlerinin kollarına sarılmışlardı. Ev huzur içindeydi.

Sonra Sully aniden uyandı, alarm ve siren sesleri duyduğunu düşündü. Hemen Melissa'ya baktı. Hâlâ uyuyordu ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Ona doğru uzandı, onu kollarının arasına çekti ve sonunda gözlerini kapatacak kadar güvende hissedene kadar kalp atışlarının sakinleşmesini bekledi.

* * *

Yine siren sesleriyle uyandı ama gündüzdü ve pencereden dışarı bakmak için ayağa kalkarken bile sirenler hâlâ bağıırıyordu. O yönde herhangi bir duman belirtisi göremedi ve bunun yerine ambulans sirenleri olabileceğini tahmin etti.

"Neler oluyor?" Melissa yuvarlanırken sordu.

"Söyleyemem," dedi ve sonra yatağa geri sürünerek onu kollarına çekti. "Günaydın tatlım," dedi ve boğazının dibindeki çukuru öptü.

Melissa içini çekti ve kollarını onun boynuna doladı. "Günaydın."

Sully durdu, onun sesindeki sevgiyi ve dokunuşundaki yumuşaklığı içine çekti. Kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu ki, birbirlerini tekrar bulmalarındaki hiçbir şey tesadüf değildi. Aralarındaki aidiyetin ruhtan ruha tanınması vardı. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar ya da zaman ne kadar uzun olursa olsun, aşk eve dönmenin bir yolunu bulur.

Başını kaldırdı, dudaklarına kadar öptü ve bir süre sonra onun üzerine doğru ilerledi. Onun üzerinde, alevin içinde ölmek üzere olan bir pervane gibi durarak, onu içine aldı. Birleşme bir zevk ve acıydı, daha fazlası için bir özlem vardı.

Ve böylece başladı, tıpkı gerçek aşkın eşiğindeki bir kur gibi, hareket geçici, ritmi test ediyordu,

İçlerindeki kasların gerginliğini hissetmek, sonra içlerindeki ihtiyaca karşı tüm tereddütlerden vazgeçmek.

Tüm zaman duygusu yanma ihtiyacının içinde kayboldu ve sonra oldu. İçlerinden geçen doruk noktasının coşkusuyla nefes almayı unuttular ve o küçük ölüm boşluğunda tek vücut oldular.

* * *

Şef Pittman'ın cep telefonuna sabahın erken saatlerinde Georgia Eyalet Polisi'nden firari bir mahkûm uyarısı geldi. Savannah'nın dışındaki Coastal Eyalet Hapishanesinde tutulan Hoover Slade adındaki bir firarinin kendilerine doğru geldiğine inanılıyordu. Silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülüyordu.

Lon hemen ofisi aradı. Gece memuru Travis Witty hâlâ görevde olacaktı. Travis, "Çok yaşa PD," dedi.

"Travis, benim. Tüm yardımcılarını çağırmanı istiyorum. Bize doğru geldiği tahmin edilen bir firarimiz var. Şimdi ofise gitmek için ayrılmak üzereyim. Oraya gittiğimde onlara neler olduğunu anlatırım."

Travis, "Evet, Şef," dedi ve bağlantıyı kesti.

Lon rozetini taktı, silahını kılıfına yerleştirdi ve ofise doğru yola çıktı, giderken Mercy'yi aradı.

Gülerek cevap verdi. "Sabahın bu erken saatinde ellerimin hamur ve undan yapış yapış olduğunu biliyorsun, bu yüzden önemli olsa iyi olur."

"Öyle, bebeğim. Coastal Eyalet Hapishanesi'nden kaçan bir mahkum bu tarafa doğru geliyor olabilir. Adı Hoover Slade. Bu bölgede büyümüş, silahlı ve tehlikeli olduğu düşünülüyor."

"Olamaz! Tehlikede miyiz?" Mercy sordu.

"Bunu söylemek zor, ancak güvenli tarafta olmak için, öyle olduğumuz teorisi üzerine çalışacağız. Tedbirli olmak üzülmekten iyidir, bu yüzden aradım. Biz izin alana kadar mutfaktaki arka kapıyı kilitli tutun."

"Evet, evet, yapacağız ve müşteriler içeri girerken onları uyarabilir miyiz?"

Mercy sordu. "Evet. Evde olsunlar ya da olmasınlar bugün kapılarını kilitli tutmalarını söyleyin." "Tamam, ve Lon, lütfen dikkatli ol."

"Yapacağım, bebeğim. Kendine iyi bak. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Mercy. Telefonu kapatır kapatmaz kızartma aşçısı Elvis'i işaret etti. "Az önce Lon aradı. Coastal Eyalet Hapishanesi'nden kaçan biri bu tarafa doğru geliyor olabilir mi? Bugün arka kapıyı kilitli tutmamızı söyledi."

"Dünyada kim devlet hapishanesinden çıkıp da Blessings'e koşar ki?" Elvis mırıldandı. "Hoover Slade. Onu tanıyor musun?" Mercy söyledi.

Elvis'in tavrı hızla değişti. "Kahretsin... Dilimi bağışlayın... Evet, o biliniyor. O ve kardeşi Truman, ikisi de hapis yattı. Blessings'in dışındaki tepelerde büyüdüler. Hala aile çiftliğinde yaşayan bir teyzeleri var. İkisinden de bir şey beklemezdim. Kapıyı kilitleyeceğim."

Mercy fırında pişirdiği yemeğin zamanlayıcısını kontrol ettikten sonra Lovey'yi bulmak için yemek odasına gitti.

Bundan sonra haberler hızla yayıldı ve sokakta daha fazla polisin bulunması tehlikeyi gerçek hale getirdi.

Bölüm 12

Hoover Slade çaresiz bir adamdı. Diğer mahkûmlardan biriyle basit bir sigara paketi yüzünden başlayan bir karmaşanın içine düşmüştü. Birkaç gün içinde bu anlaşmazlık Hoover'ın ölüm tehdidi almasına kadar varmıştı.

Coastal State'teki müdüre söylemek içinde bulunduğu tehlikeyi değiştirmeyecekti çünkü ispiyonculuk yaparsa bir başkası onu ispiyoncu olduğu için dışarı çıkaracaktı. Cezasının bitmesine iki yıldan az kalmış olsa da, kaçmazsa tahliye gününe kadar yaşayamayacaktı. Kayyum statüsünden yararlandı ve dondurulmuş tavuk parçaları içeren iki büyük kutu yığınının arkasındaki soğutmalı bir teslimat kamyonuna saklandı. Kamyon hapishaneden çıktığında, o da onunla birlikte çıktı. Şehre doğru soğuk bir yolculuktu ve şoför onu bulmadan önce dışarı çıkması için zamanlamanın mükemmel olması gerekiyordu.

Şoför güzergâhındaki bir sonraki teslimat için durup fren yaptığı anda Hoover kamyonundan inmiş ve adam hâlâ kabindeyken bir ara sokağa dalmıştır.

Şoförün görüş alanından çıktıktan sonra, kilitli olmayan bir tane bulana kadar sokaktaki tüm teslimat girişlerini denemeye başladı. Bir çamaşırhane ve temizlikçinin dinlenme odasında olduğunu fark ettiğinde şansına inanmadı. Hapishane turuncusundan kurtulması gerekiyordu ve az önce temiz kıyafetlerle dolu bir altın madenine girmişti.

Durduğu yerden, ön tarafta tezgâhta müşteri bekleyen bir kişi, arkada buharlı temizlik makinelerinin başında iki kişi ve çamaşır katlayan iki kişi daha görebiliyordu. Ve sadece bir metre ötede, temiz giysilerle dolu otomatik bir raf vardı. Buharlı temizleyicilerin gürültüsü yüksekti ama yakındaki bir radyodan gelen müzik sesi sağır ediciydi.

Mağazanın arka tarafı karanlıktı, bu yüzden Hoover temiz giysilerin bulunduğu rafların arkasına geçip kendisine uyacak bir şeyler aramaya başladığında kimse bir şey görmedi ya da duymadı.

Bir kot pantolon, bir gömlek ve bir ceket aldı ve küçük girişe geri dönüp soyundu. Giyinir giyinmez para aramak için çalışanların dolaplarına girmeye çalıştı ama hepsi kilitliydi.

Sonra arka taraftan gelen sesleri duydu ve yakalanmadan önce mavi kot pantolonu, siyah kazak gömleği, taba rengi ceket ve hapishanede giydiği siyah kanvas terlikleriyle ara sokağa koştu.

Turuncu tulumu önünden geçtiği ilk çöp bidonuna attı ve sokağa çıktı. Kıyafetleri temizdi ama beş parasızdı ve bir araca ihtiyacı vardı.

Hoover şehirden çıkarken kilometrelerce yürümüş gibi hissetti. Savannah'nın dış mahallelerindeyken bir bar ve ızgaranın otoparkının arabalarla dolu olduğunu gördü.

"Bingo," dedi ve otoparka doğru ilerleyerek kilitli olmayan bir araba aramaya başladı.

Bir tane bulması uzun sürmedi. İçeri girip kapıyı kapattığında, ilk yaptığı şey anahtarların vizörün arkasında ya da konsolda unutulup unutulmadığını kontrol etmek oldu ama bulamadı. Sonra paspasın altına bakmayı düşündü.

"Evet!" dedi anahtarları alıp arabayı çalıştırırken. Dışarıda güvenlik kameraları olduğunu tahmin ediyordu ama hırsızlık ortaya çıkmadan çok önce gitmiş olacaktı.

Benzin göstergesine bakmak aklına geldiğinde Savannah'nın birkaç mil dışındaydı. Deponun dörtte birinden az benzin vardı ve bu da gitmesi gereken yere ulaşması için yeterli değildi.

"Orospu çocuğu!"

Arabayı sürerken konsolu karıştırıp para aradı ve birkaç çeyreklik ve bir onluk buldu. Bir galon benzin için yeterli değildi ve şimdi yakıt ışığı yanıyordu ve bir süredir yanıyordu.

"Neyse ne," diye mırıldandı Hoover. "İhtiyaç doğduğunda başka bir şey bulurum."

Blessings'e doğru ilerlemeye devam etti ve durdurulmamak için hız sınırının altında kalmaya özen gösterdi.

Araba teklemeye ve sarsılmaya başladığında Blessings şehir sınırına ulaştığı için kendini tebrik ediyordu bile.

"Kahretsin," dedi Hoover. Arabayı yolun kenarına çekti ve arabadan indi.

Anahtarı paspasın altına geri koydu, sonra yolun karşısına geçti ve ağaçların arasına girdi, hâlâ Blessings'e doğru ilerliyordu. Gitmesi gereken yere varmak için başka bir araba çalması gerekecekti ve bunu çabucak yapmak zorundaydı. Sugar Teyze'nin evine ulaşabilirse, biraz yiyecek ve battaniye alabilirdi. Ve orman neredeyse aşılmazdı. Bir yabancı orada kaybolabilir ve asla bulunamazdı. Ama o orada büyümüştü ve avı sona erene kadar nerede saklanabileceğini biliyordu. Sonra diğer tarafa geçip gözden kaybolabilirdi. Otoyola doğru son bir bakış attıktan sonra koşmaya başladı.

* * *

Lon ofisine döndüğünde polis memurları karakola yeni yeni gelmeye başlamıştı. Kafasını dinlenme odasına uzattı ve iki yardımcısının taze kahve yaptığını gördü.

"Bana birkaç dakika verin, size neler olduğu hakkında bilgi vereyim," dedi ve ön tarafa gitti. "Travis, Hoover Slade'le ilgili herhangi bir evrak geldi mi?" diye sordu.

"Evet efendim, birkaç dakika önce. Sabıka fotoğrafıyla birlikte bir sabıka kaydı. Sizin için birkaç kopya çıkardım," dedi Travis ve onları almak için ayağa kalktı.

"Teşekkürler," dedi Lon. "Avery gelir gelmez ona neler olduğunu anlat, tamam mı?"

"Evet, efendim," dedi Travis.

Lon faksı taramak için koridorda durakladı. Hoover'ın bir araba çalarken güvenlik kayıtlarında tespit edildiğini ve çalınan aracın bilgilerinin sabıka kaydına eklendiğini fark etti, sonra dinlenme odasına göz attı. Diğer yardımcıları da gelmişti.

"Çocuklar, ofisime gelin," dedi. Onlar içeri girer girmez, her birine kaçağın sabıka fotoğrafının ve sabıka kaydının basılı bir kopyasını verdi.

"Coastal State'ten kaçan bir kişinin muhtemelen çalıntı gri bir Ford Focus ile bu tarafa doğru geldiği bildirildi. Model ve etiket numarası elinizdeki broşürde. Bazılarınız bunun kim olduğunu bilemeyecek kadar yenisiniz ama yıllardır burada görev yapanlar onu tanıyacaktır. Hoover Slade, Blessings'in yukarısındaki tepelerde büyüdü ve hala orada ailesi var. Kuzeyden gelen otoyolda o arabaya göz kulak olacak bir adam istiyorum. Şerif Yardımcısı Ralph, o pozisyonu sen al."

"Evet, efendim," dedi Ralph.

Lon devam etti. "Okullara alarm durumuna geçmeleri için haber vereceğim ve eğer bölgede görülürse, okullar kilitlenecek. Başka bir şerif yardımcısının okulların çevresinde durmadan devriye gezmesini istiyorum. Şüpheli bir şey görürseniz, kendi başınıza kahraman olmaya çalışmayın. Destek çağırın. Geri kalanınız kasabada devriye gezsın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," dediler.

"Tamam, o zaman oraya git ve Blessings'te güvende turalım."

Lon masasına geri oturdu ve hareket memurunu aradı.

"Ben Avery. Travis bana neler olduğunu anlattı. Ne istiyorsunuz, Şef?"

"Sugar Slade'in telefon numarasını bulabilecek misin bir bak. Hoover'ın kaçtığını ona bildirmem gerekiyor."

"Evet, efendim," dedi Avery.

Lon telefonu kapattıktan sonra ilçe şerifini aradı ve aldığı telefonda onu haberdar etti. Kahve almaya başladı, sonra bu sabah kendisi için kahve yapmadığını fark etti ve dinlenme odasına gitti

biraz su almak için. Avery içeri girdiğinde suyu kahve makinesine doldurmuş ve çalıştırmıştı. "Şef, bulabildiğim tek numara bu. Eski telefon rehberlerimizden birindeydi.

Herkesin hala sabit hat kullandığı günler. Artık iyi olmayabilir."

"Teşekkürler, Avery. Eğer işe yaramazsa, yukarı çıkıp ona haber vermesi için ilçeden bir memur çağırman gerekecek." "Peki efendim," dedi Avery ve resepsiyona geri döndü.

Lon tekrar oturdu, sonra sabit telefonunu kullanarak arama yaptı. Bir kez çaldı, sonra biri açana kadar üç kez daha çaldı.

"Merhaba. Kimsiniz?"

Lon sırtıttı. Sugar Slade'in tavrı yaşla birlikte yumuşamamıştı.

"Bayan Slade, ben Blessings Polis Departmanından Şef Pittman. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama yeğeniniz Hoover'ın Coastal Eyalet Hapishanesi'nden kaçtığını ve muhtemelen bu tarafa doğru geldiğini size bildirmek zorunda hissettik."

Kadının soluğunu tuttuğunu duydu ve ardından tiksinti dolu bir homurtuya benzer bir ses çıkardı.

"Aman Tanrım! Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Çocukken kötü biriydi ve büyüdüğünde düpedüz kötü bir adama dönüştü," dedi Sugar.

"Evet, hanımefendi. Bu yüzden size haber vermek istedim. Sadece dikkatli olun. Arabanızı kilitleyin ve tedbirli olmak için anahtarları evinizde bir yere saklayın. Ve eğer onu bir an bile görürseniz, kendinizi eve kilitleyin ve derhal beni ya da ilçe şerifinin ofisini arayın."

"Evet, yapacağım ve teşekkür ederim, Şef. Belki şansımız yaver gider ve eyalet polisi onu buraya kadar gelmeden yakalar."

Adam yorum yapmadan kadın telefonu kulağına kapattı. Başını salladı ama en azından görüşme bitmişti.

Bir sonraki telefon görüşmesini okul müdürüyle yaptı. Richard Powers'ın Blessings'teki ilk yılıydı. Okula başlayalı henüz üç ay olmamıştı, dolayısıyla Powers henüz kendini velilere kanıtlayamamıştı. Lon ona ilk sınavını vermek üzereydi.

Müfettişin ofisinin numarasına baktı ve aramayı yaptı. "Müfettişin ofisi. Ben Merle."

"Günaydın, Merle. Ben Şef Pittman. Bay Powers içeride mi?"

"Evet, efendim. Bir dakika lütfen."

Lon iki küçük bip sesi duydu ve sonra Richard Powers telefonu açtı. "Ben Richard. Size nasıl yardımcı olabilirim, Şef?"

"Eyalet polisinden aldığımız bir uyarı hakkında sizi bilgilendirmem gerekiyor. Bir hapishane kaçağının bu tarafa doğru geldiği bildirildi. Dışarıda devriyelerim var ama henüz bölgede görülmedi. Ancak herhangi bir yerde görülürse, yakalanana kadar herkesi tecrit altına almanız gerekecek. Ve içinizi rahatlatmak için, şu anda okullarda devriye gezen bir aracım var."

"Oh! Bu iyi bir haber değil. Hem buradaki hem de ilkokuldaki personeli bu olasılıktan haberdar edeceğim. Polisin varlığını takdir ediyoruz. Uyarı için teşekkür ederim."

"Elbette," dedi Lon ve bağlantıyı kesti. Herkese haber verildiğine göre, Avery'yi tekrar aradı.

"Evet, efendim?" Avery söyledi.

"Sugar Slade'in numarası iyiydi. Herkese haber verildi. Ben kruvazörde olacağım."

"Emredersiniz, efendim."

Lon telefonu kapattı, şapkasını ve anahtarlarını aldı ve arka kapıdan çıkıp arabasına gitti.

* * *

Laurel Lorde, Blessings'e doğru yola çıkmıştı. Temizlik işi o kadar büyümüştü ki

Yardıml etmesi için üç kadın tutmuştu. Bir ekipte iki kadın çalışıyordu ve ilk ekip çoktan işe başlamıştı. Laurel kendisiyle birlikte çalışan üçüncü çalışanla buluşmak üzere yola çıkmıştı. Peanut ve Ruby Buttermann'ın evinde buluşacaklardı ve Laurel yolda giderken gününü planlamaya başlamıştı bile.

Yolun kenarına park etmiş gri bir Ford Focus gördüğünde şehir sınırına yaklaşıyordu. İçinde birinin olup olmadığını ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için yavaşladı, ancak terk edilmiş olduğunu görünce sürmeye devam etti.

Kasabaya giden son virajı dönerken, şehir sınırı tabelasına park etmiş polis araçlarından birini gördü ve kaşlarını çatı. Birini aramadıkları sürece bunu asla yapmazlardı.

Arayanın Şerif Yardımcısı Ralph olduğunu görünce el salladı. O da el salladı ve kasabanın kenarındaki benzin istasyonuna varıp depoyu doldurmak için durana kadar sürmeye devam etti.

Kredi kartıyla dışarı çıktı, kartı okuttu, benzin kapağını çıkardı ve depoyu doldurmaya başladı. O orada dururken başka bir devriye arabası geçti.

Johnny Pine pompaların diğer tarafında iş kamyonunu dolduruyordu.

"Hey, Johnny, bugün bu polis arabaları da neyin nesi?"

Johnny arkasını döndü. "Günaydın Bayan Lorde. Coastal State'ten bir kaçağın bu tarafa doğru geldiği söyleniyor. Polis her yerde. Bugün her şeyi kilit altında tutun, tamam mı?"

"Kim kaçtı?" "Hoover Slade."

"Olamaz!" dedi Laurel ve aklına hemen o terk edilmiş araba geldi.

Hoover'ın kardeşi Truman bir zamanlar ailesinin başına büyük dertler açmıştı. Yakıtını bitirir bitirmez arabaya bindi ve kocası Jake'i aradı.

Jake cevap verdi. "Hey, bebeğim."

"Merhaba. Kasabaya geldim ve polis arabalarının kasabanın her yerinde devriye gezdiğini gördüm. Coastal State'ten kaçan bir kişinin bu bölgeye doğru gittiği bildiriliyor. Kamyonunuzun kilitli olduğundan emin olun ve evde kapıları kilitli tutun. Çalışırken nasıl olursunuz bilirsiniz. Her şeyden uzaklaşsınız."

"Evet, yapacağım. Sen de aynısını yap. Bugün sadece bir evi temizleyeceksin, değil mi?"

"Evet, Peanut ve Ruby'nin evi, ama başka bir şey daha var. Kaçan kişi Hoover Slade. Truman'ın kardeşi."

"Tamam, nereye varmak istediğini biliyorum ve dikkatli olacağım. Ama bunca zaman sonra, kaçağının bizimle bir ilgisi olduğundan ciddi olarak şüpheliyim."

"Evet, belki de haklısın. Truman'ın senden ne kadar çok intikam almak istediğini hatırlıyorum."

"Georgia-Florida hattına kadar onu takip ettiğimde içine Tanrı korkusu saldı. Bunun bizimle bir ilgisi yok, söz veriyorum. Ama yine de uyardığın için teşekkürler ve şehirden ayrılacağın zaman beni ara."

"Seveceğim. Seni seviyorum, Jake."

"Seni daha çok seviyorum," dedi. "Şimdi git toz uçur ve endişelenmeyi bırak." Laurel sırtıttı. Onu her zaman güldürürdü.

"Evet, güldüreceğim."

Karakoldan ayrılmış ve Buttermann'ın evine doğru giderken Şef Pittman'ı görmüş. Arabasından inmiş, evinin bahçesinde yaşlı bir kadınla konuşuyordu. Laurel'in aklına yine o terk edilmiş araba geldi ve ani bir kararla durdu.

Lon arabanın fren yaptığını duydu ve arkasını döndü. Laurel camını indirmişti. "Benimle konuşmak mı istiyordun?" Lon seslendi.

Başını salladı.

"Hemen geliyorum," dedi Lon ve kadınla konuşmasını bitirdi. "Sen sadece işine bak

Ama orada olsanız da olmasanız da arabanızın kapısını ve evinizi kilitli tutun." Lon Laurel'le konuşmak için sokağın karşısına geçerken kadın başını salladı ve aceleyle içeri girdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Otoyolda terk edilmiş bir arabanın yanından geçtim. Şehir sınırı tabelasından hemen önceydi. Kasabaya varıp polisleri görene ve olayın ne olduğunu duyana kadar hiçbir şey düşünmedim. İşte o zaman arabanın onunla bir ilgisi olup olmadığını merak ettim."

"Ne tür bir arabaydı?" Lon sordu.

"Gri bir Ford Focus'tu. Yılını tahmin etmekte pek iyi değilim ama gerçekten iyi durumdaydı."

Lon'un kalbi küt küt atmaya başladı. İlk molalarını almışlardı.

"Teşekkür ederim Laurel. Hemen şimdi kontrol edeceğiz. İşe mi gidiyorsun?"

"Evet."

"O zaman arabayı ve çalıştığın evin kapılarını kilitli tut, tamam mı?" "Evet, öyle yapacağım," dedi ve arabasını sürerek uzaklaştı.

Lon arabasına bindi ve mikrofonu eline aldı. "Şef'ten Şerif Yardımcısı Ralph'a, cevap verin." "Ben Ralph, tamam."

"10-20'nin hemen kuzeyindeki terk edilmiş arabayı kontrol edin

ve tavsiyede bulunun." "10-4, Şef. Tamam."

Lon arabayı çalıştırdı ve Ralph telsizle cevap verdiğinde Merkez'e dönüyordu.

"Ralph'tan Şef'e, tamam."

"Ben Pittman, devam edin."

"Söz konusu aracın kimliği tespit edildi. Tamam."

"Çekici çağırın. Kayıtlara geçir, sonra şehir sınırları içinde devriyeye devam et. Tamam." "10-4, Şef. Tamam."

Lon, Ralph'la aralarında geçen konuşmayı herkesin duymuş olacağını bilerek mikrofonu tekrar açtı.

"Tüm birimler. Şüpheli muhtemelen yaya. Dikkatli olun. Tamam ve dışarı."

Arabayı kasabaya bu kadar yakın bulmak tehlike seviyesini yükseltti. Slade arabaları arıyor olabilirdi ve kasaba ele geçirilmek için doluydu. Ama Blessings'te kapıların kilitlenmesi ve içeride kalınması gerektiği söylentisi yayılmaya başlamıştı bile.

Lon, Müfettiş Powers'ı arayarak sokağa çıkma yasağının gerekli olduğunu söylediğinde, gerilim bambaşka bir boyuta taşındı. Sonra eyalet polisine Slade'in bölgede olduğunu bildirdi.

* * *

Hoover kasabanın park tarafından gizlice Blessings'e girmişti ve ilk devriye arabasını gördüğünde yeni bir araç aramak için ara sokaklarda ilerliyordu. Birkaç blok ötede bir tane daha, sonra bir tane daha görene kadar hiçbir şey düşünmemişti. Paniklemeye başlamıştı. Şehirden hemen çıkma ihtiyacı duyuyordu. Tedbirli olmak için daha fazla zaman yoktu. Hapishaneye geri dönemezdi.

* * *

Sully gevşeyen bir pencere camı için kalafat almak üzere Bloomer's Hardware'e gidene kadar ne Sully ne de Melissa bu sorundan haberdardı. O ve Melissa geçen hafta sızdıran bir musluğu tamir etmek için rondela almaya gitmişlerdi, yani Melissa'yı yirmi yıllık işinden kovan adamla çoktan tanışmıştı. Ama kasabada sadece bir hırdavatçı olduğu için kin tutmanın bir anlamı yoktu.

Sully yolda polisin varlığını fark etti ve dükkâna girdikten sonra, "Hey, Fred. Bütün bu polisler de neyin nesi?"

"Oh, duymadınız mı? Bölgede bir eyalet hapishanesinden kaçan biri var. Telsizden duyduğuma

göre içinde bulunduğu alıntı arabayı şehrin dışında bulmuşlar.

arabalarını ve kapılarını kilitli tutsunlar ve içeride kalsınlar."

Sully kaşlarını çatı. "Melissa'yı arayıp haber vermem gerekiyor," dedi. "İhtiyacım olan tek şey bu kalafat tüpü."

Fred, "O zaman sizi kontrol edelim," dedi ve mağazanın ön tarafındaki kasaya yöneldi.

* * *

Çöp günü yarındı ve Melissa evin içinde dolaşarak çöp sepetlerini taşıdığı çöp torbasına boşaltıyordu. Son çöpü de torbaya boşalttıktan sonra torbanın ağzını bağladı ve mutfaktan gelen çöp torbasının durduğu yardımcı odaya götürüp arka kapıyı açtı. Mutfak poşeti en ağırıydı ve çöp kutuları evin diğer ucundaydı. Her iki torbayı da verandaya çıkardı ve mutfak çöpünü alıp yürümeye başladı. Çöp kutusuna ulaştı, kapağını kaldırdı ve poşeti içine koymak üzereydi ki arabasına zorla girmeye çalışan bir adam gördü. Çılgınca her kapıyı çekiştiriyordu.

Sonra kafasını kaldırdı, yakalandığını fark etti ve yetkililere haber vermeden önce onu susturmak için ona doğru koşmaya başladı.

Melissa çuvalı bıraktı ve çığlık atarak eve doğru koştu. Kalbi hızla çarpıyordu, dikkati açık kapıdaydı. Tek yapması gereken içeri girmek ve onu dışarıda bırakmaktı.

Verandaya sıçrayıp hemen arkasında adamın ayak seslerini duyana kadar adamın kendisine yaklaştığını fark etmemişti. Eşiği geçti ve kapıyı kilitlemek için dönüyordu ki adam iki eliyle kapıya vurdu ve onu mutfak zeminine sırt üstü düşürdü.

Bir gümbürtüyle yere yığıldı ama adam onu tekrar yakaladığında ayağa kalkmaya çalışıyordu. Artık kahve sürahisini kaptı ve kafasına doğru savurdu ama adam darbeyi engellemek için kolunu kaldırdı ve sürahi dirseğine çarpıp paramparça oldu.

"Seni kaltak!" diye bağırdı, kolundan akan kana bakarak. Kafasını kaldırdığında, kadın çoktan evin içinden ön kapıya doğru koşmaya başlamıştı.

Adam onu tekrar yakalamadan önce fuayeye ulaşmıştı ve bu sefer ikisi de yerdeydi. Adam, elleri başının üzerinde kenetlenmiş bir halde, kadının vücuduna binene kadar onunla güreşti.

"Kesin şunu! Kavgayı kesin!" Hoover dedi ki. "Tek istediğim araban."

Melissa nefes nefese kalmıştı ve Sully'nin zamanında gelip onu ölmekten kurtarması için dua ediyordu. "O zaman al onu!" diye bağırdı.

"Anahtarlar nerede? Anahtarlara ihtiyacım var!" dedi.

"Arkanızdaki masanın üzerindeki tabakta. Onları al ve git."

Tabakta bir anahtar halkası görece kadar ayağa kalktı ve bunu yaptığında, bir elini serbest bıraktı ve tırnaklarıyla yüzünün yan tarafını pençeleyerek kurtulmaya çalıştı.

"Sen öldün!" diye bağırdı ve yumruğunu geri çekip onu bayılttı.

Dirseğinden ve yüzünden kan damlayarak sendeleyerek ayağa kalktı ve anahtarları aldı. İçinde bulundukları tabak yere düşerken paramparça oldu. "Tüh," dedi ve kapıdan çıkmaya başladı, sonra tekrar kadına baktı. Bir rehine işe yarayabilirdi. Mutfaka koşup birkaç bulaşık havlusu aldı, sonra geri dönüp kadının önce ellerini, sonra da ayaklarını bağladı. Topal bedenini yerden kaldırdı, omzuna attı ve evin içinden geçerek revağa açılan kapıya, oradan da dışarıya, arabaya taşıdı.

Arabanın kapılarını açtı ve bagajı açmak için başka bir düğmeye bastı. Bagaj kapağı açıldığında onu içine attı, kapağı kapattı ve arabaya atladı. Birkaç dakika içinde mahalleden çıkmış, şehir dışına çıkmak için arka yollara sapmıştı.

* * *

Sully arabaya biner binmez Melissa'yı uyarmak için aradı ama cevap vermedi. O başladı

Arabayı alıp eve doğru yola koyuldu, onu defalarca aradı ve kendine her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Eve yaklaşıp arabasının yerinde olmadığını görene kadar buna inanmıştı. Yolda durduğunda, çöp kutusunun yanında yerde duran çöpleri fark etti ve sonra eve doğru baktı.

Revağın altındaki kapının aralık olduğunu görünce panikle dışarı çıktı, merdivenlerden koşarak eve girdi ve ona seslendi.

Koridorun her yerinde kırık cam ve kan bulmuş ve kan izlerini takip ederek mutfağa gitmiş, koşarken de kadının adını bağırmış. Ancak mutfağa ulaştığında boğuşmaya dair daha fazla kanıt ve arka kapının da açık olduğunu görünce 911'i aradı ve dua etmeye başladı. Tek düşündüğü onu da kaybedemeyeceğiydi.

Üç dakika içinde bahçe polis arabalarıyla dolmuştu ve Şef Pittman Melissa'nın sahip olduğu arabanın markası ve modeli hakkında bilgi alıyordu.

"Mavi bir 2019 Chevy Equinox. Arabasına yeni etiket taktım. Numarası CYG 777," dedi Sully.

Şef Pittman cep telefonundan merkeze ulaşarak Avery'ye, Slade'in son konumunun Georgia Eyalet Polisi'ne bildirilmesi de dahil olmak üzere bölgedeki tüm kolluk kuvvetlerine bilgi vermesini söyledi ve ardından memurları organize etmeye başlayarak bir memurunu kasabada görevde bıraktı.

"Ne yapıyorsun?" Sully sordu.

"Büyüdüğü aile çiftliğine doğru yola çıktığına inanmak için nedenlerimiz var. Hâlâ yaşayan bir akrabası var ve yiyecek ve su için oraya gideceğini düşünüyoruz."

"Peki sonra nereye?" Sully sordu.

"Ormana doğru. Orada birini takip etmek zor, havadan görmek ise neredeyse imkânsız." "Ama bir rehine alıp kanundan kaçmaya çalışamaz. Onunla ne yapacak?"

"Bunu söylemek zor. Bu yüzden onu yakalamamız gerekiyor," dedi Lon. Sully, "Ben de seninle gelmek istiyorum," dedi.

"Yapamazsın. Burada kal. Seni bilgilendirmeye devam edeceğim."

Sully onların çekilmesini izledi ve sonra koştu. Melissa'nın hayatı tehlikedeydi ve o beklemiyordu.

Arabasına atladı ve onları takip etti.

Bölüm 13

Melissa karanlıkta kendine geldi. Yüzüne uzandığında başı ve çenesi zonkluyordu, sonra ellerinin ve ayaklarının bağlı olduğunu fark etti.

Rehin alındım!

Dehşet gerçektir ve kaçırmanın niyeti ya da hedefi hakkında hiçbir fikri olmadığı için kurtulması gerekiyordu. Bileklerini yüzüne doğru kaldırdı ve dişlerini ısırarak ve çekmek için kullanarak düğümleri çözmeye çalışmaya başladı. Bunu yaparken, çamaşırlarında kullandığı yumuşatıcının kokusunu aldı ve adamın onu kendi bulaşık havlularıyla bağladığını fark etti.

Çenesindeki acıyı görmezden gelerek, vahşi yolculuk devam ederken düğümü ısırarak ve çekmeye devam etti. Tam ilerlemeye başlamıştı ki, adam sağa doğru keskin bir dönüş yaptı. Onu bagajın iç tarafına doğru fırlattı, başını ve omzunu çarptı. Nefesinin altında inledi. Yapacaklarından korktuğu için uyanık olduğunu bilmesini istemiyordu ama tekerlek seslerinden adamın otoyoldan başka bir tür asfalt zemine, muhtemelen asfalta döndüğünü anlayabiliyordu.

Yön değişikliği korkutucuydu. Daha sert çekmeye başladı, düğümleri çekiştirip durdu, varış noktasına ulaştığında başına gelebileceklerden korktu, Sully'yi bir daha göremeyeceğinden korktu. O ölemezdi. Şimdi ölemezdi. Mutluluğu yeniden bulması çok uzun zaman almıştı. Böyle biteceğine inanmasına izin veremezdi.

Melissa farkına varmadan ilk düğümü çözmüştü ve farkına vardığında daha sert çekmeye başladı, düğümleri yeterince gevşeterek sonunda bağları bileklerinden çekip çıkarabildi.

Artık elleri serbestti ama hâlâ ayaklarını çözmesi gerekiyordu. Dizleri bükülmüş, ayakları arkasında diz çökmüş bir pozisyondaydı. Yolculuk gittikçe sertleşiyordu ve dizlerini çenesine kadar çekip kumaştaki düğümler üzerinde çalışmaya başladığında sürekli zıplıyordu. Araba kayıyor ve savruluyordu, bu da dün geceki yağmuru hatırlamasına neden oldu. Çamurda sürüyordu, bu onu yavaşlatmıştı ama aynı zamanda daha sert bir sürüşü.

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha, bir dakika daha ve ter gözlerine ve ensesine akmaya başladı. Sonra, daha önce olduğu gibi, ayak bileklerinin etrafındaki ilk düğümü çözdüğünde, diğerini çözmek daha kolay oldu.

Elleri ve ayakları serbest kaldığında kendini o kadar da çaresiz hissetmedi. Bagajın içinde silah olarak kullanabileceği bir şeyler aramaya başladı ve aklına üzerinde yattığı halının altındaki çörek yedeği ve onunla birlikte gelen tuhaf küçük kriket ve bijon anahtarı geldi.

Araba bir çukura çarptığında halının kenarına uzanıyordu. Kendini desteklemek için uzandı, tekrar bagaj kapağına çarpmamak için çaresizce bir şeye tutunmaya çalıştı.

O büyük sıçramadan sonra sürücü gaza bastı. Çamurlukların altında uçan çamuru duyabiliyordu ve yüzünü buruşturdu. Yolculuk o kadar sertleşiyordu ki midesi bulanıyordu. Bir tür kaldıraç hissettiğinde tutunacak bir şey arıyordu. Ne olabileceğini düşünmeden tüm gücüyle ona tutundu ve bir sonraki sarsıntıya hazırlandı.

Araba bir saniye önce hareket ediyordu ve bir saniye sonra o kadar derin bir çukura çarptı ki bir anlığına durdu. Ani duruş Melissa'yı öne doğru fırlattı. Tutunduğu kol bagaj kapağını patlattı. Bir saniye karanlıktaydı, sonra ağaçlara ve mavi gökyüzüne bakıyordu. Emniyet kilidini tutuyordu ve şimdi özgürdü!

Dizlerinin üzerine çöktü ve adam tekrar gaza basıp arkasındaki çamuru havaya savurduğunda bir bacağına aracın dışına atmıştı. Savrulma, Melissa'yı bagajdan dışarı fırlatan bir fırlatmadan başka bir şey değildi. Sürücü yoluna devam ederken bagaj kapağı çarparak kapandı ve

Melissa. Sert bir şekilde yolun kenarına düştü. Ayağa kalkmaya çalıştığında dengesini kaybetti ve aşağıdaki çukura açılan dik bir yamaçta geriye doğru düştü. İnişi kontrolü dışındaydı ve kaymaya devam ettikçe hızlandı. ığlık atmaya, çalılara ve ağaçlara tutunmaya, düşüşünü durduracak herhangi bir şeye uzanmaya başladı, ancak yamaç yukarıdaki yol kadar kaygandı ve çekiç gücü bulamadı.

Hemen altında, iki büyük ağacın arasında büyümüş bir fidan gördü. Eğer onu yakalayabilirse, bu onu kurtarabilirdi. Bacağını sertleştirdi ve sol ayağı büyük ağaçlardan birine çarptığında, bu onu fidanı yakalayabilecek kadar yavaşlattı.

İki eliyle birden yakaladı ama onu durma noktasına getirdiğinde omuzlarına vuran acı, kollarının yuvalarından çekildiğini hissetmesine neden oldu. İyi haber ise artık kaymıyor olmasıydı.

Melissa hâlâ fidana tutunarak yattığı yerde soluklanmaya çalışıyordu ve sessizlik içinde uzaktan gelen siren seslerini duydu. Polis! Sully eve gelmişti. Melissa'nın kaçırıldığını biliyordu ve bir şekilde adamın nereye gittiğini de biliyorlardı. Yola geri dönmek zorundaydı, yoksa onu asla göremeyeceklerdi ve bunu yapmanın tek yolu sürünmektir.

"Bana yardım et Tanrım," diye fısıldadı ve daha fazla aşağı kaymadan karnının üzerine yuvarlanmayı başardı.

Omuzlarındaki acıya karşı dişlerini sıkarak Melissa kendini elleri ve dizleri üzerine itti ve sürünürken tutunabileceği her şeye tutunarak yokuştan yukarı çıkmaya başladı.

Ağladığını ya da vücudunun sayısız kanayan izikle kaplı olduğunu bilmiyordu. Hayattaydı ve önemli olan da buydu.

* * *

Hoover bagaj kapağının havalandığını görmüş ama bunun çukura çarpmanın etkisiyle olduğunu düşünmüş. Kalkış yaptığında bagaj kapağı tekrar aşağıya inmiş ve sürmeye devam etmiştir. Polislerin çok geride olmadığını biliyordu çünkü siren seslerini duymaya başlamıştı ama neredeyse Sugar Teyze'nin evine varmak üzereydi. Yoldaki virajı gördüğünde rahat bir nefes aldı. Ev hemen onun ötesindeydi.

Virajı alırken çatıyı gördü ama arabayı bahçeye sürüp Sugar Teyze'nin verandada oturduğunu görünce kaşlarını çattı. Bağlanmaya uygun görünüyordu, bu da ona geleceğini söyledikleri anlamına geliyordu. Ne olmuş yani! Kızdığı ayakkabılarla sevinebilirdi.

Hoover frene bastı ve sonra motoru durdurdu. Daha fazla gidemezdi ama oynayacak başka bir kartı daha vardı. Rehinesi. Kadını bırakacağına söz verirse Sugar Teyze ona kesinlikle yardım edecekti.

Sugar arabadan indiğinde ayağa kalktı ve adımlarındaki alım, Sugar'ın kendisine bir av tüfeği doğrulttuğunu gördüğünde sona erdi.

"Bir adım bile yaklaşma Hoover Slade. Adıma bir kez daha utanç getirdin ve seninle ve değersiz kardeşinle işim bitti. Git yoksa yemin ederim seni olduğun yerde vururum ve geldiğini duyduğum polisler de senden geriye kalanları alır."

Hoover arkasına bakmadan uzaktan kumandayı arabaya doğrulttu. Bagaj kapağının açıldığını duyunca geri geri gitmeye başladı.

"Bir daha düşünebilirsin," dedi ama arabaya geri dönüp bagajın boş olduğunu görünce inanamayarak bir çığlık attı. "Bu da ne-"

Sugar başının üzerinden bir el ateş etti. "O pis çeneni kapa ve kaç evlat. Daha önce hiç kamadığın gibi kaç ya da otur ve polisleri bekle. Sen seç."

Hoover ona bir yumruk salladı, ona ve üzerinde durduğu zemine küfretti, ancak

Doğruca ona ateş etti, döndü ve doğruca ahırın hemen ötesindeki ağaçlara ve dereye doğru koştu, orada akıntının hızlı akışına atladı ve yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

Sugar oturdu ve tüfeği ayaklarının dibine bıraktı, sonra çenesini dikip yola baktı ve huzurlu küçük evinin kanun tarafından işgal edilmesini bekledi. Bir daha asla kilisede başını dik tutamayacaktı.

* * *

Melissa elinden geldiğince hızlı sürünüyordu, ama ilk polis arabasının geçip gittiğini duyduğunda hâlâ tepeden elli metre uzaktaydı, sonra bir tane daha ve şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. hepsi gitmeden onları yakalamaya çalışıyordu.

Bir tane daha geçti ve boşuna olduğunu bildiği halde "dur, lütfen dur" diye ağlıyordu. Siren seslerinden kendini bile duyamıyordu.

Sonra dördüncü bir arabanın geldiğini duydu. Kaydığında tepeye on metreden daha az kalmıştı. Ayak parmaklarını tepeye gömdü ve kaymayı önledi, sonra kaybettiği yeri yeniden kazanmak zorunda kaldı ama araba çoktan gitmişti. Beşinci araba hızla geçip gittiğinde ve siren sesleri azalmaya başladığında vazgeçmedi.

Bir tane daha olacak. Bir tane daha olacak.

Birdenbire parmaklarının altında yolun düz yüzeyini hissetti ve yukarı baktı. Başarmıştı! Ayaklarını tekrar yere bastı ve kendini birkaç santim daha yukarı itti ama sonra durdu. Ayaklarını tekrar hareket ettirirse geri kayacaktı. Yolun geri kalanında kendini yukarı çekmek için tutunacak bir şey bulamayınca başını eğdi ve üç kelimeyi tekrar tekrar söylemeye başladı.

"Yardım et bana, Tanrım. Yardım et Tanrım."

Bir dakika geçti, sonra bir dakika daha ve vücudundaki ter, çiziklerin acımasına ve yanmasına neden oluyordu. Yokuştan yukarı sirensiz bir arabanın daha geldiğini duyunca bağırmaya ve elini sallamaya başladı. Vücudunu göremediklerini biliyordu ama belki onu duyabilirlerdi. Belki el salladığını görürlerdi. Kendine yardım etmek için yapabileceği tek şey buydu.

* * *

Yerliler gibi yolun kıvrımlarını ve dönemeçlerini bilmeyen Sully, saatte seksen mil hızla koşarken geri adım atmak zorunda kalmıştı ve bu yolun sadece tek yöne gitmesi için dua ediyordu. Polis dönüş yaparsa onları kaybedecekti. Asfalttan ayrılması ve önündeki arabaların çamurlu çukurlarında ilerlemek zorunda kalması onu daha da yavaşlattı. Zaten bir çukura çarpmıştı ve şimdi lastiğini patlatmamak için çukurlara dikkat etmesi gerektiğini biliyordu.

Başka bir yokuşu çıkmaya yeni başlamıştı ve yolun kenarında bir hareket gördüğünde önündeki yola bakıyordu. Bakışlarını kaydırdı ve sonra gördüklerine inanamadı. Sadece bir el ve birinin kolunun bir kısmı havadaydı ve yardım için el sallıyorlardı! Aklından Slade'in onu tepenin yamacından aşağı atmış olabileceği düşüncesi geçti. Frene bastı, sonra motoru durdurdu ve arabadan iner inmez onun sesini duydu.

"Melissa!" diye bağırdı ve yolun kenarına doğru koştu, orada Melissa'nın içinde bulunduğu tehlikeli durumu gördü, sonra karnının üzerine düştü ve onu bileğinden yakaladı. "Tuttum seni, bebeğim. Tuttum seni."

Melissa başını kaldırıp doğrudan onun gözlerindeki dehşet dolu bakışa baktı.

"Sen geldin! Yardım için dua ettim ve Tanrı seni gönderdi! Aşağı kaymadan daha fazla tırmanamam."

"Daha fazla bir şey yapmana gerek yok. Seni yakaladım. Bana diğer elini ver," dedi ve kadın gevşeyip yukarı uzandığında diğer bileğini yakaladı.

Yavaşça, yavaşça, çamurlu zeminde geriye doğru kaymaya ve onu yola çıkana kadar yukarı

çekmeye başladı. Sonra ayağa kalktı ve onu kollarının arasına aldı.

"Oh, tatlım... bebeğim... Sana ne yaptı? Seni arabaya bindireyim."

Adam onu arabaya taşırken kollarını adamın boynuna doladı. Kapı açılır açılmaz kendi başına sürünerek içeri girdi, o kadar çok titriyordu ki dişleri takırdıyordu.

"Ter içindeyken nasıl üşüeyebilirim?" diye sordu.

Sully onu arabaya bindirirken, "Şoka giriyorsun," dedi, sonra arabanın bagajından bir battaniye aldı, koltuğu biraz yatırdı ve üzerini örttü. "Seni arabadan mı attı?"

"Hayır. Bagajdaydım. Kendimi çözdüm ama o kadar hızlı gidiyordu ki ne yapacağımı bilemedim. Sonra büyük bir çukura çarptı ve bagaj kapağı açıldı. Tam dışarı çıkmak üzereydim ki delikten çıkmak için motoru çalıştırdı. Beni bagajdan dışarı fırlattı ve yoldan yuvarlandım, sonra da kenardan aşağı düştüm. Çamura bulandım. Araban mahvolacak."

"Dağınıklığın canı cehenneme, üstelik deri koltuklarda oturuyorsunuz. Biz de dahil olmak üzere her şey yıkanacak," dedi Sully.

Koltuğunun arkasındaki cebe uzanıp bir şişe su aldı ve açtı, sonra ellerinin ne kadar çığ ve çizik olduğunu hatırladı.

"Ben tutarım, sen iç," dedi ve dudaklarına götürdüğünde susuzluktan içti. "Teşekkür ederim," dedi ve sonra tekrar ağlamaya başladı. "Duracak gibi görünmüyorum."

"İstediğin kadar ağla. Şefe seni bulduğumu haber vermem gerekiyor, sonra da acile gideceğiz."

Sully arabaya binip telefon ederken Melissa başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

Şef Pittman arayanın kimliğini gördü ve inledi. Sugar Slade'in evine yeni varmışlardı ve çalıntı arabanın boş olduğunu ve Melissa'dan hiçbir iz olmadığını fark etmişlerdi. Sugar onlara Hoover'ın buraya onsuz geldiğini ve tek bildiğinin bu olduğunu söylemişti. Şimdi Lon ve adamları ilçe şerifinin ve Georgia Eyalet Polisi'nin gelmesini bekliyorlardı. Melissa'nın peşine düşecekti. Slade'i aramak onların işiydi. Sully cevap verdiğinde ona ne diyeceğini bilmiyordu.

"Merhaba."

"Şef, Melissa'yı buldum. Biraz hikaye gibi ama hareket edebiliyor. Onu acile götürüyorum."

"Tanrı'ya şükür," dedi Lon. "Buraya gelip de boş bir sandık bulduğumuzda midemiz bulandı.

Kendinize iyi bakın.

Size sonra yetişiriz."

Sully yola geri dönmek için arkasını dönerken, şef herkese iyi haberi veriyordu.

* * *

Slade'in Melissa Dean'in arabasını ve onunla birlikte onu da aldığı haberi Blessings'te yayılıyordu. Ruby'nin kaçırılması olayının tekrarı gibiydi ama Ruby saatlerdir kayıptı. İnsanlar Melissa için bir dua nöbeti düzenlemeye fırsat bulamadan Sully onu acil servise taşıdı.

Onların gelişi bir karışıklığa neden oldu çünkü herkes ne olduğunu biliyordu. Hemşireler birkaç dakika içinde onu bir muayene odasına götürdüler ve Dr. Quick de hemen arkalarındaydı. Yaraları ve acı çektiği yerler hakkında onu sorgulamaya başladılar ve kıyafetlerini kesmeye başladıklarında Sully'den gitmesini istediler.

Melissa onları durdurdu.

"Kalıyor. Daha önce görmediği bir şey değil ve bu hayatımı ikinci kez kurtarışı. Onun yüzünü görmem gerek." Sonra kelimeler boğazında düğümlendi, gözlerinde yaşlarla ona baktı. "Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum."

Sully yerinden kımıldamadı, bakışlarını da ayırmadı. Canını yakan bir şeye dokunduklarında yüzündeki değişen ifadeden bunu anlayabiliyordu. Portatif bir röntgen cihazı getirdiklerinde

başının, kaburgalarının ve omuzlarının üzerinde, nefesini tuttu.

Hemşireler tüm çiziklerini temizledikten ve antiseptik yıkamayla tedavi ettikten sonra ona bir hastane önlüğü giydirdiler ve ardından ısıtıcıdan çıkar çıkmaz battaniyelerle örttüler.

"Röntgen filmlerini alır almaz Dr. Quick sizinle konuşmak için geri gelecek."

Melissa onların gidişini izledi ve gözden kayboldukları anda Sully tişörtünü çıkarıp ters çevirdi ve sonra ters giydi. En azından tişörtünün ön tarafı düzgündü. Kot pantolonu o kadar değildi.

Aceleyle onun yanına gitti, eğilip alnından öptü ve sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Sana düşünecek daha iyi bir şey veriyorum," dedi. O konuşmaya başladığında Melissa titreyerek nefes aldı.

"Hırdavatçıya gittiğimde Fred bana kaçan kişiden bahsetti. Hemen oradan ayrıldım, arabadan seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin. Eve kadar seni aramaya devam ettim. Sonra araban gitmişti ve kapı açıktı. Hiç bu kadar korkmamıştım. İçeri girdiğimde kırık camlar ve koridordan mutfığa kadar uzanan kan izleriyle karşılaştım. Ne bulacağımı bilmiyordum. Arabanı aldığını biliyordum ve sonra kan... Tanrım. Tanrı'ya şükür hayattasın."

"Bu onun kanıydı," dedi Melissa. "Arabama girmeye çalışırken yakaladığımda çöpü çıkarıyordum. Beni gördü ve kovalamaya başladı. Arka kapıya doğru koştum ama onu dışarıda bırakacak kadar hızlı değildim. Mutfakta beni yakaladı. Kavga ettik. Dirseğindeki kahve fincanını kırdım. Kafasına nişan almıştım. Beni antrede tekrar yakaladı. Tırnaklarımla yüzünün yan tarafını çizdim. İşte o zaman beni bayılttı." Nefes alırken çenesi titriyordu. "Öleceğimi sandım. Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm."

"Ah, bebeğim, çok üzgünüm. Çok, çok üzgünüm. Seni çok seviyorum. Artık güvende olduğunu bil. O adam tepelerde kaçıyor, muhtemelen eyalet polisi ve bir grup köpek peşinde."

"Ben de seni seviyorum. Çok yorgunum," diye mırıldandı ve sonra gözlerini kapattı.

Sully onun elini tutarak yatağının kenarına oturdu ve uykusunda ağlamaya başladığında, acıyı ve korkuyu hatırladığını anladı.

Yaklaşık bir saat sonra Dr. Quick döndü. Melissa iyi haberlerle uyandı. Hiçbir yeri kırılmamıştı ve omuzlarındaki gerginlik sıcak ve soğuk paketlerle hafifletilebilirdi.

"Eve gitmekte özgür mü?" Sully sordu.

"Evet. Sadece önümüzdeki birkaç gün dinlen. Kaldırmak da yok. Gerilen kasların iyileşmesine izin ver." Sully, "Bundan emin olacağım," dedi.

Melissa, "Giysilerimi kesmişsin," dedi.

Dr. Quick onun dizini okşadı. "Sana evde giymen için bir çift önlük alacağız. Boş bir vaktinizde onları geri getirebilirsiniz."

Giyinir giyinmez Sully arabayı girişe çekerken, bir görevli de onu dışarı çıkardı.

Bekleme odasında oturan biri Melissa'nın adını seslendi, sonra el salladı ve başparmağıyla onu onayladı.

Sully yolcu tarafının yanında duruyordu ve kız dışarı çıktığında kapıyı açtı. Onu bindirip kemerini bağladılar ve birlikte eve doğru yola koyuldular.

Arabayı sürerken evdeki dağınıklığı düşünüyordu ama eve yaklaştıklarında cadde boyunca park etmiş birkaç araba gördü.

Melissa da onları fark etti. "Bu Laurel'in arabası," dedi.

"Laurel evi kim temizliyor? Bugün onun günü değil," dedi Sully.

İçini çekti. "Blessings, Blessings olduğu için, birilerinin onu ve ekibini temizlik için buraya gönderdiğini varsayacağım. Ortalığı biraz dağıttığımı hatırlıyorum."

"Gerçekten mi? Bu kasabadaki insanlar beni şaşırtmaya devam ediyor," dedi Sully.

Melissa'nın arabadan inip eve doğru yürümesine yardım ederken, limon kokusu ve parlayan zeminle karşılaştılar. Laurel elinde bir bulaşık beziyle mutfaktan çıktı.

"Kapının açıldığını duyduğumu sandım," dedi ve sonra Melissa'ya baktı. "Ah tatlım, Tanrı seni korusun. Başına yeterince bela aldın. Sen nasılsın?"

Melissa, "Acı çekiyor ama hayatta ve minnettar," dedi. "Bugün geleceğini nereden bildin?"

"Ruby bize olanları anlattığında evdeki işimiz yeni bitmişti. Diğer kızları aradım ve buraya geldik. Bu bizim sana hediye. Şimdi git bir yerde rahatına bak. İyi olduğun için çok mutluyuz."

"Yatağa gitmek ister misin?" Sully sordu.

"Evet, en azından bir süreliğine. Temizlenmek, kendi giysilerimi giymek ve uzanmak istiyorum." "Bunu yapabilirim," dedi. "Sadece bana yaslan."

* * *

Blessings'te sükûnet yeniden sağlanırken, Sugar Teyze'nin küçük evinin üstündeki tepeler Georgia Eyalet Polisi ve ilçe şerifinin Hoover Slade'i arayan memurlarıyla dolup taşıyordu. Arama köpekleri çağırılmıştı ve Hoover'ın çalıntı arabada bıraktığı kanın kokusunu takip ediyorlardı ve bir polis helikopteri gökyüzünde polis için keşif uçuşu yapıyordu.

Blessings şehir sınırları dışında hiçbir yasal yetkisi bulunmayan Şef Pittman ve adamları, eyalet polisi gelir gelmez olay yerinden ayrıldılar ve yardımcılardan biri Melissa'nın arabasını eve götürdü.

Sugar olanlardan dolayı o kadar sarsılmış ve üzgündü ki, evinin etrafına park etmiş polis araçlarına bakmak onu gözyaşlarına boğdu.

Yapmayı planladığı hiçbir şeyi yerine getiremedi, bu yüzden kendine bir fincan çay yaptı, tatlandırmak için biraz bal ekledi ve dışarı çıkıp arka verandadaki salıncağına gitti.

Ormandaki av köpeklerinin ve bölgede tur atan helikopterin sesini duyabiliyordu. Arama alanlarını koordine etmek üzere birkaç polis memuru evde bırakılmıştı ve ellerinde bir harita ile ciplerinden birinin kapağında duruyorlardı. Onlar ve arama görevlileri arasındaki telsiz konuşmalarını belli belirsiz duyabiliyordu.

Hoover'ın ona nasıl küftüğünü, asla unutamayacağı çirkin ve incitici şeyler söylediğini hatırlayınca boğazında bir yumru oluştu. O ve kardeşi her zaman değersiz olmuşlardı ama asla tehlikeli olmamışlardı. Onu bu şekilde görmek onu korkutuyor ve utandırıyor.

"Bir rezalet. İşte bu bir rezalet," dedi Sugar ve çayından bir yudum aldı.

* * *

Hoover bu kovalamacayı planlamamıştı ama hücresinin kapısını kapattıklarından beri her gün ve her gece uykusunda bu derede koşma alıştırmaları yapmıştı.

Bir saatten fazladır koşuyordu ve koşukça daha da yoruluyordu. Rüyalarında hiç yorulmazdı ama bu koşu gerçektir. Melissa'nın tırmaladığı yüzü cehennem gibi yanıyordu ve yanı ağrıyordu. Bacaklarındaki kaslar yanıyordu ve ciğerleri patlamak üzereymiş gibi hissediyordu.

Tepesindeki helikopterin onu bu derede yukarıdan görebileceğini sanmıyordu ama emin değildi. Bildiği tek şey, sağlam bir zemine çıkarsa köpeklerin ve polislerin eninde sonunda izi bulacağıydı, bu yüzden başını eğdi ve dere bitene kadar koşmaya devam etti. Derenin kaynağına geldi ve bir tepenin yamacındaki kayaların çatlaklarından fişkıran suya baktı. Artık başka seçeneği yoktu. Buradan sonra sağlam bir zeminde ilerleyecekti.

Çocukken Truman'la birlikte büyükbabalarının kaçak avcılık yaptığı eski günlerden kalma terk edilmiş barakalarda dolaşırlardı, o da bu şekilde başlamış, en sık ağaçların ve çalıların altında kalmaya özen göstermişti.

Yarım mil kadar sonra soluklanmak için durdu. Kafasını kaldırıp baktığında, yaşı belirsiz, uzun boylu, sıska bir kadın elinde kafasına doğrultulmuş bir sincap tüfeğiyle önünde duruyordu. Uzun, dağınık saçları sarıdan çok griye yakındı. Saçları omzunun üzerinden sarkan büyük bir örgü halinde örülmüştü ve üzerinde yırtık pırtık kırmızı ekose bir gömlek ile bir çift yırtık ve bol tulum vardı.

"Ateş etmeyin! Ateş etmeyin!" diye bağırdı ve ellerini havaya kaldırdı.

"Şarkılarının üzerinde uçan helikopterin sorumlusu sen misin?" diye sordu.

Hoover inledi. İnsanlar ginseng yamalarını gizli tutmak için öldürüyorlardı. Tek yapabildiği başını sallamaktı. "Ne yaptın sen?"

"Eyalet hapisanesinden kaçtı."

"Oraya ulaşmak için kimseyi öldürdün mü?" diye sordu. "Hayır, hayır! Yemin ederim. Çalıntı malla yakalandım." Kaşlarını çattı. "Eyalet polisi peşinde mi?" Hoover başını salladı.

"Devletin her zaman insanların işine karışmasını kabul etmiyorum. Şu patikayı görüyor musun?" Hoover çalıların arasına baktı ve sonunda belli belirsiz bir iz gördü.

"Evet."

"Sen benim önümden git. Ben hemen arkanda olacağım."

Hoover ilerlemeye başladı, sonra ne yaptığını görmek için arkasına döndü ve onlar ilerlerken arkasındaki patikada birkaç damlacık salladığını gördü.

"O da ne?" diye sordu.

"Geyik idrarı. Eğer tazılar kokunu takip ediyorsa, bu onların kafasını karıştıracaktır. Şimdi çeneni kapa ve kaç."

Hoover ileriye doğru sıçradı, çalıları yarararak ilerledi, yüzüne darbe almamak için ağaç dallarını kenara itti ve ağaçların arasından çıkıp durana kadar bir kez bile arkasına bakmadı.

"Açıklığın etrafında dönerken ağaçların arasında kalın. Evin yan tarafında, çalılıklardan yaklaşık 10 metre uzakta bir kök mahzeni var. Kapıyı aç ve aşağı in. Seninle içeride buluşacağız," dedi kadın.

Hoover rahat bir nefes aldı.

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim hanımefendi. Bunun için minnettarım," dedi ve yoluna devam etti.

Mahzenin kapısını görür görmez ağaçların arasından fırladı ve kapıyı kaldırdı, ancak o güne kadar gördüğü en karanlık deliğe doğru yürüdü. Kapıyı tekrar aşağı indirdiğinde korkmaya başladı.

"Oh kahretsin. Burada bir şey ölü gibi kokuyor. Kendimi neye bulaştırdım böyle?" diye mırıldandı.

Tam merdivenlerden geri çıkıp deli gibi koşmaya başlamıştı ki bir kapı açıldı. O zaman aşağıda evin içine çıkan merdivenleri gördü. Elinde bir el feneri ve bir bardak suyla aşağı inen kadının silüetini ve ışığı görebiliyordu.

"Burası biraz kötü kokuyor, ama postları iyileştiriyorum ve hala üzerinde çalıştığım taze bir tane var.

Susamış olabileceğini düşündüm," dedi.

Hoover, "Teşekkürler," dedi ve bardak boşalana kadar içti.

Bardağı aldı, sonra el fenerini duvara dayalı, kürklerle dolu tozlu bir karyolaya doğru tuttu.

"Şurası senin yatacağın yer. Postlarımı şu eski masanın üzerine koy. Dinlenmeden önce örtüleri biraz silkelemek isteyebilirsin. Etrafı görebilmen için bu feneri sana bırakacağım. Gitmen gerekiyorsa kilerimde iş yapma. Sen dışarı çık.

bunun için çalılar."

Ve bununla birlikte merdivenleri çıkmaya başladı. "Hey, bayan! Adınızı bile bilmiyorum."

"Ben de seninkini bilmiyorum, o yüzden öyle kalsın," dedi ve aralarındaki kapıyı kapattı.

Hoover onun bir kilidi çevirdiğini duydu ve sonra ürperdi. Hapishaneye geri dönmek istemiyordu ama burası şimdiye kadar bulunduğu cehennem çukuruna en yakın yeri.

Bir eliyle el fenerini tutarken diğer eliyle post yığınlarını hareket ettirmeye başladı, ardından yatağın üzerindeki paçavraları silkelemek için karyolayı düzeltti. Işığın parladığı yere doğru baktığında, rafın üzerinde kıvrılmış kocaman bir yılan gördü.

"Olamaz," diye bağırdı. El fenerini bıraktı ve arkasına bakmadan merdivenlerden çıkıp ormana doğru koşmaya başladı.

Bölüm 14

Arama tepelerde tüm hızıyla devam ediyordu. Hoover'ın suda yaptığı koşuya ve yaşlı kadının patıkaya rastgele bıraktığı geyik idrarına rağmen, köpekler sonunda kokuyu doğruca evine kadar takip etti.

Arama ekibi ağaçların arasından çıkıp evi çevreleyen açıklığa geldiğinde güneş batıyor, hava serinliyordu. Pencerelelerden birinde bir ışık parlıyordu.

Evde biri vardı.

Bodrumda biri vardı, çünkü köpekler dış kapıdaydı, havlıyor ve tırmalıyorlardı. Yaşlı kadın elinde bir tüfekte verandaya çıktığında bakıcıları onları geri çekmiş, polisten emir bekliyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu. "Biri şu köpekleri sustursun. Düşündüklerimi duyamıyorum." Üç polis memuru yaklaşırken köpekler geri çekildi.

"Mülkümde ne yaptığınızı söyleyene kadar bu kadarı yeterli," dedi. İçlerinden biri öne geçerken hızla rozetlerini çıkardılar.

"Dedektif Inman, Georgia Eyalet Polisi. Hanımefendi, adınız nedir?"

"Tansy Runyan. Şimdi sana tekrar soracağım. Benim mülkümde ne yapıyorsun?"

Inman, "Kaçan bir mahkûmun peşindeyiz ve köpeklerimiz onun kokusunu sizin kilerinize kadar takip etti," dedi. Tansy'nin nefesi kesildi. "Oh kanunlar! Yani o adam aşağıda mı?"

"Bilmiyorum ama evinizi ve kilerinizi aramamız gerekiyor," dedi.

"Evet, evet, bu taraftan gelin," dedi ve eve geri dönmeye başlarken, memurlardan birkaçı dışarıdan mahzene girmeye başladı.

"Bekle!" Tansy bağırdı. "Bekle! Larry aşağıda ve kimsenin onu korkutmasını ya da incitmesini istemiyorum."

"Larry kim?"

"Sadece büyük, yaşlı bir kara yılan. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi fare. Ona zarar vermediğinizden emin olmak için içeriden aşağı inmeme izin verin."

"Yılanlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı biri.

Inman, "Hanımefendi, eğer mahkûmumuz oradaysa, o ve yılanınız çoktan tanışmış olabilir," diye uyardı.

Tansy inledi. "Larry'ye bir şey olmasını istemiyorum. Acele et," dedi ve diğerleri kiler kapısının önünde nöbet tutarken, arkasındaki bir grup arayıcı ile birlikte eve daldı.

Ev küçüktü ve temizlenmesi uzun sürmedi.

"Burada kimse yok, efendim," dediler.

Tansy kilidi çevirirken, "Bu kapı kilerime iniyor ama ben hep bu taraftan kilitli tutarım," dedi ama önce o gitmeye başlayınca Inman onu durdurdu.

"Hayır, hanımefendi. Eğer oradaysa, güvenli olmayacaktır," dedi.

"Aman Tanrım, bütün bunların olduğuna inanamıyorum," dedi. "Evet, şey... Larry'ye zarar verme yeter." "Peki, hanımefendi. Dikkatli olacağız."

"Buna ihtiyacınız olacak," dedi ve el fenerini onlara uzattı. Mahkûmun kaçtığını duyduktan sonra kilerden aldığı fenerin aynısıydı bu. Onu kaçmaya gönderenin Larry olduğunu tahmin ediyordu ve onun yokluğunun kendisi için iyi bir şey olduğu ortaya çıkmıştı.

"Aşağıda hiç ışık yok mu?" diye sordu biri.

"Burada lambalar dışında hiçbir yerde ışık yok," dedi Tansy.

El fenerlerini çıkarmaya başladılar. Kimse Larry'yle karanlıkta buluşmak istemiyordu. Tansy hemen arkalarındayken merdivenlerden aşağı indiler.

"Aman Tanrım! Larry orada," dedi biri ve bir başkası yılanla arasına biraz mesafe koymak için panik içinde üç ayaklı eski bir süt sağma taburesinin üzerine tökezledi.

Tansy doğruca rafa sarılmış yılanın yanına gitti. "Larry, gürültü patırtıya aldırma, tamam mı? Güvendesin," diye mırıldandı, parlak derisini okşayarak.

"Bu koku da ne böyle?" Dedektif Inman sordu. "Yeşil postlar. Yakalayıp satıyorum. Henüz hepsi iyileşmedi."

"Taze deri gibi yeşil mi?" diye sordu.

"Evet. Görmek ister

misin?" "Hayır,

hanımefendi."

Sonra Tansy, bir suçluyu barındırdığı için başının belaya girmesini önleyecek rolü oynayarak mahzenine bakmaya başladı.

"Aman Tanrım! Haklıymışsınız! Kilerime biri girmiş. Tüm postlarım bu masanın üzerinde ve eskiden şuradaki karyolanın üzerindeydiler."

"Hiçbir şey duymadınız mı?" diye sordular.

"Hayır. Belki de ben tarlamdan dönmeden önce çoktan gitmiştir." "Ne tarlan?" diye sordu memur, zihninde marihuanayı canlandırarak.

"Sang. Kendime bir ginseng yaması aldım. Karnımı doyurmanın bir başka yolu da bu. Erzak için post ve 'sang takası yapıyorum. Burada paraya ihtiyacım yok."

Subaylardan biri telsizle yukarıdaki adamlara seslendi. "Burası temiz. Mahzenden ormana doğru bir iz bulabilecek misiniz bir bakın."

"10-4."

İz sürücüler harekete geçmeye hazırlanırken Inman mahzenden çıkıp avluya girdi. "Memur bey, buraya kadar izleri takip ettiğinizde, ilk kimin izleri vardı? Hoover'ın yoksa kadının mı?" diye sordu.

"Oh, kesinlikle onun, Çavuş. Küçük ayak izi onunkinin üstündeydi."

Inman başını salladı. Bu, Slade gittikten sonra eve dönmüş olabileceği iddiasını doğruluyordu.

"Dinle, hava kararıyor. Gece için duracak bir yer bulalım. Geri dönmek için çok uzaktayız. ve sabah devam edeceğiz. Kampı soğutmamız gerekecek."

"Evet, efendim," dedi adamlar. "İzini tekrar bulup bulamayacaklarını görmek için köpeklerin arama yapmasına izin vereceğiz ve sonra durmamız gerekene kadar onu takip edeceğiz."

"Anlaştık," dedi Inman. "Arkanızda olacağız."

Memurların geri kalanı mahzenden çıkarken iz sürücüler köpekleriyle birlikte kaçtı. Tansy yine arkalarındaydı.

"Hanımefendi, sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Başka bir iz bulur bulmaz bölgeden ayrılacağız."

Tansy'ye el fenerini geri verdi.

Onu aldı, sonra göğsüne dayadı.

"İyi avlar," dedi. "Mahzenimde daha fazla yabancının dolaşmasını istemediğimden eminim."

Sonra kilerin kapısını kapattı ve ön taraftan evine geri döndü. Bir süre orada durup sessizliği dinledi ve başını salladı. Tam da sevdiği gibi.

Odun sobasının yanına gitti ve arkada duran bir tencerenin kapağını açtı, içindeki soğuk sincap yahnisini karıştırdı, sonra masaya taşıdı ve yemek için oturdu.

* * *

Dedektif Inman fırtınanın yaklaştığını gördü ve fırtınalı bir havada tepelerde olmanın

güvenli. İlk yağmur damlaları düştüğünde, izlerini kaybedeceklerini de biliyordu.

Telsizini kaptı ve arama ekiplerini çağırdı.

"Ben Inman," dedi. "Fırtına yaklaşıyor. Köpekleri kampa geri götürün. Fırtına başlamadan önce bu tepelerden inip arabalarımıza dönemeyiz. Bu lanet ağaçların altından daha güvenli bir yere sığınmak zorundayız."

"On-dört" cevabı geldi ve dakikalar sonra iz sürücüler ve köpekleri kampa gelmeye başladı.

Herkes geri döner dönmez Inman yokuş aşağısını işaret etti. "Az önce aradığımız terk edilmiş kulübeye bir milden daha az bir mesafedeyiz. Eşyalarınızı alın ve koşmaya başlayın. Burada yıldırımlardan kaçıyor olmak istemeyiz."

* * *

Onlar saklanmak için koşarken, Hoover tepenin zirvesini çoktan aşmış ve aşağıdaki çukura kadar inmiş, olabildiğince hızlı yürüyerek geceyi geçirecek bir yer arıyordu. El fenerini geride bıraktığı için kendine lanet ediyordu. Yakında hava kararacaktı ve onu kullanabilirdi.

Sonra gök gürültüsü duydu ve tam bulutların arasından bir şimşek çakıp tepedeki bir şeye çarptığı sırada yukarı baktı.

"Kahretsin, izlerim ve kokum yağmurda kaybolacak," diye böbürlendi ve çıktığı dereye doğru geri döndü. Bu beklemedikleri bir şeydi.

Dereyi bulduğunda hava zifiri karanlıktı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ama suyun içinde kaldığı sürece nereye gittiğini anlamak için ışığa ihtiyacı yoktu. Bu, Sugar Teyze'nin evinin hemen yanından geçen derenin aynısıydı ve ayrıca birkaç mil aşağıda Koca Tom Rankin'in evinden geçiyor, sonra ormanın içinden geçip Blessings'in kuzey ucundaki köprünün altından geçerek bir nehre dökülüyordu.

Hoover dereden nereye çıkacağından emin değildi ama Sugar Teyze'ye bir daha bulaşmayacaktı.

Bölgedeki tüm yıldırımlarla birlikte suda koşmanın tehlikeli olabileceği aklına gelmemişti. Ancak bir şimşek, hemen önündeki kıyıdaki bir ağaca çarptığında tehlike ortaya çıktı. Yağmurda bile yıldırımın yaktığı ateş ağacı havaya uçurdu ve her yöne doğru parçaladı.

Hoover şok içinde sendeleyerek geri çekildi ve ardından sıcak, yakıcı bir acı uyluğunu delip geçerken çığlık attı. Sığ suya doğru geriye doğru düştü ve yüzüne vuran şiddetli yağmur nedeniyle bir anlığına kör oldu.

"Az önce ne oldu öyle?" diye inledi sudan çıkıp dere kıyısına sürünürken, sonra sırt üstü yuvarlanıp oturdu.

Acı en çok sağ dizinin üzerindeydi ama ışık olmadığından tam olarak ne olduğunu tahmin etmek zorundaydı. Bacağından büyükçe bir tahta parçasının çıktığını hissettiğinde inledi. O ağacın bir parçası bacağındaydı!

Yağmur yüzünden ne kadar kötü kanadığını söyleyemiyordu ama korkmuştu. Nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve fırtına yardım çağırmak için çok fazla gürültü çıkarıyordu. Onu kurtarabilecek tek insanlardan kaçmıştı ve şimdi yardım alamazsa kan kaybından ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalabilirdi.

Hoover hiç tereddüt etmeden pantolonunun paçasını yırtmaya başladı, ta ki elinde turnike yapmaya yetecek uzunlukta bir şerit kalana kadar. Tahtayı bacağından çıkarmaya çalışmaktan korktuğu için, bir ölü ağaç parçası bulana kadar kıyıda etrafı yokladı. O daldan bir parça kopardı ve atel yapmak için kullandı.

Epeyce inledikten ve küfrettikten sonra Hoover ayağa kalkmayı başardı. İzlerini gizlemek için artık dereye ihtiyacı olmadığını fark etti. Ama kaybolmamak için buna ihtiyacı vardı. Derenin nereye gittiğini biliyordu ama orman o kadar sıkı ve gece o kadar karanlıktı ki kolayca

kaybolabilirdi.

yönler karıştı.

İsteksizce ayak bileği yüksekliğindeki suya geri girdi ve sıkı tutmak için turnikeyi tutarak yürümeye başladı. Yağmur tufan gibiydi. Tek ışık, çevresini aydınlatan kısa şimşek çakmalarından geliyordu.

Zaman kavramını tamamen yitirmişti ama sanki saatlerdir yürüyormuş gibi hissediyordu ve bilincini kaybetmek üzere olduğunu kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu. Yüzüstü bayılırsa boğulacağından korktuğu için sürünerek kıyıya geri döndü ve oturdu.

Dua etmeyi düşündü ama Tanrı ile arası uzun zamandır iyi değildi. Bacağını tekrar kontrol edip ayak parmaklarını hissetmediğini fark ettiğinde, isteksizce kaderiyle yüzleşti.

"Ölüyorum," dedi ve bayıldı.

* * *

Fırtına sona erdi. Gün doğdu ve Albert Rankin erkenden kalkıp ev işlerini tek başına yapmaya başladı çünkü babası Koca Tom gut hastalığından muzdaripti ve yardım edemeyecek durumdaydı.

Tom bütün gece gözünü kırpmamıştı ve bu acıya bir gün ve gece daha dayanamayacağını biliyordu. Albert ev işlerini bitirir bitirmez Tom'u Blessings'e götürüyordu. İkisi de hâlâ kasırganın yol açtığı selde ölen Tom'un büyük oğlu Junior'ın kaybıyla uğraşıyordu ve eve biraz hayat katmak için bir av köpeği almışlardı. Ona Red adını vermişlerdi ve Koca Tom köpeğin arkadaşlığından hoşlansa da Red hem evde hem de dışarıda Albert'in gölgesiydi.

Ama bugün, Albert ahıra adımını atar atmaz, Red sanki biri onu bir patıkaya salmış gibi havalandırma yolunun en ucundan dışarı fırladı.

"Kırmızı! Red! Buraya gel, lanet olası!" Albert bağırdı ama Red durmadı ve hızla tepenin altında gözden kayboldu. "Lanet olsun," diye mırıldandı Albert ve koşarak peşinden gitti.

Tepeyi yeni aşmıştı ve Red'i gördüğünde yamaçtan aşağı inmeye başlıyordu. Köpeğinin bir cesedin üzerinde durduğunu fark etmesi birkaç dakikasını aldı. Kardeşi Junior'ın sel sularına kapıldığı yerin burası olması Albert'in tüylerini diken diken etmişti. Kim olduğunu bilmediğini umarak koşmaya başladı ve oraya vardığında nabzını kontrol etmek için cesedin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Neredeyse anında yüzü ve yanağındaki çizikleri tanıdı.

"Ah, dostum! Bu Hoover Slade."

Albert parmak uçlarının altında bir hayat hissetmeyi beklemiyordu ama hissettiğinde odak noktası hıza kaydı.

Telefonunu kaptı ve 911'i aradı.

Blessings Polis Departmanı'na geri döndüğünde, Avery göreve yeni başlamıştı ki bir çağrı geldi. "Blessings 911. Acil durumunuz nedir?"

"Avery! Ben Albert Rankin. Köpeğim az önce Hoover Slade'i buldu. Bilinci yerinde değil ve bacağında oldukça kötü görünen bir yara var. Ambulans doğruca ahırın altına gelsin. Bizi kaçıramazlar."

"Onunla kal," dedi Avery. "Yardım gönderiyorum."

"Evet, evet, ararım," dedi Albert ve Avery bağlantıyı keser kesmez Albert babasının cep telefonunu aradı.

Koca Tom telefonuna uzandı ve arayanın kendi oğlu olduğunu görünce kaşlarını çattı. "Benim. Sorun nedir?" Tom söyledi.

"Baba, Red az önce Hoover Slade'i ahırın altındaki dere kenarında buldu. 911'i aradım bile. Geldiklerini duyduğunda korkmanı istemedim."

"Slade? Ciddi misin sen? Dün gece haberlerde tepelerde bir yerde olduğunu söylediler. Öldü mü?"

"Hayır, nabzı hâlâ atıyor ama bacağında çok kötü bir yara var. Muhtemelen çok kan kaybetmiştir."

"Biraz zamanımı alacak ama o tarafa doğru gideceğim," dedi Koca Tom.

"Kendine zarar verme, baba. Sadece orada kal. İkimizin de yapabileceği bir şey yok." "Hayır, otururken de yürürken de canım yanıyor. Hemen geliyorum," dedi ve bağlantıyı kesti.

Yaklaşık beş dakika sonra Albert eski çim biçme makinesinin çalıştığını duydu. Sırıttı. Babam az önce kendini gezdirdi. Tom'un tepeyi aşp dereye doğru inişini izledi.

Uzaktan siren sesleri duyduklarında ikisi de orada bekliyordu. Albert tepeye doğru koştu ve ilk polis arabaları ve bir ambulans görüldüğünde, nerede olduklarını belirtmek için el salladı ve sonra aşağıya doğru koştu.

Slade'i taşıyabilecek kadar stabil hale getirmeleri uzun sürmedi ve sonra gittiler.

Albert temizlendikten sonra babasını doktora götürdü ve Red de bulduğu şey için bir çiğneme kemiği ve başını okşadı.

* * *

Karakolda kaos hüküm sürüyordu. Şef çağrıdan haberdar olunca Dedektif Inman'la temasa geçti. Telefonu çaldığında Inman adamlarıyla birlikte yoğun ağaçlıklı tepelerden aşağıya doğru iniyordu. "Bu Inman."

"Dedektif, ben Şef Pittman. Az önce 911'e gelen bir ihbarda bazı bölge sakinlerinin Hoover Slade'i evlerinin altındaki dere kenarında buldukları bildirildi."

Inman yumruğunu havaya kaldırdı ve arkasındaki tüm adamlar durdu. "O öldü mü?"

"Hayır efendim, ama bilinci kapalı ve bacağına ciddi bir yaralanma var. Ambulans onu buradan hastaneye naklediyor."

Inman, "Vay be, ne şanslıymışız," dedi. "Fırtına çıktığında izini kaybettik. Acil serviste buluşuruz, tamam mı?"

"Evet, efendim. Siz gelene kadar polis desteği sağlayacağız."

"Aradığınız için teşekkürler," dedi Inman ve telefonu cebine attı. "Şansımız yaver gitti. Çiftçinin biri Hoover'ı bir dere kenarında bulmuş. Bilinci yerinde değil ve yaralı, Blessings'e döner dönmez adamımızı bulmuş olacağız."

Hızlarını artırdıklarında küçük bir tezahürat yükseldi.

Şerifin ofisi resmi olarak daha fazla görevden alındı ve araçlarına ulaştıklarında normal görevlerine dönmek üzere ayrıldılar.

Inman ve adamları Blessings'e doğru yola çıktılar.

* * *

Ambulans geldiğinde Dr. Quick görev başındaydı ama kimi getirecekleri konusunda önceden bilgilendirilmişti. Blessings Polisi'nden iki memur Slade'in tedavi odasının dışında nöbet tutmak için hazır bekliyordu.

Sağlık görevlileri sedyeyi boşaltıp Slade'i içeri taşıdılar ve doktoru bulunduğu andaki durumu, bacağının üst kısmında yaranın üzerinde bir turnike olduğu gerçeği ve vardıklarında durumunun ne olduğu hakkında bilgilendirdiler.

Dr. Quick, Hoover'ın bacağındaki tahta parçasını ve çıkardıkları turnikenin bıraktığı izi görünce yüzünü buruşturdu. Bir hemşire mahkûmun giysilerini kesmeye başladı ve ekip işe koyuldu.

Kısa bir süre sonra Dedektif Inman ve adamları hastaneye geldi. Yardımları için Blessings memurlarına teşekkür ettiler ve onları yollarına gönderdiler. Sonra Inman iki adamını nöbetçi bıraktı.

ve davet edilmeden odaya girdi.

Dr. Quick başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Sen de kimsin?"

Inman rozetini gösterdi. "Dedektif Inman, Georgia Eyalet Polisi. Bu adam bizim mahkûmumuz. Durumunun nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Henüz değil. Dışarda bekleyin, size ihtiyacımız olursa çağırırız."

Inman muayene masasındaki adama baktı. İyi görünmüyordu, diye düşündü dedektif koridora geri dönerken.

Ancak Dr. Quick muayenesine devam ettikçe Hoover'ın daha büyük bir sorunu olduğu ortaya çıktı.

Dr. Quick, "Biri Dedektif Inman'ı buraya çağırsın lütfen," dedi.

Bir hemşire döndü ve odadan dışarı fırladı. Birkaç dakika sonra Dedektif Inman'la birlikte geri döndü. "Sorun nedir?" Inman sordu.

"Bir sorunumuz var. Tahtayı bacağından çıkarabiliriz ama bacak artık yaranın altında yaşayamaz. Turnike çok uzun süre açık kalmış. Kan akışını kesmiş."

Inman Slade'in cesedine baktı. "Bilinci yerine geldi mi?" "Hayır, efendim," dedi Dr. Quick.

"Ameliyattan çıkma şansı nedir?"

"Bunu söylemek zor. Belki yarı yarıya. Belki biraz daha fazla."

"Savannah'daki daha büyük bir hastaneye nakledilebilir mi?" Inman

sordu. "Gecikme şansını azaltır ve personelimiz arasında iyi bir cerrah

var." Inman, "O halde onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapın," dedi.

Ve böylece Hoover'ı ameliyata aldılar.

Bölüm 15

Sully Melissa'yı koridorun karşısındaki odada bulunan büyük duşa götürdü, suyu ısıtmak için akıtmaya başladı ve sonra ikisini de soydu. Melissa kıpırdamadan tuvaletin kapağına oturdu, neredeyse sersemlemişti. Yaşadıklarının duygusal yorgunluğu çok fazlaydı. Tek istediği temizlenmek ve uzanmaktı.

Sully ona doğru uzandı. "Tamam bebeğim, su tam kıvamında. Tek yapman gereken orada durmak. Saçındaki çamuru yıkayacağım, sonra da üzerinde kalanlarla ilgileneceğiz. Bununla başa çıkabilir misin?"

"Evet," dedi ve onun kendisini duşa götürmesine izin verdi.

Ilık su, ağrıyan, sızlayan vücutundan aşağı süzülürken cennet gibi hissetti ama rahatlama aynı zamanda daha fazla gözyaşını tetikledi.

"İncinmekten bıktım," dedi. "Bunun tekrar yaşandığına inanamıyorum."

"Ben de yapamam tatlım, ama oldu. Şimdi seni temizleyeceğiz. İlk işimiz saçına biraz şampuan sürmek olacak."

Sully onu tepeden tırnağa yıkarken gözleri kapalı durdu ve sonra onları çıkarmadan önce hızla kendini sabunladı.

Bir havluyu saçlarına sardıktan sonra sırtını ve bacaklarını kuruladı. "Geri kalanını da kurulamak ister misin?" diye sordu.

Melissa alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdi. "İşini çok iyi yapıyorsun, bitirsen iyi olur," dedi ve o da bitirdi, sonra beline bir havlu sardı ve onu koridorun karşısına geçirdi.

"Kendini kurulamadın," dedi.

"Oh, kuru damlıyorum," dedi. "Geceliğini ister misin?"

"Hayır. Sadece eşofman. Saçlarım yastıklara uzanamayacak kadar ıslak, o yüzden şimdilik yatağın üstüne uzanacağım."

İstediği kıyafetleri çıkardı ve sonra kendisi giyindi ve saç kurutma makinesini almaya gitti. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi.

"Birkaç dakikadan fazla sürmez," dedi, sonra fişe taktı ve uzanabilmesi için saçlarını yeterince kuruttu.

Kurutucuyu kurmaya gitti ve geri döndüğünde, kız çoktan yatağa uzanmış, yan tarafına kıvrılmıştı. Yatağın ayakucundan bir battaniye aldı ve üzerini örttü, sonra yanına uzandı. Sonunda onun nefes alışının yumuşadığını ve yavaşladığını duyduğunda uykuya daldığını anladı.

Onun rahatça dinlendiğinden emin olan Sully kalktı, seslenirse duyabilmek için kapıyı açık bıraktı ve kahve yapmak için aşağı indi. O hâlâ mutfaktayken kapı çaldı ve cevap vermeye gitti.

Elliot'tı, elinde küçük bir kavanoz jöle tutuyordu.

"Elliot. İçeri gel," dedi Sully. "Gel de resmini astığımız yere bak."

"Şey, sadece bir dakikalığına," dedi ve sonra onu görünce gülümsedi. "Orada iyi görünüyor ama buraya bunun için gelmedim. Bu bir kavanoz ayva reçeli. Arka bahçede bir ağacım var. Meyvesi çiğ yenmez ama çok güzel reçel ve marmelat yapar. Bu marmelat ve etlerle oldukça iyi gider. Melissa'ya iyi dileklerimi ilet. İyileşecektir."

"Teşekkür ederim," dedi Sully. "Bunu yapacağım ve marmelat için de teşekkür ederim." Elliot başıyla onayladı, kendini dışarı bıraktı ve gitti.

Sully gülümsedi ve kavanozu ışığa tuttu, zengin kırmızı renge ve yaşlı adamın da bir jöle üreticisi olduğu gerçeğine hayret etti.

Onu mutfığa götürdü ve Melissa'nın görebileceğinden emin olduğu bir yere, masanın üzerine

koydu.

kahvesini oturma odasına götürdü ve evin sessizliği içinde oturup üst katta sevdiği kadını düşündü ve Janie'nin resmine baktı. Bir yabancıydı ama yine de burada olmasının nedeni oydu.

* * *

Melissa baş ağrısıyla uyandı ve reçetesiz satılan ağrı kesicilerden bulmak için banyoya gitti. İki tane aldı, sonra temiz saçlarını parmaklarıyla taradı ve Sully'yi aramaya gitti.

Mutfağa yaklaştığında çamaşır makinesinin sıkma devrinde olduğunu duydu. Sully çamaşır yıkıyordu ve bir şeyler pişiriyordu. Bütün bunların normalliği onun için en iyi şeydi. Şu anda başka bir şey isteyemezdi. Evindeydi ve hayattaydı.

İçeri girdi, onun ocaktaki tencerede bir şeyler karıştırdığını gördü, sonra kollarını onun beline doladı ve yanağını sırtına yasladı. Adam ellerini okşayıp arkasını döndüğünde kahkahasının gürültüsünü kulağında hissetti.

"Hey, bebeğim, iyi uyudun mu?"

Başını salladı. "Seni özledim."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Çok uzağa gitmedim," dedi ve sonra başının üstünü öptü ve karıştırmaya geri dönerken onu kolunun altına sıkıştırdı.

"Bu her neyse, cennet gibi kokuyor," dedi.

"Bu spagetti için et sosu ve şimdi tek yapması gereken biraz pişmesi." Ateşi kısarak kaynamaya bıraktı. "Kahvem var ama soğuk içecekler de var. Bir şey ister misiniz?"

"Evet, soğuk bir şeyler. Geçen gün buzdolabına kola

koymuştum." "O zaman kola olsun. Buzlu mu?"

Başını salladı.

"Senin için getireyim, tatlım. Otursana. Oh... Blessings memurlarından biri arabanızı geri getirdi. Kontrol için götürmemiz gerekecek ama burada."

Sandalyelerden birine çöktü ve arkasına yaslandı. Adamın mutfakta durmuş makarna sosunu karıştırırkenki görüntüsü unutulmazdı. Tencerenin kapağını kapattı ve ona kola hazırladı.

Melissa soğuk, gazlı içecekten bir yudum aldı ve adamın kahvesini ve birkaç kurabiyeyi yanında getirmesini izledi. Bir tanesini Melissa'ya uzattı ve ona katıldı.

Sessizce oturdu, kurabiyesini yedi ve kolasını yudumladı ama hâlâ bugünü düşünüyordu. "Sully?"

"Ne oldu bebeğim?"

"İş hayatınızın büyük bir kısmı ölüm kalım durumlarıyla geçti, değil mi?"

Aklında ne olduğunu merak ederek başını salladı.

"Ve hayatınızın tehlikede olduğu zamanlar da olmuştur," diye ekledi. "Evet, öyle günler oldu."

Melissa öne doğru eğildi. "Peki nasıl başa çıktın? Yani... normal bir güne uyanmayı, hayatını değiştiren bir olay yaşamayı ve bunu atlatmayı ve sonra eve dönüp tekrar normal olmayı nasıl mantıklı buldun?"

"Dikkate alınması gereken ilk şey, riskin genellikle benim normalim olduğudur. İtfaiyeci olduğumda bunu kabul ettim.

Diğeri ise bir gün daha savaşmak üzere hayatta kaldığımız için duyduğumuz basit bir minnettarlıktı."

Bunun bir dakika boyunca içine işlemesine izin verdi ve sonunda onu rahatsız eden şeyi itiraf etti.

"Şu anda bu kavramla mücadele ediyorum. Bir aydan kısa bir süre içinde başıma gerçekten korkunç iki şey geldi. İkisinden de sorumlu değildim ama yine de başıma geldiler... Başıma gelmeden önce hayatım ne kadar normal olursa olsun."

Sully sandalyesini masadan geriye itti. "Gel otur," dedi ve bacağına okşadı.

Melissa ayağa kalktı ve tekrar onun kucağına oturdu. Adam kollarını ona doladığında, Melissa eğildi.

ve iç çekti.

"İşte anlaşıma, tatlım. Uzun zaman önce olanları sorgulamamayı öğrendim çünkü çoğu zaman kontrolümüz dışında oluyor. Kabullenmem gereken şey, bunu nasıl atlatacağımdı. Diğer tarafa geçerken nasıl bir ders almam gerekiyordu? Bence şu anda hayatınıza olayların bakış açısından bakarak anlamlandırmaya çalışıyorsunuz. Sonrasında ayağa kalkmaya devam ettiğin gerçeğini gözden kaçırıyorsun. İnançla iyileşiyorsunuz. Bir savaşçının gücüyle sebat ediyorsun, aşkım. Bugün o yolun kenarından baktığımda ve seni o yamaçta tutunurken gördüğümde ve ne kadar aşağıda olduğunu... ve ne kadar yukarı tırmanman gerektiğini... Bunu yaptığina inanmadım. Ama yine de oradaydın."

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedi Melissa.

"Çünkü sen kendini kurtarmakla meşguldün," dedi Sully. "Bugün senin hayatını kurtarmadım. Sadece seni buldum. Sen kendini kurtardın. Son."

Melissa sırtıttı. "Son, ha?"

"Evet. Artık bitenler hakkında endişelenmek yok. Sadece zavallı küçük bedenini yeniden iyileştirmeye odaklan."

"Hemen ilgileneceğim," dedi. Sully güldü.

* * *

Hoover uyandı, kafası karışmış ve acı içindeydi.

İyileştirme hemşiresi elini omzuna koydu. "Bay Slade, iyisiniz. Ameliyat oldunuz ve iyileşme sürecindesiniz."

İnledi. "Acıyor."

"Seni odana taşıyacağız."

Tekrar uykuya daldı ve uykuya daldığında hemşire onunla konuşmaya başladı ve onu uyandırmaya çalıştı

Yu

kar "Hoover, Hoover! Uyan artık. Hemen uyanmalısın."

1. Gözlerini tekrar açtı. Aynı hemşireydi, hâlâ onu rahatsız ediyordu.

"Bu çok iyi. Tamam, bir hademe geldi. Şimdi sizi odanıza götürecektir." "Acıyor," diye mırıldandı Hoover.

"Sizi odanıza yerleştirdikten sonra ağrınız için bir şeyler verecekler."

Görevli onu nekahet odasından çıkarıp koridorun sonundaki bir odaya götürürken gözlerini tekrar kapattı.

Asansör. Yol boyunca uyudu ve tekrar etrafı insanlarla çevrili olarak uyandı. "Hoover, seni yatağına transfer edeceğiz. Rahatla ve bırak senin için yapalım." Acı o kadar hızlı yayıldı ki tekrar bayıldı.

Hemşire, "Kendine gelmeden önce onu hareket ettirelim," dedi.

Hoover tekrar uyandığında etrafı kan basıncını ve kalp atış hızını kaydeden makinelerle ve serum takılan direklerle çevriliydi.

"Bay Slade, ben Hope. Günün geri kalanında hemşireniz olacağım." "Acıyor," dedi yine.

"Sana biraz ilaç verdim. Yakında hissedebileceksin." Gözlerini kırıştırdı. "Su... susadım."

"Biraz buz parçacığım var," dedi Hope. "Yatağının başını biraz kaldırmama izin ver."

Hoover bu hareket karşısında inledi ama hareket durunca odanın dönmesi de durdu.

"Ağzını aç," dedi kadın.

Hoover gözlerini açtı ve kadın birkaç buz parçasını ağzına atarken başını hafifçe kaldırdı. Bunu yaparken yatağın ayak ucuna doğru baktı ve sonra dondu, buz parçaları yavaşça

dilinde eriyor.

Bir sorun vardı. İyi görünmüyordu, ama ne- "Bacağım!

Bacağımın geri kalanı nerede!"

Ve tam o sırada cerrahı içeri girdi.

"Bay Slade, ben Dr. Hastings. Ameliyatınızı ben yaptım. Kendinizi nasıl

hissediyorsunuz?" "Cehennem gibi," dedi Hoover. "Bana ne yaptınız?"

Dr. Hastings elini nazikçe Hoover'ın koluna koydu.

"Üzgünüm ama bulunup hastaneye getirildiğinizde bacağınızdaki turnike o kadar uzun süredir oradaydı ki kan akışının olmaması bacağınızı tahrip etmişti. Turnike çizgisinin altındaki her şeyi çıkarmak zorunda kaldık. Ama iyileşeceksin ve protezler son birkaç yılda çok yol kat etti."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Hoover, hapishaneye sakat olarak dönmeyi düşünüyordu.

"Bu akşam viziteye çıktığımda sizi kontrol etmek için geri geleceğim. Ağrı seviyeniz çok şiddetli olursa hemşireye haber verin. Talimatları bıraktım," dedi Dr. Hastings.

Hoover doktorun iki sağlam bacakla odadan çıkışını izledi ve ağlamak istedi. Bu, yaşam tarzı yüzünden Tanrı'nın ona verdiği bir cezaydı. İşler ne zaman zorlaşsa, tıpkı hapishanedeki olay gibi kaçıyordu. Belki onu tekrar hapse attıklarında başka bir hapishaneye götüreceklerdi ama nereye giderse gitsin, kesin olan bir şey vardı. Bir daha hiçbir şeyden kaçamayacaktı.

* * *

Blessings'te sabah yaşanan kilitlenmelerin yarattığı gerginlik akşam saatlerinde büyük ölçüde ortadan kalkmıştı. Melissa'nın rehin alındıktan kısa bir süre sonra geri dönmesiyle birlikte, sonuç hakkında çok fazla tartışma ve sevinç yaşandı.

Peanut ve Ruby işten eve yorgun argın döndüler ve karşılıklı olarak Granny's'de akşam yemeği yemeye karar verdiler. Kahkahaların, arkadaşların ve şehirdeki en iyi yemeklerin olduğu bir yere girdiler ve yorgunlukları yavaş yavaş yerini rahatlama hissine, ardından da yaşadıkları yer için duydukları minnettarlığa bıraktı.

Sipariş vermek için bekledikleri sırada Lovey, Curl Up and Dye aracılığıyla yeni bir dedikodu çıkma ihtimaline karşı onlarla birlikte biraz oturdu.

"Peki, paylaşacak yeni bir şey var mı?" diye sordu, sonra göz kırptı

ve sırıttı. Ruby gözlerini devirdiğinde, Peanut güldü.

"Ne?" Lovey sordu.

Ruby öne doğru eğildi ve sesini alçalttı.

"Kızım, hiçbir fikrin yok! Bankacıların eşlerinden biri, kim olduğunu söylemeyeceğim, iki kızını bitlenmiş halde getirdi. Kızlar sekiz ve on yaşındaydı ve onları bulduğumda kim daha çok utandı bilmiyorum, o mu yoksa kızlar mı? Okulda dolaştığını söyledi ve sonra şöyle dedi...'Bunun bizim başımıza gelmesini hiç beklemiyordum! Biz alt sosyoekonomik grupta değiliz' dedi."

Lovey sırıttı. "O kadar çok şey söylemedi mi?"

"Oh, evet söyledi."

"Ne yaptın sen?"

"Ona böceklerin sosyal statü tanımadığını ve bit tedavisi işinde olmadığımı söyledim. Sonra onları eczaneye gönderdim ve Bay Phillips'e bitlerden nasıl kurtulacaklarını sormalarını ve bitler yok olana kadar buraya gelmemelerini söyledim."

"Bu onu kızdırdı mı?" Lovey sordu.

Ruby yine gözlerini devirdi. "Eğer yanıyor olsaydı, daha sıcak olamazdı."

Peanut üzüntü içinde Ruby'nin elini okşadı. "Uzun ve zor bir gün geçirdi, Lovey ve biz de bu yüzden buradayız. Bu gece ne var?"

Lovey güldü. "Her şey! Şimdi patron beni kovmadan önce işimin başına dönmeliyim," dedi ve kasaya geri döndü.

Ruby sırttı. "Onu tanıdığımndan beri bunu söyler. İşin komik yanı, bunu söylediğini ilk duyduğumda kasabada yeniydin ve neredeyse altı ay boyunca buranın sahibinin kim olduğunu merak ettim. O olduğunu öğrendiğimde, sonunda şakayı anlamıştım. İşte garsonumuz geliyor. Ne alırsınız?"

"Beni bilirsiniz. Şüpheyeye düştüğümde hamburgerci olurum."

* * *

Sugar Slade'in akşamı pek neşeli geçmiyordu ama yine de rahatlamıştı. Hoover'ın yakalandığını ve ne durumda olduğunu öğrendikten sonra, aileye katıldığında onun ve Truman'ın ne kadar sevimli küçük çocuklar olduklarını düşünmeden edemedi. Onları oldukları gibi hatırlamak istiyordu, dönüştükleri gibi değil.

Alacakaranlık yaklaşırken İncil'ini dışarı çıkardı ve verandasının yanındaki ağaçta oturan baykuşa, eve dönmek için bahçesinde zıplayan tavşana ve geceyi geçirmek için tünemek üzere uçan kuşlara en sevdiği bölümleri yüksek sesle okudu. Okuması bittiğinde İncil'i kapattı ve güneşin ufkun altına düştüğünü görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

Gökyüzü mor ve pembelerden oluşan canlı bir ışıkla aydınlandı ve sonra hava karardıkça siyaha dönüştü.

Şeker gece soğurken oturup ilk yıldızı bekledi ve onu gördüğünde başını salladı.

Günü tamamlanmıştı.

* * *

Lovey geceyi kapatana kadar Melissa'ya ne olduğu, nasıl kaçtığı ve Sully'nin onu ne zaman bulduğu hakkında o kadar çok hikâye dinlemişti ki, yarın kahvaltıdan hemen sonra gidip onunla yüz yüze konuşmaya karar verdi. Bazen hep Granny's'de olduğu için dünyanın yanından geçip gittiğini düşünüyordu. Sonra kendine Blessings ve Granny's'in ihtiyacı olan cankurtaranlar olduğunu hatırlattı. Kasaba ve iş yeri onun ailesiydi ve yaptığı işi seviyordu. Şikayet edecek pek bir şey yoktu.

* * *

Blessings'e gece gelmişti ve Sully yan yatmış, kolunu Melissa'nın beline dolamış uyuyordu ki bir araba kapısının çarptığını ve ardından bir köpeğin havlamaya başladığını duydu. Birkaç dakika sonra köpek sustu.

Sully, *eve biri geldi*, diye düşündü.

Melissa onun eviydi ve bugün onu kaybetmeye çok yaklaşılmıştı. Uykusunda kıpırdandı ve mırıldanmaya başladı. Vücudundaki gerginliği hissedince onu kendine çekti.

"Güvendesin, bebeğim. Güvendesin ve evindesin."

İç çekti ve sonra hareketsiz kaldı.

Gözlerini kapattı ve bir sonraki uyanışında sabah olmuştu. Ona bir öpücük kondurduktan sonra yataktan kalktı ve onu uyandırmamak için duş almak üzere koridorun karşısına geçti. Giyinir giyinmez güne başlamak için aşağı indi. Yapılacaklar listesinde ilk sırada kahve vardı.

Melissa aşağı indiğinde krep hamuru hazırlamış ve pastırma kızartıyordu. Melissa kapı aralığında durmuş onu izliyordu, sonra başını kaldırdı ve Melissa'nın orada durduğunu gördü.

"Hey, tatlım!" Hızlı bir uyandırma öpücüğü için pastırmayı yeterince uzun süre bıraktı, sonra aceleyle tavaya geri döndü. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Melissa gülümsedi. "Bu resmin nesi var diye düşünecek kadar uzun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Genellikle kadın mutfakta olur ve erkek yemek için gelir."

Kaşlarını çattı, maşasını havada salladı. "Ne kadar mağara adamı olduğumu düşünüyorsun? Ben bir rönesans adamıyım. Yangınlarla savaşırm. Ara sıra zor durumdaki genç kızları kurtarırm, seksten A+ alırm, çamaşır yıkar ve yemek yaparım. Sonsuza dek yalnız yaşamış bir adamdan ancak bu beklenir."

Melissa yüksek sesle güldü. "Aman Tanrım, Sully. Beni 'mağara adamı' diye kandırdın."

Sully tavadan son pastırma parçasını aldı, sonra ateşi söndürdü ve dönüp onu kollarına aldı.

"Sanki seni sonsuza dek sevmişim gibi geliyor ama dün ödüm koptu. Yüzüğüm yok. Bir işim yok. Ama yine de benimle evlenir misin ve geri kalanı için bana güvenir misin?"

"Bir kalp atışında," dedi ve adamın ağzı dudaklarına değdiğinde ürperdi.

Krep ve domuz pastırması, şurup yerine sorgum pekmezi ile nişan kahvaltısı oldu. "Georgia seni Güneyli bir çocuk yapacak," dedi, bolca dökülen pekmeze bakarak ikinci yığnında.

Sully başını salladı. "Bunca yıldır ne kaçırdığımı bilmiyordum. Buraya geldiğimde bir arayış içindeydim ama bunun senin için de olduğunu bilmiyordum. Sen ve sorgum başıma gelen en iyi şeyler olabilirsiniz."

Kız sırtınca göz kırptı, sonra ağzına bir lokma daha attı ve keskin, tatlı tadı karşısında zevkle gözlerini devirdi.

Melissa bardaklarını doldurmak için ayağa kalktı ve tam yerine oturuyordu ki cep telefonu çaldı. "Telefonumu ne yaptım ben?" diye sordu. Çaldığını duyabiliyordu ama göremiyordu.

Sully, "Büfenin üzerinde," dedi.

Melissa telefonu kaptı ve arayanın kimliğine baktı. "Alo?"

"Merhaba şekerim, benim, Lovey. Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

Melissa, "Hâlâ ağrım var ve biraz bitkin görünüyorum ama kendimi harika hissediyorum," dedi.

"Bu sabah küçük bir misafirliğe var mısın? Kahvaltı telaşından sonra olacak."

"Evet! Harika. Sizi görmekten mutluluk duyacağız."

Lovey, "Sonra görüşürüz," dedi ve bağlantıyı kesti.

"Arayan Lovey'di. Kahvaltıdan sonra buraya gelecek."

"Güzel. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ne kadar iyi bir kalbi olduğu belli oluyor ve sözünü sakınmıyor." "O ve Granny's Blessings'in demirbaşlarıdır. Kasırgada neredeyse ölüyordu, herkes Restoranı temizlemek ve gerekli onarımları yapmak için devreye girdi ve personel geri dönecek kadar iyi olana kadar onun için işletti. Onu çok seviyoruz."

* * *

Lovey geldiğinde saat onu biraz geçiyordu. Melissa oturma odasında gazete okuyor ve kapının çalındığını duyduğunda Lovey'nin gelişini bekliyordu.

Sully, "Ben bakarım," dedi ve kapıya doğru gitti.

"Buradayım," dedi Lovey ve ona bir fırın kutusu uzattı. "Hindistan cevizli kremalı pasta, Mercy'nin en iyilerinden biri." Sully, "Kulağa çok lezzetli geliyor," dedi. "İçeri gel. Melissa oturma odasında ve seni görmek için sabırsızlanıyor."

Bunu buzdolabına koyup hemen döneceğim."

Lovey, Sully'nin gözlerindeki ışıltıyı yakaladı ve oturma odasına giderken kendi kendine gülümsedi. Lovey onu durdurduğunda Melissa kalkmak üzereydi.

"Hey, şekerim! Sakın kalkma. Ben sana geleceğim," dedi ve Melissa'nın yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Seni görmek güzel," dedi Melissa.

Lovey, Melissa'nın sandalyesinin yanındaki kanepeye

oturdu. "Sanırım o adam seni terk etti," diye fısıldadı.

Melissa güldü. "Karşılıklı."

Lovey sırtıttı. "İyi bir şeyin bir araya gelmesine bayılıyorum. Buraya sadece senin hâlâ tek parça olduğuna emin olmak için geldim. Dünkü kaçak mahkûm olayı ve arabayı çalarken seni rehin alması hepimizi tedirgin etti. Görüyorum ki arabanız portikonuzun altına geri dönmüş."

"Evet. Lon memurlarından birine arabayı geri götürttü."

"Peki söyle bana, gerçekten bagajın içinde kendini çözdün mü ve sonra bagajdan fırlayıp yolun aşağısındaki çukura yuvarlandın mı?"

"Kulağa bir aksiyon-macera filmi gibi geliyor, değil mi? Ama evet, bileklerimdeki ve ayaklarımdaki bağlardan kurtuldum ve evet, çamurlu bir yolda büyük bir çukura çarptığımda bagajdan dışarı fırladım. Bagaj kapağı açıldı ve motoru çalıştırdığımda dışarı çıkmaya çalışıyordum. Bagajdan uçarak çıktım ama ayakta durmaya çalışırken dengemi sağlayamadım ve bir çukura inen yokuşlardan birinden aşağı yuvarlandım. Kayıyor ve yuvarlanıyordum, yanından geçip gittiğim tüm o ağaçlara ve çalılara tutunmaya çalışıyordum. Sonra yolun yaklaşık üçte ikisinde kendimi yakaladım.

"Sorun tepeye geri dönmeye çalışmak oldu. Bir gece önceki yağmurdan dolayı kayganlaşmıştı. Polisin geldiğini duydum ama yeterince hızlı çıkamadım. Sonra tepeye birkaç metre yaklaştım ve bir santim daha tırmanamadım. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Yer kazanmaktan çok geriye doğru kayıyordum, bu yüzden orada öylece asılı kalmış, bir mucize bekliyordum. Sully'nin yoldan görebildiği tek şey el salladığımdı. Kenardan baktığımda ve sonra elimi tutup beni yukarı çektiğinde ne kadar rahatladığımı anlatamam. Gerisini biliyorsunuz."

Lovey hayretle bakarak başını salladı. "İnanılmazsın, tatlım. Tanrı'ya şükür Sully seni buldu ama sen kesinlikle kendini kurtardın!"

O sırada Sully gülümseyerek içeri girdi. "Gördün mü bebeğim? Sana söylediğim şey tam olarak buydu." "Evet ve bu açıdan görmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Gel yanıma otur."

Lovey, Melissa'ya doğru yöneldiğinde onun gözlerindeki bakışı gördü ve o tür bir sevgiyi hatırlayarak içini çekti. Sonra bakışları ondan az önce yanından geçtiği bir tabloya kaydı. Birkaç dakika baktı, sonra konuşmadan ayağa kalktı ve resme doğru yürüdü.

Sully adımlarının ortasında durdu ve onu takip etti, bunu fark etmesine çok sevinmişti. "Çok güzel değil mi? Elliot Graham benim için boyadı."

Lovey şimdi önünde durmuş, hâlâ bakıyordu. Sonunda konuştuğunda sesi titriyordu. "Nedir bu?"

"Öz annem ve benim resmim. Annem birkaç ay önce vefat edene kadar evlatlık olduğumu bilmiyordum ve o zamandan beri öz annemi arıyordum. Bu yüzden buraya geldim. Annemin bilinen son adresi Blessings, Georgia'ydı. Tanıştığım herkese onu tanıyıp tanımadıklarını sordum ama sonuç çıkmadı. Birisi bana Elliot Graham'ın bir medyum olduğunu söyledi ve yardım edebileceği bir şansı kaçırmak istemedim. Ben de onu görmeye gittim."

Lovey başını salladı. "Bu yüzden burada olduğunu bilmiyordum. Artık kulaklarım pek iyi duymuyor." "Evet, burada, Blessings'te mümkün olan her yere gittim. o da buradaydı."

Lovey titremeye başlamıştı. "Ama bu resim? Eğer onun kim olduğunu bilmiyorsan, bunu nasıl aldın?"

Sully resmi işaret etti. "Şu kolyeyi görüyor musun? O bende. Öz annemin bıraktığı bir mektupla birlikte bulduğum evlat edinme belgelerinin arasındaydı. Ben de mektubu yanımda Elliot'ın evine

götürdüm. Mektubu tuttu ve sonra tek söylediği Blessings'te kalmamdı. Ben de kaldım. Tabloyu bana sadece birkaç gün önce verdi. Mektubu tutarken bunu bir imgelemde gördüğünü ve benim için resmettiğini söyledi. Çok güzel değil mi? Adı Janie."

Lovey sallandı ve Sully onu yakalamasaydı düşecekti.

Melissa koşarak geldi. "Tatlım, neyin var? Hasta mısın? Gel otur." Lovey parmaklarını Sully'nin bileğine doladı.

"Adın... hepsi," diye sordu.

Sully kaşlarını çattı. "John Sullivan Raines, ama o aradı-"

Lovey'nin sesi titriyordu ve gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı ve sonra onun kolunu tuttu. "Sana Johnny derdi. Sen 4 Haziran

1974'te Columbus, Missouri'de Loretta Jane Chapman adında on altı yaşında bir kızın çocuğu olarak doğdun."

Sully'nin kalbi çarpmaya başladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben o kızım. Son kocam bana Lovey derdi ve Blessings'teki herkesin bildiği tek şey buydu. Resimdeki kız... O bluz bendeydi ve o kolyeyi bana baban vermişti."

Sully kollarındaki kadına baktı. Gözleri yaşlarla doluydu ama gülümsemesini engelleyemiyordu.

"Aman Tanrım, gerçekten. Merhaba, Janie Chapman. Ben de seni arıyordum," dedi ve kollarını ona doladı.

Lovey hem gülüyor hem de ağlıyordu ve Melissa her ikisi için de çok mutluydu. "İkiniz de gelin oturun," dedi.

Ve öyle de yaptılar, hâlâ el ele tutuşuyor, hâlâ şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı.

"Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Sully. "Hayatım boyunca annemle babamı neden onlara benzemediğim konusunda sorguladım. Neden benim saçlarım siyahtı ve ikisinin de saçları açık renkti. Neden benim gözlerim koyu renkti. Yazları neden bu kadar açık tenli ve çilli olduklarını ve benim neden bu kadar kolay bronzlaştığımı. Gülüp geçtiler. Bana bunun çekinik genler olduğunu ya da çoktan ölmüş akrabalarına benzediğimi söyleyip durdular... Ben de inandım. Ta ki o doğum belgesini bulduğum ana kadar. Seni bulmam varlığımı kanıtladı."

Lovey'nin ellerini kaldırdı ve her birinin arkasını öyle bir şefkatle öptü ki Melissa'nın gözleri yaşardı. Bu olay karşısında şaşkına döndü ve her ikisi için de çok sevindi ve bu olay gerçekleştiğinde burada olduğu için minnettar oldu.

"Beni aramaya geldiğin için teşekkür ederim," dedi Lovey. "Seni büyütememekle barışmıştım ama kalbimde senden asla vazgeçmedim. Seninle birlikte olduğum süre boyunca mükemmel küçük benliğinin her bir zerresini sevdim. Onca zaman sonra senden aniden vazgeçmenin acısı yürek burkucuydu. Beni bulduğun için çok mutluyum. Ve cevapları hak ediyorsun." Derin bir nefes aldı. "Tanrım, bunu atlatmama yardım et," dedi usulca, sonra konuşmaya başladı.

"Marc Adamos adında bir çocukla birlikte büyüdüm ve on beş yaşına bastığımız yıl, aniden birbirimizi farklı bir ışık altında gördük. Aşık olduk... hem de çok. Ve sonuçlarını bilmemize rağmen seviştik de. Aşka gebe kaldığınızı bilmenizi isterim. Marc ve ailesi taşınana kadar hamile olduğumu bilmiyordum. Aileme söyledim ve dehşete düştüler. Çok dindardılar ve bana çok kızgındılar. Seni doğurmak istedim... Seni doğurmak için yalvardım ama reddettiler. Daha on beş yaşındaydım. Sonra onlara ne düşündüklerinin önemli olmadığını çünkü Marc'ı bulacağımı ve evleneceğimizi söyledim. Eğer evlenirsem, ona karşı tecavüz suçlamasıyla dava açacaklarını söylediler ve ben de gençtim, korkuyordum ve onlara inandım."

Lovey düşüncelerini toparlamaya çalışarak başını salladı.

"Çok üzgünüm," dedi Sully. "Ne kadar korktuğunu ve kafanın ne kadar karışık olduğunu hayal bile edemiyorum."

Lovey içini çekti. "Sanırım ilk yüzleşmeden sonra şaşkınlık içindeydim. Uykuya daldım ve her

şeyin kötü bir rüya olduğunu umarak uyandım. Tekmelediğini hissettiğim güne kadar benim için gerçek değildin."

Melissa Lovey'ye birkaç mendil verdi ve sonra sessizce uzaklaştı.

Lovey gözlerini sildi ve derin bir nefes daha aldı.

"Hâlâ evimizde yaşıyordum ama ailem beni dışlıyordu. Özgür irademın sonuçlarına katlanıyordum. Göstermeye başladığımda ve herkes bunu öğrendiğinde, sınıfımdaki çocukların masumiyetini kirletebileceğim gerekçesiyle okuldan uzaklaştırıldım."

"Aman Tanrım! Yetmişli yılların ortalarıydı. Hippiler ve özgür aşk her yerdeydi," diye mırıldandı Melissa.

"Aynen öyle," dedi Lovey. "Cevaplar için Tanrı'ya durmadan dua ediyordum ve cevaplar geldi. Acı *vericiydi* ama umutsuz bir duruma verilen cevaplardı, Joe ve Dolly Raines de bu noktada devreye girdi."

Sully gergindi. Ona karşı nazik ve yardımcı mı olacaklarını, yoksa sorunun bir parçası mı olacaklarını bilmiyordu.

"Annemle babama ulaşmışlar," diyor Lovey. "Yıllardır bebek sahibi olmaya çalışıyorlarmış ama olamamışlar ve Joe'nun kalbinde üfürüm varmış, bu da onları evlat edinme listelerinden çıkarıyormuş."

"Temel olarak, aileme gelip bebeğimi istediklerini söylediler. *Benim* bebeğimi. Annemle babam bu kirli işi hallettikleri için o kadar rahatlamışlar ki bana bile söylemeden evet demişler. Joe ve Dolly yatak odama geldiler ve bana bebeği doğduğu gün alacaklarını söylediler."

Lovey gözlerini tekrar sildi ve gözyaşları yeniden başladı.

"Sanki satacak bir şeyim varmış ve bunu bedavaya istiyorlarmış gibi hayatıma girdiler. O gece ciddi ciddi kaçmayı düşündüm ama sonra kendime sordum... Nereye kaçacaktım? Kime kaçacaktım? Kendime bakamıyordum. Bir bebeğe nasıl bakacaktım? Bu yüzden mücadele etmeyi bıraktım. Aileme ya da Raines'lere bir kez bile *evet* demedim. Doğduğun gün kâğıdı imzaladım ve ölmeyi bekledim."

Sully konuşamayacak kadar tıkanmıştı ve hikâyenin geri kalanını duymaya ihtiyacı vardı. Bunca yolu onun gitmesine neden olan şeyin ne olduğunu öğrenmek için gelmişti.

"Sonra çok garip bir şey oldu," dedi Lovey ve uzanıp Sully'nin yüzünün yan tarafını okşadı. "Yaklaşık bir saat sonra Joe ve Dolly geri döndü ama annemle babam da yanlarındaydı. Annem bana bebeğin sütannesesi olarak Raines ailesiyle birlikte eve gideceğimi söyledi. Raines'ler isteyken kendimi bir tür dadı olarak görecektim ve sen süten kesilene kadar bana oda ve yemek vereceklerdi."

Sully onu durdurdu. "Devam etmeden önce şunu söyleyeceğim. Araştırmam sırasında Janie Chapman'ın çok iyi bir hayatta kalan olduğunu anlamıştım. Ve şimdi senin ne kadar güçlü ve özel olduğunu öğreniyorum. Altı ay boyunca yanımda olduğunu biliyorum, sonra ortadan kayboldun. Sana bir soru sormak için seni aramaya geldim."

Lovey çenesini kaldırdı. "Sor bakalım."

"Ne olduğunu bilmem gerek. Neden böyle aniden gittin?"

Lovey içini çekti. "Bunun küçük bir arka planı var, o yüzden oradan başlayayım. İronik bir şekilde, annem ve babam sen yaklaşık iki aylıkken karbonmonoksit zehirlenmesinden öldüler, yani Joe ve Dolly ile yaşamıyor olsaydım teknik olarak ben de ölmüş olacaktım. Aile avukatının yardımıyla onları gömdüm, aile evini sattım ve beni kurtaracak bir miktar para biriktirdim. Ama Raines'lerle benim aramdaki kopuş sen altı aylıkken oldu. Bir süredir gevezelik ediyordun ve Joe ile Dolly bunun çok sevimli olduğunu düşünüyorlardı. Aralarında senin önce 'anne' mi yoksa 'baba' mı diyeceğine dair bir iddiaya girmişlerdi. Sonunda söylediğinde, 'anne' dedin ve bunu bana söyledin."

"Olamaz," dedi Sully. Bunun evlat edinen anne babalar için ne anlama geleceğini hemen anlamıştı.

Lovey ürperdi. "Bu ikisi için de kaba bir uyanıştı. Senin tüm bakımını bana bıraktılar ve bunu

yaparken seni ve beni bir çocuğun annesine olan kopmaz bağına açık bıraktılar. Bu

Gece seni yatırdıktan sonra Dolly yatak odama girdi, eşyalarımı toplayıp gitmemi söyledi ve bir daha yüzümü görmek istemediğini söyledi."

Sully inledi.

"Bu senin için kalbimi kırıyor. Zalimce ve kalpsizceydi ve ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bana neden hiç söylemedikleri sorusuna cevap veriyor. Ve neden ikisi de ölene kadar babamın kolyesinden haberim olmadı?" Ve sonra aklına geldi. "Kolye! Bir dakika bekleyin. Hemen döneceğim."

Odadan çıkıp merdivenleri koşarak çıktı ve çıktığında Melissa Lovey'nin yanına oturdu.

"İkiniz adına da çok mutluyum," dedi.

Lovey titredi. "Hâlâ şoktayım. Bebeğimi bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim ve bakın ne hale geldi. Bu büyük, harika adam!"

Sully aceleyle odaya geri döndü ve onun arkasından yürüdü.

"Gözlerini kapat ve ben söyleyene kadar açma." Kolyeyi kızın boynuna taktı ve bağladı, sonra kanepenin etrafında döndü ve onu elinden tuttu. "Şimdi benimle gel lütfen," dedi ve onu salondaki aynaya götürdü. Elleri omuzlarında, arkasında dururken konuştu. "Şimdi bakabilirsin."

Lovey doğruca aynaya baktı ve yansımasına inanamayarak baktı. Marc'ın Bizans haçı tekrar boynundaydı.

"Ah, Sully," dedi Lovey ve sırtını ona yasladı. "Bunun için teşekkür ederim. Bana verdiğinde özel bir hediye idi ve senin yolda olduğunu öğrendikten sonra kalbimde hiç sahip olamadığım 'evlilik yüzüğü' oldu."

Sully onu oturma odasından görünen tabloya doğru biraz çevirdi.

"İşte oradaydık ve işte buradayız," dedi aynadaki yansımalarına bakarken, tıpkı resmi gördüğü zamanki gibi hayretler içinde.

Lovey elini haçın üzerine koydu ama o konuşurken Sully'ye bakıyordu.

"Eğer seni bulursam bunu geri vereceğime dair kendime söz verdim. Babam onu sana verdi ve hala ona ait."

Lovey iç çekti. "Marc'ı taşıdığından beri görmedim, o yüzden büyüdüğünde nasıl göründüğünü bilmiyorum, ama onun rengini almışsın... aynı koyu gözler ve siyah saçlar, ve onun burnuna sahipsin. Ama sende benim gülümsemem var, Johnny Raines."

Sully onun yansımasına gülümsedi, sonra kollarını boynuna doladı ve başının üstünü öptü.

"Hayatımı değiştirecek bir fedakârlık yaptığın için teşekkür ederim Janie Chapman. Hayatım için teşekkür ederim."

Bölüm 16

Sully ve Lovey tekrar tabloya bakıyorlardı ve Lovey'nin telefonu çaldığında Melissa odadan çıkmıştı. Lovey saate baktı ve nefesi kesildi.

"Tanrım, muhtemelen bir yerlere gidip öldüğümü düşünüyorlar," diye mırıldandı her zamanki selamlama olmadan cevap verirken. "Evet, ben iyiyim. Yola çıkıyorum." Kimsenin konuşmasına izin vermeden bağlantıyı kesti.

"Bu çok olağanüstü bir gün oldu," dedi Sully. "Sadece son bir şey var. Annem 'Anne' diye çağrılmakta ısrar ederdi ve ben de her zaman okuldan geldiğinde 'Hey, Anne' diye bağırarak çocuklardan biri olmak isterdim. Şimdi aptalca geliyor ama ikinci bir şansım olduğu için soruyorum, sana 'Anne' dememe ne dersin?"

Lovey kollarını havaya kaldırdı ve ona tekrar sarıldı.

"İnanılmaz derecede kutsanmış hissedirdim."

Sırıttı. "O zaman teşekkürler anne."

Lovey gülümsedi. "Bir şey değil oğlum."

Melissa fuayeye geri döndü ve konuşmalarının son kısmını yakaladı, bu da ona bu haberin nasıl yayılacağını düşündürdü.

"Bunu nasıl açıklayacaksınız?" Melissa sordu. Lovey ve

Sully birbirlerine baktılar.

Sully, "Bilmiyorum," dedi.

Lovey onun kolunu okşadı. "İstiyorum ve haberler yayıldıkça hikayeyi tekrar tekrar anlatmak zorunda kalmayacağım. Bugünlerde insanlar bebeklerinin cinsiyetini açıklamak için büyük bebek gösterileri yapıyorlar. Doğum Annesini Açıkla partisi yapmaya ne dersiniz? Herkes neden geldiğini biliyor. Hadi onları da bu işe dahil edelim!"

Sully sırıttı. "Ben de varım!"

Melissa, "O zaman elimizi çabuk tutsak iyi olur çünkü ikiniz için de sevinçten havalara uçuyorum ve sır tutma konusunda berbatım," dedi.

"Bir cep telefonu numarasına ihtiyacım var, böylece bulduktan sonra sana tarih ve saati mesajla gönderebilirim." Lovey bunu söyledi ve cep telefonundaki Rehber'i açtı. Sully ona kendi numarasını verdi. "Kaydettim," dedi Lovey. "Ziyafet salonunda her zaman parti veriyoruz, ama akşam yemeği saatinde bütün restoranı açıp kendimize bir balo düzenleyebiliriz. Şimdi patron beni kovmadan önce işe dönmeliyim," dedi ve kapıdan çıktı.

Sully döndü, gözleri Melissa'nın daha önce hiç görmediği bir sevinçle parlıyordu.

"Oldu, bebeğim! Oldu," diye bağırdı ve sonra onu kollarına aldı. "Müziği duyabiliyor musun?"

Melissa'nın gözleri büyüdü. "Kış Balosu! Evet, duydum. Bu 'Mavi Tuna' vals! Bando müdürünün favorisi!"

Sully bir an bekledi, sanki başlayabilecekleri bir noktaya kadar melodiyi sayıyordu ve ilk adımı attığında Melissa da onunla birlikte, sadece ikisinin duyabildiği müzikle dans ediyordu.

* * *

Lovey saat 11:15'te Granny's'e geri döndü, Wendy'yi garsonluk işine geri gönderdi ve günün geri kalanında yüzünde bir gülümsemeyle dolaştı.

Mercy kolyeyi birkaç saat sonra, Lovey akşam yemeği kalabalığından önce bir şeyler atıştırmak için mutfağa girdiğinde fark etti.

"Lovey, bu kolyeyi taktığını daha önce hiç görmemiştim. Çok güzelmiş."

Lovey hafifçe dokundu ve omuz silkti. "Oh, on beş yaşından beri bende. Tekrar takmaya yeni karar verdim. Güzel anılar barındırıyor. Hiç pastırmamız kaldı mı? Bir BLT için biraz acıktım."

"Evet! Burada biraz var, Bayan Lovey," dedi Elvis. "Sizi hemen iyileştireceğim." "Teşekkürler, Elvis. İşin bitince gönderirsin."

"Evet, hanımefendi," dedi.

Lovey kendine bir içki hazırladı ve yemek odasına geri döndü.

Mercy alingan küçük yürüyüşünü yakaladı, sonra sırtıttı ve başını salladı. Tanrı o kadınla işi bittikten sonra kalıbı fırlatıp atmıştı.

Sandviçini getirdiklerinde Lovey'nin masasında rezervasyon defteri vardı.

"Teşekkürler," dedi ve ayın geri kalanı için sayfalara dönmeden önce bir ısırık aldı, zaten yerinde olan rezervasyonları kontrol etti ve her zamanki gibi kitapları yaparken kendi kendine konuştu.

"Tamam, bugün Pazartesi, yani yarın öğlen Lions Kulübü var, ama her zaman o güne özel ne varsa onu yiyorlar, yani özel bir yemek yok. Cuma akşamı bebek partisi var ama tek istedikleri pasta ve içecek. Preston ailesinin kızları için on altı yaş partisi Cumartesi gecesi. Salı çok erken. O kadar yemeği bir araya getirmek için yeterli zaman yok. Çarşamba gecesi kasabanın yarısının kilisesi var, o yüzden Perşembe."

Yeni girişi yazdı -Parti, akşam 6:00- ve sırtıttı. Bu haber kasabadaki her evin çatısını uçuracaktı. Şimdilik yapılacak tek şey Sully ve Melissa'ya haber vermektir. Kişi listesinde daha önce girdiği yeni numarayı aradı ve sonra bir mesaj gönderdi.

* * *

Ruby, Lovey'den bir mesaj aldığı anda Curl Up and Dye'ı bugünlük kapatma aşamasındaydı.

Kardeşim, seninle konuşmam gerek. İşim 9:30'a kadar bitmez. Gelmek için çok mu geç?

Ruby'nin kalbi küt küt atmaya başladı. Lovey onun hiç sahip olmadığı kız kardeşiymiş ve böyle bir mesaj ilk kez geliyordu. Bir şeyler ters gidiyor olmalıydı. Hemen cevap verdi.

Senin için asla geç değildir, tatlım. Sonra görüşürüz.

Artık endişeliydi, kapıyı kilitleti ve eve doğru yola koyuldu.

* * *

Zaman Lovey için daha önce hiç olmadığı şekilde akıp geçti, ama daha önce hiç anlatacak bu kadar harika bir hikayesi olmamıştı. Saat tam dokuzda kapıları kilitleti. Temizlik ekibi arka tarafta çalışmaya başlamıştı bile ve Lovey onlara onay verdiğinde bir kısmı yemek odasında da çalışmaya başladı. Onlar gidene kadar Granny's pırıl pırıl olacak ve yeni bir güne hazır hale gelecekti.

Lovey gece depozito çantasını aldı, ışıkları kapattı ve dışarı çıktı. Gece depozitosunu bırakmak için doğrudan bankaya gitti, pasaklı erkek kediye bir parça bisküvi attı, sonra da Peanut ve Ruby'nin evine gitti.

Arabayı park ettiğinde evlerindeki tüm dış ışıklar yanıyordu. Ruby, Lovey daha yolu yarılamaadan onu karşılamak için verandada belirdi.

Verandada birbirlerine sarılıp içeri girerlerken Lovey, "Beni beklediğin için teşekkür ederim," dedi. Ruby, "Elbette," dedi ve ardından, "Peanut da bunun bir parçası mı?" diye sordu.

"Evet. Kadınlar kocalarından sır saklamaz," dedi Lovey. "Nerede o yakışıklı adam?"

"Buradayım," dedi Peanut koridorda onun arkasından yürürken. "Ruby bunun bir ev gibi hissettirdiğini söyledi."

'mutfak masasının karşısında' türünden bir gece. Haklı mıydı?"

Lovey sırtıttı. "Tüm haberlerin paylaşıldığı yer burası. Yolu göster, bir içkiye"

ihtiyacım var." "Tatlı ay mı?" Ruby sordu.

"Sakıncası yoksa Peanut'ın iyi Kentucky burbonundan bir shot alacağım."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Kötü olduğunu biliyordum. Tanrım, Lovey. Lütfen bana iyi olduğunu söyle."

Lovey güldü. "Ben iynin de ötesindeyim. Ama bu aynı zamanda 'aklınızı başınızdan alacak' türden bir hikâye." "Şişeyi ben getiririm," dedi Peanut.

Ruby, "Ben gözlükleri getireyim," diye ekledi.

Lovey oturdu. Ruby her yere bir bardak koydu ve Peanut da shotları doldurdu.

"Bunu şimdi mi yapacağız?" Ruby sordu.

"Bunu şimdi yapıyoruz, çünkü onsuz söyleyebileceğimi sanmıyorum." Kadehini kaldırdı.

"Kayıplara. Her zaman evlerinin yolunu bulsunlar."

Bardaklar şingirdadı. Viski yere düştü. Üç boş shot bardağı aynı anda masaya çarptı.

Lovey nefes aldı. "Rahibe, ben bir sır saklıyordum. Bu kasabada hiç kimsenin benim hakkımda bilmediği bir sır ve sen benim en yakın arkadaşımsın. Sen ve Peanut bugüne kadar sahip olmadığım ailemsiniz. Kırk beş yıldan biraz fazla bir süre önce bir bebeği evlatlık verdim ve o beni bugün buldu!"

Ruby'nin ağzı açık kaldı.

Peanut elinin tersiyle masaya vurdu. "Sully mi?

Sully Raines senin oğlun mu?"

"Evet! Evet!" dedi Lovey ve ağlamaya başladı. "Kimsenin onun soyadını söylediğini duymamış olmam çok aptalca. Ama beni bilirsiniz. Artık sorun yaratacak kadar duyamıyorum. Ve bugün Melissa'yı ziyarete gittiğimde bir şey oldu ve her şey yerine oturdu."

"Ama durun! Janie adında bir kadını aradığımı sanıyordum," dedi Ruby.

Lovey iç çekti. "Altmış iki yıl önce Kansas City, Missouri'de Loretta Jane Chapman olarak doğdum. On beş yaşındayken Marc Adamos adında bir çocuğa aşık oldum ve o da beni sevdi. Bir bebeğimiz oldu ama ben farkına varmadan taşındı." Ve sonra Lovey, saatler önce Sully'ye anlattığı gibi hikâyeyi anlatmaya başladı. Bitirdiğinde Ruby gözyaşları içindeydi ve Peanut da kendine ikinci bir içki dolduruyordu.

"Yüce Tanrım," dedi Ruby. "Bu, bir öz annenin yaptığını duyduğum en üzücü, en sevgi dolu şey."

Lovey taktığı kolyeye dokundu. "Bunu Johnny'm için bıraktım. Marc gitmeden önce bana vermişti, ben de bebeğim için bırakmıştım. Bugün bana geri verdi."

Ruby en iyi arkadaşının eline uzandı ve onu sıktı.

"Bugüne gelmek için ne büyük bir yolculuk yaptın."

"Evet, şimdi Sully ve ben bir partide büyük açıklamayı yapacağız ve Blessings'e haberi vereceğiz. Önümüzdeki Perşembe, Büyükanne'nin son yemeği öğlen servis edilecek. Ardından saat 18:00'de yeniden açılış partisine hazırlanmak için kapanış yapacağız. Hikayemizi birlikte paylaşacağız, böylece gerçekler yanlış anlaşılmayacak. Dedikoduları durduramayacağından eminim ama hiçbirisi benim o zamanlar yaşadıklarımla kıyaslanamaz. Siz ikinizden daha sonrasına kadar bunu kendinize saklamanızı rica ediyorum."

"Olmuş bilin," dedi Peanut. "Yardım

etmek için ne yapabilirim?" Ruby sordu.

"Çiçek istiyorum. Bunu benim için organize edebilir misin? Duvarlara dayayacağımız birkaç masanın üzerinde duracak küçük aranjmanlar ve bir ya da iki gösterişli aranjman. Sen benden daha zevklisin, faturaları bana gönder."

Ruby, "Onur duyarım," dedi.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Peanut sordu. Lovey, "Şu anda aklıma gelen bir şey yok," dedi.

"Benden bir şey pişirmemi istemediğin sürece güvendesiniz," dedi Peanut.

Gülüşüler ama mutfaktaki guguklu saat çalmaya başlayınca Lovey ayağa kalktı. "Saat on oldu. Tüm çalışan insanların yatma vakti. Benim için burada olduğun için teşekkür ederim." "Her zaman," dedi Ruby ve sonra onu dışarı çıkardı. "İyi uykular, dostum."

Lovey sadece başını salladı. "O kadar gerginim ki bu gece gözümde uyku girecek mi bilmiyorum."

Ama eve dönerken Blessings'e doğru sakın bir yolculuk yaptıktan sonra, Lovey kapıdan girip arkasından kapatır kapatmaz adrenalini patlaması yaşadı. Tek yapabildiği temizlenip yatağa girmekti. Alarmı kurdu ve sonra gözlerini kapatıp o rüyayı gördü... bebeğin aşka gebe kalmasını sağlayan rüyayı.

* * *

Yatak odası gölgeler içindeydi. Televizyon kapalıydı. Melissa onu bekliyordu.

Duşun sesini duydu ve gözlerini kapadı, adamın vücudunun parıltıyan damlacıklarla kaplı olduğunu hayal etti, damlacıkların saçlarının uçlarından, koyu renk kirpiklerinden süzüldüğünü, sonra da omurgasından aşağı, bacaklarının uzun, güçlü uzunluğuna doğru yol aldığını gördü.

Titredi.

Gülüşü ve sevgi dolu kalbiyle onu tahrik ediyordu.

Vücut sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve adam eşikte duruyordu. Arkasındaki ışıklar silüetini karanlık güzelliğini aydınlattı ve sonra söndüler, onu gece ışığının soluk mavi parıltısıyla yıkanmış halde bıraktılar.

"Seni bekledim," dedi Melissa.

Durakladı. "Az önce karnının üzerinde küçük bir dağa tırmandın."

"Zirveden başlayıp aşağı inersem bir dağla daha başa çıkabilirim."

Sully yorgunu geriye attı ve yatağın üzerine uzandı. Elleri ve dizleri üzerinde ona doğru sürünen adamın şekli kadının içini sızlattı ve kadın bekledi. Sonra adam onun üzerindeydi, havada asılı duruyordu. Gözlerini kapadı ve adamın ağzını dudaklarında hissetti, önce yumuşak, sonra daha sert ve ısrarcıydı.

Bir öpücük bin öpücük oldu, bir acı oldu, bir ateş oldu ve sonra ellerini onun arkasına kaydırды ve onu da yanına alarak yuvarlandı.

Ateşten yükselen anka kuşu gibi dizlerinin üzerine çıktı, sonra onu doldurana kadar gevşedi. Elleri belinin genişliğini kapladı, sonra kalçalarının yanlarına doğru kaydı ve sürüş vahşileşene, her şeyi yutan bir ateş haline gelene ve alevler sönene kadar yanana kadar onu ona doğru sallamaya başladı.

* * *

Sully ertesi sabah uyandığında ilk gördüğü şey Melissa'nın berrak yeşil gözlerindeki yansıması oldu.

Onun uyumasını izliyordu.

Dün gece aralarında sihir vardı ve bugün ona verdiği bir sözü tutması gerekiyordu. "Leydim... aşkım... bugün şehirden ayrılabilir misin? Yapılması gereken bir şey yok.

dükkan?"

"Evet."

"Biraz gecikmiş bir nişan yüzüğün var ve bugün parmağına yüzüğü takacağım gün." İç çekti.

"Zaten kalbimin o kadar derinlerindesin ki, tüm üzgün ve kırık parçalarım yok oldu." "Aşkın yapması gereken de budur. Eski halimize dönmemiz uzun zaman aldı.

başladı, ancak bunu resmileştirmek için daha fazla beklemek istemiyorum."

Aceleyle giyindiler ve kasabadan ayrılmadan önce kahve ve mısır gevreği ile yetindiler.

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, bir kuyumcu dükkânındaydılar, vitrinin önünde duruyor ve yüzükleri denemeye hazırlanıyorlardı.

Melissa yüzündeki çizikleri kapatmak için elinden geleni yapmış ve kollarındaki çizikleri gizlemek için uzun kollu bir üst giymişti ama elleri için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sully onun utandığını biliyordu ve kuyumcuya bir kazadan sonra iyileşmekte olduğunu kısaca açıklayarak onu hemen rahatlatmıştı.

Melissa ona minnettar bir bakış attı ve kuyumcu parmağını ölçmeye başladığında mutlulukla kabul etti.

"Her zaman uygun bedeninizle başlarız, ancak bedeninizde olmayan hoşunuza giden bir şey bulursanız, sizin için ölçülendirebiliriz. İstedığınız tarzı biliyor musunuz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Gördüğümde anlayacağım," dedi ve sonraki otuz dakika boyunca üç taş setini, sonra haleler dediği ayarları ve sonra da hiçbirini umursamadığı kanal setlerini denedi.

Kuyumcu, "Çok taşlı olanları sevmiyorsanız, belki bunlar daha çok hoşunuza gider," dedi ve tektaşlardan oluşan bir vitrin çıkardı.

Melissa gülümsedi. "Evet," dedi, beyaz altın bantlı ve küçük taşlı bir tanesini göstererek.

"Hayır," dedi Sully. "Bu. Bırak onu denesin."

Melissa'nın gözleri büyüdü. "Ama Sully, bu çok büyük."

Sırıttı. "Tatlım, uzun zamandır bekârim ve sen gelene kadar bunu bir daha yapmayı düşünmüyordum. Benim için dene, lütfen."

"Bunların hepsi senin ölçülerinde." Kuyumcu yüzüğü Sully'ye uzatırken gülümsedi. "Belki bunu onun parmağına takmak istersin."

Sully yüzüğü aldı.

Melissa elini uzattı, sonra yukarı baktı.

Göz kırptı, parmağına taktı ve sonra onu öptü.

Melissa'nın içinden geçen duygular geçmişin ve bugünün bir karışımıydı. Andy eskidendi ve bazen onun neye benzediğini hatırlamakta zorlanıyordu. Sully şimdi ve buradaydı ve seviyorlardı - ah, nasıl da seviyorlardı.

"Çok güzel," diye fısıldadı.

Sully, "Her şeyi güzelleştiriyorsun, aşkım," dedi ve sonra kuyumcuya baktı. "Çıkarmak zorunda mı?"

Kuyumcu gülümsedi. "Sanırım bunu halledebiliriz. Küpe ile uyumlu bir bant bakmak ister misiniz?"

Bu mu?"

Sully başıyla onayladı ve kısa bir süre sonra nihai karar verildi. Basit bir bant

Solitaire'i tamamlayıp kredi kartını bir kez okuttuktan sonra kapıdan çıkıp arabaya geri döndüler.

Melissa yüzüğe bakıp gülümsemeye devam etti.

"Bu çok güzel, Sully. Sen benim ilk aşkımdın. Öptüğüm ilk erkek sendin ve kaderin bizi tekrar bir araya getirmesi çok özel. Seni çok seviyorum."

"O zaman nişanı kutlamak için ilk öpücüğü bir başkasıyla anarız," dedi ve konsolun karşısına eğildi.

Onunla yarı yolda buluştu ve bu ikinci seferde daha tatlıydı.

Sully, "Gitmeden önce yapmam gereken bir şey daha var," dedi. "Burada hiç gerçek kıyafetim yok. Savannah'da Big and Tall mağazası olup olmadığını biliyor musun?"

"Oglethorpe Plaza'ya gideceğiz. Orada bir Men's Wearhouse var ve büyük ve uzun bir bölümü

var."

"Parti için uygun bir şey seçmeme yardım eder misin?"

Gülümsedi. "Seve seve."

"Sizin için de yeni bir şeyler bulabiliriz," diye ekledi.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok tatlım. Zaten giyebileceğim birkaç kıyafetim var," dedi Melissa.

"Vay be, dünyanın en şanslı adamı olabilirim. Alışveriş yapma fırsatını geri çeviren bir kadına aşık oldum."

"Oh, sadece sus ve sür," dedi.

Sully güldü ve kuyumcudan uzaklaştıklarında hâlâ gülüyordu.

Plazaya ulaştılar, Erkek Giyim Mağazası'na en yakın tarafa park ettiler ve el ele içeri girdiler. Mağazayı bulduktan sonra büyük ve uzun boylular bölümüne geri döndüler, Sully doğruca siyah elbise pantolonlarına gitti ve birkaç model seçti.

Melissa kendi başına onları inceliyordu ve bir stil daha seçti. "Sully, sanırım bunları sen de sevebilirsin."

"Tamam. Ben deneyeceğim, sen seç."

"Peki ya gömlekler? İçine sokmak için bir tane mi istersiniz yoksa-"

"İyi kemerimi getirdim, yani içe dönük, ama yakası açık," dedi. "Peki ya renk?" Melissa sordu.

Sully, "Beyaz... bu durum için," dedi ve Melissa birkaç beyaz elbise gömleği toplarken soyunma odasına gitti. Biri kalın, gevrek bir pamuktan, diğeri ise polyester karışımından yapılmıştı.

Adam ilk siyah pantolonuyla dışarı çıktığında soyunma odasının dışında bir sandalyede oturuyordu ve içini çekti.

"Çok yakışıklısın," diye fısıldadı.

Adam sırtıttı. "Gidip diğerlerini deneyeceğim."

Birkaç dakika sonra geri geldi. "Peki ya bunlar?"

"İkisi de bacaklarını daha da uzun gösteriyor. Küçük şirin popona tam oturmuşlar. Hala yakışıklısın."

Sully güldü. "Hiç yardımcı olmuyorsun. Bir tane daha var." Melissa bekledi.

Son çifti giyip dışarı çıktığında Melissa içini çekti.

"Kendini en rahat hissettiklerini seç, çünkü hepsini sallayacaksın." Sully,

"O zaman birinciler olsun," dedi. "Gömlekler bunlar mı?"

"Evet... temel fark kumaş. Pamuk mu polyester karışımı mı?"

"Kırışmayan kumaş," dedi.

Melissa, "Polyester o," dedi ve Sully giyinmeye giderken diğerini yerine koymaya gitti.

Alışverişlerin parasını ödedi ve dükkândan çıkarlarken elini dudaklarına götürdü ve yüzüğünün hemen altındaki noktayı öptü.

"Tüm yardımlarınız için teşekkürler," dedi.

Melissa durakladı. "Alay mı ediyorsun?"

"Belki," dedi. "Gözlerin buğulandığında seks hakkında düşündüğünü anladım. Ondan sonra seni kaybettim."

Güldü. "Çok ukalasın. Çıplakken bu kadar muhteşem görünmen benim suçum değil."

Yaşlı bir kadın sırtarak yanlarından geçti, Sully'ye göz kırptı, Melissa'ya bir başparmak işareti yaptı ve yürümeye devam etti.

Güldü. "Bak şimdi ne yaptın. Rezil oldum."

Melissa, "Kendimi daha fazla utandırmadan önce arabaya gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Öğle yemeğini burada mı yoksa Blessings'de mi yiyelim?" Sully sordu.

"Granny's'de öğle yemeği. Lovey'nin yüzüğümü görmesi için sabırsızlanıyorum."

Bölüm 17

Öğleden biraz önce Blessings'e doğru yola çıktılar, hâlâ yaptıkları şeyin mutluluğuna kilitlenmişlerdi. Evlenme sözü vermek, her ikisi için de eylemin kendisi kadar ciddiye.

Melissa Savannah'dan gelirken yol boyunca gülümsemişti ve Main'den Granny's'e doğru giderlerken hâlâ kendi kendine gülümsüyordu.

"Neye gülüyorsun?" Sully sordu.

"Oh, sen... ben... ve bu noktadan sonra hayat. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama hayat bana yeni geliyor. Uzun zamandır katılmayı bırakmıştım ama artık farklıyım ve hayat da farklı. Çok uzun bir süre mutlu olacağız, değil mi Sully?"

"Biz zaten mutluyuz, bebeğim. Şüphe yok. Neşeden başka bir şey yok."

"Neşeden başka bir şey yok," diye tekrarladı adam Granny's'in otoparkına girip park ederken. Sully, "Gidip yeni dedikodulara başlayalım," dedi.

Melissa güldü. "Zaten küçük kasaba yaşamının nabzını tutuyorsun, değil mi?" "Burayı seviyorum," dedi Sully.

Arabadan indiler ve el ele Büyükanne'nin evine girdiler.

Lovey onları görünce sırttı, sonra tezgâhın arkasından çıkıp her ikisine de hızlıca sarıldı.

Melissa elini uzattı.

Lovey yüzüğü gördü ve ciyakladı.

"Tebrik ederim! Kupam dolup taşıyor. İyi haber üstüne iyi haber."

Üç kişi daha içeri girdiğinde ve Lovey tekrar çalışma moduna geçtiğinde, Sully gülümsemekten başka bir şey yapmıyor, hayatındaki iki kadını başlarını birleştirerek izliyordu.

"Hemen geliyorum," dedi. Birkaç menü aldı ve Sully ile Melissa'yı yemek odasına götürüp bir masaya oturttu, sonra diğerlerini oturtmak için aceleyle geri dönerken göz kırptı.

"Ne için açsın?" Sully sordu.

"Sanırım bugün köfte spesiyali var. Eğer öyleyse, ben de bunu istiyorum."

Sully menüsünü kapattı ve bir kenara koydu. "Bana uyar. İki özel yemek geliyor."

Yemeğin yarısına gelmişlerdi ki Lovey yanlarına geldi, elindeki pankartı gösterdi ve yürümeye devam etti.

Melissa kıkırdadı. "Perşembe öğleden sonra kapalı tabelasını asmaya başladı bile."

Birkaç dakika sonra Lovey mutfığa geri döndü ve elinde başka bir işaretle dışarı çıktı.

Sully sırttı. "Bu işe gerçekten ısınıyor."

"Perşembe akşamı Granny's'de sürpriz açıklama partisi. Saat 18:00'de. Herkes davetli," dedi Melissa. "Tanrım. Tüm şehir en son Peanut ve Ruby'nin düğününe davet edilmişti ve onu da şehir parkında yapmak zorunda kalmışlardı."

Sully yemek salonunun büyüklüğüne baktı. "Ziyafet salonu ne kadar büyük?" diye sordu.

Melissa, "Bu odadan daha büyük," dedi ve arka duvardaki katlanır kapıları işaret etti.

Sully, eyalet itfaiye müdürünün bir yerde kaç kişiye izin vereceğini düşünüyordu ama sonra Lovey'nin yıllardır bu işi yaptığına karar verdi. Ne yaptığını biliyordu.

"Öyle ya da böyle, bu işin nasıl sonuçlanacağı hepimizi şaşırtacak," dedi.

* * *

Lovey'nin isteği üzerine Ruby küçük aranjmanlar ve iki büyük çiçek aranjmanı sipariş etti
-Biri yemek odası için, diğeri de ziyafet alanı için. Sonra küçük bir aranjman daha sipariş etti.

Perşembe günü saat 16:00'ya kadar teslim edilmek üzere ön masada bekletilecektir.

Granny's'de çalışanlara bu kadar büyük bir ölçekte yemek ve ikram yapmamaya kararlı olan Lovey, onlara neler olduğunu ve partiye çalışan değil misafir olarak davet edildiklerini söyledi.

Savannah'da büyük bir catering şirketinin sahibi olan tanıdığı evli bir çiftle çoktan iletişime geçmiş ve kısa süre içinde etkinliğini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceklerini sormuştu.

Yemek firmaları davetin ne kadar sıradan olacağını ve beklenen kişi sayısı çok olsa da Lovey'nin tek istediğinin basit parmak yiyecekleri ve dört katlı dev bir pasta olduğunu öğrendiklerinde hemen kabul ettiler.

Lovey maliyet konusunda gözünü kırpmadı ve istediği pasta dekorunu tarif etti - fondan yapılmış küçük gümüş Bizans haçları, pastanın etrafına bir merdiven gibi dolanacak ve gri saçlı bir kadın elinde İŞTE BEN yazısını tutacaktı. Yemek şirketi saat dörtte gelecek ve parti saatine kadar her şeyi hazır edecekti.

Çalışanların tek bildiği büyük bir şeyler olduğuydu ve Lovey Çarşamba günü kahvaltı servisinden hemen sonra Unique Boutique'ten yeni bir kıyafet almak için işten çıktığında herkes şok oldu. Onu tanıdıkları onca yıl boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı. Varsayımlar havada uçuşuyordu.

Ancak Mercy, tahta kaşığını metal fırın masasına vurup "Hey!" diye bağırdığında mutfak dedikodularına son noktayı koymuş oldu.

Kızartma aşçısı Elvis konuşmayı kesti. Garsonların hepsi dondu kaldı. Bulaşıkçı Chet sıçradı ve bir tabak düşürdü.

"Kırılmadı!" diye bağırdı.

Mercy gözlerini devirdi. "Çocuklar! Neler olup bittiğinin ne önemi var? Lovey'e bayılıyoruz. O şimdiye kadar sahip olduğum en iyi patron ve benim çok patronum oldu. O mutluydu biz de onunla ve onun için mutlu olmalıyız, değil mi?"

Hepsi başını salladı.

"O zaman sakın olun ve gidip işinizi yapın. Wendy, kasaya geri dön. Geri kalanınız ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz."

Lovey'nin yaraları iyileşirken Mercy'nin sorumlu olmasına o kadar alışmışlardı ki, onun kendilerini çağırmasına aldırış etmediler ve hemen işlerine geri döndüler.

* * *

Lovey elbise bölümünde sudan çıkmış balık gibiydi ve sonunda şık siyah bir pantolonda karar kıldı. Butikte zaten yaklaşan tatil sezonu için kıyafetler vardı ve uzun kollu ve V yakalı siyah-gümüş payetli bir üst gördüğünde daha denemeden ikna oldu. Üstüne oturunca da aramayı bıraktı.

Soyunma odasından çıkarken "İşte bu," dedi.

Hazır olduğuna ikna olmuştu, geriye sadece Perşembe günkü saç randevusu kalmıştı. İşe geri döndü ve Çarşamba günü sona erdi.

Lovey'nin gerginleşmeye başlaması ertesi sabahı buldu. Hikayelerinin Lovey'nin asla kamuya açık bir forumda paylaşmayacağı kısımları vardı, ama bebeğini verdiğini itiraf etmek gibi basit bir eylem hala kalbini kırıyordu. Acısını uzun zaman önce gömmüştü ve anılar sadece geceleri duygusal savunması düştüğünde ve rüya gördüğünde geri geliyordu. Sonuç olarak, herkesin önünde bir bebek gibi ağlamak istemiyordu.

Günün ilk yarısını ziyafet salonuna anons sistemini kurarak geçirdi ve kapıları kilitler kilitlemeyen personeli temizlik yapmaya, mekânı parti ve yemek ekibi için hazırlamaya başladı. İşleri bittiğinde Lovey de onlarla birlikte dışarı çıktı.

"Bu akşam görüşürüz," dedi ve kapıyı kilitledi.

"Teslimatları açmak için ne zaman dönmeniz gerekiyor?" Mercy sordu.

"Çiçekler dört civarında teslim edilecek. Yemek firmaları da saat dörtte burada olacaklar," dedi Lovey.

"Sen eve git ve ne yapman gerekiyorsa yap, ben de teslimatları içeri almak için geri geleyim. Ne zaman istersen geri gelebilirsin ama panik içinde olmana gerek yok. Neler olduğunu bilmiyoruz ama bunun senin için önemli olduğunu biliyoruz, o yüzden yardım etmeme izin ver."

Lovey ona sarıldı.

"Yaralandığımda yerime geçtiniz ve yerime ne olacağı konusunda endişelenmeden iyileşebilmen benim için ne anlama geldiğini size anlatamam. Burayı benim için kurtardınız ve bunu teklif ettiğiniz için çok tatlısınız. Eğer eminseniz tüm bunları kabul edeceğim."

"Eminim," dedi Mercy. "Parti için giyinmiş olarak geri geleceğim. Git güzelleş."

Ve Lovey de öyle yaptı. Duş almak için eve koştu, sonra aceleyle Curl Up and Dye'a gitti. Saçını düzelttikten sonra giyinmek için eve geri döndü.

Yatak odasına kadar gitti ve sonra sinir krizi geçirerek yere yığıldı ve Ruby'yi aradı. "Hey, Lovey," dedi Ruby telefonu açtığında.

"Oh, Rahibe, çok gerginim. Sully'yi oğlum olarak tanıtmaktan çok gurur duyuyorum ama bunu ağlamadan yapabilir miyim bilmiyorum ve ağladığımda nasıl göründüğümü biliyorsun. Gözlerim şişer, burnum kızarır ve çirkin bir şekilde ağlarım."

Ruby güldü. "İyi olacaksın, Lovey. Gözlerin yaşarsa ne olacak? Kendini kaybetmeyeceksin. Seni tanıyorum. Sadece tüm bunların ne büyük bir lütf olduğunu düşünmeye devam et. Siz ikiniz burnumuzun dibinde kendi küçük mucizenizi yaşadınız. Tek ağlayan sen olmayacaksın, sana söz veriyorum."

"Sence?" Lovey sordu.

"Biliyorum," dedi Ruby. "Ve partinin nedenini açıkladığında biz de orada seni alkışlıyor olacağız."

Lovey iç çekti. "Haklısın. Bunu yapabilirim."

"Elbette yapabilirsin. Şimdi kendini güzelleştir ve Blessings'e bu gece hakkında konuşacak bir şeyler ver."

Lovey, "Nasıl görünürsem görüneyim bu zaten olacak," dedi. "Teşekkür ederim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum kızım."

"Hislerimiz karşılıklı," dedi Ruby. "Sonra görüşürüz." Lovey telefonu kapattı, sonra Sully'yi aradı.

"Merhaba."

"Benim, Sully. Ne zaman varmayı planladığınızı sormayı unuttum."

"İstediğiniz zaman orada olacağız," dedi. "İhtiyacınız olan bir şey var mı? Getirmemizi istediğin bir şey?"

"Beş gibi orada olabilirsen iyi olur. Bir şey söylemek isteyip istemediğini henüz konuşmadık."

"Bunu oraya gittiğimde konuşuruz anne. Merak etme. Bu gerçekleştiği için çok mutluyum. Seni bulmak dışında hiçbir şey benim için önemli değil."

Lovey, "Bu benim için de oldukça büyük bir olay," dedi. "Dönüştüğün adamla gurur duyuyorum. Oh... otoparkın etrafı çevrilecek, böylece konuklar o alana da yayılabilecek. Yemek firmaları sandalyeler yerleştiriyor ve bar masaları olacak, böylece insanlar ziyaretleri sırasında içeceklerini koyabilecekleri bir yere sahip olacaklar. Park yeri kaldırım kenarlarında olacak."

Şimdi Sully'nin yangın tehlikesiyle ilgili endişesi de ortadan kalkmıştı. "Bunu halledebiliriz."

Yakında görüşürüz."

Melissa giymeyi planladığı kıyafetle gömme dolabından çıktı. "Lovey iyi mi?"

"Sanırım gergin. Bu insanları yıllardır tanıyor. En derin sırrından vazgeçmek zorunda kalmak muhtemelen çok korkutucu. Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi Sully.

"Tanrı onun kalbini korusun. Oraya daha erken mi gitmeliyiz?"

Sully başıyla onayladı. "Beşe kadar orada olup olamayacağımızı sordu. Ben de evet dedim."

"O zaman oyalanmayı bıraksam iyi olacak," dedi Melissa ve ikisi de hazırlanmaya başladılar.

* * *

Lovey saat 4:30'u biraz geçe Granny's'e geri döndüğünde Mercy nefesini tuttu ve onu karşılamaya gitti. "Oh, Lovey, çok güzel görünüyorsun! Saçların böyle muhteşem olmuş.

Kıyafetin bomba gibi ve

Gümüş haçın bluzunun V yakasına mükemmel oturuyor. İzlemekten başka bir şey yapma. Ne yapılmasını istiyorsan bana söyle. Seninle ilgili tek bir şeyin bile bozulmasını istemiyorum."

Lovey'nin yüzü güldü. "Yemek şirketinin çoktan geldiğini görüyorum. Pastayı getirdiler mi?" "İşte burada. Nereye koymalarını istediğinden emin değillerdi."

"Ziyafet salonunda, podyumun önünde."

"Onlara hemen şimdi söyleyeceğim," dedi

Mercy.

Lovey her şeyin ne kadar güzel olduğuna bakmak için zaman ayırdı. Yemek odasındaki masaların yerleri değiştirilmişti, böylece alanın çoğu insanların kaynaşması için açık bırakılmıştı ama hepsi beyaz masa örtüleriyle kaplıydı ve her tomurcuk vazoda tek bir gül vardı. Zeminin ortasındaki yuvarlak ayaklı masanın üzerinde büyük bir çiçek aranjmanı duruyordu. Lovey bu masanın nereden geldiğini bilmiyordu ama Ruby'nin sorumlu olduğundan şüpheleniyordu. Dramatik görünüyor, Lovey'nin istediği de tam olarak buydu.

Kontrol etmek için ziyafet salonuna doğru ilerledi. Sekiz metrelik ziyafet masalarından biri podyumun önünde, beyaz bir masa örtüsüyle örtülmüş, pastayı bekliyordu. Diğer büyük çiçek aranjmanı da bu odanın ortasındaki başka bir ayaklı masanın üzerindeydi. Uzun ziyafet masalarının bazıları duvarlara yaslanmıştı ama çoğu katlanmış ve ekipman odasında depolanmıştı. O kadar görkemli görünüyor ki Lovey burayı tanımakta güçlük çekti.

Sully ve Melissa arkasından yaklaşıp ellerini tuttuklarında hâlâ orada duruyordu. Sully kulağına fısıldadı. "Çok güzel görünüyorsun, anne."

Melissa Lovey'nin elini sıktı. "Göz kamaştırıyorsun," dedi Melissa, "ve burası harika bir yer."

"Teşekkür ederim, Sully. Teşekkür ederim Melissa. Bunun olabileceğini hiç hayal etmemiştim.

Bunu paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bu da beni duyuruyla ilgili soruya getiriyor. Bunu nasıl yapacağız?"

"Ne kadar söylemek istiyorsan o kadar söylemelisin. Hepsi benim hikayemi dinledi. Şimdi sen kendi hikayeni anlat" dedi.

Lovey başıyla onayladı. "Tamam, ama bunu yaparken yanımda duracak mısın?" "Elbette ve gururla," dedi Sully.

"O zaman anlaştık. Bak, pastayı getiriyorlar. Podyumun önüne gidiyor."

Pastayı taşıyan insanları takip ettiler ve pastayı arabadan masaya aktarmalarını izlediler. Servis düzeneğini taşıyan bir başka araba da onları takip etti. Bu tam da Lovey'nin istediği düzeyde bir telaştı ve onlar gider gitmez pastaya ilk kez iyice baktılar.

"Bu çok büyük!" Sully büyüklüğüne bakarak şöyle dedi.

"Buna bayıldım!" Melissa dedi ki. "Haçın merdiven basamakları olması! Ve pastanın üstündeki

"İşte buradayım' bayrağı paha biçilemez."

Sully Lovey'ye çabucak sarıldı. "Bu harika."

Lovey sevinçle ellerini kavuşturdu. "Tam da hayal ettiğim gibi. Lezzetli de olmalı. İki kat vanilyalı ve çilek dolgulu, iki kat vanilyalı ve İsviçre beze dolgulu ve sonra

Hepsi beyaz fondanla kaplı. Birkaç yüz kişiye hizmet vermesi bekleniyor. Umarım katılım iyi olur."

"Şaka mı yapıyorsun?" Melissa dedi ki. "Sen düğününü yaptığın beri kasabada herkes bunu konuşuyor."

Tabelalar. Ana Cadde boyunca yer alan tüm işletmelerin park yerlerini gönüllü olarak tahsis ettiklerini duydum, buna erken kapanan Crown da dahil, böylece otoparkları bu etkinlik için park yeri olarak kullanılabilecek."

Lovey başını kaldırıp Sully'ye baktı ve kısa bir süre yanağına dokundu.

"Kalbim için çok değerlisin," dedi usulca, sonra gözyaşlarını kırıştırdı. "Bu geceden sonra sana resmen oğlum diyebilirim."

"Vakit yaklaşıyor," dedi Sully. "Duyuruyu yapmaya hazır olana kadar senden biraz uzak duracağız, böylece sürprizi ele vermeyeceğiz."

Lovey başıyla onayladı. "Tamam çocuklar. Hadi yapalım şunu," dedi.

Ön lobiye ulaştığında insanlar içeri girmeye başlamıştı bile.

Ve böylece Lovey'nin görünüşünü ve Granny's'in içinin nasıl değiştiğini gören insanların heyecanı başladı. Neredeyse anında, yemek servisi yapan görevliler ellerinde yiyecek ve içeceklerle toplanan kalabalığın arasında dolaşmaya başladı.

Melissa'nın yeni nişanlanmış bir kadın olduğu fark edildi ve bu haber hızla yayıldı. Kalabalığın çoğu, ziyafet salonuna girip pastayı görene kadar bu partinin Sully ile kendisi için olduğunu düşündü. Şimdi ne düşüneceklerini bilemiyorlardı.

Lovey, Sully ve Melissa'ya başıyla selam verdikten sonra kürsüye doğru yöneldiğinde saat tam 6:30'du. Sully ona merdivenlere kadar eşlik etti ve sonra kenara çekildi. Lovey mikrofonu açtı, sonra canlı olduğundan emin olmak için mikrofona dokundu.

Oda çoktan sessizleşmişti ve herkes bekliyordu ama Lovey konuşmaya başlayana kadar ne için olduğunu bilmiyorlardı.

"Hepinizin neler olduğunu bilmek istediğinizi biliyorum, bu yüzden sizi daha fazla merakta bırakmayacağım. Hayatımın en üzücü ve en mutlu zamanlarıyla ilgili anlatacak bir hikâyem var. Henüz on altı yaşındayken, ailem tarafından küçük oğlumu evlatlık vermeye zorlandım. Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Durakladı ve derin, titrek bir nefes aldı. "Artık her şeyi çok iyi duymadığımı ve dikkatimin çoğunun Büyükanne'ye odaklandığını biliyorsunuz... Bu yüzden bu gecikmeyi kurtarabilecek ayrıntıları tamamen kaçırdım. Hepiniz Sully'nin öz annesi Janie Chapman'ı aradığını biliyorsunuz."

Sully onun yanına geldi ve göz kırptı.

Lovey onun eline uzanırken gözyaşlarını sildi.

"Her ne kadar burada yaşadığım sürece hepinizin sevgilisi olsam da... Ben Loretta Jane Chapman olarak doğdum ve bu gece sizi oğlum John Sullivan Raines ile tanıştırmak istiyorum."

Oda önce şok, sonra şaşkınlık ve sevinç çığlıklarıyla inledi. Ve Sully kollarını ona sarıp kucakladığında evde tek bir kuru göz bile kalmamıştı.

"Aferin anne," diye fısıldadı.

"Şimdi ne istiyorsan söyle. Daha fazlasını yapamam," dedi

Lovey. Sully kürsüye doğru ilerlediğinde oda yine sessizliğe gömüldü.

"Birkaç ay öncesine kadar evlatlık olduğumu bile bilmediğime dair hikâyemi hepiniz duydunuz. Ama sonunda Janie'mi bulmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikriniz yok. Neden böyle görüldüğüme dair cevaplarım var. Artık babamın adını biliyorum. Saçlarımın neden siyah ve gözlerimin neden koyu renk olduğunu ve mirasımın yarısının Yunan olduğunu biliyorum. Ebeveyn

ile çocuk arasındaki bağın bilimin kanıtlayabileceğinden çok daha güçlü olduğunu biliyorum.

"Bunun bizim için geręekleştii an, çarpık dünyanın nihayet düzeldii andı. Melissa

ve ben tüm eşyalarımı buraya, Blessings'e taşımaya hazırlanıyorduk, çünkü ona ve bu kasabaya aşık olmuştum. Ama kırk beş yıl boyunca başka bir annem olduğunu bilmeden yaşadıkten sonra, onu çoktan bulduğumu bilmiyordum. Onun harika bir insan olduğunu öğrenmek ise işin bonusu oldu. Annemin burada ne kadar sevildiği ve takdir edildiği çok açık, bu yüzden kendimi piyango kazanmış gibi hissediyorum."

Salonda alkışlar, tezahüratlar ve daha fazla gözyaşı patlak verdi ve ardından Lovey tekrar kürsüye çıktı.

"Bu haberi hepinizle paylaşabilmem için geldiğiniz için teşekkür ederim. Sanırım bu pastayı kesip parti yapma zamanı geldi."

Ondan sonra Lovey'nin etrafı sarıldı. Kucak dolusu tebrikler, Sully ve Lovey'nin birlikte fotoğraflarını çekmek isteyen insanlar ve Sully ve Melissa'ya daha fazla tebrik.

Yeni gelen Cathy Terry, Granny's'in tabelasını görmüş, meraktan ve yapacak bir şeyler bulmak için gelmişti. Şimdi geldiği için memnundu. Bazı insanların hayatlarında hâlâ mutlu sonlar olduğunu bilmek güzel bir duyguydu.

İnsanlar binaya girip çıkıyor ve tekrar geri dönüyor, kendi aralarında bunun ne kadar büyük bir mucize olduğunu konuşuyor ve geçmişi hakkında hiçbir şey bilmeden birini bunca yıldır tanıyıp sevmenin ne kadar tuhaf olduğunu anlatıyorlardı.

Parti sona erdiğinde ve yemek şirketleri toparlandığında, Lovey'nin Granny's'i tekrar bir araya getirmesine yardım etmek için bir düzineden fazla adam geride kaldı.

Peanut ödünç aldığı bir kamyonla gelerek çiçeklerin üzerinde bulunduğu ayaklı masaları aldı ve çiçekleri yarın bir sonraki etkinlikte kullanılmak üzere ziyafet salonuna koydular.

Sonunda Granny's yerindeydi ve sabah müşterileri için hazırды ve Lovey her şeyin kapatıldığından ve temizlendiğinden emin olmak için mutfaktaki kilitleri ve ekipmanları kontrol ediyordu.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olur olmaz ışıkları söndürdü ve sonra Sully ile Melissa'yı lobide kendisini beklerken buldu.

"İkinizin hâlâ burada olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

Sully, "Yemek şirketine bar masalarını ve katlanır sandalyeleri yüklemelerinde yardım ediyordum, böylece park alanındaki zinciri kaldıracılabilecektik," dedi. "Artık yarın için her şey hazır."

Lovey o zaman ona baktı. "Bir şey fark ettim."

"Neyi?" Sully söyledi.

"Büyükanne uzun zamandır burada ama ben de gençleşmiyorum. Zaman zaman ben öldüğümde burayı başka biri alır mı ya da bir kenara atılır mı diye merak ediyordum. Artık bu konuda endişelenmeme gerek yok. Bunların hepsi bir gün sizin olacak... eğer isterseniz."

Sully'nin yüzüne yayılan gülümseme tüm dünyayı aydınlattı.

"Eğer istersem? Anne! İnşa ettiğin şeyi devam ettirmekten onur duyarım. Mutfakta yangın söndürmeyi bilirim ama böyle bir yeri işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Masalara servis yaparım. Yerleri süpürürüm. Siz bana bilmem gerekenleri öğretirken, ihtiyaç olursa fedainiz bile olurum."

"Şimdi ağlayacağım," dedi Lovey ve ona sarıldı. "Tam da bunu yapmak benim için bir zevk olurdu."

"Sully, sanırım işini buldun," dedi Melissa. "Buraya taşınmaya karar verdiğinden beri bir şeyler bulmaya çalışıyordun. Sen onun dualarına birden fazla şekilde cevap veriyorsun."

Sully, "Geç oldu ve çok yorulmuş olmalısın," dedi. "Bu yüzden bunu ilk dersim olarak alacağım. Gece lambalarını açık bırakıyor musun, bırakıyorsan nerede yakıyorsun?"

Lovey onları işaret etti ve Sully onları açar açmaz lobideki ışıkları söndürdü

Sully ve Melissa'yı dışarı çıkardı.

"Genelde bu kapıdan çıktığımda yanımda bir gece mevduat çantası olur ve buradan doğruca bankaya giderim, ama bu başka bir gün için."

"Melissa ve ben dairemi kapatmak ve kişisel eşyalarımı geri getirmek için Kansas City'ye hızlı bir yolculuk yapacağız. Bu yolculuk bittikten sonra, istediğiniz zaman, istediğiniz günlerde memnuniyetle geleceğim. Bana haber ver yeter." Sonra etrafına bakındı. "Nereye park ettin?"

Lovey sokağın karşısındaki Tohum ve Yem dükkânını işaret etti. "Park yerindeki şu yalnız araba benim."

"Melissa'yı arabaya bindirir bindirmez seni karşıya geçireceğim."

Arabasına ulaştıklarında Melissa Lovey'ye kocaman sarıldı. "Aile olacağımız için çok mutluyum."

"Ah, çocuğum, ben de öyle," dedi Lovey.

Melissa güvenli bir şekilde içeri girdikten sonra Sully Lovey'i sokağın karşısına geçirdi, ona bir iyi geceler öpücüğü verdi ve bir kez daha sarıldı, sonra da Melissa'nın beklediği yere koşarak geri dönmekten önce Lovey'nin uzaklaşmasını bekledi.

Koltuğa kaydı, sonra konsolun üzerinden eğildi ve onu öptü.

"Seni seviyorum, tatlım. Bu zamanı annem için bu kadar özel kılmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Verdiği haberin insanların onu küçümsemesine neden olmadığını fark ettiğinde nasıl çiçek açtığını görmek çok güzeldi. Sanırım en büyük korkusu buydu... nasıl karşılanacağı."

Sully, "Bu da hamile olduğunu öğrendiğinde ona nasıl davranıldığı hakkında çok şey söylüyor," dedi. "Bir genç kız için alay konusu olmak ve utandırılmak yıkıcı olurdu... ve bununla tek başına yüzleşmek. Babama hiç söylenmediğini söyledi. Acaba benim onları öğrendiğim gibi o da beni öğrense ne düşünürdü?"

"Bilmiyorum. Belki bir gün onu bulursun, tıpkı annene yaptığın gibi."

"Bu en iyisi olurdu. İkisini de tanımak."

Arabayı çalıştırdı, sonra boş sokakta bir U dönüşü yaptı ve yol boyunca onun elini tutarak eve yöneldi.

"Hey, tatlım, Kansas City'deki eşyalarımı düşünüyordum. Tüm bu olanlardan ve senin yaşadıklarından sonra, bir yolculuğa çıkmak iyi bir fikir değil."

"Yalnız gitmen gerekiyorsa, sorun değil. Duygularımı incitmezsin," dedi Melissa.

"Hayır, seni bırakmıyorum. Yarın birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Toplanıp buraya gönderilmesini istediklerimin bir listesini yapacağım ve geri kalanını Habitat for Humanity'ye bağışlayacağım."

"Ya istediğin bazı şeyleri kaçıırırlarsa?" Melissa söyledi.

"Geride bırakacağım tek şey mobilya ve benzeri şeyler. Geri kalan her şey buraya gelecek ve neleri saklamak istediğime o zaman karar vereceğim," dedi. "Artık endişelenmenize gerek yok. Her şey halloldu."

Bölüm 18

Marc Adamos, Hawaii Adaları'ndan yaptığı uzun uçuşun ardından nihayet Springfield, Missouri'deki evine dönmüştü. Birkaç aydır Hawaii'de, Büyük Ada'da bulunuyordu ve Kilauea yanardağının son faaliyetlerinin yanı sıra diğer adalardan birinde meydana gelen aşırı sel felaketinin canlı görüntülerini çekiyordu.

Ofisinde fotoğraf ve video çekimlerini gözden geçiriyordu. Fotoğrafları tarayıp hangilerini belgesel için kullanabileceğine dair notlar aldıktan sonra, yılın başlarında çektiği farklı görüntülere geçti. Elindeki ilk set, Kaliforniya'daki yangınlarla ilgili çektikleriydi. Daha sonra Kuzeybatı Pasifik'i yakan geniş çaplı yangınlara geçti. Kasırgalar sırasında Teksas'ın güney sınırı boyunca etkili olan fırtınalar ve daha sonra Florida ve Georgia kıyıları boyunca Doğu Kıyısı'nı etkileyen bir kasırga sırasında ve sonrasında görüntü ve video için sahadaydı.

İstediklerini dizüstü bilgisayarına yükledi ve sonra kendine öğle yemeği hazırlamak için mutfaka götürdü. O kadar uzun süredir ortalıkta yoktu ki evinde hazır yiyecek pek yoktu ama kilerde birkaç kutu çorba ve biraz kraker vardı ve sipariş vermek yerine bunlarla yetindi.

Yetişkinlik hayatının büyük bölümünde *National Geographic* için çalıştıktan sonra emekli olmaya hazırlanıyordu. Şu anda üzerinde çalıştığı hikaye onun son hikayesi olacak ve sonunda kablolu TV'deki National Geographic Channel'da yayınlanacaktı. Bu onun son şarkısı olduğu için tüm dikkatini buna vermeye kararlıydı.

Programın konusu, depremler ve volkanik patlamalardaki artışa ve hatta hava modellerindeki değişime işaret eden doğal afetlerdi.

Nat Geo için foto muhabiri olarak yaptığı iş, özel hayatı için çok az yer bırakmıştı. Hiç evlenmemişti. İş onunki kadar değişken ve hareketli olduğunda bir ilişki yaşamak zordu. Hayat bir zamanlar beklediği gibi gitmemişti ama onu götürdüğü yerden memnundu.

Çorba ocakta ısıniyordu ve cep telefonu çaldığında taze bir cezve kahveyi demlemeye koymuştu. Cevap vermek için çorbayı ocaktan indirdi.

"Merhaba. Ben Marc.

Ben Marc." "Marc, benim, David."

Marc gülümsedi. Küçük kardeşi David onun en iyi arkadaşıydı. "Hey, kardeşim, n'aber?"

"Eve yeni geldiğinizi biliyorum ama korkarım kötü haberlerim var. Wayne Amca bu sabah erken saatlerde vefat etti."

Marc kaşlarını çatı. "Ah dostum, kanser mi?"

"Evet," dedi David. "Son üç haftadır hastanedeydi ve geçtiğimiz hafta boyunca yaşam destek ünitesine bağlıydı. June Teyze ve kızlar nihayet zamanın geldiğine karar verdiler ve bu sabah onu çıkardılar. Yaklaşık üç dakika sonra da vefat etti."

"Çok üzgünüm. Sanırım törenin ne zaman yapılacağını bilmek için çok erken," dedi Marc.

"Karar vermek için üç haftaları vardı," dedi David. "Biz konuşurken cenaze evinde bir tarih belirliyorlar. Öğrenir öğrenmez sana mesaj atacağım. Gelebilir misin?"

"Kesinlikle," dedi Marc. "Nasıl olduğumuzu bilirsin. Aile her şeydir."

David iç çekti. "Evet. Bugün sana geri döneceğim. Eve dönmene sevindim. Seni tekrar görmek güzel olacak. Sanırım hâlâ gümüş tilki görünümündesin. Sonunda şişmanladığını ya da uzun boylu oğlun ben olayım diye küçüldüğünü ummuyor musun?"

Marc güldü. "Neden şikâyet ediyorsun ki? Güzel bir karısı olan sensin ve

torunlarım."

"Doğru," dedi David ve güldü, ama Marc'ın da içinde bir hüznü olduğunu biliyordu. "Daha fazlasını öğrendiğimde mesaj atarım."

"Tamam, June Teyze'ye onu sevdiğimi ve yakında onu göreceğimi söyle." "Evet, söylerim," dedi David.

Bağlantı sona erdiği anda Marc'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Wayne amcaları, o ve David yirmili yaşlarının başlarından beri hayatlarındaki baba figürüydü. Ama yaşlı adam ameliyat edilemeyen kanser yüzünden çok uzun süre acı çekmiş, uzun ve verimli bir hayat yaşamıştı. Marc'ın gözünde bundan daha büyük bir nimet olamazdı.

Çorbayı döktü, kaseyi ve çorba kaşığını masaya götürdü, bir avuç isticiridye krakerini sıcak çorbanın yüzeyine fırlattı ve ardından küçük bir ısırık aldı. Telefonda geçirdiği süre mükemmel bir soğuma dönemi olmuştu ve çorbanın geri kalanını sorunsuzca yedi.

Yaklaşık üç saat sonra David'den cenazeye ilgili bir mesaj aldı ve cenazeden bir gece önce yapılacak aile toplantısı için Kansas City, Missouri'ye gitme planları yapmaya başladı, ardından ertesi gün eve dönmeden önce törenler için burada kalacaktı.

Birkaç gün sonra gideceğini bilen Marc, ertesi gün boyunca özenle çalışarak program için fotoğraf ve görüntü derledi ve bunlarla birlikte anlatı yazdı. Doğu Yakası'ndaki kasırgadan bazı fotoğrafları gözden geçirirken AP haber servisinden aldığı bazı fotoğraflara rastladı. Kasırga vurduğunda Marc'ın bulunduğu Savannah kenti yakınlarındaki Blessings adlı küçük bir kasabada çekilmişlerdi. Blessings, Savannah'dan yaklaşık bir saat içerideydi, ancak küçük kasaba yıkıcı bir sel felaketine maruz kalmıştı ve aylar sonra hala iyileşme ve yeniden inşa modundaydılar.

Özellikle ürkütücü olan bir fotoğrafta duraklamadan önce bir avuç dolusu fotoğrafa göz gezdirdi. Devasa bir ağaç dalı rüzgârın etkisiyle bir evin yan tarafına saplanmıştı ama onun dikkatini çeken şey fotoğrafla birlikte gelen hikâyeydi.

O evde yaşayan kadın bu olay sırasında ağır yaralanmıştı. Sadece kapana kısılmakla kalmamış, kasaba halkından biri tarafından cesurca kurtarılmasaydı yaraları yüzünden ölebilirdi.

Aynı hikayeye ilgili bir başka fotoğraf daha vardı ki, kadın ilk getirildiğinde yerel hastanenin güvenlik kamerası görüntülerinden alınmıştı. Kurtarma ekipleri kurbanın yanına vardıklarında hastane yarı açıktı ve yedek jeneratörlerle çalışıyordu ve fotoğraf, kadını içeri almak için kendilerini ne kadar büyük bir tehlikeye attıklarını gösteriyordu.

Genç bir adam onu mahsur kaldığı evden kurtarmak için devasa bir buldozer kullanmış ve ardından onu hastaneye götürmek için sel sularının içinden geçirmişti.

Fotoğrafta sürücü, kucağında kadınla kabinden çıkarken kasırga şiddetindeki rüzgârın etkisiyle savruluyordu. Birkaç adım aşağısında, dozerin bir kısmında duran ve kadını almak için uzanırken uçmamaya çalışan bir hastane görevlisi ve onun altında kadını dozerden indirmek için kova tugayı tarzında bekleyen bir başkası vardı.

Marc planlarını gördü ve bu cesurca bir plandı. Fotoğrafta kadını tutan adam, onu altındaki adama teslim etmek için dönerken rüzgara ve kadının ağırlığına karşı duruşunu korumak zorunda kalacak ve aynı tehlike ona ve sonra da kadın güvende olana kadar son adama da uygulanacaktı. Fotoğraf hareketsiz bir çekim olmasına rağmen, tehlikeyi ve dramı erkeklerin yüzlerindeki farklı ifadelerde yakalamıştı. Marc kadını pek göremedi ama fotoğrafla birlikte verilen bilgide kadının ağır yaralı olduğu belirtiliyordu.

Marc, *bunun kasırga bölümüne eklenecek harika bir parça olacağını* düşündü. *Konuşmam gerek*

O adamlar... Böyle bir şeye cesaret etmenin nasıl bir cesaret gerektirdiğini anlamak ve ona ne olduğunu bulmak için.

Fotoğrafla birlikte gelen metne göz attı ve iki isimden bahsedildiğini gördü: Johnny Pine, onu kurtarmak için dozer kullanan ve sahibi olan kişi ve Lovey Cooper, kurtardığı kadın. Marc fotoğrafı, yanında gelen bilgilere göre kıırttı ve bir kenara koydu.

Ertesi günü toparlanıp Kansas City'ye gitmeye hazırlanarak geçirdi. Üzücü bir nedenle gidiyor olsa bile, orada geniş bir aileyle büyümüştü ve orayı evi olarak görüyordu.

Ertesi sabah erkenden yükünü alıp Springfield'dan ayrıldı ve daha sonra kuzeye giden I-49'a bağlandı. Gün açtıktı, trafik ılımlıydı. Aşağı yukarı dört saatlik bir yoldu ve öğlen saatlerinde orada olması gerekiyordu.

Bu akşamki aile yemeğinde akacak gözyaşlarına ve anlatılacak hikâyelere hazırlıklıydı ama kardeşi David'i tekrar görmekten memnun olacaktı.

David'in bu sabahki telefon konuşmasından, David'in eşi Linda'nın June teyzelerinin evinde aile toplantısı için hazırlıklara yardım edeceğini ve çocuklarından hiçbirinin eve gelmeyeceğini zaten biliyordu. David'in kızı Kaliforniya'da üniversitedeydi ve evli oğlu da Sahil Güvenlik'teydi ve Florida kıyılarında görev yapıyordu. Her iki çocuk da gelmemeyi tercih ettiğinden, Marc ve David buluşmaya birlikte gideceklerdi.

David ona evinin yedek anahtarının nerede saklı olduğunu ve Marc işten çıkmadan önce oraya varırsa içeri girip kendini evinde gibi hissetmesini söyledi. Marc saat on biri biraz geçe geldiğinde çantasını aldı, eve girdi ve doğruca daha önce kaldığı misafir odasına gitti.

* * *

David Adamos öğlen işten çıktı ve cenazenin ertesi gününe kadar dönmeyecekti, bu yüzden Marc'ın arabasının çoktan yola çıktığını görünce sırtarak ön kapıdan içeri girdi ve Marc'ın adını seslendi.

"Marco."

Marc koridordan çıkarken sırttı. "Polo," diye cevap verdi, David'in beklediği de tam olarak buydu.

David yüksek sesle güldü, sonra Marc'a hızlıca sarıldı. "Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu David.

"Hayır."

"O zaman hamburger ve patates kızartması hakkında ne düşünüyorsun? Bu akşamki yemeklerin çoğunlukla geleneksel Yunan yemekleri olacağını biliyorsun. Linda ve kuzenlerden biri şu anda dolma yapıyorlar. Bugün onlar pilav ve kuzu dolması yaparken mutfağın yakınında olmak istemem. İkimizi de üzüm yapraklarına sararlar."

"Elbette," dedi Marc. "Dolmaların Wayne Amca'nın favorisi olduğunu hatırlıyorum ve evet, burgerler bana uyar," dedi Marc. "Bırak da elimi yüzümü yıkayayım. Uzun sürmez."

"Hummer'ını kullanabilir miyim?" David sordu.

Marc sırttı. "Elbette, bana öğle yemeği de ısmarlayabilirsin." David güldü. "Tamamdır."

* * *

Restorana kadar ve yemek boyunca konuştular, aile haberlerinden bahsettiler ve her zaman olduğu gibi David Marc'ın son maceralarını dinlemek istedi.

"Peki, yanardağı yerinde görmek bizim için haberlerde görmek kadar korkutucu muydu? Orada olduğunuzu öğrendiğimde sizin için birkaç dua ettim. Ucuz atlattığınız bir şey oldu mu?"

"Birkaç tane. Bir keresinde biraz fazla yaklaştım ve ayakkabılarımın tabanları erimeye

başladı."

"Ah, Marco... lütfen bana emekli olma konusunda ciddi olduğunu söyle," dedi David. "Evet, çoktan haber verdim. Sadece bu son parçayı bitirmem gerekiyor." "Hikâyede volkanik faaliyetlerden başka ne olacak?"

Marc ağzına bir kızartma attı ve cevap vermeden önce çiğnedi.

"Oh, yangınlar ve kasırgalar, ve her biriyle birlikte insanlarla ilgili bazı şeyler. Aslında bundan sonra Gürcistan'a gidip orada bazı takipler yapacağım. Elimde bir kasırga sırasında ölüm kalım mücadelesi verilen bir kurtarma operasyonuna ait gerçekten harika birkaç kare var ve bunu desteklemek için insanlarla kişisel röportajlar yapmak istiyorum. Fotoğrafta yer alan kurbanlardan birinin hayatta kalıp kalmadığını bile bilmiyorum."

"Daha sonra ne yapacaksın?" David sordu.

"Oh, bu kolay. Henüz gün ışığına çıkmamış bir ömürlük fotoğrafım var. İstersem sonsuza kadar kahve masası kitapları yapabilirim. Ama asıl yapmak istediğim şey, bu ülkedeki küçük, gözden uzak yerleri bulmak ve oralarda insanlarla ilgili hikayeler yazmak."

David masanın öbür ucuna uzanıp Marc'ın patates kızartmalarından birini aldı, Marc'ın ketçabına batırdı ve ağzına attı, sonra kardeşinin yüzündeki kızgın ifadeyi gördü.

"Ne var? Benimkiler gitti. Seninkinin soğumasına izin veriyordun. Bunun boşa gitmesini istemedim." Marc güldü. "Hayatımda kaç tane soğuk yemek artığı yediğimi bir bilsen."

"Yangınlardan ve yanardağlardan kaçmak zorunda kalmanın yanı sıra, bu kadar zayıf kalmanın nedeni bu mu?"

Marc omuz silkti. "Olabilir. İnsanın ödünü koparmak iştahını *kaçırabilir*."

Yemeğin geri kalanında gülüşüp konuştular ve sonunda David'in evine doğru yola koyuldular.

"İsterseniz biraz dinlenin," dedi David. "Ben Linda'yı kontrol edeceğim ve bir şey getirmemizi isteyip istemediklerini öğreneceğim."

"Sanırım yatağa uzanıp biraz televizyon izleyeceğim. Hazırlanma zamanı geldiğinde bana haber ver," dedi Marc.

Birkaç saat sonra Marc kalkmış tıraş oluyordu, akli göreceğini bildiği ailesindeydi ve bunun böyle üzücü bir nedenle olmamasını diliyordu. Wayne amcası artık acı çekmiyor olsa da, varlığı kesinlikle özlenecekti.

David'in evinden ayrıldıklarında bu kez arabayı Marc kullanıyordu ve şehrin içinden geçerken burada yaşadığı zamanları hatırlamadan edemedi.

"Hey, David. Okuldan eve döndüğümüz ve annemle babamın bizi oturtup taşınacağımızı söyledikleri günü hatırlıyor musun?"

"Oh evet. Ben ağladım, sen de tavana vurdun. Ben arkadaşlarımı bırakmak istemedim, sen de o kızı bırakmak istemedin... Adı neydi?"

"Janie Chapman," dedi Marc. "Bütün bir yılı birlikte geçirdik ve tam okula dönmeye hazırlanırken ona taşınacağımızı söylemek zorunda kaldım. İkimizin de kalbi kırıldı."

"Birinci sınıfa gidiyordum. Resmi olarak bir ergen... gelmiş geçmiş en garip yaş ve okuldaki yeni çocuk olmak zorundaydım. İlk yılının çoğundan nefret ettim," diyor David.

Marc o zamanı çok iyi hatırlıyordu.

"Öfkeli, düşünceli bir genç oldum. Hafta sonları devlet üniversitesinde aldığım fotoğrafçılık dersleri olmasaydı, nasıl bir duruma düşeceğimi kimse bilemezdi."

"Uzun vadede ikimiz de iyi olduk ama zor bir geçiş olduğu kesin. Benim için en büyük kayıp tüm geniş ailemizden kopmak oldu."

Marc, "Bu gece bazılarını görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum," dedi.

Bir ışık için fren yaptı ve sonra yeşil oktan sağa döndü. On dakika sonra Adamos'ların evinin

önüne gelmişlerdi. Garaj yolu zaten arabalarla doluydu, bu yüzden kaldırıma park etti.

"Wayne Amca'nın burada olmaması kesinlikle tuhaf olacak," dedi David.

Marc başıyla onayladı ve sonra ikisi de arabadan inip eve doğru gittiler. Aile toplantıları sırasında kapı her zaman açık olurdu, bu yüzden kapıyı çalmadan içeri girdiler.

Marc'ın etrafı hemen ailesi tarafından sarıldı, hepsi onu evde karşıladı. Teyzesini aramak için mutfığa gitti ve onu lavabonun başında görünce arkasından yaklaşıp hemen kucakladı.

"Hey, June Teyze."

June onun kollarında döndü. "Oh, Marco! Eve dönmüşsün! Geldiğine çok sevindim," dedi. "Wayne Amca için çok üzgünüm," dedi.

"Ben de öyleyim ama bu bir lütuftu. Geçtiğimiz ay çok acı çekti." Sonra gözyaşlarını sildi.

"Emekli olacağınızı duydum."

"Evet. Gökkuşuğu kovalamak için fazla yaşlıyım sanırım."

Gülümsedi ve onun iki yanağını da okşadı. "Sen çok yakışıklı bir adamsın. Hâlâ bir eş bulacak kadar gençsin. Birlikte yaşlanacağın birini."

Marc güldü. "Kendi başıma gayet iyi yaşıyorum. David ve benim senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Gidip kapıya bakabilir, insanlara eşyalarını nereye koyacaklarını gösterebilir ve Leo gelene kadar biraz ev sahibi rolü oynayabilirsin."

Marc en büyük oğullarını ve çocukken geçirdikleri güzel zamanları düşündü. "Herkesi yeniden görmek güzel olacak."

"Ve sizi gördüklerine çok sevinecekler," dedi.

Marc mutfaktan çıkmadan önce baldızını, ardından iki teyzesini ve bir kuzenini kucaklayarak selamladı.

Daha sonra Leo ve ailesi gelene kadar David'le birlikte sırayla kapıya bakıp aileyi karşıladılar. Görevlerinden azledildikten sonra Marc odada çalışarak herkesin bir çeşit içeceğe ve oturacak bir yere sahip olduğundan emin oldu.

Yemekler yemek salonuna açık büfe tarzında yerleştirilip insanlar sıraya girmeye başladığında, odadaki tek bekar erkek ve çocuğu olmayan tek Adamos olduğunu fark etti. Aslında bu onu hayatındaki seçimlerinden pişman etmemişti ama ilk kez neyi kaçırdığını merak etmiyordu.

Ama herkesle birlikte sıraya girdi, sonra da yemek yerken oturmak için boş bir sandalye buldu. Sophia, Marlee, Tina ve Rachel adlı dört kuzeninin ziyaret ettiği kanepenin arkasındaki sandalyeye oturmuş, bir parça baklava yemeden önce bir fincan kahvenin daha demlenmesini bekliyordu.

Onların zamanında genç kızların hamile kaldığından ve sanki bulaşıcı bir şeymiş gibi başkalarıyla liseye gitmelerine nasıl izin verilmediğinden bahsettiklerini fark edene kadar konuşmalarına pek dikkat etmiyordu. Sekiz yüz kişilik sınıflarında sadece üç kişiyi tanıdıklarından bahsettiklerini duydu.

O zamandan bu yana zamanın ne kadar değiştiğini düşünüyordu ki, o kızlardan biri olarak Janie Chapman'ın adından bahsedildiğini duydu. O anda kalbi neredeyse duracaktı. Taşınmadan önceki hayatlarını düşündü ve birden fazla kez korunmasız seks yaptıklarını biliyordu. Ama o taşınmıştı. Elbette bu, o gittikten sonra olmuş olmalıydı. Eğer onlarınsa Janie'nin onunla temasa geçmediğine inanamıyordu. Onu nasıl bulacağını bilmediğini düşünemeyeceği kadar çok akrabasını tanıyordu. Ama şimdi kuzenleri dikkatini çekmişti ve söyledikleri her şeyi dinliyordu.

"Okulu bıraktıktan sonra ona ne olduğunu hiç duydun mu?" Sophia sordu.

Marlee, "Evet ve çok üzücüydü," dedi.

"Ben de biliyorum," dedi Tina. "Ailesi bebeği doğurmasına izin vermedi. Çok küçük olduğunu söylediler."

"Peki ne yaptı?" Sophia sordu.

"Bebeği evlatlık vermesini istediler ama işin tuhaf tarafı şu. Evlat edinen ebeveynler bebeği eve götürdüklerinde Janie'yi de yanlarına aldılar. İkisi de çalışan insanlardı, bu yüzden Janie onlarla kaldı, bebeğini emzirdi ve aylarca onların bakıcılığını yaptı. O oradayken annesi ve babası evlerinde karbon monoksit zehirlenmesinden ölmüşler, yani Janie de evlat edinen aileyle birlikte eve gitmeseydi ölecekti."

"Ciddi misin sen?" dedi Sophia. "Vay canına! Ben bunu yapamazdım. Yani, kendi bebeğinle daha fazla bağ kuruyorsun ve hala onu verdiğini biliyorsun. Ne olduğunu merak ediyorum."

"Annemle babamın bu konu hakkında konuştuklarını hatırlıyorum," dedi Marlee. "Evlat edinen ebeveynlerin bir sabah uyandıklarında Janie'nin gitmiş olduğunu söyledi. Ne bir not, ne bir açıklama, hiçbir şey yokmuş. Bir arabası, ehliyeti ve ailesinin evinin satışından elde ettiği parası varmış ve herkesin bildiği tek şey buymuş."

"Ona ne olduğunu duyan oldu mu?" Rachel sordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Marlee.

Marc aniden ayağa kalktı, kalabalığın arasından ön kapıya doğru körlemesine yürüdü ve giderken kardeşinin yanından geçti.

"Hey," dedi David Marc'ın kolunu tutarken. "Her şey yolunda mı?" "Sadece biraz hava almam lazım," dedi Marc ve yürümeye devam etti.

Akşam havası serindi. Yıldızlar içeri giren bulutlar tarafından gizlenmişti ve üç çeyreklik ay sadece aralıklı olarak görülebiliyordu. Yağmur yağacakmış gibi kokuyordu.

Marc verandadaki ışıktan uzaklaştı, sonra merdivenlerden inerek evin önündeki kaldırıma kadar yürüdü. Önce sokağa, sonra da sokağın her iki yanındaki evlere baktı ve içlerindeki ışıkları gördü.

Bir zamanlar Wayne amcasının komşularının çoğunu tanıyordu ama bu insanlar yabancıydı. Yavaşça nefes aldı, midesinin çukurundaki hastalıklı hissi yatıştırmaya çalıştı. Janie'nin verdiği bebeğin kendisinden olduğunu vücudundaki her hücresiyle biliyordu.

Arkasını döndü ve az önce çıktığı eve baktı. Bir doğum gününe daha yaklaşıyordu ve bu gece o yılların her gününün kalbinde ağır bir yük oluşturduğunu hissediyordu. Dışarıda bir yerlerde kırk beş yaşında bir oğlu vardı. Janie bu yıl bitmeden altmış iki yaşına basacaktı - tabii hâlâ hayattaysa.

Birdenbire ikisini de bulmak için karşı konulmaz bir istek duydu. Tek başına yaşadığı kalp kırıklığı için Janie'den özür dilemesi ve ölmeden önce oğlunun yüzüne bakması gerekiyordu. Görev ürkütücüydü. Janie sonraki yıllarda mutlaka evlenmişti ve bebeğe evlat edindiği anne babasının soyadını vermiş olmalıydı.

Arkasını döndü ve eve girerek dört kuzenini aramaya başladı. Hâlâ kanepede oturuyorlardı.

"Hey," dedi oturdukları yere doğru yürürken. "Konuşabilir miyiz?"

Gülümsediler. "Elbette, Marco. İşte, ben kenara kayacağım," dedi Tina.

"Hayır, özel olarak," dedi.

Gözlerini bile kırpmadan ayağa kalktılar ve konuşmadan önce kalabalığın arasından geçip verandaya çıkarak onu takip ettiler.

"Sorun nedir?" Marlee sordu.

"Birkaç dakika önce Janie Chapman hakkında konuşuyordunuz." Başlarını salladılar.

"Bebegini evlat edinen kişilerin adını bileniniz var mı?" "Annem sokağın karşısında yaşayan insanlar olduğunu söyledi. Neden?" Tina sordu.

"Çünkü sanırım o bebek benimdi ve benim bunlardan hiç haberim olmadı. Taşındığımız sıralarda olmuş olmalı."

Dört kadın şok geçirerek sessizliğe büründü ve sonra hepsi birden kendilerine gelerek ona sarıldılar.

"Oh, Marc, çok üzgünüz. İkinizin çıktığını hatırlamıyordum," dedi Sophia.

"Önemli değil," dedi Marc. "Önemli olan ailemiz. Nasıl olduğumuzu bilirsin. Adamos kanı sudan daha kalındır. Oğlumun yüzünü görmem gerek. Janie'ye üzgün olduğumu söylemeliyim."

Şimdi hepsi gözyaşları içinde hatırlamaya çalışıyorlardı ve sonra Tina'nın nefesi kesildi. "Eminim annem biliyordur. Ona sormamın sakıncası var mı?"

"Eğer bu gece Wayne Amca'nın vefatıyla ilgili olmasaydı, şu anda o odada olur ve orada bulunan herkese sorardım. Git ona sor. Ben beklerim."

Dörtlü bir görevle eve geri döndü.

Marc verandanın kenarına kadar yürüdü ve tekrar yukarı baktı. Gökyüzü artık tamamen karanlıktı ve uzaktan gök gürültüsü duyduğunu sandı - ya da belki de sadece kalbinin çarpıntısıydı.

Ön kapı açıldı ve dışarı çıkan tek kişi Tina oldu. "Raines. İsimleri Joe ve Dolly Raines'di."

Marc ona sarıldı. "Teşekkür ederim kuzen. Sana çok şey borçluyum."

Tina onun kolunu okşadı. "Dördümüz zaten konuştuk. Bu konuda kimseye bir şey söylemeyeceğiz. Bu senin anlatacağın ya da anlatmayacağın bir hikâye olacak. Sadece bilmeni istedik."

Cevap veremeyecek kadar duygusaldı ve sadece başını sallayabildi.

Aile gecesi sona erdikten sonra David ve Linda birlikte Linda'nın arabasıyla geri döndüler ve Marc da onları takip etti. Tek düşünebildiği cenaze biter bitmez eve gitmekti. Elindeki tüm araştırma araçlarıyla birlikte ofisine geri dönmesi gerekiyordu. Oğlunu bulmak Janie'yi bulmaktan daha kolay olmalıydı. Ama hayat böyleydi, kolay olan çoğu zaman cevabın bir parçası değildi.

O gece yattı ve rüyasında Janie'nin ona seslendiğini gördü. Onu duyabiliyordu ama cevap verdiğini duyamıyordu. Ve sonra rüya küçük bir çocuğun büyümesine ve kendisinde neyin yanlış olduğunu ve neden başkasına verildiğini merak etmesine dönüştü.

Marc'ın cenazeyi atlatmak için yapabileceği tek şey buydu. Cenaze bittiğinde yemeğe katılmadan vedalaştı ve içinde bir ateşle doğruca eve gitti.

Dünyanın her yerinde savaşın ortasındaki çocukların fotoğraflarını çekmişti. Ve savaşın parçaladığı ülkelerde acımasızca tecavüze uğrayıp esir alındıktan sonra hayatta kalan ve tecavüzcülerinin çocuklarını doğuran kadınların.

Doğal afetler nedeniyle yetim kalan ya da ailelerinden ayrı düşen çocuklarla ilgili bir dizi yapmıştı. Ve şimdi, bu dünyada onu tanımayan bir çocuğu olduğunu öğrenmek günahların en büyüğüydü.

Springfield'a vardığında gün batmak üzereydi ve düşünebildiği tek şey aramaya başlamaktı. Ama Nat Geo için hazırladığı proje henüz bitmemişti.

Hiçbir işi teslim etmekte başarısız olmamıştı. Hiçbir projeye geç kalmamıştı. Ama bir erkek olarak çok başarısız olmuştu ve bu katlanılacak bir şey değildi. Arayışından geri adım atmayacaktı.

Bir günlüğüne bile. Mecbur kalırsa, projeyi hareket halindeyken bitirecekti.

Sürekli Janie'yi ve onun tek başına nelere katlandığını düşünüyordu. Ve atalarının kan bağıını bilmeyen oğlunu. Gerçekte, tüm sorunlarını yıllar önce çözmüş ve şu anda bulundukları yerden son derece mutlu olabilirlerdi, ama bu Marc için yeniydi ve bunun dehşeti

gerçektir.

Bavulunu yatak odasının zeminine attı ve ofise doğru yola koyuldu. Yıllar içinde birkaç bilgisayar korsanlığı becerisi edinmişti. Hapis yatmaya değecek bir şey değildi ama World Wide Web'de yolunu kolaylıkla bulabiliyordu.

İlk iş olarak Kansas City, Missouri'den Joe ve Dolly Raines'i araştırmaya başladı. Onları ve adreslerini emlak kayıtlarından buldu ve daha fazla araştırmadan sonra mesleklerini ve beş yaşında John Sullivan adında bir çocuktan bahsetti.

Şimdi kırk beş yaşlarında, Kansas City, Missouri doğumlu John Sullivan Raines'i bulması gerekiyordu.

Bunun yerine, Joseph Frederick Raines'in ölüm ilanını bulmuş ve hayatta kalanları eşi Dolly ve yine Kansas City, Missouri'den bir oğlu Sullivan Raines olarak listelemiştir.

Marc durakladı, isme baktı. Gerçek gibi görünmüyordu. Ona uygun bir yüze ihtiyacı vardı, bu yüzden araştırmaya devam etti.

Sonra Dolly Raines'in çok yeni bir ölüm ilanını buldu. Ailenin hayatta kalan tek üyesi Sullivan Raines adında bir oğuldu ve listede karısı ya da çocukları yoktu. Marc kaşlarını çatı. Oğlunun hayatı ürkütücü bir şekilde kendi hayatına benziyordu. Bir aile kurup kök salmamıştı, o halde oğlu hayatında ne halt ediyordu?

Sullivan Raines ismini arattığında aynı konuyla ilgili sonuçlar almaya başladı ve sonunda oğlunun bir itfaiyeci olduğunu fark etti. Bunun üzerine araştırması bambaşka bir yöne kayd ve Kansas City gazetelerinde oğlundan bahseden yazılara bakmaya başladı. Tam teçhizatlı bir itfaiyecinin bir apartman yangını kurbanını dışarı çıkardığını gösteren çok kötü bir fotoğraf buldu. Fotoğrafçı bu kurtarmayı İtfaiyeci Raines'e atfetmiş ve hangi istasyondan olduğunu belirtmişti ama Marc'ın elinde hâlâ yüzünün fotoğrafı yoktu.

Sonra Sully Raines'in yirmi altı yıllık hizmetinden sonra emekli olduğuna dair bir ilan buldu ve bu onu şaşırttı. Sully liseyi bitirir bitirmez itfaiyeye katılmış olmalıydı.

Ancak emeklilik töreninin bir fotoğrafını bulana kadar oğlunun yüzünü görememişti. Onun yüzünü bir yabancıda görmek kalbine bir darbe indirmişti. Marc'ınki gibi gür, siyah saçlar. Onunki gibi koyu renk gözler. Burun köprüsündeki hafif kanca. Çok Akdenizli bir yüzün klasik şekli. *Bir Adamos yüzü.*

Görüşü bulanıklaşana kadar resme baktı ve sonra yüzünü kapatıp ağladı.

Bölüm 19

Marc'ın o geceki rüyaları kâbus gibiydi. Ertesi sabah büyük bir üzüntüyle uyandı ama kahve yaparken, eskiden çalıştığı itfaiye teşkilatı aracılığıyla oğluna ulaşabileceği aklına geldi.

İstasyonun telefon numarasını bulmak için kısa bir aramadan sonra Marc aramayı yaptı. "12. İstasyon, ben Rick."

"Rick, benim adım Marc Adamos. Sully Raines'in yerini bulmaya çalışıyorum." Rick, "O artık burada çalışmıyor," dedi.

Marc kaşlarını çattı. Bu kadar kolay pes etmeyecekti. "Ben Sullivan Raines'in öz babasıyım ve onu bulmaya çalışıyorum. Acaba onun için bir irtibat numaranız var mı?"

"Benim tanıdığım Sully Raines evlatlık değildi ya da en azından bu konuda hiçbir şey söylemedi."

Marc kaşlarını çattı. "Belki de bilmiyordu. Bir oğlum olduğunu yeni öğrendim. En azından ona telefon numaramı verebilir misiniz? O zaman isterse beni arayabilir."

Rick, "Sanırım bunu yapabilirim," dedi.

Marc ona cep telefonunun numarasını ve adresini verdi.

"Tamam, anladım," dedi Rick. "Ona bir mesaj göndereceğim ama şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Seyahat ediyor."

O anda Marc istasyonun içindeki alarmların çaldığını duydu.

"Üzgünüm bayım. Bir telefon aldık. Gitmeliyim," dedi Rick. Bağlantıyı kesti, numaranın yazılı olduğu not defterini şefin masasına bıraktı ve koşmaya başladı.

Marc, "Yapabileceğiniz her şey için minnettarım," dedi ama adam telefonu çoktan kapatmıştı.

Marc bağlantıyı kesti ve kızartmak için biraz ekmek koydu. Şu anda yapabileceği her şeyi yapmıştı ve bu arada Nat Geo için bu projeyi bitirmek zorundaydı.

Sonraki geziler için aldığı notları çıkardı ve önce Gürcistan'daki yerleri tekrar ziyaret etmeye karar verdi. Ulaşım için buldozer kullanılarak yapılan bu dramatik kurtarma kahramanlıktan başka bir şey değildi. Johnny Pine adındaki bu adamla röportaj yapmak istiyordu ve Johnny'nin kurtardığı kadının bir fotoğrafına ihtiyacı vardı. Belki bu hikâyede, doğal afetlerin ülkelerin manzarasını ve orada yaşayan insanların hayatlarını nasıl değiştirdiğine dair ilginç bir şeyler bulabilirdi.

Kızarmış ekmek ortaya çıktığında, Marc üzerine fıstık ezmesi ve jöle sürdü ve çalışırken bir yandan da Blessings, Georgia'nın tam yerini ve gezginler için uygun motel türlerini araştırarak yedi.

Haritada Blessings'in yerini bulduktan sonra Google'da motelleri aradı ve iki sonuç elde etti. Biri küçük bir moteldi; diğeri ise çok davetkâr bir oda-kahvaltı oteliydi. Pansiyonu aradı ve oraya varmasının ne kadar süreceğini tahmin ettikten sonra rezervasyon yaptırdı, ardından PB&J'sini bitirdi ve toplanmaya gitti.

Geceyi Nashville'de geçirecek ve ertesi gün Blessings'e gidecekti.

Nashville'e kazasız belasız varmış. Sekiz saatten fazla süren yolculuktan yorgun düşmüş bir halde La Quinta Inn'de durdu ve bir oda tuttu. Duş alıp yatağa girdi ve uzun zamandır ilk kez alarmini kurmayı unuttu.

Uyandığında saatin neredeyse öğlen olduğunu görünce inledi, kalkıp duş aldı ve tıraş oldu, motelin kafesinde hızlı bir öğle yemeği yedi ve güneydoğuya devam etti.

Georgia sınırını geçtikten hemen sonra yağmura yakalanmış, ardından sürücülerin ilerlemesine izin verilmeden önce neredeyse iki saat boyunca trafiği engelleyen bir kazanın yanından geçmiştir. O noktada, varışının gecikeceğini bildirmek için B ve B'yi aradı. Telefonu açan nazik kadın ona sorun olmadığını ve güvenli bir şekilde seyahat etmesini söyledi.

Daha sonra yakıt ikmalı için bir kez durdu ve yolun geri kalanında aralıklı fırtınaların içinden geçti.

* * *

Blessings Bed and Breakfast'ın ön camlarında farlar parladığında saat 23:00'ü biraz geçiyordu. Saatlerdir yağmur yağıyordu ama otoparkın dışında ve girişe giden yol boyunca ve ön lobinin içinde ışıklar yanıyordu.

Bud ve Rachel'in geç check-in'i nihayet gelmişti. Onun verandaya doğru koştuğunu, sonra durup ceketindeki yağmuru silkelediğini ve ellerini saçlarında gezdirdiğini gördüler. Elinde bir çantayla içeri girdiğinde, onu karşılamak için kapıdaydılar.

"Bay Adamos?" Bud sordu.

"Evet ve bana Marc de," dedi. "Benim için açık kaldığınız için teşekkür ederim. Geç geldiğim için özür dilerim."

"Hiç sorun değil. Sizi aramızda görmekten mutluluk duyuyoruz," diyen Rachel kendini ve Bud'ı tanıttıktan sonra Marc kayıt yaptırırken B ve B'nin programını açıklamaya başladı.

"Mutfak kapalı, ama akşam yemeği yeme fırsatınız olmadıysa, bir tepsi meyve, peynir ve biraz kızarmış baget getirebilirim - tabii ki ev yapımı."

"Durup yemek yemek için zaman ayırmadım ve bu teklifiniz çok takdire şayan."

"Belki bir şişe şarap, yoksa başka bir şey mi tercih edersiniz?" Bud sordu.

"Bir kadeh şarap yeterli olur," dedi Marc.

"Ben tepsiyi getireyim, Bud da size odanızı göstereyim. Başka misafirlerimiz de var ve çoktan uyumuş olabilirler," diye ekledi Rachel.

Marc, "Sessiz olmaya özen göstereceğim," dedikten sonra çantasını aldı ve Bud'ı merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Bud onu koridorun sonunda sağdaki son odaya götürdü ve Rachel da birkaç dakika sonra yemeğini getirdi. Marc, henüz açmadığı bavulunu görmezden gelerek meyve ve peynir tepsisiyle küçük bir masaya oturdu, hâlâ sıcak olan kızarmış bir bagetin üzerine bir dilim füme Gouda koydu ve sesi kısık tutmaya dikkat ederek televizyonu açtı.

Springfield'dan ayrıldığından beri haber adına pek bir şey görmemiş ya da duymamıştı, bu yüzden televizyonu CNN'e çevirdi. Ayakları yukarıdaydı. Yemek tepsisi kucığında, şarap kadehi de dirseğinin dibindeki masadaydı.

Bütün yolculuk boyunca bu kadar rahat olmamıştı. Yarın karakola gidip Johnny Pine'ın nerede olduğunu öğrenecek ve Pine'ın kurtardığı kadınla, kadının hastaneye getirilmesine yardım eden iki hasta bakıcının kimliklerini öğrenecekti. Hikâyesine ekleyeceği yeni bir parçanın düşüncesi bile heyecan vericiydi.

Nihayet yatağına girdiğinde saat sabahın bir buçuğuna yaklaşıyordu. Bu kez kahvaltıyı kaçırmamak için alarmını kurdu ve ardından derin ve rüyasız bir uykuya daldı.

* * *

Ertesi sabah alarm çaldığında Marc hemen kalktı. Duş aldı ve tıraş oldu, ardından gün için rahat bir şekilde giyindi, bir çift lacivert pantolon ve bir çift siyah mokasen ayakkabıya uyacak uzun kollu açık mavi bir polo tişört seçti.

Merdivenlerden indi ve masada hesaplarını ödeyen üç yaşlı bayanı atlattı.

"Kahvaltınızın tadını çıkarın. Açık büfe tarzı," dedi Bud, Marc yanlarından geçerken. Marc "Teşekkürler," dedi ve yemek odasına girip bir tabak aldı.

Bu, dün yediği ballı çörek ve kahveden çok daha cazip bir menüydü. Yemek istediklerini aldıktan sonra tabağını boş bir masaya taşıdı ve Rachel otururken

mutfaktan geldi.

"Günaydın Bay Adamos. Size getirebileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Marc gülümsedi. "Hayır, hanımefendi. Bu harika görünüyor ve kokuyor."

Rachel gülümsedi. "Keyfini çıkarın," dedi ve mutfağa geri döndü.

Marc yemek yerken sabahı planlamaya başlamıştı bile. İlk durak Johnny Pine ve Lovey Cooper'la nasıl bağlantı kuracağını öğrenmek için yerel polisti. Marc ayrıca itfaiyedeki adamı ve Sully'ye numarasını verip vermediğini de düşünüyordu. Bunu düşünmek istemiyordu ama oğlunun onunla görüşmek istememe ihtimali her zaman vardı. Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Asla gerçekleşmeyecek bir şey için endişelenmeye gerek yoktu, o yüzden yemeğin tadını çıkarmaya koyuldu.

En iyi hazırlanmış planlar bile çoğu zaman sekteye uğrar ve Marc'ın sabahı da böyleydi. Nat Geo'daki patronundan bir telefon aldığı anda kahvaltısını henüz bitirmişti. Patronunun istediği soruları yanıtlamak için Marc'ın odasına dönüp dizüstü bilgisayarını açması, bilgileri bir e-posta ekinde göndermesi ve ardından patronun tek ihtiyacının bu olduğundan emin olmak için beklemesi gerekiyordu. Mesaj geldiğinde saat 10:00'u buçuk geçiyordu.

Marc B and B'den ayrıldı ve arabasıyla Ana Cadde'ye, oradan da Polis Merkezi'ne kadar gitti ve park edip arabadan indi. Dün geceki sağanak yağmurdan sonra hava taze ve temiz kokuyordu.

Ön masada, arkasında telsiz cihazlarının bulunduğu bir panel olan bir adam vardı. İş her neyi gerektiriyorsa, aynı zamanda sevkiyat görevlisi olduğu anlaşılıyordu. Marc masaya doğru yürüdü.

"Benim adım Marc Adamos. Polis şefinizin burada olma ihtimali var mı?" Avery merakla uzun boylu, kır saçlı yabancıya baktı.

"Eğer beklemek isterseniz, şu anda geri dönüyor."

Marc, "Evet, bekleyeceğim ama belki bu arada birkaç soruya cevap verebilirsiniz," dedi.

Kimliğinin yanı sıra kartvizitlerinden birini ve onu buraya getiren fotoğrafın bir kopyasını çıkardı. "*National Geographic* için foto muhabiri ve belgeselci olarak çalışıyorum. Bu fotoğraf, arkasındaki hikayenin kısa bir açıklamasıyla birlikte AP telgraf servisinden geldi. Genç adamın adının Johnny Pine olduğunu biliyorum. Onunla ve kurtarılmasına yardım ettiği kadınla röportaj yapmayı ve üzerinde çalıştığım bir belgesele bu filmi dahil etmeyi umuyordum."

Avery'nin gözleri büyüdü. "Evet, efendim! Johnny orada büyük bir kurtarma operasyonu yaptı ve Lovey Cooper'ın hayatını kurtardı. Main'in diğer ucunda Granny's Country Kitchen'ı işletiyor. Çok kötü yaralanmış ama şimdi işinin başında."

"Bir röportaj için her ikisiyle de irtibata geçmek istiyorum, ancak insanların mahremiyetini korumayı anlıyorum. Belki Johnny Pine ile temasa geçip neden burada olduğumu söyleyebilir ve bir röportaj yapmak isteyip istemeyeceğini sorabilirsiniz."

Avery cevap veremeden Lon Pittman koridordan lobiye girdi.

"Oh, Şef! Döndüğünüzü bilmiyordum," dedi Avery. "Bu beyefendi sizinle konuşmak istiyordu. İşte bilgileri."

"Daha yeni geldim," dedi Lon, kimliğe ve kartvizite bir göz attıktan sonra, elektrikler geldikten sonra yerel gazetenin ilk sayısında çıkan bir resmi tanıdı. "Sizin için ne yapabilirim efendim?"

"Ben Marc Adamos," dedi ve Blessings'te bulunma nedenini yineledi.

"Bizim evde Nat Geo belgesellerinin hayranıyız. Bu dünyada gördüğünüz şeyleri ancak hayal edebilirim" dedi Lon.

"Birçok şey. Bazıları güzel ve şaşırtıcı. Bazıları inanılmaz derecede korkunç. İnsan ve doğa çoğu zaman anlaşmazlık içinde. Şu anda üzerinde çalıştığım eserin odak noktası da bu."

"Johnny'nin nerede çalıştığını bulabilirim," dedi Lon. "Avery, Pine Dozer'in numarası nedir?"

Hizmet mi?"

Avery Google Arama'yı açtı. "Buldum, Şef. Numarayın sizin için çevirmemi ister misiniz, yoksa ofisinizde mi almak istersiniz?"

"Bana numarayı ver," dedi Lon. "Onu buradan arayacağım." Telefonu açtı ve Johnny'nin karısı Dori'nin genellikle iş telefonlarına baktığını bildiğinden cevap bekledi.

"Çam Dozer Servisi," dedi Dori.

"Dori, ben Şef Pittman. Bir sorun yok ama burada Johnny ile konuşmak isteyen bir adam var ve bugün nerede çalıştığını merak ettim."

"Bugün işte değil. Beep gece hastalandı ve Johnny onu bu sabah doktora götürdü. Daha yeni döndüler. Bir dakika bekleyin, onu telefona vereyim."

"Teşekkürler," dedi Lon, sonra Marc'a baktı. "Telefona geliyor."

Marc planların yerine oturmasına bayılırdı. Ayağa kalktı ve şefin çağrının nedenini açıklamasını dinledi.

"Sizinle konuşmaktan mutluluk duyacaktır," dedi Lon bağlantıyı keserken. "Seninle on dakika içinde Granny's'de buluşabileceğini söyledi. Böylece onunla ve Lovey ile aynı anda tanışabilirsiniz."

Marc, "Bu harika," dedi ve Lon'un elini sıktı. "Bunun için gerçekten minnettarım."

"Elbette," dedi Lon. "İşte fotoğrafınız ve kimliğiniz. Yardımcı olabildiğimize sevindim."

Marc karakoldan ayrıldı ve Granny's'e gitti. Polis merkezine giderken zaten görmüştü, o yüzden arama yapmasına gerek kalmadı. Park yerine yanaşıp park ettiğinde otoparkın yarısından fazlası boştu, sonra hiç vakit kaybetmeden içeri girdi.

Genç, kaslı bir adam lobideki bankta oturuyordu ve Marc içeri girdiğinde ayağa kalktı. "Bay Adamos?"

"Evet," dedi Marc. "Siz Johnny Pine mısınız?" "Evet, efendim."

"Johnny, elini sıkmam lazım. Hayatımda pek çok şey gördüm ama hiçbiri o dev dozerin yan tarafına tünemiş, kasırga şiddetindeki rüzgarda kollarında o kadınla gördüğüm fotoğrafı geçemedi."

Johnny omuz silkti. "Hayatta ne yapman gerekiyorsa onu yaparsın. Lovey hepimiz için önemli ve Granny's de Blessings'in kalbi."

"Sen benim kitabımda hala bir kahramansın, bu da beni neden Blessings'te olduğuma getiriyor. Seni ve Lovey'i filmime dahil etmek istiyorum. Bu Nat Geo için yapacağım son belgesel ve teslim ettikten sonra emekli olacağım. Sizinle tanışmak, hikaye hakkında fikir edinmek ve sizin ve Lovey'nin katılmaya istekli olup olmadığınızı görmek istedim. Eğer öyleyse, ikinizin de konuşmak için uygun olabileceği başka bir zaman ayarlayabiliriz ve ikinizin de hayatta kaldığını kanıtlamak için bazı güncel fotoğraflar alabilirim. Ayrıca, belki onu dozerden indirmenize yardım eden iki hastane çalışanından da biraz bilgi alabilirim."

Johnny sırtıttı. "Evet, efendim. Onur duyarım. Sanırım Lovey de kabul edecektir ama onun adına konuşamam." Marc'a kartını uzattı. "Bunun üzerinde cep numaram var. Bunu ne zaman yapmak istediğinizi bir gün önceden bana bildirin, böylece bir yerlerde işim çıkmaz."

"Olur," dedi Marc. "İrtibatta olacağım. Şimdi Lovey'yi nasıl bulacağım?"

"Tezgâhta bekle. Her an dönebilir."

"Anladım ve bunu yapmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedi Marc. "Elbette," dedi Johnny. "Yakında görüşürüz."

Marc kasaya doğru yürüdü ve tezgâha yaslanmıştı ki kot pantolon ve kırmızı gömlek giymiş gri

saçlı güzel bir kadının tezgâha doğru aceleyle geldiğini gördü. Sonra ona tekrar baktı ve doğruldu, yüzüne, gülümsemesine baktı ve kendini enayi yumruğu yemiş gibi hissetti.

"Janie? Janie Chapman?"

Lovey'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım." Rüya görüyormuş gibi hissediyordu. "Marc Adamos? Sen misin?" "Evet. Burada ne yapıyorsun?"

"Burası bana ait," dedi.

Marc kaşlarını çatı. "Bana Lovey Cooper adında bir kadının sahibi olduğu söylendi." "O benim. Blessings'te kimse bana Janie demez."

Johnny Pine'ın kollarındaki o cansız kadını hatırlayıp şimdi ona bakınca gözleri inanamayarak açıldı. Sadece başını salladı ve kollarını ona doladı.

"Bir kasırgadan kurtulanla röportaj yapmaya geldim, bin yıl geçse de bunun sen olacağını hayal bile edemezdim. Ve sana ne olduğunu bir haftadan kısa bir süre önce öğrendim. Wayne Amca'nın cenazesi için eve gittiğimde kuzenlerimden bazıları eski günlerden bahsediyordu ve senin başına gelenlerin ne kadar üzücü olduğundan bahsettiklerini duyunca neredeyse kendimi kaybediyordum. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm," dedi. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı? Gelip benimle arabada biraz oturabilir misin?"

"Bana bir dakika ver," dedi Lovey ve onun kollarından kurtulup yemek odasına gitti. Lovey'nin hayatının ne hale geldiğini merak eden adam onu takip etti ve evin büyüklüğü ve Lovey'nin bariz uzmanlığı karşısında şaşırıldı.

Birkaç dakika içinde garsonlardan biriyle geri geldi.

"Marc, bu Wendy. Wendy, bu Marc Adamos. Bir süreliğine gidiyorum. Telefonum yanımda. Acil bir durum olursa ara."

Wendy'nin gözleri iriydi ve gülümsüyordu. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum, efendim."

"Ben de memnun oldum," dedi ama otoparka çıkar çıkmaz Lovey'yi kolundan tuttu. "Neden benim kim olduğumu biliyormuş gibi davrandı?"

"Bu uzun bir hikâye," dedi Lovey. "Hangisi senin araban?"

"Ah. Doğru. İşte burada," dedi kumandayı doğrultup kilidi açarken. Birlikte bindiler, sonra yüzlerini birbirlerine döndüler.

"Janie... Yani, Lovey... Üzerinde çalıştığım hikâyeyi bitirir bitirmez seni aramaya başlamayı zaten planlamıştım. Kaderin seni kucağıma bırakmasına ne demeli! Hâlâ şoktayım."

"Ne hikayesi?"

"Ben bir foto muhabiri-belgeselciyim. Yetişkin hayatımın çoğunda *National Geographic* için çalıştım ve bu son belgeseli bitirir bitirmez emekli olacağım." Sonra onun ellerine uzandı. "Neden bana bebekten bahsetmedin? Senin için gelirdim, biliyorsun!"

Lovey iç çekti. "Tanrım, bunu atlatmama yardım et," diye fısıldadı ve sonra bir kez daha açıklamaya başladı. "Bilmen gereken ilk şey, bunu senden saklamanın benim kararım olmadığı. Hamile olduğumu fark ettiğimde sen gideli iki ay olmuştu ve aileme söylediğimde çılgına döndüler. Onlara seni bulmam gerektiğini söyledim ama bu hayali çabucak kestiler. Zaten bebeği hayatlarında istemiyorlardı ve seninle iletişime geçersen seni tutuklatacaklarını ve reşit olmayan bir kıza tecavüz etmekle suçlayacaklarını söylediler çünkü ben daha on beş yaşındaydım."

"Aman Tanrım," dedi ve titreyen elini yüzüne sildi. Hikâyesinin kelimeleri karnına inen darbeler gibiydi. "Keşke taşınmasaydık."

Lovey onu kısa kesti. "Hayır! Keşkelerden yıllar önce vazgeçtim, o yüzden bunu yapma."

Marc onu omuzlarından tuttu, sesi acı ve öfkeyle kabalaşmıştı. "Ailenizin ne tehdit ettiği umurumda değil. Eğer bilseydim, ikinizi de bulurdum. Benim halkım kendi kanından olanları terk etmez."

Şimdi Lovey'nin yüzünden yaşlar akıyordu. Blessings halkının önünde ağlamaktan korkuyordu

ama burada onunla birlikte ağlıyordu.

"Artık çok geçti Marc. Kağıdı imzaladım. Bebeğimizi verdim. Artık yasal olarak benim değildi." "Bir süre onunla kaldığını duydum ve sonra bir sabah gitmişsin."

Lovey başını salladı. "Bunun olması kaçınılmazdı. Onu emziriyordum ve sadece süten kesilene kadar kalacaktım. Ama gevezelik etmeye başlamıştı ve sonunda 'anne' dediğinde bunu bana söyledi, Dolly Raines'e değil. Aynı gece daha sonra bana geldi ve eşyalarımı toplayıp gitmemi ve bir daha yüzümü görmek istemediğini söyledi. Gece oradan ayrıldım. Neredeyse ölüyordum ama asla arkama bakmadım."

Marc kızın ellerini dudaklarına götürdü ve gözleri yaşlarla dolarken onları tekrar tekrar öptü. "Bu senin için kalbimi kırıyor. Nasıl hayatta kaldın? Ailenin sen Raines'lerle birlikteyken öldüğünü duydum."

Lovey başını salladı. "Ve bu şekilde hayatta *kaldım*. O zamanlar on altı yaşındaydım ve araba, ev ve küçük banka hesapları bana miras kalmıştı. Ültimatom geldiğinde evi çoktan satmıştım, yani bankada biraz para vardı ve kalacak bir yer bulmak için ihtiyacım olan birikim buydu. Birkaç yıl boyunca kaçtım ve bana pek de iyi davranmayan iki farklı adamla evlendim ama Blessings'e gelene kadar kaçmayı bırakacak kadar kendimi güvende hissetmedim. Bir ay içinde iyi bir adam buldum. Onunla yaşayacak bir yer için evlendim ve o da beni kurtaracak kadar sevdi. Buranın sahibiydi. Vegas'ta evlendik ve buraya geri geldik. Bana hep Lovey derdi, Janie değil. Buradaki herkes beni böyle tanıdı. Umurumda değildi. Bir bakıma yeniden doğmuş gibi hissettim. Sonunda Janie'yi geride bırakmak bana kaçmayı bırakmam için bir sebep verdi."

Marc bir avuç mendil kaptı ve yanaklarındaki gözyaşlarını silmeye başladı.

"Başka ne olursa olsun, Lovey Cooper, bugünden itibaren Adamos ailesinin bir parçası ve çocuğumun sevgili annesisin. Ben hiç evlenmedim. Onsuz yaşayamayacağım biriyle hiç tanışmadım. Ne kaybettiğimi öğrenene kadar ne kaçırdığımı bilmiyordum. Fedakârlıklarınızın yükünü tek başınıza çektiğiniz için özür dilerim, ama bir daha asla. Beni duyuyor musunuz? Bir daha asla. Nerede olursam olayım, tek yapman gereken aramak ve ben senin yanında olacağım. Çok yaşlandık ama benim gözümde sen hep benim kızım olarak kalacaksın."

"Teşekkür ederim Marc. Burası ait olduğum yer ve burada çok mutluyum. Ama hâlâ restorana öylece girdiğine inanamıyorum."

"Kader. Olması gereken." Sonra boynunda asılı duran haça dokundu. "Bunu hâlâ takıyor musun?" Lovey gülümsedi. "Takmıyordum... çok uzun zamandır takmıyordum."

Marc başını salladı. "Kuzenlerim sayesinde çocuğumuzun yetişkin hayatını öğrendim... ama onu bulamıyorum. İtfaiyeciydi ve yeni emekli oldu. Eskiden çalıştığı istasyonu aradım ve numaramı bıraktım ama beni geri aramadı. Muhtemelen benimle hiçbir şey yapmak istemediğini kabul etmek zorunda kaldım."

Lovey gülümsedi. "Arabayı çalıştır." "Ne? Neden?"

"Güven bana. Sadece arabayı çalıştır ve sana söylediğim yere git."

Marc başka bir şey söylemedi ve Main'e geri döndüklerinde, onun tariflerini sözsüz bir şekilde takip etmeye başladı, kadın kırmızı tuğlalı iki katlı büyük bir evi işaret edene kadar bir yerleşim bölgesinden geçti.

"Şuraya çek ve park et."

O da öyle yaptı ve kadın dışarı çıkmasını işaret ettiğinde, kapıya kadar onu takip etti ve zili çalmasını izledi. Ama kadın dönüp ona baktığında gözleri parlıyordu.

Sırıttı. "Neyin peşindesin?" Sonra

Sully kapıyı açtı. "Aman Tanrım!

Bu sensin!" Marc söyledi.

Sully annesine baktı, sonra tekrar yanında duran adama baktı. İşte o zaman anladı.

Kendisinin daha yaşlı bir versiyonuna bakıyordu. Lovey önündeki adamı kapıdan içeri iterken o da geri geri gitmeye başladı.

"Siz benim babam mısınız?" Sully sordu.

"Evet!" dedi Marc. Marc kollarını Sully'ye doladı ve sırtına vurmaya başladı, sonra ona baktı ve sonra tekrar sarıldı. "Burada olduğuna inanamıyorum! Bütün bunları öğreneli daha bir hafta bile olmadı. Annenin tek başına yaşadıkları karşısında hâlâ dehşete düşmüş durumdayım ve onun burada olduğundan haberim yoktu. Hâlâ senin büyüdüğün bölgede yaşayan kuzenlerim sayesinde seni evlat edinen ebeveynlerin hakkında yeterince bilgi sahibi oldum, ancak emekli olduğunu öğrendim. Çalıştığın istasyonu aradım, onlara kim olduğumu söyledim ve Rick adında bir adamdan sana telefon numaramı vermesini istedim. Ama sen aramayınca, benimle görüşmek istemediğini düşündüm."

Sully, "Mesajı almadım ama yine de beni bulduğuna çok sevindim," dedi ve Melissa fuayeye doğru yürüdü.

"Merhaba... Ne kaçırıyorum?" diye sordu gülümseyerek. Sully, "Tatlım, bu Marc Adamos," dedi.

Melissa'nın nefesi kesildi. "Baban mı?" Sully sırttı. "Ne düşünüyorsun?"

Gülmeye başladı. "Artık gelecekteki kocamın o yaşta nasıl görüneceğini biliyorum. Yine de kadınlara kötü gözle bakmaya devam edeceğim."

Marc sırttı. "Lütfen beni müstakbel gelinimle tanıştırın." "Marc, bu-"

"Lütfen... Baba, Pop, Father... ne olursa," dedi Marc.

Sully iç çekti. Marc Adamos az önce dünyasını düzene sokmak için ihtiyaç duyduğu çapayı atmıştı. "Baba, bu Melissa Dean, nişanlım ve müstakbel gelinim."

"Sizinle tanışmak gerçekten büyük bir zevk," dedi Marc.

"Bütün bunlar nasıl oldu bilmiyorum ama bizi bulduğunuz için çok mutluyum," dedi Melissa. "Gel otur," dedi ve oturma odasına doğru ilerledi.

Kapı aralığını ancak geçmişlerdi ki Marc durdu, sonra döndü ve duvarda asılı duran anne ve çocuk resmine doğru yürüdü. Önce kızın yüzüne, sonra boynundaki kolyeye, sonra da bebeğe dokundu. Sonra resmi imzalayan ressamın adını gördü ve aniden döndü.

"Elliot Graham? Bu orijinal mi?"

Sully başını salladı. "Bana daha geçen hafta verdi."

"Onu *tanıyor* musun? Nereden tanıyorum? Herhalde yirmi yıl önce sanat dünyasından kayboldu." Sully, "Burada yaşıyor," dedi.

"Ama sahne... Bir fotoğraftan mı çizmiş?" Marc sordu.

"Bebeğin ve benim hiç fotoğrafımız çekilmedi," dedi Lovey. "O zaman nasıl? Anlamıyorum," dedi Marc.

Sully babasının omzunu sıvazladı. "Bu uzun bir hikâye. Anlayabilmen için seni tanıştırmam gerekecek, ama annemin nereye gittiğinin gizemini çözen şey ona verdiği kolyeydi. Annem kaybolduğunda kolyeyi benim için bırakmış. Üvey annem ölene kadar evlatlık olduğumu bilmiyordum. Sonra kolyeyi evlat edinme belgelerimle ve annemin kolyenin bende kalmasını istediğini belirten bir mektupla birlikte buldum. Onu bulursam, kolyeyi boynuna geri takacak kişinin ben olacağıma yemin ettim ve işte kolye burada," dedi Sully ve annesine göz kırptı.

Ziyaret için yerleştikten sonra iki adam, tüm sorular sorulup cevaplanana kadar birbirlerinin

hayatlarındaki boşlukları doldurmaya başladılar.

"Johnny ve Janie... yani Lovey'nin hikayesi hakkında ihtiyacım olan bilgileri toplamayı bitirir bitirmez, Springfield'a geri dönüp yazıyı tamamlayacağım ve Nat Geo'ya teslim edeceğim. O noktada, resmi olarak mesaim bitmiş olacak. Lütfen aileyle tanışmak için Kansas City'ye geleceğinizi söyleyin," dedi Marc.

"Aileyle tanışmak için hepimiz Kansas City'ye geleceğiz," dedi Lovey ve onlar gülünce Lovey kaşlarını çatı. "Ne?"

Daha fazla bir şey söyleyemeden cep telefonu çaldı. Gözlerini kaldırıp saate baktı.

"Muhtemelen iş beni geri çağırıyor." Ayağa kalktı ve telefona cevap vermek için fuayeye doğru yürüdü.

Üçlü sessizce oturdu, aniden kötüye giden konuşma üzerine konuşmak istemiyorlardı.

"Ne demek tuvalete düştü?" Lovey çığlık attı. Sully

kaşlarını kaldırdı ve Melissa'ya baktı.

"Hayır!" Lovey dedi ki. "Eğer Chet onu oraya düşürdüyse, balık tutarak çıkarabilir. Tanrı ördekleri sever! Ortalık karışmadan buradan beş dakika bile çıkamıyorum! Ve evet, bunun iyi bir kelime oyunu olduğunu biliyorum çünkü bunu söylemek istemiştım. Eğer halledemezse, tesisatçıyı çağır. Birazdan orada olurum."

Telefonu sinirli bir hareketle cebine geri soktu ve oturma odasına geri döndü.

"Bulaşıkçı Chet, ekstra dondurucunun elimizdeki tek anahtarını tuvalete düşürdü. Anahtarı ona neden verdiklerini ve neden gönderildiği dondurucuya gitmek yerine tuvalete gittiğini hala anlayabilmiş değilim. Hamburger köfteleri tükeniyor ve fazladan sipariş o dondurucuda. Sully, işi öğrenmek istediğini söylediğini hatırlıyor musun? İşte bu. Hâlâ buna hazır olduğuna emin misin?"

Sully sırtı. "Ben itfaiyeciydim. Kedileri ağaçlardan çıkardım. Fırtına kanallarından yavru köpekler çıkardım. Bacaya sıkışan bir hırsız kurtardım ve üç bebek doğurttum. Bir adamın ayağını klozetten çıkardım ve şişmiş parmaklardan sayılamayacak kadar çok alyans kestim ve liste uzayıp gidiyor. Chet sifonu çoktan çekmediyse, tek ihtiyacım olan bir elbise askısı ve biraz şans."

Marc bakakaldı. "İkinize de hayranlık duyuyorum."

"Tanrım," diye mırıldandı Lovey. "Anahtarlarını al da gidelim, oğlum." Marc Lovey'yi Büyükanne'nin evine götürürken Sully de onu izledi.

Arabayı sürerken Marc, Janie Chapman ve oğlunun kendisinin hiçbir yardımı olmadan ne kadar harika insanlar olduklarını fark etti. Onların hayatlarının bir parçası olmak için sabırsızlanıyordu.

Büyükannenin evine varıp park ettikten sonra Lovey onları ara sokaktan geçirip doğruca mutfığa götürdü. Bulaşıkları çılgınca makineye yerleştirmekte olan Chet'e kaşlarını çatarak baktı.

"Özür dilerim Lovey," dedi Chet ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Onunla bir dakika konuşabilir miyim anne?" Sully sordu.

Lovey, "Bunu sana bırakıyorum ve Wendy'nin yerine geçiyorum, böylece yemek sırasında garson sıkıntısı çekmeyiz," dedi.

Sully Chet'e gülümsedi. "Kısa bir sorum var ve bana doğruyu söyle, tamam mı?" Chet başını salladı.

"Anahtarın tuvalete düştüğünü gördün mü?" Sully sordu. "Hayır, efendim."

"O zaman oraya gittiğini nereden biliyorsun?"

Chet iç çekti. "Mercy'ye sifonu çekmediğimi söyledim ama çektim çünkü oraya bu yüzden girdim.

Ve anahtar artık cebimde olmadığında, nereye gittiğini tahmin ettim." "Demek

tahmin ettin. Buradaki banyo nerede?"
Chet işaret etti.

"Anahtarı cebine koyduğundan ve cebinde bir delik olmadığından emin misin?" Sully sordu.

Chet durakladı, sonra ıslak ellerini iki cebine soktu ve yüzünü buruşturdu. "Bu cepte küçük bir delik var ama bir şey olduğunu sanmıyorum-"

"Anahtar nerede saklanıyor?" Sully sordu.

Chet işaret etti. "Tam şurada. Anahtar şu kancada asılı."

Sully, "Demek bir çeşit anahtarlık," dedi.

Şimdi Chet'in gözleri büyüyordu. "Evet, sarı plastik bir etiketle." "Tamam, teşekkürler. Sen nasıl istersen," dedi Sully ve yürüdü gitti.

Chet Marc'a baktı ve kaşlarını çatı. "Senin gibi derken ne demek istedi?" Marc sırtı. "Devam et... ne yapıyorsan ona geri dön anlamına geliyor." "Oh!" dedi Chet ve işine geri döndü.

Sully, Chet'in izleyeceği yoldan ilerliyordu; ızgarada çalışan Elvis'in arkasından yürüyor, siparişleri toplayan garsonlardan kaçıyor, bir yandan da anahtarın fark edilmeden düşmüş olabileceği bir yer arıyordu. Tuvaletin kapısına ulaştığında içeri girmeye başladı, sonra durakladı. Banyo kapısının hemen dışında çömeldi ve kapının yanındaki raf duvarının altına bakmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Marc sordu.

"Anahtar tuvalete giderken cebinden düştüyse, tekmeleyebilir ve bunu hiç fark etmeyebilirdi. Anahtar aramak yerine, bir şey arıyorum-"

Birden ayağa kalktı ve köşeden bir süpürge aldı, dizlerinin üzerine çöktü ve kıl ucunu metal rafların altından geçirdikten sonra duvar boyunca süpürdü.

Anahtarlık altından uçarak çıktı.

"-sarı bir şey!" Sully anahtarı alıp süpürgeyi kaldırdıktan sonra anahtarı Chet'e geri götürürken böbürlendi.

"Al bakalım evlat. Şimdi git ve seni gönderdikleri işi bitir, işin bitince de anahtarı bana getir."

Chet'in yüzü gülüyordu. "Teşekkürler!"

Ellerini kuruladı ve hızlı adımlarla uzaklaştı. Birkaç dakika içinde, Elvis'in istediği büyük bir kutu dondurulmuş hamburger köftesiyle geri döndü ve onları ızgaranın yanındaki bölmeye koydu.

"Sağ ol evlat," dedi Elvis.

"Elbette," dedi Chet ve işinin başına döndü.

Kriz önlendiğine göre, Sully tek anahtar durumunun artık var olmadığından emin olacaktı.

"Hey, baba. Benimle hızlı bir gezintiye çıkmak ister misin?" Sully sordu.

Marc, "Elbette," dedi ve Sully'yi arka kapıdan çıkıp arabasına kadar takip etti.

Marc, Sully'nin Lovey için bir kriz gibi görünen bu olayı sakın bir şekilde ele alışını gözden kaçırmamıştı ve sessizce hayranlık duyuyordu. Sully kendisine söylenenlerin tüm gerçek olduğunu hemen kabul etmemiş, kızmamış ya da suçlamamıştı. Ama Marc'a Sully'nin nasıl bir adam olduğunu anlatan şey onun son hareketiydi. Chet'in kendini başarısız hissetmemesi için gönderildiği işi bitirmesi gerekiyordu ve Sully, görevi tamamlaması için Chet'e anahtarı ikinci kez verdiğinde bunu biliyordu.

"Biliyor musun, Sully?" Marc söyledi.

"Ne, baba?"

Marc, "Sen iyi bir adamsın ve ben bunu pek çok insana söylemem," dedi.

"Teşekkürler," dedi Sully.

"Başka bir not, nereye gidiyoruz?" Marc sordu.

"Anahtar yaptırmak için Bloomer's Hardware'e."

"Yine iyi bir hamle. Anahtar kaybolsaydı ne yapacaktınız?"

Sully sıırttı. "Kilidi keskiyle açmış olsaydım, bu durumda Bloomers'a gidip birden fazla anahtarı olan yepyeni bir kilit almaya devam ederdim."

Marc sıırttı.

Bloomer's'a vardılar ve Sully babasını Fred'le tanıştırdı, onlar gittikten sonra da Melissa'nın eskiden orada çalıştığını açıkladı.

Büyükannenin evine döndüklerinde ön kapıdan girdiler. Lovey yukarı baktı.

"Onu çıkardın mı?" diye sordu.

Sully anahtarlıklara takılı iki yeni anahtarı onun eline bıraktı.

"Bunlar senin için. Ve sonuçta tuvalette değildi. Chet ve ben önce konuştuk, o sırada cebinde küçük bir delik olduğunu keşfettik. Anahtarlığı banyo kapısının yanındaki rafların altında buldum. Bunlar ekstralar. Onları istediğin yere koy, ama ilkiyle aynı kancaya takma."

Lovey gözlerini devirdi ve sonra ona sarıldı. "Yeni anahtarlar için teşekkür ederim. Buralarda bir gömleğin cebi kadar kullanışlı olacaksın."

Sully güldü. "Ben şimdi eve dönüyorum. Biz ayrılırken Melissa yemek hazırlıyordu. Baba, bizimle yemek ister misin, yoksa burada kalıp yemek mi istersin? Eğer kalırsan, bisküvileri kaçırma."

Marc, Lovey'nin yüzündeki ifadeyi gördü ve kararını verdi.

"Davetiniz için teşekkür ederim, ama buranın nasıl bir yer olduğunu görmek için burada kalacağım." Sully el salladı ve gitti.

Lovey gülümsedi ve bir menü aldı.

* * *

İki gün sonra Marc, Granny's'in ziyafet salonundaydı ve Lovey ve Johnny Pine'la yaptığı röportajı ve fotoğraf çekimini tamamlıyordu. İki hasta bakıcı bile gelmiş, onları biraz sorgulayıp isimlerini öğrenmesine yetecek kadar uzun süre kalmışlardı. Almak için geldiği her şeye ve daha fazlasına sahipti.

Fotoğraftaki yaralı kadının tanıdığı ve sevdiği biri olduğunu bilmek bambaşka bir dehşete yol açmıştı. Ancak bir belgeselci olarak, kişisel görüşü esere ait değildi.

Eve dönüşünün iki gün süreceğini bildiğinden, bu sabah B and B'deki hesabını çoktan kapatmıştı. Arabası toplanmıştı ve gitmeye hazırdı, vedalaşmak dışında her şey tamamdı.

Fotoğraf makinesini taşıma çantasına geri koydu, iPad'ini notlarla birlikte çantasına yerleştirdi ve sonra hepsi ayağa kalktı.

"Johnny, röportaj ve resimler için teşekkür ederim. Nat Geo'dan ne zaman yayınlamayı planladıklarına dair bir tarih aldığımda sana haber vereceğim. Birbirimizi tekrar göreceğimizden eminim, çünkü Blessings benim için düzenli bir durak haline gelecek."

"Sizinle tanışmak bir onurdu efendim. Belgeselinizi görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Johnny.

El sıkıştılar ve sonra Johnny kapıdan çıktı.

Marc Lovey'ye döndü ve yüzünün yan tarafını avuçlarken gülümsedi.

"Seni bulmak hayatımın hediyesi oldu. Bir daha hayatınızdan çıkmayacağımı biliyorsunuz. Ayrıca üçünüzü de ailemle tanışmaya beklediğimi biliyorsunuz, bu yüzden lütfen bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulun."

Lovey onun dokunuşundaki sevgiyi hissetti ve kalbine yerleşmesine izin verdi.

"Söyleyeceğim ve sen ortaya çıktığından beri söylemek istediğim bir şey var. Senin ve Sully'nin

tekrar hayatımda olmanız hiç beklemediğim bir hediye idi ama bu başıma gelen en güzel şey. Ben Blessings'e aidim. En mutlu olduğum ve kalbimin attığı yer orası. Gerçekten kimseye ait değilim.

Burada. Birçok iyi arkadaşım var ve Ruby benim en iyi arkadaşım, ancak bu insanların hiçbiri gerçek beni tanımıyordu. Ama siz biliyordunuz. Bir keresinde yaşlanma üzerine bir makale okumuştum ve içinde hiç unutmadığım bir cümle vardı. *Sizi çocukken tanıyan son kişi öldüğünde, 'ne zaman olduğunu hatırla' diyebileceğiniz kimse kalmadığında, hayatınızın o parçasını kaybetmişsiniz demektir.* Kendimi yeniden bütün hissediyorum. Beni affettiğin için teşekkür ederim... Bebeğimizi neden verdiğimi anladığın için teşekkür ederim."

Marc kaşlarını çattı. "Affedilecek bir şey yok. Yaptığın her şeyi sevginden dolayı yaptın. Beni ailenizin oluşturduğu tehditten koruyordunuz ve bebeğimizi de bildiğiniz en iyi şekilde korudunuz. Bu iyi bir şeydi. Sully'nin ailesi ona karşı iyiydi. Onu seviyorlardı. Ve iyi bir adam yetiştirdiler. Evet, ona yalan da söylediler ama insanlar korkuya farklı tepkiler verirler ve Dolly Raines'in bebeği sana kaptırmaktan korktuğunu biliyorum."

Lovey kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı, sonra da sırtını sıvazladı. "İşe dönsem iyi olacak yoksa patron beni kovacak. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Marc ona hızlı bir veda öpücüğü verdi. "Keşke kader ikimize de daha nazik davransaydı."

Lovey omuz silkti. "Hayat böyle. İşin iyi tarafı, ikimiz de onu yaşamak için hâlâ buradayız.

Dikkatli sür. Eve sağ salim vardığını bize mesaj atarak bildir."

"Arayacağım ve irtibatta olacağım." Sonra eşyalarını topladı ve gitti.

Melissa ve Sully'ye veda etmek için eve uğradığında kapıyı Melissa açtı. "Marc! İçeri gel. Sully arkada."

"Yaptığı şeyi bırakmasını istemiyorum. Şimdilik sadece veda etmeye geldim."

"O zaman sarılsam iyi olacak," dedi Melissa.

Marc buna karşılık verdi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Sen benim en sevdiğim gelinim olacaksın.

Bunu biliyorsun, değil mi?"

Melissa sırtıttı. "Not aldım. Şimdi beni takip edin, sizi mutfak kapısından çıkaracağım."

Marc önünden geçtikleri Elliot Graham tablosuna son bir kez baktıktan sonra onu evin içinden geçip verandaya kadar takip etti.

"Sully!" Melissa aradı. "Baban geldi!"

Sully dönüp el salladı, sonra tırnığını bir ağaca dayadı ve koşarak eve döndü. "Hey, baba. Gidiyor musun?"

"Evet. Görüşmeleri bitirdim. Lovey'den aileyle tanışmak için sizinle birlikte geleceğine dair söz aldım bile."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Sully. "Sen sadece söyle, biz orada olacağız."

"Senin var olduğunu öğrenene kadar neyi kaçırdığımı hiç bilmiyordum. Ondan sonra, fiziksel bir ağrı oldu.

Beni hayatınıza kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Marc.

"Bu duyguyu anlıyorum," dedi Sully. "Evlatlık olduğumu öğrendiğimde, kim olduğumu düşündüğümde öyle bir boşluk yarattı ki, bazı cevaplar alana kadar bir daha mutlu olamayacağımı biliyordum."

"Ve kaderin büyük bir cilvesi sayesinde imkânsız olan gerçekleşti. Kendinizi her türlü sarılma, öpüşme, ağlama ve gülmeye hazırlayın... çünkü büyük Yunan aileleri hep böyle olur," dedi Marc.

"Dört gözle beklenecek bir şey," dedi Sully, sonra babasını arabasına kadar geçirdi ve o gözden kaybolana kadar ön bahçede durup el salladı.

* * *

İki buçuk hafta sonra Sully, hayatındaki en önemli iki kadınla birlikte I-70'te babasıyla buluşmak

üzere Kansas City'ye geri dönüyordu.

Melissa onun yanındaki koltuktaydı ve annesi de arka koltukta sessizce geçtikleri her şeye bakıyordu.

"Anne, bunca zaman sonra geri dönmek nasıl bir duygu?" Sully sordu.

"Nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyorum. Burayı çok uzun zamandır düşünmemiştim ama buradan sensiz ayrıldığımı biliyorum ve beni geri getiren kişinin sen olması her şeyi tam bir döngüye sokuyor," dedi Lovey.

"Lovey, düşünmek için ne mükemmel bir yol," dedi Melissa. "Sully aramızdaki ortak payda. Onu sen gittikten sonra tanıdım ve sevdim. Sonra sen ve ben yıllar sonra tanıştık, aramızdaki bağdan habersizdik ve şimdi her şeyin başladığı yere geri dönüyoruz. Bu tesadüf değil. Bu karma ve ben kendi adıma bu çemberi kapattığım için mutluyum."

Lovey, "Her şeyin başladığı yer," dedi ve geçtikleri her şeye bakmaya devam etti. "Sully, yine nereye gidiyorduk?" Melissa sordu.

"Babam Fontaine'de rezervasyon yaptırdı. Country Club Plaza'nın yakınında gerçekten güzel bir otel. Dün gece geldi. Odalarımızın birbirine yakın ve aynı katta olması gerekiyordu."

"Ve bu gece 'aileyle tanışma gecesi'," dedi Lovey. "Büyük tanıtım için giydiğim kıyafetin aynısını getirdim. Çok süslü olabilir ama beni iyi hissettiriyor ve buna ihtiyacım var. Bu şehirden kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak ayrıldım ama hayatta kalan biri olarak geri dönüyorum ve bundan gurur duyuyorum."

"Her şey iyi olacak anne. Babam ve ben bunu senin için sağlayacağız," dedi Sully. Melissa, "Ben de seni yüksek sesle ve uzun uzun öveceğim," dedi.

Lovey güldü. "O zaman benim duyabileceğim kadar yüksek sesle söyle çünkü bugünlerde söylenenlerin sadece yarısını duyabiliyorum."

Kısa bir süre sonra Sully otele ulaştı ve vale parkında durdu. Babasına vardıklarına dair hızlı bir mesaj gönderdi ve birkaç dakika içinde bir belboy valizlerini alıp onları kayıt bölümüne götürdü.

Marc onları lobide karşılayıp resepsiyona götürürken sırtıyordu. Görevli isimlerini sorduğunda Marc kontrolü ele aldı.

"Rezervasyonların hepsi benim adıma," dedi ve fotoğraflı kimliğini ve rezervasyon yaptırmak için kullandığı kartı gösterdi.

"Evet, efendim," dedi tezgâhtar. "Şu anda bulunduğunuz odanın yanında iki oda daha mı rezerve ettiniz?"

Marc, Lovey'nin elini tutarken, "Evet ve lütfen bu güzel bayanın yanımdaki odaya kaydedildiğinden emin olun," dedi. "Oğlumuz ve nişanlısı diğer tarafta olacaklar."

Tezgâhtar Lovey'ye gülümsedi. "Evet, güzel bayan, fotoğraflı kimliğinize ihtiyacım olacak."

Lovey tüm bu ilgi karşısında sırtıtmamaya çalışıyordu ama ehliyetini verirken bunu başaramadı. Sully ve Melissa da kayıtlarını yaptırır yaptırmaz, belboy oda numaralarını aldı ve misafir asansörlerine yöneldiklerinde valizlerini almaya gitti.

Marc kolunu Lovey'nin omuzlarına dolamıştı ve iki eski arkadaş gibi konuşuyorlardı, Sully ve Melissa da onları takip ediyordu.

"Sence Lovey ve Marc yeniden bir çift olabilirler mi?" diye fısıldadı.

"Sanırım o gemi çoktan kalktı," dedi Sully. "Babam yakında kendi başına başka bir gezi planlıyor ve annem de Blessings'ten ayrılmıyor. Arkadaşlık ve benimle birleştiklerini hissediyorum ve bundan memnunum."

Hep birlikte asansöre ulaştıklarında bu konuşma sona erdi ve bu gece aileyle buluşmakla ilgili yepyeni bir konuşma başladı.

"Sully, gergin misin?" Marc sordu.

Sully başını salladı. "Asla. Kendimi başkalarının yüzünde görmenin benim için nasıl bir onaylama olacağını tahmin bile edemezsin. Annem ve ben şimdiden aynı gülümsemeye sahip

olduğumuzu keşfettik. Ve

kendimi senin yüzünde görmek en iyisiydi."

Marc gülümsedi. "Annen ve ben yeni bebekle gurur duyan ebeveynler olamadık, bu yüzden bu gece çok harika bir adamın ebeveynleri olacağız. Üzerine titrenmesine ve hakkında övünülmesine kendini hazırla."

Sonra bir asansör geldi ve boşalır boşalmaz içeri girip on yedinci kata yöneldiler. Vardıklarında bavulları odalarındaydı.

"June Teyze'ye gitmemize yaklaşık üç saat var. Öğle yemeği yediniz mi?" Marc sordu.

Sully, "Yolda geç bir kahvaltı yaptık," dedi.

"İstersen birazdan bara inip bir kadeh şarap eşliğinde birkaç meze paylaşabiliriz ya da istersen uzanıp dinlenebiliriz."

"Son iki günde son yirmi yılda dinlendiğimden daha fazla dinlendim. Eşyalarımı yerleştirir yerleştirmez bara gitmek istiyorum," dedi Lovey.

"Ben de öyle," dedi Melissa.

Sully, "Bana uyar," dedi. "Bize on beş dakika ver, sonra kapımızı çal. Biz hazır olacağız."

Şarap ve atıştırmalıklarla zaman hızla geçti ve hazırlanmak için geri dönme zamanı geldiğinde Sully, "Otelden partiye gitmek ne kadar sürer?" diye sordu.

Marc bir an düşündü. "Trafığın yoğun olduğu ve benim kestirme yollardan gittiğim düşünülürse, otuz ila kırk beş dakika arasında bir süre diyebilirim. Hazır olduğunuzda bana mesaj atın, o tarafa doğru gideriz."

Bölüm 20

Kısa bir süre sonra Marc, köklü evlerin ve elde edilmesi yıllar alan türden çevre düzenlemelerinin sıralandığı bir bloktan aşağı döndü. Dönerken, ilerideki bloğun ortasındaki iki katlı büyük bir Craftsman'ı işaret etti.

"Sokağın her iki yanında sıralanan arabaları görüyor musunuz? Onlar aileye ait ve gri süslemeli iki katlı mavi Craftsman tarzı ev June Teyze'ye ait." Eve yaklaştığında aniden güldü. "Görünüşe göre June Teyze garaj yolunda bizim için bir park yeri ayarlamış. Bu büyüklükte bir ailenin onur konuğu olmanın avantajları var."

Sully heyecanlanmıştı ve durduklarında Melissa'nın elini tuttu.

Marc konsolun karşısındaki Lovey'ye baktı. "Sana bu gece ne kadar güzel göründüğünü söylemiş miydin?" "Bu üç oldu, ama kim sayıyor ki?" dedi Lovey.

"O zaman gidip şu işi yapalım. Janie... pardon... Lovey, ilk önce sen ve ben birlikte gireceğiz çünkü bir takım olduğumuzun anlaşılmasını istiyorum. Senin için sorun olur mu?" Marc sordu.

Lovey içini çekti. "Evet ve teşekkür ederim."

Marc dikiz aynasından Sully'nin bakışlarını yakaladı. "Ve sen, oğlum... kendini görünüşünün yaratacağı etkiye hazırla. Melissa, bu gece bütün isimleri hatırlamaya çalışma. Önümüzde uzun aile yılları var, tamam mı?"

"Tamam," dedi Melissa.

"Sıkı durun hanımlar. Size yardım edeceğiz," dedi Marc, Sully ile birlikte arabadan çıktıktan sonra arabanın etrafında dönerken. Eşleştikten sonra Marc eve giden yolu açtı.

Lovey ile birlikte içeri girerken, "Tak, tak," diye seslendi.

Bir an için oda sessizliğe büründü ve sonra herkes aynı anda konuşmaya ve her yerden selamlar göndermeye başladı.

İkinci çift arkalarından içeri girip kapıyı kapattığında, Marc'ın kolundaki gri saçlı zarif kadının küçükken tanıdıkları Janie Chapman olduğu gerçeğini hâlâ sindirmeye çalışıyorlardı. O anda, duyulabilir bir şaşkınlık nefesi duyuldu.

Marc bunu tanıştırmaya başlamak için bir işaret olarak aldı.

"Çoğunuzun genç Janie'yi hatırladığını biliyorum, bu da artık Lovey diye hitap etmeyi tercih eden benim güzel Jane Cooper'ım." Sonra o ve Lovey kenara çekildiler. "Bu adam oğlumuz John Sullivan Raines, Sully olarak tanınıyor ve nişanlısı Melissa Dean."

Ve sonra odanın arka taraflarında bir yerden bir ses bağırdı.

"Marco!"

"Polo!" Marc geri bağırdı.

O anda Lovey gelenin kim olduğunu anladı ve Marc'ın kardeşi David'in kendilerine doğru geldiğini fark edince gerildi. Ama David onu her iki yanağına da birer öpücük kondurarak selamlayınca hemen rahatladı.

"Ailemize hoş geldin, Lovey Cooper. Çok zarif bir kadın oldun. Seni tekrar görmek çok güzel." Sonra Marc'ın omzuna hafifçe vurdu ve Sully'yi işaret etti. "Elbette kendi suretinde bir oğul doğuracaksın!"

David devam ederken aile gülüştü. "Sully, ben senin David amcanım, babanın saçları çekici bir gri tonuna dönüşmek yerine dökülmeyi tercih eden daha genç ve kısa boylu erkek kardeşiyim."

Aile bir kez daha gülerken Sully sırttı.

David Marc'ın kolunu dürttü. "Böylesine yakışıklı bir ağabeyle büyümek yeterince zor değilmiş gibi, şimdi de yaşlılığa onun klonuyla birlikte tek yeğenim olarak gireceğimi görüyorum. Ama iyi

haber şu ki, yeğenim ağabeyimden çok daha zeki, çünkü onun kadar uzun sürmedi

böyle güzel bir kadın bulmak."

O anda kahkahalar evi sarstı ve hepsi etraflarındaki aile kalabalığı tarafından yutuldu. Tanıştırmalar başladı, ev sahibesi June Teyze ile başladılar ve ondan sonra o kadar çok kişi geldi ki Sully kim olduklarını hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti.

Lovey eski okul arkadaşları -Sophia, Marlee, Tina ve Rachel- tarafından çoktan geri alınmıştı ve Marc'la yeniden bir araya gelmelerinden kendilerine pay çıkarıyorlardı.

Sophia, "Kesinlikle göz kamaştırıcısınız ve birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyuz," dedi. "Umarım bu, Adamos ailesinin birlikte yiyeceği birçok akşam yemeğinin başlangıcı olur."

Lovey'nin sesi biraz titriyordu. "Teşekkür ederim ve dürüst olacağım, bunun gerçekleşmiş olmasından dolayı hâlâ kendimi çimdikliyorum. Marc'ı ya da bebeğimizi bir daha görebileceğimi hayal bile edemezdin."

Marlee ona sarıldı. "Hayaller gerçek olur ve sen bunun canlı kanıtısın. Bize Blessings'ten bahset. Marc, Granny's Country Kitchen adında bir restoranınız olduğunu ve işlettiğinizi söyledi.

Bu inanılmaz." Sonunda Lovey tanıdık bir zemindeydi. Gözleri parlamaya başladı.

"Kocam ve bana aitti. O öldükten sonra işletmesini ben devraldım. Blessings'e gelince, hala var olduğuna inanamayacağınız yerlerden biri. Pek çok yerde yaşadım ama kalbim Blessings'te."

Aile yeniden bir araya gelirken ve eski dostlar anılarını tazelerken Melissa, Sully'yi Adamos'un adamlarının ortasında bıraktı ve mutfığa doğru ilerledi.

Ziyarete başladıklarında June kısa süre önce kocasını kaybettiğinden bahsetti ve Melissa hemen bir yakınlık hissetti.

"Kocamı biz gençken kaybettim. Gideli yirmi yıl kadar oldu. Sully ile yeniden bağlantı kurduğum için kendimi kutsanmış sayıyorum."

June'un gözleri büyüdü. "Yeniden mi bağlandınız? Yani... siz ikiniz birbirinizi daha önceden tanıyor muydunuz... Marc ve Jane gibi?"

"Evet, ben de Kansas City'de büyüdüm. Sully ve ben aynı okula gittik. O benim ilk aşkım ve öptüğüm ilk erkekti. Bir yılı sevgili olarak geçirdik ve sonra taşındılar." Güldü. "Hayatımın bittiğini sanmıştım."

June başını sallamaya devam etti. "Bu çok güçlü. İki Adamos erkeği... ilk aşklarıyla bu şekilde yeniden bağlantı kuruyorlar, hem de aynı küçük kasabada."

"Oldukça güçlü bir karma olduğu kesin," dedi Melissa. "Peki size nasıl yardımcı olabilirim? Meşgul olmaya alışkınım. Bana bir iş verin."

June gülümsedi. Melissa farkında olmadan, daha adını bile taşımadan aile içinde bir yer edinmişti.

Marc ve Sully çalışma odasında başka ailelerle konuşurken içlerinden biri, "Hey Sully. Burada yaşadığını söylemiştin... Ne iş yapıyorsun?"

"Tüm yetişkinlik hayatım boyunca Kansas City İtfaiye Departmanında itfaiyeci olarak çalıştım. Kısa süre önce emekli oldum ve Blessings'e taşındım. Melissa'nın orada bir işletmesi var ve ben de buraya aşık oldum."

Her zaman övünmeye hazır olan Marc, hikayeye *renkli yorumlar* katmak için söze girdi.

"İnternette Sully'yi araştırırken, onunla tanışmadan önce kahramanlığına dair kanıtlar gördüm. Ama sonra onunla tanıştım ve ilk öğrendiğim şeylerden biri, kasabaya gelişinden bir saatten kısa bir süre sonra Melissa'nın hayatını yanan bir arabadan kurtarması oldu."

İnançsızlığın sessiz mırıltıları ve ardından gelen ciddi bir sessizlik, kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu ama ailedeki herkes ona yeni bir saygıyla bakıyordu.

"Bir kez itfaiyeci olan her zaman itfaiyecidir," dedi Sully. "Tanımadığım pek çok insanı"

itfaiyeden çıkardım.

Ateşler, bu yüzden onun birlikte büyüdüğüm bir kız olduğunu fark ettiğimde acil serviste yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz." "Karımın aşk kitaplarından birinden fırlamış gibi," dedi David.

Sully Marc'a baktı ve sonra elini rahatça omzuna koyarak ekledi, "En büyük şok evlatlık olduğumu öğrenmekti, bunu birkaç ay önce üvey annem vefat edene kadar bilmiyordum. Ama babama da söylediğim gibi, hayatım boyunca beni rahatsız eden bir şeyi nihayet anlamlandırabildim."

"O da ne?" David sordu.

"Aileme benzemiyordum. Ne onlara ne de akrabalarım. İkisi de sarışinken benim saçlarımın neden siyah olduğunu sorardım, onlar da çekinik genlerle ilgili bir şeyler söylerlerdi. Küçük yüz hatları vardı ve ikisi de kısaydı. Benim boyum 1.80'in üzerinde ve bu yüzle."

Adamlar gülüştüler ve sonra birbirlerini işaret ederek kimin kaşlarının daha gür ya da burnunun daha belirgin olduğuyula dalga geçmeye başladılar.

Sully iç çekti. "Burada oturup bu odaya bakmak ve tanıdık özellikler görmek hayatımın en tatmin edici duyusu," diye ekledi.

Sonra Marc hikâyeye hepsinin takdir edebileceği bir dokunaklılık kattı.

"Onun resmini ilk gördüğümde ne hissettiğimi tahmin edebilirsiniz! Kendimin daha genç bir versiyonuna bakmak gibiydi. O benim kanımdan biriydi ve Wayne Amca'nın cenazesinden bir gece önceki aile toplantısına kadar onun varlığından haberim yoktu."

"O zaman bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım," dedi David. "Ama söylemedin ve ben de asla tahmin edemezdim."

Sonra konu Sully ile Melissa'ya ve Melissa'nın parmağındaki büyük yüzüğe kaydı.

Adamlardan biri, "Güzel hareket," dedi.

Bir başkası "Böyle bir şeyi karımın parmağına takmak için kredi çekmem gerekirdi" dedi ve kahkahalar yükseldi.

Amcası David konuştuğunda Sully bu insanları ve enerjilerini her söz ve hareketleriyle özümseyiyor ve kimin kim olduğunu ve nasıl akraba olduklarını hatırlamaya çalışıyordu.

"Siz ikiniz bir randevu ayarladınız mı?"

"Son iki haftayı planlamayla geçirdik ve Kasım ayının ilk haftasına bakıyoruz." Marc,

"Kesinlikle heyecan verici bir zaman," dedi.

Kısa bir süre sonra adamlar evin diğer bölümlerine dağıldılar. Sully Melissa'yı, Marc ise Lovey'i aramaya gitti. Onu mutlu bir şekilde gülerken ve eski arkadaşlarıyla konuşurken gördüğünde, paylaştıkları oğullarının ötesinde bir bağ kurduklarını bilmek iyi hissettirdi.

Onun kendisini izlediğini fark etti ve iyi olduğunu göstermek için göz kırptı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olan Marc, teyzesiyle tekrar konuşmak için mutfaka gitti ve Melissa'yı June'un yaptığı atıştırmalıklardan birinin tarifini yazarken, Sully'yi de orada durmuş onu yerken buldu.

Sully başını kaldırdı ve babasının onu izlediğini gördü ve o anda Marc'ın üzerine öyle güçlü bir duygu dalgası çöktü ki görüşü bulanıklaştı. Hiçbiri geçmişi değiştiremezdi ama kalan hayatlarında bir aile kurmak için önlerinde uzun bir süre vardı.

* * *

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Sully ailesini tanıştırmak için onları itfaiye istasyonuna götürmeye karar verdi. Arabası vale parkından çıkar çıkmaz yola koyuldular.

Marc, "Seni bulmaya çalışırken konuştuğum adam için bu bir sürpriz olacak," dedi. "Bir tür dolandırıcılık yaptığımı düşünüyordu ve senin evlat edinilmediğinden emindi."

Sully kırmızı ışıktaki fren yaptı. "Rick harika biri. Her zaman cevapları bilen o olur ama bu sefer

yanlış anladı ve çocuklar bu konuda onun üzerine gidecekler."

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi Lovey. "Benim tanımadığım zamanlarda seni tanıyan ne kadar çok insanla tanışırsam, nasıl bir adama dönüştüğün hakkında o kadar çok şey öğrenirim."

"Ah, anne... Özür dilerim," dedi Sully.

Marc Lovey'nin eline uzandı ve onu sıktı.

"Bu üzücü bir şey değil. Bu iyi bir şey," dedi Lovey ama Marc'ın yoldaki varlığı takdire şayandı. Sonunda istasyona varıp park ettiklerinde Sully rahat bir nefes aldı.

"Güzel. Aramada değiller. Hadi yapalım şu işi," dedi ve hep birlikte dışarı çıktılar. Sully Melissa'nın elini tuttu ve birlikte içeri girdiler.

Adamların hepsi farklı işlerle meşguldü ama Sully'nin içeri girdiğini gördükleri anda seslerini yükseltmeye başladılar. "Hey çocuklar! Sully geldi! Sully geldi."

Kaptan Lawson bağırışları duydu ve masasından kalkarak toplandıkları yemek alanına gitti. Yüzünde bir sırıtişla Sully'ye doğru yürüdü ve elini sıktı.

"Hey, Sully. Uzak kalamayacağımı biliyordum. Eski işini geri istiyor musun?"

Sully güldü. "Hayır, teşekkürler Kaptan. Daha iyi bir iş buldum. Annemin ben emekli olduktan hemen sonra öldüğünü biliyorsun, değil mi?"

Hepsi başlarını salladı ve tekrar başsağlığı dilemeye başladılar, ama Sully onları durdurdu.

"Hayır, çocuklar. Bu işin sonu oraya varmayacak. Avukat için evraklarını incelerken evlat edinme belgelerimi ve annemin bana hiç söylemediği için üzgün olduğunu belirten bir mektubunu buldum."

Şimdi oradaki herkes susmuş, şaşkınlık içinde dinliyordu.

"Ben de aynı tepkiyi verdim," dedi Sully, "ve uzun lafın kisası, öz annemi aramaya çıktım. Nasıl olduğunu anlatmayacağım ama onu seninle tanıştırmaya getirdim. Arayışımın bir de bonusu vardı" dedi ve kolunu Melissa'ya dolayarak onu kendine çekti. "Bu güzel bayanı da aynı yerde buldum. Gençken sevgiliydik ve şimdi onun parmağında bir yüzüğüm var. Bu benim nişanım, Melissa Dean. Sağımdaki güzel bayan öz annem, Jane Cooper, ama biz ona Lovey deriz. Bu da öz babam, Marc Adamos."

"Kahretsin," dedi küçük bir ses odanın arkasından.

Sully yüksek sesle güldü. "Evet, Rick. Babamın beni aramak için burayı aradığını ve numarasını bıraktığını zaten biliyorum... ama bunun bir dolandırıcılık olduğundan o kadar emindin ki, bunuiletmedin."

Bütün erkekler etraflarında toplanmaya başladılar ve Sully'yi hayatının böylesine olağanüstü bir şekilde değişmesinden dolayı tebrik ettiler.

Lovey odadaki her erkek tarafından kucaklandı ve daha bitmeden gözyaşlarına boğuldu.

Marc kendini klonlamak ve Sully ile birbirlerine ne kadar benzedikleri hakkında yorumlar yapmaya devam ederken Kaptan Lawson konuştu.

"Bunun bir tesadüf olduğundan eminim ama Nat Geo'yu sürekli izliyorum ve birkaç yıl önce belgeselci olarak Marc Adamos adında birinin gösterildiğini fark ettim."

Marc sırttı. "O benim."

Lawson şimdi hayretler içindeydi. "Ah be adam! Sana büyük hayranlık duyuyorum. Aldığın bazı darbelerden nasıl kurtuldun bilmiyorum ama sana şapka çıkarıyorum ve seninle tanışmak bir zevk."

"Ve aynı şekilde, birbirimizi bulana kadar oğlumu hayatta tutmaya yardım ettiğiniz için hepinize büyük hayranlık duyuyorum. Hepinizle tanışmak bir zevkti," dedi Marc.

Kimse başka bir soru sormadan alarm çaldı. Sully hepsine bir başparmak işareti yaptı ve sonra

kaptan hemen arkalarında olduğu halde gittiler.

Melissa, zihninde Sully'yi bu adamlardan biri olarak görerek izledi ve hayatının bir bölümünü geride bıraktığı için minnettar bir şekilde yavaş, titrek bir nefes aldı.

Üç kamyondan ikisi siren çalarak ayrılırken Sully, "İşte bir itfaiye istasyonunu böyle temizlersiniz," dedi.

Tekrar arabaya binip otele döndüler, ancak bir saat sonra Marc'la tekrar vedalaştılar.

"Yakında bir düğünümüz var," dedi Melissa. "Bir sonraki seyahatinizde geri dönemeyeceğiniz kadar uzağa gitmeyin."

"Söz veriyorum," dedi Marc.

Sully el salladı. "Yakında görüşürüz," dedi ve arabasını sürerek uzaklaştı.

Marc vale parkında durmuş, arabasını beklerken onların gidişini izliyordu.

"Güzel aile," dedi görevli.

Marc ona baktı ve gülümsedi. "Evet, öyle ve teşekkürler."

* * *

Sonraki iki hafta boyunca Sully ve Melissa sonunda papazla düğün tarihini netleştirdiler. Savannah'ya tek başına bir yolculuk yaptı ve beğendiği bir gelinlik buldu, sonra da onu başka bir yatak odasının dolabına sakladı. Savannah'da pasta yapmayı ve Blessings'e teslim etmeyi kabul eden birini buldu ve çiçek siparişi için Myra Franklin'e haber verdi.

Lovey'ye baş nedimesi olup olamayacağını sorduğunda, Lovey'nin yüzü güldü.

"Çok fazla gelin oldum ama hiç başkasının düğününde yer almamıştım. Onur duydum!"

Sully babasını arayarak sağdıçı olup olmayacağını sordu ve Marc, Sully sorduğunda gözlerinin dolduğunu belli etmeden hemen evet dedi.

İkisi de töreni basit tutmak istediklerine karar vermişlerdi. Davetiye göndermeyeceklerdi, sadece gelmek isteyen tüm arkadaşlarına genel bir davetiye göndereceklerdi.

* * *

Sully ve Melissa gelecekleri için planlar yaparken, Hoover Slade'in planları da onun için yapıliyordu. Hastaneden taburcu edilmişti ve tekerlekli sandalyeyle hapishaneye geri dönüyordu. Tek iyi yanı onu Coastal State'e geri götürmüyor olmalarıydı.

Hayatının geri kalanının nasıl geçeceğini ya da bu özürlü haliyle hapishaneden sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Bildiği ve kabul ettiği şey, bunun tamamen kendi hatası olduğuydu.

Hastanedeyken Truman'a olanları anlatan bir mektup yazmıştı. Yaklaşık bir hafta sonra bir cevap aldı. Truman'ın tek söylediği "Bu çok zor" olmuş ve Oregon'a taşınacağını bildirmiş.

Hoover başka bir hapishaneye nakledildiğine göre, Truman'la birbirlerini kaybedeceklerini kabul etmek zorundaydı ve Truman'ın cevabının tonuna bakılırsa, Hoover onun bunu umursayacağını düşünmüyordu.

* * *

Düğün haftası Melissa gazeteye Blessings sakinlerine düğün davetiyesini koydu, çünkü Blessings'te biri evlendiğinde herkes davet ediliyordu.

Sully'nin tüm eşyaları bir süre önce Kansas City'den sağ salim gelmişti ve artık tüm giysileri burada olduğuna göre, en iyi takım elbisesini giyiyordu; siyah takım elbisesine beyaz bir gömlek ve siyah bir kravat eşlik ediyordu. Melissa'nın elbisesi hakkında hâlâ bir şey bilmiyordu ama bu sadece heyecanını artırıyordu.

Günler uçup gitmiş, sonunda son düzlüğe girilmişti. Büyük gün yarındı ve Melissa bugün her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için kendini yıpratmıştı.

Banyodan çıkıp karanlık yatak odasına girdiğinde üzerinde gecelik vardı. Sully yatakta televizyon izliyordu ve o da yatağa onun yanına uzandı.

"Çok yorgunum."

"Zavallı bebek," dedi ve kız başını onun çıplak omzuna koyduğunda, kolunu ona doladı ve kendine çekti.

Melissa içini çekti. "Beni yanlış anlamayın. Yorgunum, evet, ama hayatlarımızın gittiği yerden çok mutluyum. Sen. Ben. Biz. Tekrar bir *biz*'in parçası olacağımı hiç düşünmemiştim, sonra sen hayatıma geri döndün ve hissettiğim yakınlık ve rahatlık o kadar ani oldu ki bunun olması gerektiğini anladım."

"Biliyorum. Çok gençtik ve kaldığımız yerden devam edebilmek bir armağan. Hayatımın ne kadar yalnızlaştığını fark etmemiştim. Şimdi sensiz bir hayat düşünemiyorum. Bana olan inancın ve güvenin için teşekkür ederim. Hayatının geri kalanını benimle geçirmeye evet dediğin için teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Missy. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Boynunu, sonra kulağının arkasını kemirdi, sonra ağzını dudaklarına dayadı ve içeri girmesi için dudaklarını hafifçe araladığında inledi.

O bir öpücük daha fazlasına dönüştü, sonra daha fazlası, ta ki bir strip poker oyununa dönüşene kadar. Kızın ona verdiği her öpücük için, adam kızın giysilerinden birini daha çıkarıyor, kız onun altında çıtırçıtlak kalana kadar az önce çıplak bıraktığı yeri okşuyordu.

Ön sevişme bitmişti.

Bacaklarının arasına girdi ve her hareketinde tutku ve amaçla onu aldı. Aralarındaki sıcaklık alev alev yanmaya başladı. Bir dakika içinde duyguların içinde kayboldular, şimşek hızıyla doruğa ulaşan ve onları doygun ve güçsüz bırakan o sürekli yükselen dalgalanmanın peşine düştüler.

Birbirlerinin kollarında uykuya daldılar.

Ertesi sabah Sully'nin telefonunun alarminin çalmasıyla uyandılar. Telefonu kapattı ve sonra ona bakıp gülümsedi.

"Hadi yapalım şunu," dedi ve yataktan kalkıp gülmeye başladılar.

Melissa önce duş aldı, sonra da kot pantolon ve gömlek giydi, çünkü hâlâ güzellik salonuna gitmesi gerekiyordu. Sully tıraş olup duş aldıktan ve giyindikten sonra sessizce odalarından çıktılar ve mutfığa gittiler.

"Mısır gevreği?" Sully kilere doğru ilerlerken sordu.

Melissa kahve yapıyordu ve başıyla onayladı. Demlenmeye başlar başlamaz dolaptan kâse ve kaşık aldı, Sully de sütü alıp masaya götürdü.

Masada karşılıklı oturdular, mısır gevreklerini düzelttiler, sonra da ilk lokmayı aldılar.

Sully, "İlk aşka ve tatlı öpücöklere," dedi.

Melissa, süt damlayan kaşıklarla birbirlerine kadeh kaldırırken

sırıttı. "Bize," dedi ve sonra mısır gevreği ağızlarına gitti.

Sully onu yatağına geri götürmek istediğini düşünürken, o onu izlemeye devam etti ve hayatının geri kalanında onunla kahvaltı etmenin ne kadar güzel olacağını düşündü, sonra kendi kendine geleceklerinin böyle günlerle dolu olacağını, düğünün tatlı bir anıdan başka bir şey olmadığını hatırlattı.

"Peki plan nedir?" diye sordu kaselerini lavaboya taşırlarken.

"Saat 10'da saçımı yaptıracağım. Daha sonra eve gelir, eşyalarımı toplar ve kilisede giyinirim. Eğer burada yemek varsa, çıkmadan önce bir şeyler yerim."

Sully, "Madem burada giyiniyorum, yemek olmasını da ben sağlarım," dedi. "Resepsiyondan sonra Savannah'daki otele gideceğiz, ama babam şu anda Blessings'e bir saat uzaklıkta, o yüzden ben onunla kiliseye gideceğim, sen de bugün benim arabamı kullan, tamam mı? Çantalarımız için

daha fazla yer var."

"Yapacağım," dedi Melissa ve sonra kollarını onun boynuna doladı. "Bu oluyor, değil mi? Gerçekten, gerçekten oluyor."

Sırıttı. "Evet, hanımefendi, kesinlikle öyle."

Ondan sonra zaman akıp gitti. Melissa daha ne olduğunu anlamadan Curl Up and Dye'a gitme vakti gelmişti. Sully, "Arabamın anahtarları koridorda," dedi. "Döndüğünde yiyeceklerle birlikte burada olacağım. Sen ne yapıyorsun?"

getirmemi ister misin?"

"Umurumda değil. Fazla bir şey istemeyeceğim. Sen ve Marc kendinizi memnun edin, ben de burada ne varsa onunla mutlu olacağım."

Ona bir öpücük verdi ve kapıdan çıkarken el salladı. İçeri girdiğinde Ruby onu bekliyordu.

"Hey, kızım. O yeşil gözlerin parlıyor. Birisi bugün evlendiğini düşünebilir." Melissa güldü ve Ruby söze başladı. "Peki bugün ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Kenarları geriye çekilsin ama geri kalanı aşağıda kalsın ve senin bazen yaptığın gibi kıvrılsın istiyorum."

"Eski zamanlardan kalma pageboy görünümüne sahipsin ve saçların o kadar uzadı ki hala enseni okşuyor olacak. İstedğin bu mu?"

Melissa, "Evet," dedi ve sandalyeye doğru gevşedi.

Melissa güzellik salonundan çıktığında saat on bir buçuğu geçiyordu, saçları zarif ve tırnakları yapılmıştı.

İçeri girdiğinde kızarmış jambon ve bisküvi kokusu aldı ve Sully'nin Mercy'nin bisküvilerinden almak için Büyükanne'ye gittiğini tahmin etti.

"Umarım bana da bir tane ayırmışsındır," dedi mutfığa girerken.

Marc ayağa kalktı ve onu hızlı bir öpücükle selamladı ama bir sandalye çeken Sully oldu. "Al tatlım, otur. Sana bir tabak ve buzlu çay getireyim."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Saçların çok güzel," dedi Marc. "Gergin misin?"

"Evlenmek konusunda değil," dedi.

Sully ona bir kâğıt peçete, bir kâğıt tabak ve bir bardak tatlı çay getirdi, sonra da bir tabak jambonlu bisküviyi ona doğru itti.

Marc, "Bunlar hayatımda yediğim en iyi bisküviler," dedi.

"Biliyoruz," dedi Melissa. "Mercy Pittman, Blessings'teki mücevherlerden biridir." Tabaktan bir tane aldı ve bir ısırık aldı. "Ayrıntılı bisküvi üzerine balla işlenmiş jambondan daha iyi bir şey olamaz."

"Bu Güneylilere özgü bir şey mi?" Marc sordu.

Çiğnemeye devam eden Melissa başıyla onu onayladı ve başını salladı.

Bir gözü saatte, baba ve oğlunun hikayelerini dinleyerek ve benzer hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeylerden bahsederek yemeğini yedi.

Sonra birdenbire vakit geldi ve Melissa bavulunu ve biri gelinliği, diğeri de Savannah'da geçirecekleri balayı gecesi için giyeceği kıyafetleri içeren iki giysi çantasını almak için merdivenlerden yukarı koşturaya başladı.

Sully her şeyi onun için aşağı taşıdı ve o da omzunda çantası ve şeffaf bir plastik torbaya sarılı askıda duvağıyla aşağı indi.

Marc onları dışarı kadar takip etti.

"Her şeyi aldığına emin misin?" Sully sordu.

"İki giysi çantası, bir bavul ve duvağım. Evet," dedi ve Sully'nin eline bıraktığı anahtarları aldı. Marc'a el salladı, sonra elini Sully'nin boynuna koydu ve onu anlamsızca öptü. "Mihrapta

görüşürüz!" dedi ve sonra gitti.

Marc, "Senin işin bitti," dedi.

İçeri girerlerken Sully, "Evet ve buna dikkatimi çektiğin için teşekkür ederim," dedi.

Melissa kalbi küt küt atarak, heyecanlı ve biraz da önemli bir şeyi unutmuş olabileceği endişesiyle kiliseye doğru gidiyordu.

Kiliseye vardı ve Sully ile birlikte diğer trafiğe takılmamak için arka tarafa park etti. Daha dışarı çıkamadan kiliseden bir grup arkadaşı etrafını sarmış, her şeyi içeri taşımış ve kullanmaları için ayrılmış sınıflardan birine kadar eşlik etmişlerdi.

"Lovey daha gelmedi mi?" diye sordu.

"Buraya yeni geldi ve bitişikteki sınıfta hazırlanıyor. Ruby saçını, Mabel Jean ise tırnaklarını yapıyor."

"Çiçekler teslim edildi mi?" Melissa sordu.

"Evet, tatlım. Hepsi taze kalmaları için mutfaktaki büyük buzdolabında. Myra onları sana getirmek için yakın zamanda geri döneceğini söyledi ve Savannah'daki fırın yirmi dakika kadar önce yoldan aradı, yani yakında burada olacaklar."

Melissa, "Birdenbire heyecanlandım," dedi.

"Üzülme. Bunu sizin için aldık. Kızlardan biri kapıdaki masada misafir defterinizle birlikte olacak. Panç servisi yapacak iki bayanımız var. Fırın pastayı kesmek ve servis etmek için kalacaklarını, bunun hizmetlerinin bir parçası olduğunu söyledi. Tek yapmanız gereken sakinleşmek, giyinmek ve evlenmek."

Melissa iç çekti. "Zaten kalbimde binlerce kez 'Evet' dedim, ama bugün bunu resmileştireceğim."

Kadınlar ona yardım ederken, Sully ve Marc bitişik kanadın sonundaki bir odaya götürülmüşlerdi.

Marc, Sully'nin siyah bir takım elbise giyip kravat taktığını ve beyaz bir gömlek giydiğini biliyordu, bu yüzden beyaz gömleğiyle uyumlu olması için gri bir takım elbise ve kravat getirmişti ve şimdi çoğunlukla odada volta atıp bekliyorlardı.

Sully, "Sağdımcım olduğun için tekrar teşekkür ederim," dedi. "Gergin misin oğlum?"

"Zerre kadar değil. Bizi bu şekilde bir araya getiren kaderi neden sorgulayayım ki?"

Papaz odaya girip onları aceleyle nefe girecekleri yere götürene kadar oturup dostça bir sessizlik içinde beklediler. Myra Franklin gelmişti ve her birinin ceketine küçük bir yaka çiçeği ilishtirmek için bekliyordu.

"İkiniz de çok yakışıklı görünüyorsunuz," dedi Myra ve aceleyle uzaklaştı.

Sully insanların kiliseye ve koridorlara doluştuklarını, yerlerine otururken sessizce konuştuklarını duyabiliyordu.

Lovey içeri girdiğinde Melissa hâlâ giyinme odasındaydı. Unique Boutique'e son bir kez daha uğramış ve oğlunun düğünü şerefine bir elbise almıştı - uçuk mavi şifondan, kepçe yakalı, uzun kollu ve hafif kloş etekli bir elbise. Kolyesi tek mücevheriydi ve giydiği topuklu ayakkabılar inci grisiydi ve rahattı. Kendini iyi, hatta güzel hissediyordu ama sonra Melissa'yı gördü ve durdu.

"Oh, tatlım. Göz kamaştırıcısın. Saçların. Elbisen. Yakası çok güzel ve eteğindeki hafif kloşluk mükemmel. Duvağın dışında hiçbir yerinde dantel izi olmamasına bayıldım. Bayıldım. Arkanı dön. Arkayı görmek istiyorum."

Lovey bir parça çıplak alana başıyla onay verdi ve sonra kapı açıldı ve Myra kapıda duruyordu.

"Vakit geldi hanımlar," dedi ve çıkarken Lovey'ye bir buket uzattı, sonra da

gelin buketini arkasından gelen Melissa'ya verdi.

Melissa önündeki çiçekleri sıkıca kavradı, girişe kadar yürüyüp onu Sully'ye daha da yaklaştırırlarken, sapları yeşil kurdeleyle sıkıca bağlanmış beyaz calla zambaklarına zar zor baktı.

Görüş alanının hemen dışında durmuş, müziğin başlamasını bekliyorlardı. Melissa, Sully ve Marc'ın papazla birlikte mihrabın önünde yerlerini aldıklarını bir an için gördü.

O anda orgcu bir akor çaldı ve cemaatin ayağa kalkması için işaret verdi. Ayağa kalktıklarında onlar da girişe doğru döndüler. Orgcu Melissa'nın seçtiği geleneksel düğün marşına başladığında, Lovey tıpkı bebeğini geride bıraktığı gece yaptığı gibi omuzları geride ve çenesi yukarıda kapı girişinde belirdi ve yavaşça koridordan aşağı inmeye başladı. Ama bu kez ağlamıyordu. İçinden huzur akarken ne sağa ne de sola, kürsüde duran iki adama baktı.

Sonra Melissa göründü ve Sully onu görene kadar kapı aralığında durdu. Ancak o zaman ona doğru ilk adımını attı ve sonra kollarına koşma isteğiyle savaştırmak zorunda kaldı.

Sully onun mihraba gelişini, sonra elini tutuşunu ve ona doğru dönüşünü hatırladı. Ondan sonra, onun ve doğrudan ruhunun derinliklerine bakan parlak yeşil gözleri dışında her şey kayboldu.

Hayatlarının geri kalanı daha yeni başlamıştı.

*Blessings, Georgia'dan ayrılmaya hazır değil misiniz? Bir göz atmak
için okumaya devam edin*

Mavi Ayda Bir

Sourcebooks Casablanca'dan Ağustos 2020'de çıkıyor!

Bölüm 1

Cathy Terry'nin yatak odasındaki panjurların arasından süzülen ay ışığı, koyu renkli parke zemine gümüş-beyaz çizgiler çiziyordu. Yoldan geçen bir devriye arabasının ışıkları uyuduğu duvarın üzerinden geçiyordu ama tek gördüğü rüyasında kendisine doğru gelen adamdı.

Blaine Wagner'in yüzü öfkeyle çarpılmıştı; yumrukları iki katına çıkmış, darbe indirmeye hazırды. "Hiçbir yere gitmiyorsun, lanet olası! Kimse beni terk edemez!"

Cathy ondan korkuyordu ama artık canına tak etmişti ve yaşadıkları lüks hayat artık eskisi kadar çekici değildi.

"Ben hiç kimse değilim! Ben senin karınım, fahişelerinden biri değilim ve bu kadarı yeter! Beni son kez aldattın. Bir avukatla görüştüm bile ve bir daire bulana kadar Vegas'taki Luxor'da kalacağım."

"Cehennem gibi!" Blaine kükredi ve ona doğru savurdu.

Cathy başını eğip kaçtı ve kendini banyosuna kilitledi. Sonra polisi aradı, Blaine öfkeyle kapıyı yumruklamaya devam ederken ağlayarak acele etmeleri için yalvardı.

Sirenlerin ve yanıp sönen ışıkların eve yaklaşması ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağladı. Adamın kapıyı açmak için odadan çıktığını duyar duymaz banyodan fırladı, dolabından çoktan hazırladığı çantasını aldı ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Cathy ortaya çıktığında çoktan şaşkın eş rolünü oynamaya ve polise her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemeye başlamıştı. Ağlamaktan gözleri şişmişti ve korktuğu her halinden belliydi.

"Yardım edin bana! Boşanma davası açtım ve o gitmeme izin vermiyor!" dedi ve onu kolundan yakaladığında yanından geçmeye çalışıyordu.

Rüyasında, tıpkı o gece yaptığı gibi kurtulmak için mücadele ediyordu. O sırada polis evlerine gelmiş, Blaine'e onu bırakması için bağılıyor ve Blaine de onun kulağına çığlık atıyordu.

"Seni pişman edeceğim. Yaşadığın sürece bir an bile huzur bulamayacaksın!"

Çocukluğundan gelen bir ses duyduğunda kalbi küt küt atıyordu.

Uyan! Uyan, Mary Cathleen! Uyan artık!

Nefes nefese kaldı, sonra yatakta doğruldu ve lambayı yaktı. Yüz wattlık ampul o ana yepyeni bir ışık tuttu ve onu rüyadan çekip çıkarmaya yardımcı oldu ama duyduklarını inkâr edemedi. Bu annesinin sesiydi ve sekiz yıldan uzun bir süredir bu sesi duymamıştı.

"Ah, anne, mezardan bile hâlâ benim yanımdasın." Saate baktı.

Saat dörde yirmi dakika vardı ve bu saatten sonra tekrar uyuması mümkün değildi, bu yüzden televizyonu açtı, yastıklarını dolgunlaştırdı ve mevcut filmleri taramaya başladı. Ne olduğu pek umurunda değildi. Aklını eski sevgilisinden uzaklaştıracak herhangi bir şey yeterli olacaktı.

Mutfağa gidip bir şeyler atıştırmayı düşünüyordu ki ekranda aktör Jeffrey Dean Morgan'ın yüzünü gördü ve durup sesi yükseltti. En sevdiği oyuncularından biriydi ve uzun boylu, esmer ve yakışıklı olması Blaine Wagner'in tıknaz yapısı ve sarı saçlarının antiteziydi.

"Bu aktör çok güzel bir adam. Bu filmin ne hakkında olduğu umurumda değil. Her şeyi sessize alabilirim ve sadece oturup ona bakabilirim. Bu eski kocamın yüzünü aklımdan çıkarır."

Ama yine de sesini kapatmadı ve neredeyse iki saat boyunca filmi izledi. Sonsuza dek mutlu bir film değildi, ama o sonsuza dek mutlu bir dünyada yaşamıyordu ve bununla bir sorunu yoktu.

Cathy reklam arasında mutfağa koşup kendine fıstık ezmesi ve jöleli bir sandviç yaptı, sonra da onu ve bir bardak sütü yatağına götürdü.

Film bittiğinde, rüyanın anısı büyük ölçüde geçmişti ve sabah olmak üzereydi. Televizyonu kapattı ve kirli bulaşıkları mutfağa götürdü, bir fincan kahve demlemeye başladı, sonra giyinmek için odasına geri döndü.

Kısa bir süre sonra mutfakta kahve içiyor, Blessings'te neredeyse hiçbir şey yapmadan geçirdiği günü düşünüyor ve Vegas'taki eski hayatını hatırlıyordu.

* * *

Boşanmanın sonuçlanması altı ay sürmüş ve kadının banka hesabına otuz milyon dolar toplu ödeme yapılmasıyla sona ermişti. Bunu karşılayamayacak gibi değildi. O bir milyarderdi... dördüncü kuşaktan bir Wagner, Nevada'da ünlü bir isim. Eskiden gümüş madenleriydi, son elli küsur yıldır ise kumarhanelere dönüşmüştü.

Boşanma kesinleştikten sonra, her şeyin sona ereceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı ve onu korkutan, adamın adliye merdivenlerinden ayrılırken yaptığı şeydi.

İki avukat da ayrılırken, Blaine geride kaldı. Cathy bunun son bir yol ayrımı olduğunu düşündü, ta ki Blaine onun kolunu tutup kulağına fısıldayana kadar.

"Seni artık bir tehdit olarak gördüğümü anlıyorsun değil mi? Benim ve hayatım hakkında artık senin için sağlıklı olmayan şeyler biliyorsun."

Cathy geri çekilmeye çalıştı. "Saçmalama."

"Bu bir şaka değil Cathy. Sadece seni uyarıyorum. Artık sana güvenmiyorum ve hayatımın geri kalanını Federallerin kapımı çalmasını bekleyerek geçirmeye hiç niyetim yok. Günlerin sayılı."

Cathy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. *Aman Tanrım. Adam ciddi!*

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Bizim dünyamız sizin şehir kulübünüzden, kişisel arkadaşlarımızdan ve ara sıra iş ortaklarınız için verdiğiniz akşam yemeği partilerinden ibaretti."

Gözleri kısıldı. "Aynen öyle."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Cathy, hiçbirini hakkında suçlayıcı bir şey bilmemesine rağmen, bu ortaklardan bazılarının şüpheli bir üne sahip olduğunu hatırlamaya başladığında, tamamen unutmuş gibi davranarak. "Git başımdan, Blaine. Beni yalnız bırak."

Adamın elinden kurtuldu ve kaçma dürtüsüne direnerek uzaklaştı. Bu bir şoktu. Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti ama ortadan kaybolması gerekiyordu ve bunu yaparken akıllıca davranması gerekecekti.

Eve döndüğünde bir planı vardı. Yaptığı ilk şey, kızlık soyadına geri dönmek için internet üzerinden evrak doldurmak oldu. İki ay süren gergin bekleyişin ardından bu işlem tamamlandı ve işte o zaman planını hızlandırdı. Yenilenmiş bir ehliyet, yeni bir telefon planı ve yeni bir kredi kartı ile yeni bir hayat kuruyordu.

Blaine'in onu takip ettirdiğini biliyordu. Bunun sadece bir gözdağı olup olmadığını bilmiyordu ama nereye gittiğini bildiği halde kasabadan ayrılması güvenliğini sağlamayacaktı. Onu başka yerlere kadar takip ettirebilirdi ve eğer hâlâ ondan kurtulma niyetindeyse, ölümünü bir kaza gibi göstermek çok kolay olurdu.

Ama o zaten nasıl ortadan kaybolacağını biliyordu. Hayatının ilk on iki yılını Alaska'da gözden uzakta yaşayarak geçirmişti. Blaine Wagner'in ondan bekleyeceği son şey Amerika'nın arka yollarına yaya olarak çıkmasıydı.

Cathy ne aldığını bilmesin diye ihtiyacı olan her şeyi internetten sipariş etmişti. Onun sayesinde Vegas'ta sahip olduğu bütün arkadaşları onu dışlamıştı. Artık kız arkadaşlarıyla öğle yemeği

randevuları yoktu. Hayır.

daha fazla kız arkadaş. Bu yüzden evine kapandı ve hiçbir yere gitmedi, acıktığında da sipariş verdi.

Yaptığı son şey, boşanma anlaşmasından gelen parayı ülke çapında üç farklı bankaya dağıtmak oldu.

Ve bir sabah erkenden dairesinin arka kapısından çıktı, kendisini otobüs terminaline götürmesi için çağırdığı Uber'e bindi ve Colorado'ya giden bir otobüse bindi.

Colorado Springs'de indi ve bir motel odası kiraladı. Bir tabanca ve mühimmat alacak kadar uzun süre kaldı ve bir sabah gün doğumundan hemen sonra yürüyüş teçhizatını omuzlayıp motelden ayrılarak doğruya doğru yola çıktı.

Otoyollar boyunca yürüdü, şehirlerden kaçıp daha kırsal bölgelere gitti ve haftalar geçip sonunda Appalachian Trail'in başlangıcı olan Springer Dağı, Georgia'ya ulaştı. Burası aynı anda hem ne olduğunu bildiği hem de kendini rahat hissettiği bir yerdi.

Nasıl yiyecek toplayacağını ve balıklarla dolu nehir ve derelerden nasıl balık tutacağını biliyordu. Ama patika oradan kuzeye gidiyordu ve kuzeye doğru yürümek için kış çok yaklaşmıştı, bu yüzden güneye doğru yürümeye başladı. Blessings, Georgia adındaki yol dışı bir yere kadar gitmiş, ancak burada bir şey ona bir şeyler anlatmış ve burada durmuş. Ve şimdi buradaydı, bir çeşit bekleme düzeninde. Hayata gerçekten katılmıyordu. Sadece ondan saklanıyordu.

* * *

Cathy anıları bir kenara bıraktı, sabah kahvesini bitirdi ve sabah koşusuna çıkmaya hazırlandı.

Kasım ayının ortasıydı ama ellilerin üzerinde güzel bir gün olacağı benziyordu. Koşu ayakkabıları, eşofman altı ve uzun kollu bir tişört giymişti, bu yüzden telefonunu cebine koydu ve evden çıktı, sundurma ışığının altında durup etrafı ait olmayan şeylerin izlerine karşı taradı.

Sokak lambaları yeni bir günün büyüyen ışığıyla birlikte çoktan sönmeye başlamıştı. Sabah durgun, gökyüzü bulutsuzdu. Verandanın kenarına kadar yürüdü ve sokaktan gelen arabanın geçmesini bekledi, sonra sabah gazetelerini dağıtan çocuğu tanıyınca el salladı. Çocuk da onu gördü ve el salladı. Hâlâ adını bilmiyordu ama bu kasaba böyle dost canlısıydı.

Verandadan çıktı, garaj yolunda birkaç kez durup gerindi ve ardından kaldırımdan aşağıya doğru koşmaya başladı, ayaklarının yüzeye çarpmasının tadını çıkarıyordu. Adımlarının ritmi kısa sürede kalp atışlarının hızına yetişti ve Şehir Parkı'nın önünden ikinci kez geçtiğinde bir saattir koşuyordu.

Yeşil alanda koşuşturan şişman rakun ağaçlara ve parkın içinden geçen dereye doğru gidiyordu.

Sokağın diğer tarafında genç bir kadın koşarak evinden çıktı ve park halindeki eski arabaya doğru yürüdü. Cathy onu Granny's Country Kitchen'daki garson kızlardan biri olarak tanıdı. Hareket tarzına bakılırsa, işe geç kalmış olmalıydı.

Granny's'i düşününce Cathy'nin canı daha önce orada yediği soslu bisküvilerden istedi, ama oraya sıcak ve terli gidemezdi ve evden çıkmadan önce saçlarını atkuyruğu yapmış olmayı diledi. Sabah serin olmasına rağmen, buklelerin ağırlığı ensesine sıcak bir şekilde vuruyordu. Bloğun sonuna ulaştığında Ana Cadde'ye doğru döndü, Blessings'e son bir kez uğramayı ve sonra eve dönmeyi düşünüyordu.

Main'de trafik artıyordu ve geldiğinden beri her sabah koşmasına rağmen insanlar hâlâ ona bakıyordu. Blessings'te kimse koşu yapmıyordu, gerçi lise atletizm pistinde koşan birkaç çocuk görmüştü ama umurunda değildi. Buraya uyum sağlamak için gelmemişti.

Önce çiçekçinin, sonra da Curl Up and Dye adlı ilginç kuaför salonunun önünden geçti ve

Phillips Eczanesi'nin önünden geçerken kocaman siyah bir pikap kaldırıma yanaştı.

Herhangi bir aracın direksiyonuna geçmeyeli aylar olmuştu; kış için bir araç kiralama fikrini düşünüyordu. Sürücünün dikkatini çektiğini bilmiyordu ve zaten bunun bir önemi de yoktu. Kasabanın en ucundaki benzin istasyonunu ve yolun hemen aşağısındaki Şehir Sınırları tabelasını görene kadar ne kadar uzağa gittiğini fark etmeden koşmaya devam etti.

"Hay aksi," diye mırıldandı Cathy. Kaldırımında hızlı bir dönüş yaptı ve Blessings'e geri dönüyordu ki, ayağının üzerine ters bastı ve daha ne olduğunu anlamadan bileği döndü ve düşmeye başladı.

Acı anlık ve dayanılmazdı ve düşüşünü durdurmak için uzanırken elini betona sıkıştırdı ve ardından bir gümbürtüyle yan tarafına düştü.

"Aman Tanrım," diye inledi, sonra yavaşça sırt üstü döndü, sadece belli belirsiz fren gıcırıtlarının ve ardından koşan ayakların sesinin farkındaydı.

* * *

Duke Talbot arabasıyla Blessings'e girip Phillips Eczanesi'nin önündeki kaldırıma yanaştığında saat sabahın sekizini biraz geçiyordu. Konsola koyduğu listeye uzanıyordu ki göz ucuyla bir hareket yakaladı ve tam o sırada uzun kollu tişört ve eşofman giymiş genç bir kadın koşarak dükkânın önünden geçerken başını kaldırdı. Adam yüzüne iyice bakamadan kadın gitmişti ama sırtından aşağıya dökülen kıvrıcık kızıl saçlarını fark etmemek imkânsızdı.

Daha önce burada koşu yapan birini gördüğünü hatırlamıyordu ve bu işi kimin yapmış olabileceğini merak ediyordu. Ayrıca bu renk saçlı olan bir kadın da tanımıyordu ama Curl Up and Dye'in sokağın hemen aşağısında olduğunu düşünürsek, Ruby ya da kızlardan biri bundan sorumlu olabilirdi. Arabadan inmeden önce köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izledi.

Eczaneye girdiğinde kapının üzerindeki zil çaldı. LilyAnn Dalton kasanın arkasından başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Günaydın Duke. Erken çıkmışsın," dedi.

"Günaydın, LilyAnn. Uzun bir güne erken bir başlangıç yapıyorum," dedi. Tezgâhın ucundan bir sepet aldı ve şampuan ve saç kremlerinin bulunduğu reyona doğru ilerledi, sonra durdu ve arkasını döndü. "Hey, LilyAnn, az önce mağazanın önünden koşarak geçen kızıl saçlı, uzun kıvrıcık saçlı bir kadın gördüm. Blessings'te koşu yapan birini tanıdığımı hiç sanmıyorum. Kim bu kadın?"

"Oh, bu Cathy Terry. Burada yeni. Dan Amos'un kiralık evlerinden birinde yaşıyor."

"Ne iş yapıyor?" diye sordu.

LilyAnn omuz silkti. "Bilmiyorum. Ara sıra buraya gelir. Gerçekten hoş bir kadın ama biraz içine kapanık."

Merakı tatmin olan Duke, almaya geldiği eşyaları toplamaya başladı. Listedeki her şeyi alması uzun sürmedi ve sonra kamyonetine geri döndü.

Bankada durdu ve nakit para için bankadaki ATM'yi kullandı, ardından saç kesimi randevusu için hala biraz erken olduğunu fark etti, bu yüzden yağını kontrol ettirmek için benzin istasyonuna gitti.

Önündeki günü düşünüyordu ki, daha önce gördüğü kızıl saçlı kızın kaldırımında kendisine doğru koştuğunu fark etti. Kızın yüzünü net bir şekilde görebiliyordu ve yanaklarındaki pembe kızarıklığa rağmen ilk düşüncesi kızın ne kadar güzel olduğuydu.

Sonra birdenbire düşmeye başladı ve yere ne kadar sert çarptığını görünce yüksek sesle inledi. Frene bastı, arabayı park etti ve koşarak arabadan indi.

Saniyeler içinde onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Avucundaki kanı gördüğünde, bunun daha sonra yanacağını biliyordu. Sonra ayak bileğini gördü ve ne kadar büyük olduğunu görünce

şok oldu.

zaten şişiyor.

"Bileğin! Kıpırdama, kırılmış olabilir," dedi.

Sonra ona baktı ve Duke derin bir nefes aldı. Hiç bu kadar mavi gözler görmemişti ve gözyaşları içinde yüzüyorlardı. Onu kollarına almamak için kendini zor tuttu ama onu kıpırdatmaya da korkuyordu.

"Başını mı çarptın?"

Emin değildi. Belki de. Az önce Jeffrey Dean Morgan'ın oynadığı bir film izlemişti ve şimdi ya halüsinasyon görüyordu ya da görsel ikizi ona doğru eğiliyordu.

"Uh... Sanmıyorum. Sadece vücudumun sağ tarafı. Bileğim döndü ve sanırım ayağa kalkmak için biraz yardıma ihtiyacım var."

"Benim adım Duke Talbot. Düşüğünüzü gördüm ve bileğinize bakılırsa acile gitmeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi Duke. "Sizi götürmeme izin verir misiniz, yoksa ambulansla gitmeyi mi tercih edersiniz?"

Cathy kaşlarını çattı.

"Sanmıyorum-" "Ya biri ya diğeri," dedi Duke.

İç çekti. *Diktatör erkek. Tam da ihtiyacım olmayan şey.* Ama şimdi hem kalçası hem de ayak bileği zonkluyordu ve adamın yüzünde tatlı, endişeli bir ifade vardı.

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa, belki beni acil servise bırakabilirsiniz."

"Evet, hanımefendi," dedi Duke ve sonra saçlarına doğru uzandı, ama kadın önce irkilip sonra başını eğince kaşlarını çattı. Bunlar birisinin çarpılma korkusuyla verebileceği içgüdüsel tepkilerdi. "Özür dilerim. Kırılmış bir ot parçası var. Sizi korkutmak istememiştim."

Cathy içini çekti. "Öyleyse teşekkür ederim," dedi ve Duke onu çıkarırken gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında, adam ayağa kalkmış, kız kollarındaydı ve onu kamyonuna doğru taşıyordu.

O anda bir polis arabası geldi ve Şef Pittman kaçmaya başladı.

"Hey Duke! Az önce birinin düştüğüne dair bir ihbar aldık. Görüyorum ki benden önce davranmışsın," dedi Lon, Duke'un kamyonetine doğru koşup kapıyı açarken.

"Olduğunu gördüm," dedi Duke, onu içeriye yatırırken ve sonra hızla koltuğun arkalığını yatırırken. "Onu acile götürüyorum."

"Ben yolu göstereyim," dedi Lon ve Duke onu arabaya bindirirken içeri baktı ve kim olduğunu tanıdı. "Bayan Terry, beni hatırladınız mı bilmiyorum ama geçen hafta Crown Grocery'de birlikte sıraya girmiştik. Ben Lon Pittman, Blessings'de polis şefiyim. Eşim Mercy ve Duke'un baldızı Hope kardeşir, yani Güney'de hepimiz akrabayız. Sıkı durun, sizi Acil Servis'e şık bir şekilde götüreceğiz."

Cathy başını salladı, sonra gözlerini kapadı. Ama Duke onu susturduktan sonra bile konuştuklarını duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra Duke kamyonu geri bindi ve caddede U dönüşü yaparken Cathy kendini sabitlemek için konsola tutundu.

"Lon tam önümüzde, ışıkları yanıp sönerek bize yol gösteriyor. Sadece birkaç dakika daha dayan. Canın çok acıyor mu?" diye sordu.

"Yeterli ve bunu gerçekten takdir ediyorum," diye ekledi.

Duke ona kısa bir süre baktı. Bakışları yine kilitlendi ama bu kez gözlerini kaçırın ilk kişi o oldu. Onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu, bu yüzden dikkatini araba sürmeye verdi.

Acil servise yavaşır yavaşmaz her şey bir anda olmaya başladı. Ğki hasta bakıcı o kadar hızlı koçarak geldiler ki, Duke Ğefin telsizle geldiklerini bildirdiğini tahmin etti. Onu kamyonetten bir

Gurney'e naklederlerken dışarı fırladı ve sonra onu içeri taşırlarken yanında yürüdü.

"Arayabileceğim biri var mı?" Duke sordu.

"Hayır, ama ben iyiyim ve yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim" dedi Cathy.

Duke onu tekerlekli sandalyeyle gözden uzaklaştırmaya kadar izledi ve sonra ellerini ceplerine soktu. Hope köşeden döndüğünde hâlâ koridorun ortasında duruyordu. Onu görünce koşarak geldi.

"Duke? Burada ne işin var? Jack'e bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," dedi Duke. "Bu sabah saçımı kestirmek için geldim. Tam yağımlı kontrol ettirecektim ki bir kadının kötü bir şekilde düştüğünü gördüm. Onu buraya getirdim."

"Olamaz! Kimdi o?" Hope sordu.

"Adı Cathy Terry."

"Mercy ondan bir iki kez bahsetti. Dan Amos'tan kiralanıyor. Kötü mü yaralanmış?"

"Bilmiyorum. Onu burada tek başına bıraktığım için kendimi kötü hissettim ama ona birini aramayı teklif ettiğimde beni elinin tersiyle itti. Sanırım onu sinirlendiriyorum... kişisel olarak değil ama bir erkek olarak."

Hope Duke'un anlayışına ve ilgisine biraz şaşırılmıştı. Kayınbiraderi çoğu zaman hemen her şeyi ve herkesi ya eleştirir ya da küçümserdi.

"Bugün acil serviste çalışıyorum. Onu kontrol edeceğim," dedi Hope.

"Tamam. Yardıma ihtiyacı olursa bana haber verin," dedi ve acil servisten ayrıldı.

Kamyonetine geri döndü ve randevusu için Curl Up and Dye'a doğru yola çıktı. Son berber birkaç yıl önce Blessings'ten ayrılmıştı ve saçını kestirmek için ya bayan kuaförüne gidecek, ya Savannah'ya kadar gidecek ya da kendi işini kendi görecekti ve bunu sadece on iki yaşındayken bir kez denemiş ve sonuçları felaket olmuştu. Ama düşünceleri artık önündeki günle ilgili değildi. Acil serviste tek başına bıraktığı küçük kızıl saçlı kızı düşünüyordu.

* * *

Cathy kendinden iğreniyordu ve aynı zamanda biraz da endişeliydi. Kendi ayakları üzerinde durmak, bütün parçaları çalıştığında iyi bir şeydi ama bileğindeki şişlik ve kalçasında şimdiden yayılmaya başlayan kocaman çürükten anlaşıldığı kadarıyla bir süre koşamayacaktı ve alışveriş için Crown'a gitmek de kolay olmayacaktı. Kasabada yardım isteyebileceği kadar iyi tanıdığı tek bir kişi bile yoktu ve keşke çoktan bir araba kiralamış olsaydım diyordu.

Cathy elindeki sıyrığı temizleyen hemşire Rhonda'yı izliyordu ki başka bir hemşire içeri girdi. Uzun boylu, siyah saçlıydı ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Merhaba Rhonda, o nasıl?" diye sordu Hope.

"Doktor Quick'i bekliyoruz," dedi Rhonda.

Hope yatağın diğer tarafına geçti.

"Merhaba Cathy. Ben Hope Talbot. Granny's'deki muhteşem fırıncı Mercy Pittman benim kız kardeşim ve seni buraya getiren de kayınbiraderim Duke. Kişisel bilgilerinizi almak için biri geldi mi?"

"Hayır, henüz değil" dedi Cathy, ama şimdi kadının neden tanıdık geldiğini biliyordu. Büyükannesinin evinde gördüğü kadına benziyordu.

"O zaman bunu kısa süre içinde yapacaklar. Arayabileceğim biri var mı?" Hope sordu.

"Hayır, ama bir sorum var. Blessings'in taksi servisi var mı?" Cathy sordu.

"Resmi bir taksi hizmetimiz yok, ancak sizi memnuniyetle eve bırakacak çok sayıda iyi insanımız var. Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Cathy başıyla onayladı.

Hope, Cathy'nin şişmiş ayak bileğine baktı. "Bir süre araba kullanamayacaksın."

"Burada arabam yok," dedi Cathy.

"Ah... otobüsle geldin, değil mi?" Hope söyledi.

"Hayır, Blessings'e vardığımda birkaç aydır sırt çantamla geziyordum. Kışı geçirecek bir yer bulmanın zamanının geldiğine karar verdim."

Hope'un gözleri büyüdü. "Vay canına! Yürü be! Eve gitmeye gelince, sorun değil. Her şeyi halledeceğiz. Tek yapman gereken bir telefon etmek. Ruby'yle tanıştın mı?" Hope sordu.

"Hayır, Ruby kim?" Cathy sordu.

"Ruby Butterman. Curl Up and Dye'ın sahibi. Birinin ihtiyacı olduğunda Blessings'te başvurulacak kişidir. Kocasını, Peanut, yerel avukattır."

"Kocasının adı Peanut Butterman mı? Gerçekten mi?" Cathy sordu.

Hope kıkırdadı. "Evet. Her zaman anne babasının ona isim koyarken ot içtiklerini söyler." Cathy sırttı, sonra Rhonda avucuna biraz antiseptik döktüğünde yüzünü buruşturdu. "Ben gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedi Hope. "Seni kontrol etmek için daha sonra dönerim. Sakın Endişelen. Seni eve götüreceğiz."

Cathy bir kez daha buradaki insanların ne kadar dost canlısı olduğunu fark etti ve Hope'un tahmin ettiği gibi, birkaç dakika sonra bir adam içeri girip kişisel bilgilerini aldı ve o çıkarken acil servis doktoru geldi.

Rhonda başını kaldırdı. "Günaydın Doktor Quick. Bu Cathy Terry."

Gülümsedi. "Günaydın Rhonda," dedikten sonra dikkatini hastasına çevirdi. "Merhaba Cathy, ben Dr. Quick. Kendine ne yaptın?" diye sordu, morarmış ve şişmiş ayak bileğini incelemeye başlarken.

"Koşu yaparken bileğim döndü ve düştüm."

Quick bileğini hissetmeye başlamıştı bile. "Hareket ettirebilir misin?" diye sordu.

"Evet, acıyor ama hareket ettirebiliyorum," dedi ve ona göstermeye başladı. "Sağ tarafımın üzerine oldukça sert düştüm. Omzum ve kalçam da ağrımaya başladı."

"Başını mı çarptın?" diye sordu, kalın kırmızı buklelerine bakarak.

"Hayır."

Dr. Quick başını salladı. "Tamam, sizi röntgen için aşağı gönderiyorum. Onları gördükten sonra daha fazlasını öğreneceğiz.

Sadece bize tahammül edin."

Birkaç dakika sonra bir görevli tekerlekli sandalyeyle geldi ve koridor boyunca, "*Kabus ya da değil, keşke yatağa geri dönseydim*" diye düşündü.

Bölüm 2

Hope hastaların arasından çıkar çıkmaz Curl Up and Dye'daki Ruby'yi aradı. Telefon açılmadan önce birkaç kez çaldı.

"Curl Up and Dye. Bu Mabel Jean."

"Merhaba Mabel Jean, ben Hope Talbot. Ruby ile konuşmam gerekiyor, eğer müsaitse."

"Tabii, bir saniye bekleyin, sizi beklemeye alıyorum." Sonra dükkânın önünden seslendi. "Ruby, telefon sana."

Ruby Duke'un omzuna hızlıca bir şaplak attı. "Bana bir saniye ver," dedi ve iş istasyonundan gelen çağrıyı açtı. "Ben Ruby."

"Merhaba Ruby, ben Hope. Seni iş yerinde rahatsız ettiğim için üzgünüm ama acil serviste bir süre sonra eve bırakılması gereken bir hasta var ve irtibat kurabileceğim birini tanıyıp tanımadığını merak ettim. Şehirde taksi hizmeti olup olmadığını sordu, ben de hayır dedim ama onu bırakacak birini bulmaya çalışacağımı söyledim."

"Aman Tanrım! Tabii ki. Birini bulabileceğime eminim. Hasta kim?" "Cathy Terry, Dan Amos'tan kiralayan sevimli kızıl saçlı."

"Oh! Kimden bahsettiğinizi biliyorum. Onu her zaman dükkânın önünden koşarken görüyorum. Hatta daha bu sabah koşarken gördüm. Ne oldu ona?"

"Koşarken kötü bir düşüş yaşadı. Ayak bileği döndü ve biraz derisi yüzüldü. Kırık olduğunu sanmıyorum ama Dr. Quick'in bu tespiti yapmasını bekliyoruz."

"Çok yaşasın," dedi Ruby. "Merak etme. Taburcu olmaya hazır olduğunda bekleme odasında onu bekleyen biri olacağını söyle."

"Elbette," dedi Hope. "Ve çok teşekkür ederim."

Ruby, "Elbette," dedi ve sonra telefonu kapattı.

Diğer iki stilist Vera ve Vesta Conklin konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

"Sorun nedir?" Vera sordu.

Vesta kaşlarını çattı. "Kardeşim, her şeyi bilmek zorunda değilsin."

Ruby sırtıttı. "Arayan Hope Talbot'tı. Acil servisten eve bırakacak birini bulmam gerekiyor." Duke'ün kalbi küt küt atmaya başladı. "Cathy Terry için mi?" diye sordu.

Ruby'nin gözleri büyüdü. "Evet, öyle. Onu tanıyor musun?"

"Pek sayılmaz ama onu acile götüren bendim. Düştüğünü gördüm. Kalmayı teklif ettim ama gerek olmadığını söyledi ve belli ki artık bir ihtiyacı var. Ben yaparım. Onu o şekilde bırakmak hoşuma gitmedi zaten. Bir işi yarım bırakıyormuşum gibi hissettim."

"Bu harika!" Ruby dedi ki. "Ve neredeyse kesimini bitirmek üzereyim, yani zamanlama mükemmel."

* * *

Duke acil servis girişinin yakınına park etti ve aceleyle içeri girmeden önce arabadan atladı. Onun ne zaman gitmeye hazır olacağını bilmiyordu ama bir yerlerde beklemesini istemiyordu ve doğruca resepsiyona gitti.

"Hey, Carol Ann, Cathy Terry gitmeye hazır olduğunda onu eve bırakmak için buradayım. Birine haber verebilir misin?"

"Kesinlikle," dedi.

Duke salonu net bir şekilde görebileceği bir koltuk seçti. Onun yeniden ortaya çıkışını nasıl karşılayacağını bilmiyordu, bu yüzden sessiz ve samimi olmak en iyi seçeneği olabilirdi. Samimiyetle bir sorunu yoktu ama Hope ve Jack'in ona söylemekten hoşlandıkları gibi, sessiz

olmak onun en iyi özelliklerinden biri değildi. Ağzından çıkanı düşünmeden konuşmaya meyilliydi ve bunu kendisinden başka cevap verecek kimsesi olmamasına bağlıyordu.

O beklerken Dan Amos sol eline sarılmış kanlı bir bezle içeri girdi. Duke onun dikiş atılması gerekebileceğini söylediğini duydu ve sonra onu aceleyle muayene alanına geri götürdüler.

Birkaç dakika sonra Dan'ın karısı Alice koşarak içeri geldi.

"Dan hangi muayene odasında? Burada bir yerde dikiş attırıyor." Carol

Ann, "3A'da," dedi.

Alice, "Teşekkür ederim," dedi ve çift kapıdan geçerek acil servise girdi.

Duke beklemeye devam etti, kendi kendine bir insanın hayatının ne kadar hızlı değişebileceğini düşündü ve sarhoş bir sürücünün Hope'a işe gelirken kafa üstü çarptığı günü hatırladı. Uzun zamandır görmediği kız kardeşi o gün kan bağışlamak için gelmeseydi, Hope ölebilirdi.

Başını kaldırıp saate baktı. Onu buraya bırakalı iki saatten fazla olmuştu. Cathy'nin ciddi bir şekilde yaralanmış olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı ki, kapılar aniden açıldı ve bir görevli Cathy'yi tekerlekli sandalyeye iterek dışarı çıktı.

Duke ayağa kalktı ve gülümsedi.

"Yine karşılaştık. Eve bırakılman gerektiğine dair telefon geldiğinde saçımı kestiriyordum ve seni buraya getirdiğim için eve bırakmamın senin için sorun olmayacağını düşündüm."

Cathy bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama aslında onu gördüğüne sevinmişti. Tanışmaları kısa sürmüş olsa da, uğraşması gereken bir yabancı daha eksilmişti.

"Elbette sorun değil ve çok takdir ediyorum," dedi.

"Yakınlarda park etmiş durumdayım. Bana birkaç dakika verin, girişe yavaşayım." Duke hızla çıkarken hademe Cathy'yi kapıya doğru itti.

"O gelene kadar içeride bekleyeceğiz," dedi.

Cathy duymuş ama yorum yapmamıştı. Otoparkta koşan Duke Talbot'u izliyor, kaç yaşında olduğunu merak ediyor, otuzlu yaşların sonunda, kırklı yaşların başında olabileceğini tahmin ediyor, sonra da bunun önemli olmadığına karar veriyordu. Bakmıyordu. Zaten evli değilse, hayatında mutlaka özel biri vardı. Tam bir pislik değilse, bu kadar yakışıklı biri kesinlikle yalnız olmazdı.

Birkaç dakika içinde girişeydi. Görevli onu dışarı çıkardığında kapıyı açmış ve bekliyordu. Ama kadın ayağa kalkmaya çalıştığında, düştüğünde yaptığı gibi onu tekrar kaldırdı ve dokunuşunun etkisiyle kendini toparlayamadan onu kamyonetin ön koltuğuna oturtup kemerini bağladı.

Duke nadiren ne yapacağından emin olamazdı ama bugün bir istisnaydı. Onun erkeklere karşı temkinli olduğunu zaten biliyordu. Nedenini ya da onu kimin incittiğini bilmiyordu ama adının o listede olmasını istemiyordu.

Arabaya bindi, sonra ona baktı.

"Bileğinizin alçı yerine sargılı olmasının, kırık değil de kötü bir burkulma olduğu anlamına geldiğini varsayabilir miyim?"

"Olabilir," dedi ve sonra sırtıttı. "Geri kalan her şeyim de iyi, biraz deri dışında. Aslında biraz utanç verici, çünkü ülkenin yarısını tökezlemeden yürüdüm."

Duke gözlerini kırıştırdı. "Yürüyüş mü yaptın?" Sonra durdu ve bir nefes aldı. "Tek başına mı?"

Cathy'nin gözleri kısılırken gülümsemesi gerildi. "Şok edici, değil mi? Bir erkek olmadan kendi başının çaresine bakabilen bir kadın."

"Öyle demek istememiştim," dedi Duke ve kamyoneti çalıştırdı. Hastanenin otoparkından çıktı ve Ana Cadde'ye geri döndü.

"Buradan ne tarafa?" diye sordu.

Cathy son yorumundaki meydan okumadan dolayı pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Adam

nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bir keresinde biraz otoriter davranmıştı ama bu sadece onun iyiliğini düşündüğü içindi.

"Main'e geri döndüğünüzde sola dönün. Sonra ışıklardan sağa dönün, iki blok aşağı inin ve

Cherry Caddesi'nden sola dönün ve bu kadar savunmacı davrandığım için özür dilerim."

Duke iç çekti. "Ben de özür dilerim. Kadınlara yanlış şeyler söyleme eğilimim var gibi görünüyor." Sonra arabayı Ana Cadde'ye sürdü ve onun tarifini izleyerek Cherry'ye doğru sola döndü.

Sokak.

"Hangi ev?" diye sordu.

"Beyaz ön verandalı küçük mavi olan. Dan Amos'tan kiraliyorum."

"Güzel," dedi Duke ve sonra ekledi. "Dan aslında sen acil servisteyken oradaydı. Elinde kanla geldiğini gördüm, birkaç dakika sonra da karısı geldi. İş kazası sanırım."

Cathy kaşlarını çatı. "Olamaz. Umarım ciddi bir şey değildir. Gerçekten iyi bir adama benziyor.

Kış için kalacak bir yer bulmamda çok yardımcı oldu."

Duke bir an pişmanlık, sonra da hayal kırıklığı hissetti. "Yani sadece buradan mı geçiyorsun?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Dürüst olmak gerekirse nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece nerede olmak istemediğimi biliyorum."

Sesindeki duygu eksikliği söylediklerinden daha açıklayıcıydı. Daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama çoktan yola çıkmıştı. Boş araba garajının altına park etti, sonra indi ve kapısını açmak için kamyonetin etrafında döndü.

Kapı açıldığında Cathy kemerini çözmüş, cebinden evin anahtarını çıkarmıştı bile.

"Bir kez daha mı?" diye sordu.

Cathy'nin dudakları kıpırdadı. "Şimdi de izin mi istiyorsun? Sadece işini yap, koca adam. Bu sabah koşusunu çoktan bitirdim."

Duke sırtıttı, sonra onu oturduğu yerden kaldırdı, daha sıkı kavradı ve geçerken dirseğiyle kapıyı itti.

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında, "Kapının anahtarı bende," dedi. "Artık verandada olduğumuza göre buradan yapabilirim."

Duke onu rahatça yere bıraktı ve elini uzattı. "Hayır, hanımefendi. Ben hiçbir şeyi yarım yapmam. İçeride güvende olduğunuzdan ve yerleştiğinizden emin olana kadar işim bitmiş sayılmaz."

İçini çekti, sonra anahtarı adamın uzattığı eline bıraktı.

Birkaç dakika sonra kız tekrar adamın kollarındaydı ve adam onu eşikten geçiriyordu. "Nereye? Koltuğa mı, yoksa yatak odana mı?"

Cathy koşudan sonra her zaman aldığı duşu düşündü ama şu anda bileğini açsa bile üzerinde durmak düşünilemeyecek kadar acı vericiydi.

"Sanırım şimdilik uzanma koltuğu."

Duke onu kolayca yere bıraktı, sonra etrafına bakınarak tek başına nasıl idare edeceğini anlamaya çalıştı.

"Buz torbası yapmak için bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

Cathy ona gülümsedi. "Dük Talbot, siz benim için bir nimet oldunuz ve eğer bugün sizi kırdıysam içtenlikle özür dilerim. Bir süredir omzumdan atmaya çalıştığım bir çip var, ama resmi olarak daha fazla görevden alınıyorsunuz. Bir yolunu bulacağım," dedi Cathy.

Duke bu durumdan hoşlanmadı. Burada daha fazla sorun çıkması için çok fazla değişken vardı.

"Üzgünüm ama içimdeki ağabey yardıma muhtaç birini bırakmak istemiyor. Bana bir iyilik yap ve kapıyı kilitleme. Eczaneye gidip birkaç soğuk paket alacağım. Onları kullanırsan bileğindeki şişlik çok daha hızlı iner. Uzun sürmez, sonra söz veriyorum seni yalnız bırakacağım."

Cathy tartışmadan adam gitmişti ve Cathy'nin canı umursamayacak kadar yanıyordu. Elini

kaldırdı.

ayak dayama yerine oturdu, sonra koltuğunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

* * *

Duke bir görevdeydi. Cathy'nin burada yalnız olması onu rahatsız ediyordu. Arkadaşı yoktu, aracı yoktu, işi yoktu, hiçbir planı ya da amacı olmadan buradaydı. Doğruca eczaneye gitti.

LilyAnn onun içeri girdiğini görünce başını kaldırdı ve gülümsedi. "Bir şey mi unuttun?"

"Tam olarak değil," dedi. "Buz torbası olarak dondurduğunuz jel paketlerinden birkaç tane, ağrıyan kaslar için buzlu sıcak şeylerden bir tüp ve bir şişe ağrı kesiciye ihtiyacım var. Bir de şu tekerlekli yürüteçlerden kiralamam gerekiyor... hani şu oturaklı ve altında sepeti olanlardan."

"Bunların hepsi eczane bölümünde. Gidip neyimiz varmış bir bakalım."

Duke onu takip etti.

Eczacı Bay Phillips tezgâhın arkasındaydı ve onların koltuk değneklerine ve yürüteçlere baktıklarını görünce yardım etmek için dışarı çıktı.

"Tam olarak neye ihtiyacın var Duke? Ve satın almak mı yoksa kiralamak mı istiyorsunuz?"

"Kira," dedi Duke. "Bu iyileşecek bir sakatlık. El kumandaları ve tekerlekleri olan, oturaklı ve altında bir sepeti olan yürüteçlerden istiyorum."

"Evet, bunlardan üç tane kiralık var. Onlara Rollators diyorlar ve arkada duruyorlar. Beni takip edin ve seçiminizi yapın."

LilyAnn, "Eşyalarınızın geri kalanını alıp kasaya getireyim," dedi ve iki adamı yalnız bıraktı.

Duke, Phillips'i arka odaya kadar takip etti ve kolayca yuvarlandıklarından ve el frenlerinin çalıştığından emin olmak için üçünü de denedikten sonra kraliyet mavisi olanı seçti.

"Bunlar ne kadar kiralanıyor?" diye sordu.

"Bunlara pek ihtiyacım yok. Ayda elli dolara kiralarım. Bunu karşılayabilir misin?" "Evet ve size geri getirmekten de ben sorumlu olacağım."

"Evde gerçekten ocakta olan biri olmalı."

"Hayır, bu sabah düşen bir kadın için. Bir yerini kırmamış ama ayak bileği fena halde şişmiş, kalçası ve omzu da ağrıyor olmalı."

"Çok nazıksın Duke. Kim yaralandı?"

"Adı Cathy Terry. Şehirde yeni ve Dan Amos'un evlerinden birini kir alıyor. Aslında onu düşerken gördüm."

"Kıvırcık kızıl saçlı kadın mı?" Phillips sordu.

Duke başıyla onayladı.

"Onu neredeyse her sabah dükkânın önünden koşarken görüyorum. Yaralandığı için çok üzgünüm. Ona Phillips Eczanesi'ndeki hepimizin geçmiş olsun dileklerini iletmek üzere bir kutu çikolata göndereyim."

"Çok nazıksınız," dedi Duke.

Phillips gülümsedi. "Çikolata pek çok hastalığı iyileştirir. Bazen sattığım haplardan bile daha iyi geliyor," dedi ve bir kutu çeşitli çikolata alıp diğerlerinin yanına koymak üzere ön tarafa taşıdı. "LilyAnn, çikolatalar bizden. Zili çalmaya zahmet etme."

"Evet efendim," dedi LilyAnn. "Bu yaptığınız çok hoş bir şey."

Yaşlı adam biraz kızardı ve işine geri dönerken LilyAnn yürüteci kiralama dosyasına kaydettikten sonra onu kontrol etti.

"Bir şey taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Hayır, teşekkürler. Ben hallederim," dedi.

"Ben kapıyı açayım," dedi.

Duke her şeyi yükledikten sonra kaldırımından geri çekildi ve Ana Cadde'ye geri döndü

Granny's Country Kitchen'a.

Sahibi Lovey Cooper içeri girdiğinde onu karşıladı.

"Günaydın, Duke! Seni gördüğüme sevindim."

"Selam, Lovey. Yiyecek bir şeyler almak istiyorum. Acaba kahvaltıdan kalma bisküvi ve sosis sosun kalmış olabilir mi?"

"Elbette. Bu bütün gün satılır. Ne kadar istiyorsunuz? Ailene yetecek kadar mı, yoksa sadece sana mı?" "Cathy Terry için biraz istiyorum. Bu sabah koşu yaparken düştü."

"Koşmadan önce yemek yememiş olabileceğini düşündüm."

"Olamaz! Blessings'e geldiğinden beri birkaç kez buraya geldi. Kötü mü yaralanmış?"

"Kötü bir burkulma ve bazı çarpma ve çürükler. Bir süre kendi yemeğini pişirebileceğini sanmıyorum."

"Seni hemen iyileştireceğim ve bu uzun sürmeyecek. Sadece oturun."

Duke lobideki yastıklı banka oturdu ve sonra derin bir nefes aldı. Evet, aşırıya kaçıyordu ama o her şeyi böyle yapardı. Bir ihtiyaç olduğunda, onu gidermek isterdi. Bir şey yanlış olduğunda, onu düzeltmek isterdi. Tüm hayatını insanlarla ilgilenerek geçirmişti ve başka bir yol bilmiyordu.

Ve... eğer davet edilmeden işine burnunu sokuyormuş gibi hissetmesine neden olursa, belki Mercy'nin bisküvilerinden birkaçı yolu yumuşatabilirdi.

Saate bakıp duruyordu, bu kadar uzun süre evde olmadığı için endişeleniyordu, oysa aslında evden çıkalı yirmi dakikadan az olmuştu. Lovey birkaç dakika içinde elinde büyük bir paketle geri geldi.

"Buyurun," dedi. "Dört bisküvi ve bir pint sosis sosu. Elvis de fritözden ilk parti kızarmış tavuğu çıkarıyordu, ben de birkaç parça tavuğu paketledim ve onun için de bir bardak patates püresi ve sos ekledim."

"Bu harika. Sana ne borçluyum?" Duke sordu.

"Hiçbir şey. Çok iyi bir yardımsever oluyorsun ve ben de yardım etmek istiyorum. Ona Büyükanne'deki herkesin sevgilerini gönderdiğini ve geçmiş olsun dileklerini ilet."

Duke gülümsedi. "Teşekkür ederim, Lovey. Sen en iyisisin."

Yiyecek çuvalını ön döşemeye yerleştirdikten sonra arabayı sürdü. Cathy'nin evine döndüğünde otuz dakika geçmişti.

Yürütücü kamyonun kasasından çıkarıp verandaya taşıdı, sonra da iki çuvalı almak için geri döndü. Kapıyı bir kez çaldı ve sonra açtı.

Koltuk tam yatar pozisyondaydı ve gözleri kapalıydı ama yüzündeki acı dolu ifadeden uyumadığını anlayabiliyordu.

"Girin," dedi ve sandalyenin arkasını kaldırarak oturma pozisyonuna getirdi. Duke çuvalları yere bıraktı, sonra da tekerlekli sandalyeyi içeri getirdi.

"Bu sadece kiralık. Bir ay boyunca sende kalacak." Sandalyesine doğru yuvarladı ve nasıl çalıştığını anlatmaya başladı. "Bu kolları aşağı iterseniz, tekerlekleri fren gibi kilitler, böylece altınızdan yuvarlanmaz. Ve koltuk yukarı kalkıyor, böylece sepete bir şeyler koyabiliyor ve odadan odaya taşıyabiliyorsunuz."

Cathy şoktaydı. Adamın düşünceliliği ve ona kullanma talimatı verirken kullandığı sevimli üslup onu çok etkilemişti.

"Teşekkür ederim. Daha önce hiç bu kadar hareketsiz kalmamıştım ve bunu yapmak aklıma gelmezdi." Duke rahatlayarak iç çekti. Kızgın değildi.

İki çuvalı almak için geri döndü. "Ağrıyan kaslar için buz gibi sıcak bir şeyler getirdim."

Yanınızda yoksa diye bir şiş e ağı rı kesici ve önce donması gereken birkaç jel paket. Ama

Soğuduktan sonra bir tanesini şişmiş ayak bileğinizde dönüşümlü olarak kullanabilirsiniz ve sonra... anladınız siz onu. Bunları senin için dondurucuya koysam olur mu?"

"Evet," dedi Cathy.

"Eczanenin sahibi Bay Phillips size bir kutu çikolata gönderdi ve geçmiş olsun dileklerini ilettiler."

Cathy şoktaydı. "Vay canına, Blessings'te gerçekten iyi insanlar varmış."

"Dahası da var," dedi Duke. "Sabahın köründe koşuya çıktığın için kahvaltını kaçırmış olabileceğinden endişelendim ve Granny's'e gidip biraz sosis sosu ve Mercy'nin cennet gibi bisküvilerinden aldım. Onlara böyle diyorum, çünkü çok güzeller ve Lovey onları neden aldığımı öğrenince, elinizin altında bulunması için birkaç parça kızarmış tavuk ve biraz patates püresi ve sos gönderdi ve sonra da ödememe izin vermedi."

Cathy'nin gözleri doldu. Biri ona karşı nazik davranmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, hiç haber vermeden gelmişlerdi.

"Gözyaşı yok," dedi Duke ve elini yavaşça onun koluna koydu. "Aç mısın?"

"Koşarken büyükannemin bisküvileri ve sosu aklıma geldi. Biraz isterim." "Senin için bir tabak hazırlamama izin verir misin?"

"Tabak yapmak mı?"

Duke sırtıttı. "Tabağa yemek koymak ve size hizmet etmek için güneyli."

Cathy kızardı. "Evet, tabağımı hazırlayabilirsin ama mutfak masasının üzerine koy, ben de yemek için oraya yuvarlanayım."

"Anlaştık," dedi Duke. "Kalkarken kendini desteklemek için el frenlerini çekmeyi unutma." "Tamam," dedi Cathy.

Duke tereddüt etti, sonra yeterince müdahale ettiğine karar verdi.

"Sen en iyi yolu bulana kadar ben burada durup düşmemeni sağlayacağım."

Cathy ayak desteğini indirdi, sonra Rollator'ı önünde döndürdü, frenleri ayarladı ve sonra yavaşça ayağa kalktı. Kalçası ağrıyor, bileği zonkluyordu ama ayakta idi ve Dük Talbot sayesinde artık hareket edebilecekti.

"Tamam, şimdi gitmeden önce el frenlerini serbest bırakın. Ağırlığınızın çoğunu kollarınıza verin. Ellerin muhtemelen ağrıyor olduğunu biliyorum. Umarım bunu başarabilirsin, ama kötünün iyisi bu."

"O kadar da kötü değil. Babamın dediği gibi, sadece biraz derisi eksik. Bir yolunu bulacağım."

Duke itiraz etmedi ve çuvarlarla birlikte mutfağa yöneldi. Jel paketlerini dondurucuya koydu, sonra ağrı kesici merhemi ve ağrı kesici şişesini mutfak masasının üzerine koydu.

O sırada Cathy mutfağa girmiş, kendini masaya kadar yuvarlamış, sonra da yürütecini çevirip bir sandalye gibi üzerine oturmuştu.

"Tabaklar lavabonun sağında. Sofra takımları sol üst çekmecede," dedi.

Duke bir tabak ve bir çatal çıkardı, iki bisküviyi böldü, üzerlerine biraz sosis sosu döktü, sonra tabağı ve çatalı masaya taşıyıp kadının önüne koydu.

"Çok teşekkür ederim. Kendin için de yeterince aldın mı?" Cathy sordu.

"Hayır, evden çıkmadan önce yedim, ama teşekkür ederim. Belki başka zaman, tamam mı?"

Cathy başıyla onayladı, sonra bir ısırık aldı ve çiğneyip yutarken gözlerini devirdi.

"Çok güzel," dedi ve bir ısırık daha aldı.

"Diğer malzemeleri buzdolabına koymamı ister misin?" diye sordu. Kadın başını salladı.

Duke kapları boş bir rafa kaydırды, dolaptan bir bardak alıp suyla doldurdu ve ardından ağrı

kesici şişesini açtı.

"Elini uzat," dedi ve avucunun içine birkaç tane salladı. Cathy onları memnuniyetle aldı.

"Görüyorum ki hala sıcak kahveniz var. Yemeğin yanında biraz ister misin?" Duke sordu.

Cathy lokmasını yuttuktan sonra başını kaldırıp baktı. Artık Jeffrey Dean Morgan'a pek benzemiyordu. Gelmiş geçmiş en iyi adama benziyordu.

"Evet, o zaman beni beklemeyi bırakabilirsin. Gereğinden fazlasını yaptın ve sana çok şey borçluyum. Seni bir dahaki görüşümde kira için nakit verebilirim. Borcum ne kadar?"

"Fazla değildi ve benden. Telefonun var mı?" Başını salladı.

"O zaman cep numaramı yazacağım. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... herhangi bir şeye... beni arayacağına söz vermeni istiyorum. Kendi işimin patronu olduğum için istediğim gibi gelip giderim ve yardım etmek beni memnun eder."

Mutfak tezgâhının ucundaki not defteri ve kalemi alıp numarasını yazdı, sonra yine de ona bir fincan kahve doldurup tabağının yanına koydu.

"Sanırım artık gitmem gerekiyor," dedi Duke.

Cathy başını kaldırdı. "Bir kâbustan kurtulmak için koşmaya başladım ve parlak zırhlı bir şövalye tarafından kurtarıldım. Her şey için teşekkür ederim."

Duke sırtıttı. "Kasabaya saçımı kestirmeye geldim. Hep birileri için parlak zırhlı bir şövalye olmak istemişimdir. Umarım yakında tekrar görüşürüz. Şu jöle paketleri birkaç saat içinde kullanıma hazır olur. Kapının kilidini açıp kendimi dışarı atacağım. İyi dinlenin. Ayaklarını yukarıda tut."

Ve sonra gitmişti.

Cathy onun kamyonetinin çalışıp uzaklaştığını duydu ve yemeğini bitirecek kadar masada kaldı. Koltuğa geri döner dönmez inleyerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Karnı bisküvi ve sosis sosuyla doluydu ve kalbi yabancıların nezaketiyle dolup taşıyordu. Dük Talbot'u tekrar görme düşüncesi onu hiç rahatsız etmiyordu ve etmeliydi de. Buraya bir ilişki için gelmemiştir. Planlarında bu hiç yoktu.

Herhangi bir planı olmadığı aklına geldiğinde neredeyse uyumak üzereydi, yani bu iddianın hiçbir geçerliliği yoktu... hiçbir geçerliliği yoktu.

Bölüm 3

Moses ve J.B. Gatlin, kasırganın hemen ardından yengeleri Alice Conroy'a anneleri Beulah'ın öldüğünü söylemek için gittiklerinden beri Blessings'e gitmemişlerdi.

Alice'in şu anda yaşadığı o lüks evdeki karşılamaları acımasızlıktan başka bir şey değildi ve ikisi de bunun hak ettiklerinden daha fazlası olmadığını kabul ediyordu. Georgia eyaletinden ayrılmak için her şeyi yapmışlardı ama bu gerçekleşmedi.

Anneleri evi havaya uçurduktan sonra üzerlerinde tek bir kıyafet bile kalmamıştı. Köylü olmanın ötesinde bir iş becerileri olmadığından, anneleri Beulah'ın bankaya yatırdığı parayla birlikte ellerinde kalan parayı bir araya getirdiler ve kendilerine kullanılmış bir karavan satın alıp bir zamanlar evlerinin bulunduğu yere yerleştirdiler.

Bölgedeki insanlar için ufak tefek işler yapıyorlardı ve faturalarını ödemeye ve karınlarını doyurmaya yetecek kadar para kazanıyorlardı ama zar zor geçiniyorlardı.

Bir sabah yumurtlayan tavuklarını beslemek için dışarı çıktıklarında, ahırın yakınında otlayan bir inek görmüşler.

"Şuraya bak!" Moses dedi ki. "Birin in eği dışarı çıkmış. Sence kime aittir?"

J.B. durdu ve bir dakika boyunca ona baktı ve sonra omuz silkti.

"Şey, bizim ahırın aşağısında, otlarımızı yiyor. Sanırım o bize ait," dedi.

Moses kaşlarını çatı. "Hayır efendim. Biz hırsız değiliz. Git onu ağıla koy. Mutlaka birileri onu aramaya gelecektir."

J.B. ahıra gitti ve ağabeyinin dediğini yaptı ama aklında hâlâ in eği bir müzayedede satıp cebine biraz daha fazla para koyabilecekleri düşüncesi vardı.

Üç gün boyunca tek bir kişi bile in eği aramaya gelmeyince, J.B. in eği yükleyip başka bir ilçedeki sığır müzayedesine götürdü ve eve sekiz yüz doların üzerinde bir parayla döndü.

J.B. geri döndüğünde Moses evdeydi ve yüzündeki ifade J.B.'yi biraz tedirgin etti. Kamyoneti ahırın arkasına sürdü, römorku çözdü ve sonra römorka geri döndü, cüzdanından parayı çıkardı ve indi.

"O in eğe ne yaptın?" Musa bağırdı.

J.B. parayı kardeşine verdi ve karavana girdi.

Musa para tomarına baktı, sonra da inanamayarak saydı. Sekiz yüz yirmi üç dolar.

"Tanrım, Tanrım," diye mırıldandı Musa.

Önce eski iş ayakkabılarına, sonra da evlerine baktı. Etraflarındaki her şey yıkılıyordu. Tekrar paraya baktı ve J.B.'yi karavana kadar takip etti.

"Eee?" J.B. sordu.

Musa bir dolap açtı ve banka olarak kullandıkları yuvarlak yulaf ezmesi kutusunu çıkarıp parayı içine koydu, sonra da tek kelime etmeden dolaba geri koydu.

"Tavukları çoktan besledim ve Savannah yakınlarında yarın birkaç pencere asmak isteyen bir adamdan telefon aldım. Sabah 8:00'de orada olmamız gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi J.B.. "Ne kadar ödüyor?"

"Ona üç yüz dolara yapabileceğimizi söyledim," dedi

Moses. "Kaç kişi asıyoruz?" J.B. sordu.

"Sanırım beş tane dedi. Normal büyüklükte pencereler ve hepsi de zemin katta."

J.B. başını

salladı. "Tamam

o zaman."

Bir dakika durup birbirlerine baktılar ve her ikisinin de annelerini utandıracak bir çizgiyi aştıklarını biliyorlardı. Ama ondan da pek memnun değillerdi. Eğer o olmasaydı, bu durumda olmazlardı, bu yüzden suçluluk duygusunu bir kenara bıraktılar.

Güneş battıktan sonra yatmaya gittiler. Moses kendi odasında, J.B. ise koridorun karşısındaki odasında. Ama ikisi de uyuyamadı. J.B. kendisine ait olmayan bir şeyi satmış ve Moses da satıştan elde ettiği parayı alarak suça ortak olmuştu.

İkisi için de sıkıntılı bir geceydi ve sabah beşte alarm çaldığında hiç şikâyet etmeden kalktılar.

O akşam eve, zulalarına ekleyecekleri iki yüz elli bir dolarla döndüler. Öğle yemeklerini kendileri almak ve kamyonu benzin koymak zorunda kalmışlardı ama bu dürüstçe kazanılmış bir paraydı.

Kardeşlerin sınırı tekrar geçmeleri için bir ay daha geçmesi gerekti ama bu sefer daha kolaydı. Bir bar hendeğinde otlayan üç öküz gördüler ve arabayı üzerlerine sürdüklerinde öküzler dönüp pikabın önünden koşmaya başladılar.

"Durmanız gerekiyor, yoksa bizim eve kadar koşacaklar," dedi Moses.

J.B. "Evet, muhtemelen öyle olacak," dedi ve sürmeye devam etti ve öküzler evlerine giden çakıllı yolda koşmaya devam ettiler. Ama J.B. karavana park ettiğinde, öküzler sonunda koşmayı bıraktı.

İki kardeş de yorum yapmadı ama ikisi de ahıra doğru yürüdü. Biri ağılın kapısını açtı, diğeri de onları içeri aldı. Ağıldaki otların üzerinde otlamaya başladılar.

"Sen tavukları besle. Ben de akşam yemeğini hazırlayayım," dedi Musa ve akşam böyle geçti.

Bitene kadar sosis köftesi ve kızarmış patates yediler, sonra da mutfağı birlikte temizlediler.

"O sığırları ne kadar tutmamız gerektiğini düşünüyorsun?" J.B. sordu.

Moses omuz silkti. "Yarın onları arayan biri çıkabilir."

J.B. başını salladı. "Evet, bekleyip göreceğiz." "Doğru. Bekleyip göreceğiz," dedi Moses.

* * *

Onları dört gün tuttular, sonra farklı bir ilçedeki farklı bir müzayede evine götürdüler ve bir kerede sahip olduklarından daha fazla parayla eve döndüler.

Bundan sonra vicdanları artık onları eskisi gibi rahatsız etmedi ve kolay hedefler aramaya başladılar.

Talbot arazisinin yaşlı Bailey'nin evine bitişik olduğunu hatırlayan Moses'tı ve yaşlı adamın bir huzurevinde olduğunu bilen de Moses'tı.

Bir gün Talbot merasında sığır görüp göremeyeceklerini anlamak için etrafı kolaçan ettiler ve iyi fiyat getirecek güzel sığırlar gördüler.

Daha önce sadece başıboş dolaşan sığırlardan faydalanıyorlardı, ama bu düpedüz hırsızlığa ilk girişleriydi. Başkalarının mülklerine giriyor, çitleri kesiyor ve hayvanları çalıyorlardı.

"Eğer kendimize iyi bir yük bulursak, artık bunu yapmak zorunda kalmayız," dedi

Musa. "Ne demek istiyorsun?" J.B. sordu.

Moses, "Elimizdekilerle ve büyük bir sevkiyattan elde edeceğimiz gelirle, kış gelip de işler durulduğunda çok iyi durumda olacağız," diye açıkladı.

"Evet, sanırım haklısın," dedi J.B.. "Ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Güneş doğmadan hemen önce buraya dönelim derim. Sığırlar yem için yukarı gelecekler ve biz de

Talbot'lardan biri bile yataktan kalkmadan gitmiş oluruz."

J.B. sırttı. "İyi düşündün, Moses."

* * *

Birkaç çuval sığır küpü almak için yakındaki bir kasabaya hızlı bir koşu yaptılar, ardından gün doğmadan önce dışarı çıkmaya hazır olmak için eve gittiler.

Yaşadıkları yerden eski Bailey çiftliğine o kadar da uzak değildi ve on beş dakika içinde oradaydılar. Kendi izlerini takip ederek Talbot çiftliğinin arka tarafındaki otlaklardan geçtiler, sonra çiti kesip sürüyü aramak için otlagin içine doğru sürdüler.

Onları geldikleri tepenin hemen ardında, hâlâ yatar vaziyette buldular. Ancak inekler kamyonetin ve çektiği römorkun engebeli zeminde takırdadığını duyunca ayağa kalkmışlar.

Moses yarım daire çizerek hızlı bir çıkış için kesik çitlere doğru döndü, sonra dışarı çıktı ve karavanın arka kapısını açtı.

"Hadi yemleri alalım," dedi Musa, sonra birer çuval aldı, onları bir çemberin içine boşalttı ve bekledi.

Sığırlar koşarak geldi, küplere ulaşmak için biraz itip kaktılar. Gatlin kardeşler biraz yemelerine izin verdikten sonra J.B.'nin elinde sığır sopası, Moses'ın elinde de bir sırık vardı ve iki öküzün iki yanına geçip sırıkla durdukları yerden onları döndürdüler. Sonra bir dürtmeyle ilk sığır öne doğru römorka atladı ve diğeri de onu takip etti. Römorkun ön yarısına üç baş sığdırdılar, sonra kapıyı kapattılar ve yemden biraz alıp iki tanesini daha içeri soktular. Yükledikleri ineklerden birinin buzağısı olduğunu, inek onu takip edip emmeye başlayana kadar bilmiyorlardı.

J.B. onu gördüğünde "Sayı," dedi.

Arka kapıyı kapatıp kilitlediler, sonra kamyonu atlayıp uzaklaştılar, kestikleri çitten geri döndüler, sonra Bailey arazisinden geçip yola geri çıktılar. Doğruca kendi evlerine gidip sığırların kulak küpelerini çıkardılar, sonra da J.B.'nin ilk ineği satarken kullandığı müzayede evine gittiler.

Müzayede evinden dört bin doların üzerinde bir parayla ayrıldılar ve ikinci satışlarından sonra açtırdıkları hesaba yatırmak üzere doğruca Savannah'daki bankaya gittiler. Oradaki insanlar onları sığır jokeylerinden - geçimlerini sağlamak için sığır alıp satan adamlardan - başka bir şey olarak tanııyorlardı ve hiçbir şey düşünmediler ve hesap açıldıktan sonra, garip işlerden elde ettikleri tüm parayı da oraya yatırmaya özen gösterdiler.

Bir banka hesabına sahip olmak onları sıradan insanlar gibi hissettiriyordu ve hırsızlık işinden elde ettikleri küçük yasal kazançları da eklediklerinde kendilerini daha iyi hissediyorlardı. Yasal parayla para yatırmanın, çalıntı mal satarak kazandıkları parayı iptal ettiğine neredeyse kendilerini ikna etmişlerdi.

"Bu bizim son koşumuzdu," dedi

Moses. "Evet, hatırlıyorum," dedi

J.B..

"Ve bunu bir daha yapmayacağız," diye ekledi Moses.

J.B. omuz silkti. "Sen ne dersen o."

Eve vardıklarında römorktaki taze inek dışkısını yıkayıp ahıra götürdüler. İyi bir önlem olsun diye römorkun yatağına biraz kuru toprak serptiler, sonra da yıllardır kullanılmamış gibi görünmesi için ahırın içindeki hurda ve eski tellerle doldurdular ve ahırın arkasındaki yabani otların arasına sürükleyip bıraktılar. Ertesi sabah çok ihtiyaç duydukları bazı malzemeleri almak için Savannah'ya gittiler.

Jack Talbot'un kırık çiti çoktan bulduğunu bilmiyorlardı ama umurlarında da değildi. Onlara göre, görünmeden kaçmışlardı, sığırlar satılmıştı ve bu onların sonuydu.

Bu.

* * *

Duke eve dönerken telefonu çaldı ve Arayan Kimliği'nde Jack'in adını görünce kardeşinin onu kontrol ettiğini anladı. Cevap verdi, sonra hoparlöre aldı ve sürmeye devam etti.

"Merhaba."

"Sen iyi misin?" Jack sordu.

"Ben iyiyim. Neredeyse eve geldim," dedi Duke.

"Peki, tamam o zaman. Endişelenmeye başlamıştım. Bu kadar uzun süre yok olacağını düşünmemiştim ve-"

"Evet. Blessings'de küçük bir olaya karıştım ve bir bayanı acil servise götürdüm." "Oh lanet olsun, kaza mı yaptın?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece kötü bir şekilde düştüğüne şahit oldum, sonra Lon geldi ve bizi acile götürdü. Daha sonra saçımı kestirmeye gittim, sonra Hope Ruby'yi aradı ve kadını eve götürecek birini arıyordu, ben de gitmeye hazırlanıyordum ve onu zaten acile götürmüştüm, bu yüzden onu eve götürmeyi teklif edebileceğimi düşündüm. İşte o zamandan beri buradayım."

"Vay canına! Kulağa ciddi geliyor. Düşen kimdi?" "Adı

Cathy Terry. Blessings'te yeni."

Uzun bir sessizlik oldu - Duke bağlantının kesildiğini düşünecek kadar uzun bir sessizlik.

"Jack? Hâlâ orada mısınız?"

"Ah, evet... Ben sadece... Tanımadığın bir kadın için bu kadar zahmete girmene şaşırdım."

Duke afallamıştı. Nasıl cevap vereceğini bile

bilmiyordu. Jack bekledi. "Duke?"

"Ben buradayım."

"Sorun nedir?" Jack sordu.

Duke iç çekti. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? İhtiyacı olan bir kadına yardım edemeyecek kadar bencil olduğumu mu? Herhangi bir kadına? Bir yabancıya bile mi?"

"Hayır, kardeşim, hayır... Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Bak, özür dilerim. Duygularını incitmek istememişim."

Duke hâlâ şoktaydı ama gülüp geçti.

"Duygularımı incitmedin. Bu sabah sığırlara yem verdin mi?"

"Evet, ama arka otlakta çit vardı. Tamir etmek için tel gergisi ve bazı şeyler almak üzere eve geldim, ama tel kopmuş değil, kesilmiş görünüyordu."

Duke kaşlarını çatı. "Kayıp sığırımız var mı?"

"Kahretsin, kontrol etmek aklıma gelmedi," dedi Jack. "Ben giderim-"

"Eve gidip üstümü değiştirmemi bekle, ben de seninle geleyim," dedi Duke.

Kardeşlerin bağlantısı kesildi ve Duke eve döndüğünde sohbetin konusu çit olmuştu. Duke iş kıyafetlerini giydi, eski kot ceketini giydi ve kapıdan çıkmaya başladı, sonra durdu ve içeri geri döndü. Elinde bir tüfekte dışarı çıktığında Jack şok oldu.

"Bu ne için?" diye sordu.

"Eğer çit kesilmişse, birileri iyi bir şey yapmamış demektir. Eğer sığırları kaybediyorsak, o zaman hırsızlarla uğraşıyoruz demektir. Ben sadece tedbirli davranıyorum."

Jack ağabeyine yenilenmiş bir saygıyla baktı.

"Bu benim de düşünmem gereken bir şeydi. Bu işte birlikte olmamız iyi bir şey. Biz çocukken annem ve babam bu işi tek başlarına nasıl yapıyorlardı bilmiyorum. Burayı işletmek için ikimize, iki yetişkin adama ihtiyaç var."

Duke, "Beş yıl önce iki yüz dönüm arazi ve elli üç baş sığıra otuz baş daha eklediğimizi unutuyorsun," dedi. "Atla. Ben sürüyorum."

İkisi de eski çiftlik kamyonuna binerken Jack güldü. Tel kesicileri, çit gergilerini ve kırığı onarmak için bir rulo teli çoktan yüklemişti.

"Bunu hep yapıyorsun, bu yüzden kapıları açmak için dışarı çıkmam gerekiyor."

Duke, "En yaşlı olmanın bir tür avantajı olmalı," dedi.

Kamyonu çalıştırdı ve birkaç çuval sığır küpü yüklemek için ahıra doğru sürdü, ardından bir sığır bekçisinin yanından geçerek çitlerle çevrili otlaklara doğru ilerledi.

"Önce nereye?" Jack sordu.

"Sanırım büyük sürünün olduğu Batı sahası, sadece orada başka çit olmadığından emin olmak için. Kuzey tarafına gitmeden önce orada bir sayım yapabiliriz," dedi Duke.

"Kesildiğinden emin değilim. Sadece öyle görünüyordu," dedi Jack.

"Eğer orada herhangi bir sığırı kaçırsak, o zaman emin oluruz," dedi Duke, arabayı çekip dururken. "İlk kapı, küçük kardeşim."

Jack atlayıp kapıyı açtı ve Duke içeri girer girmez kapıyı kapatıp kamyonu geri bindi.

Birkaç dakika sonra Batı merasının sınırlarına doğru ilerliyorlardı ve bekledikleri gibi eski kamyonun sesi sürüyü koşturdu.

"Ben küpleri yayacağım. Sen sür," dedi Jack. Tekrar indi, ama bu sefer kamyonun kasasına çıktı ve ilk çuvalı açtı. "Hazır!" diye bağırdı ve sonra Duke hareket etmeye başlayıp sığır küplerini kamyonun yan tarafına dökerek çimenlerin üzerinde bir iz bırakırken kendini destekledi. Jack durmadan önce iki çuval daha açıp onları da boşalttı ve o sırada bütün sığırlar sıraya dizilmiş, başlarını eğmiş, yemek yiyorlardı.

O sırada Duke, Jack'le birlikte kamyonun arkasına geçti ve ikisi de saymaya başladı. "Elli üç tane var," dedi Duke.

"Ben de öyle," dedi Jack. "Demek ki hepsi burada. Şimdi Kuzey otlığına gidiyoruz."

Kamyonu geri döndüler, bir kapıdan daha geçtiler, sonra Jack'in tarladaki lastik izlerini takip ettiler.

"Ne yapıyorsun?" Jack dedi ki. "Karşıya geçersen daha kısa sürer-"

"Sadece hırsızların bırakmış olabileceği bir izi bozmadığımdan emin olmaya çalışıyorum," dedi Duke. "Bunu yapmayı neden düşündün ki?" Jack sordu.

Duke, "İzlediğim tüm o North Woods Law dizileri sanırım," dedi.

Jack sırtıttı. "Onlara karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi. "Biliyor musun, biz büyürken kimse bize büyüdüğümüzde ne olmak istediğimizi sormazdı. Sadece aile çiftliğini devralacağımız anlaşıldı."

"Biliyorum," dedi Duke. "Hiç başka bir şey yapmak istedin mi?"

"Hayır. Annem ve babam o kazada öldükten sonra, sen büyük bir adım attın ve üniversitedeki son yılını geçirmemi sağladın. Eve dönüp babamla çalışmak istediğimi biliyordun ve senin sayende mezun olduğumda aile çiftliği hâlâ buradaydı. Diplomanı alıp Ulusal Park Hizmetleri'nde çalışmaktan bahsederdin."

Duke bir an sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Sadece konuşuyorduk. Çiftliği kaybetmeyi ben de senin kadar istemiyordum ve şu anda gayet iyi durumdayız."

Jack iç çekti. "Benim için çok şeyden vazgeçtin."

"Ben hiçbir şeyden vazgeçmedim. Sen ve Hope benim ailemsiniz."

"Çiftliği ve bizi, sahip olabileceğin tüm kişisel hayallerinin önüne koydun," dedi Jack.

Duke sırtıttı. "Hope'un kız kardeşi Mercy'nin benimle evlenip yanımıza taşınması gerektiğini ve böylece bekârlık sorunumun çözüleceğini düşündüğüm birkaç hafta oldu."

Jack güldü. "Evet, ikinizin bırakın aşık olmayı, zar zor anlaşıyor olmanız dışında her şeyi çözmüştünüz."

"Bir delilik anıydı," dedi Duke. "Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum ama sürüye eklemek için daha fazla sığır almak gibi bir şeydi."

Jack bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, Duke. Hâlâ bekâr olmana şaşmamalı. Bu zihniyet hakkında bir şeyler yapmalısın. Evlenmek ve bir aile kurmak için hâlâ yeterince gençsin."

"Bebekleri sana ve Hope'a bırakacağım," dedi Duke. "Geleceğimi bu kadar düzenlediğin yeter. Araya girmek benim uzmanlık alanım, senin değil."

Jack ilerideki çitin bir bölümünü işaret etti. "Çitin düştüğü yer burası."

"Evet... Görüyorum. Kamyon ve römork izlerini izlemeye başlayın. Yakında sürüye yaklaşmış oluruz, sonra da burada sayım yaparız. İşin içinde hırsızlık olduğunu düşünerek aceleci davranmış olabilirim ama tedbirli olmak üzûlmekten iyidir," dedi Duke ve yeni izler bulabilmek için daha da yavaşladı.

Birkaç dakika sonra Duke ileride bir şey fark etti ve frene bastı. "Ne görüyorsun?" Jack sordu.

"Birisi buraya yem koymuş gibi görünüyor ama biz yemi böyle tek bir noktaya dökmeyiz. Daha yakından bakmak istiyorum," dedi Duke.

Dışarı çıktıklarında tüfeğı yanına aldı ve olay yerine doğru yürürken bile korkularının muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. Geriye kaç baş sığır götürdüklerini görmek kalıyordu.

"Bakın! Arkalarında iki boş yem çuvalı bile bırakmışlar," dedi Jack.

"Bekle, fotoğraf çekiyorum," dedi Duke ve ilerlemeden önce ezilmiş otların ve yem çuvallarının fotoğraflarını çekti.

"Duke! Buraya bakın. Ayak izleri!"

Duke, Jack'in durduğu yere doğru koştu. "Çizme izleri ve sol ayağın topuğunda garip bir çizgi var. Sanırım deride büyük bir kesik var." Çömelip birkaç fotoğraf çekti, sonra aniden durdu, çizmelerinden birini çıkarıp ayak izinin yanına koydu.

Jack, "Sen 13 numarasın, yani bu da yaklaşık 11 numara bir bot," dedi.

"Topuğunda ciddi bir kesikle," diye ekledi Duke. "Burada bekle. Ben kamyonu almaya gidiyorum, sonra da sürüyü bulmaya gideceğiz. Şerif Ryman'ı aramadan önce kaç tanesinin gittiğini bilmemiz gerek."

"Lanet olsun," dedi Jack. "Bu beni hasta ediyor. Kim böyle bir şey yapar ki?"

Duke, "Bailey'ler arka çitimize bitişik arazinin sahibi, ama Bay Bailey huzurevine gittiğinden beri orada kimse yaşamıyor ve bu bir yıldan fazla bir süre önce oldu," dedi ve sonra kamyonu almak için geri koştu.

Jack'i almak için sitenin etrafından dolaştı.

"Çoktan sığırları görmeye başlamışsızdır diye düşünmüştüm," dedi Jack tekrar binerken. "Genelde geldiğimizi duyarlar."

"Hepsi güney ucundaysa hayır," dedi Duke ve o tarafa yöneldi.

Küçük bir tepeyi aşip aşağıdaki ağaç korusuna doğru inmeye başladıklarında onları otlarken gördüler.

"Dur da arkaya geçeyim," dedi Jack. "Bizi gördüklerinde koşarak gelecekler."

Duke tekrar durdu ve Jack bir çuval daha sığır küpüyle kamyonun kasasına geri döner dönmez tepeden aşağı sürmeye başladı.

Yaklaştıklarında Jack yemleri yan taraftan dökmeye başladı, giderken arkalarında bir iz bıraktılar, sonra durmadan önce diğer yem çuvalını boşalttılar.

Duke yine saymak için onunla birlikte arkaya geçti.

"Lanet olsun. Ben sadece yirmi dört saydım, oysa otuz olmalıydı," dedi

Duke. Jack başıyla onayladı. "Ben de aynı şeyi saydım."

"Yani altı baş eksikimiz var," dedi Duke ve telefonunu çıkardı. "Şerif Ryman'ı arıyorum. Eve dönmemiz biraz zaman alacak ve eğer şanslıysak bütün öğleden sonra birinin gelmesini beklemek zorunda kalmayacağız. Kırığı onarmak istiyorum ama o da bu haliyle görmeli. Belki de sürüyü Doğu otlığına taşımali ve bu kolaylığı ortadan kaldırmalıyız."

"Orada çimler kısa," dedi Jack.

"Bu yüzden yuvarlak balyaları planladığımızdan biraz daha erken beslemeye başlayacağız. Daha fazla sığır kaybetmekten iyidir," dedi Duke.

"Anlaştık. Atla," dedi Jack. "Ben geri döneceğim, böylece sen konuşabilirsin." "Ve seni kapı görevinden kurtarayım mı?" Duke dedi ki.

"Adil olan budur, kardeşim," dedi Jack ve kamyonun kasasından atlayıp sürücü koltuğuna oturdu. Onlar uzaklaşırken Duke hırsızlığı rapor etmeye başlamıştı bile.

* * *

Duke sığır hırsızlarıyla uğraşırken, Cathy sonunda duşa girmeyi başarmıştı. Ona yapmamasını söyledikleri şeyi yapmış ve bileğini açmıştı ama kendini kirli ve pis hissediyordu ve tükürük banyosu yeterli olmayacaktı.

İşini bitirdiğinde yorgun ve acılıydı ama temizdi ve bileğini yeniden sarmıştı.

Kendini mutfığa geri yuvarladı, birkaç ağrı kesici daha aldı, sonra oturma odasına geri döndü ve koltuğa yığıldı. Ayağını kaldırdı ve biri kapısını çaldığında neredeyse rahatlamak üzereydi.

İnledi. Tam da rahatlamaya başlamıştı. Ama daha kıpırdayamadan tanıdık bir ses duydu.

"Cathy, benim, Dan Amos. Orada mısın?"

"Buradayım. Bana bir saniye ver," dedi.

"Düşüğünü biliyorum. Eğer senin için de uygunsa kendimi içeri alabilirim," dedi.

Bir an şaşırды, sonra ev sahibi olarak tüm kiralarına erişimi olduğunu fark etti ve rahatladı.

"Evet, evet, içeri gel."

Kapıda bir anahtar sesi duydu ve ardından kapı içeri doğru açıldığında Dan ve karısı içeri girdi.

Dan, "Yaralandığınızı duyduk ve yardıma ihtiyacınız olup olmadığına bakmaya geldik," dedi. "Ve karım Alice ile tanıştığınızı sanmıyorum."

"Benim için bir zevk Alice. Lütfen ikiniz de oturun" dedi Cathy, kendi koltuğunun yanındaki kanepeyi işaret ederek, sonra Dan'ın elindeki bandaja baktı. "Dük Talbot beni eve getirmek için beklerken acil servise geldiğinizi söyledi. Eline ne oldu?"

"Oh, çoğunlukla dikkatsizlik. Boş bir evin pencere camlarını değiştiriyordum ve camlardan biri elimde kırıldı. Kötü bir kesik değil ve avuç içinde olduğu için dikiş ya da zimba yerine keşiği yapıştırdılar."

Alice, "Bu beni kesinlikle korkuttu," dedi. "Dan benim her şeyim."

"Aynen öyle tatlım," dedi Dan ve Alice'e hızlı bir gülümseme verdikten sonra dikkatini tekrar Cathy'ye çevirdi. "Hâlâ yaya olduğunu biliyorum. Sana nasıl yardımcı olabiliriz? Bakkala ya da reçeteye ihtiyacınız var mı?"

"Sanırım bütün bunlar benim için sorun değil," dedi Cathy. "Bir araba kiralama fikriyle oynuyordum. Bu düşünceyi daha önce hayata geçirmeliydim."

"Bu akşam sana yemek getirebilir miyim?" Alice sordu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama zaten yemeğim var. Duke gitmeden önce benim için biraz aldı, Lovey de kızarmış tavuk, patates ve sos gönderdi."

Alice gülümsedi. "Lovey en iyisi, ama seni burada yaralı ve yalnız düşünmek istemiyorum. Senin için telefon numaramı bırakmak istiyorum. Bunu yaparsam, bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına söz verir misin?"

"Çok nazıksın," dedi Cathy. "Mutfakta bir defter ve kalem var. Duke üzerine numarasını yazdı bile. İstersen sen de kendininkini bırakabilirsin."

"Evet, istiyorum. Bir süre önce iki çocuğum ve ben sırtımızdaki giysilerden başka hiçbir şeyimiz olmadan buraya, Bereket'e geldik. Blessings halkı olmasaydı bize ne olurdu bilmiyorum. Ve tabii ki Dan kasabaya geldi ve bizi kurtardı."

Dan kıkırdadı. "Önce onlara aşık oldum. Sonra da kahramanlık yaptım."

Alice onu kolundan dürttü ve sonra adını ve numarasını yazmak için mutfığa gitti.

Cathy nasıl bir mücevher gibi bir yere rastladığını yeni yeni anlamaya başlıyordu. Burası birden fazla açıdan iyileşebileceği bir yer gibi gelmeye başlamıştı.

Alice odaya geri döndüğünde, "Tamam, numaram sende var," dedi. "Herhangi bir kontrol için tekrar doktora gitmen gerekiyor mu?"

"Sorun yaşamadığım sürece hayır," dedi Cathy. "Kendimi iyi hissettiğim anda bileğimin üzerinde yürüyebilirim ama gördüğünüz gibi Duke iyileşene kadar etrafta dolaşabilmem için bu Rollator'ı kiraladı."

Dan, "Talbot ailesi bölgede iyi tanınan bir ailedir," dedi. "Sahip olunması gereken iyi bir arkadaş. Şimdi, senin için bir şey yapamayacağımızdan eminsen, buradan gidelim ve belki biraz dinlenebilirsin. Çıkarken kapıyı kilitleyeceğim."

"Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi Cathy. "Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Yani... ben burada bir yabancıyım."

Alice sadece güldü. "Tatlım, Lütüflar'da kimse uzun süre yabancı kalmaz. Biraz dinlen. Kişisel telefon numaran kiralama başvurusunda var. Yarın bir ara seni arar ve ayak işlerini halletmemi istemediğinden emin olmak için seni kontrol ederim, tamam mı?"

"Evet, tamam, geldiğiniz için teşekkür ederim"

dedi Cathy. Dan çıkarken kapıyı arkalarından kilitledi.

Ev şimdi sessizdi ama Cathy artık kendini o kadar da yalnız hissetmiyordu. Burada adını bilen ve onun iyiliğini düşünen insanlar vardı. Bu neredeyse bir yıldır sahip olduğundan daha fazlaydı ve içinden geçen duygular onu çok etkiliyordu. Sandalyeye tekrar yaslandı ve gözlerini kapattı, aniden kışa karşı verdiği tepkiyi burada da gösterdiği için minnettar oldu.

* * *

Blaine Wagner neredeyse bir aydır Vegas'tan kaçmış, bir arkadaşının yatıyla Kaliforniya sahili boyunca, ardından da Meksika Rivierası'nda dolaşıyordu. Cabo San Lucas'ta, Puerto Vallarta'da ve geri dönmeden önce Acapulco'da bir hafta geçirmişlerdi.

Eski karısının artık Vegas'ta hiçbir yerde görünmediğini, eve dönüp dairesini izlemesi için ayarladığı özel dedektif Rand Lawrence'a danışana kadar fark etmemişti. Gittiği süre boyunca, onu kendi haline mi bırakacağına yoksa tehdidini tamamen ortadan mı kaldıracağına karar vermeye çalışıyordu.

Erkenden uyandı, ofise dönmek ve normal rutinine dönmek için fazlasıyla endişeliydi ama aklının bir köşesinde eski sevgilisiyle ilgili bir gelişme olmasını istiyordu.

Şoförüne saat dokuzda gelmesini söyledi ve gitmeden önce duş alıp giyindi.

kahvaltıya indi. Haftalar süren zengin yemek ve düşünmek istemeyeceği kadar çok içkiden sonra, şefinden pastırma ve yumurta ile birkaç kızarmış İngiliz çöreği istedi, bunları birkaç fincan sade kahveyle birlikte mideye indirdi ve ofise doğru yola koyuldu.

Gelir gelmez sekreterine talimatlar verdi, öğleden sonraki yönetim kurulu toplantısının hâlâ devam edip etmediğini kontrol etti ve ardından ofisine geçti.

Taze demlenmiş kahve kokusu onu kapıda karşıladı ve masasına oturmadan önce kahve barından kendine bir fincan doldurdu.

Bilgisayarı açtı ve kişisel e-postalarını gözden geçirmesini bekliyordu, bu yüzden Rand Lawrence'ı aramak için telefonuna uzanmadan önce orada ne olduğunu taramak için birkaç dakika harcadı, sonra je cevap vermeden önce dört çalmayı saydı.

"Merhaba, ben Rand."

"Günaydın Rand, ben Blaine Wagner. Eski karımla ilgili bilgi almak için aramıştım."

"Anlatacak pek bir şeyim yok Bay Wagner. Siz gittiğinizden beri onun içeri girip çıktığını görmedim. Sonunda koridora doğrudan onun kapısına bakan bir güvenlik kamerası yerleştirdim ve yerleştirdiğimden beri bir kez bile açılmadı."

Blaine'in kalbi küt küt atmaya başladı. Kızın umutsuzluğa kapılıp kendini öldürmesini umacak kadar şanslı olabilir miydi?

"Sence hâlâ orada mıdır?" Blaine sordu.

Rand, "Bunu bilmeme imkân yok," dedi. "Tek bildiğim onu haftalar önce içeri girerken gördüğüm ve arabasının hala kapalı otoparkta olduğu."

Blaine kaşlarını çatı. Duymak istediği şey bu değildi.

"Takip edin ve herhangi bir seyahat rezervasyonu yapıp yapmadığına bakın. Yurtdışı uçuşları için havayollarını kontrol edin. Yolcu gemilerini kontrol edin. Bir yerlere tatile gitmiş olabilir ve bu konuda en kısa zamanda bana geri dönün."

"Evet efendim," dedi Rand.

Hayal kırıklığına uğrayan Blaine bağlantıyı kesti. Rand'in tüm o izleri sürmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdı ve apartman yöneticisiyle görüşüp bir sağlık kontrolü yaptırmayı düşündü. Sonra bankasında FDIC kurallarını çiğneyebilecek ve yüklü miktarda para çekip çekmediğini öğrenebilecek tanıdıklarını düşünmeye çalıştı.

Öğleden sonra bir toplantısı vardı ama onu dairesinde ölü bulurlarsa çok sevinecekti. Sitenin yöneticisini tanıyordu ve ofisi aradı. Onu kızdıracak kadar uzun bir süre bekletildi ve sonra telefon açıldı.

"Günaydın, Bay Wagner. Ben Eric. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın Eric. Senden bir iyilik isteyeceğim. Biraz alışılmışın dışında olduğunu biliyorum ama eski karım Cathy hakkında biraz endişeliyim. Bir süredir şehir dışındaydım ve döndüğümde eski arkadaşlarımdan beni endişelendiren mesajlar alıyorum." İsteddiği cevapları aldığı sürece yalan söylemiş olması onu hiç rahatsız etmemişti. "Dairelerinizden birinde kalıyor ve bir süredir hiçbir yerde görülmedi. Arkadaşları aradı ama cevap alamadılar. Arabası haftalardır hareket etmedi ve şimdi beni endişelendiriyorlar. Tatilde olabilir, sanırım. Ama düşmediğini ya da hastalanmadığını ve yardım çağıramadığını bilmek hepimizi rahatlatacaktır. Bir tür sağlık kontrolü yapabilmeniz bir yolu var mı? Dairelerin yedek anahtarları mutlaka sizde vardır, değil mi?"

Eric Mitchell hemen alarma geçti. İhtiyacı olan son şey, dairelerden birinde birinin cesedinin çürüyor olmasıydı. Böyle bir şeyden sonra daireyi soymak ve tamir etmek bir servete mal olurdu.

"Evet, evet, bunu sizin için yapabilirim. Bina ve daire numarasını almak için kayıtlarımı kontrol edeceğim ve en kısa zamanda size geri döneceğim."

"Mümkün olduğunca çabuk, lütfen," dedi Blaine. "Öğleden sonra toplantılarım var ve o zaman rahatsız edilmemeliyim."

"Evet, bana otuz dakika verin, sizi arayacağım."

"Çok teşekkür ederim," dedi Blaine ve sonra bağlantıyı kesti. Başını kaldırıp saate baktı. Saat ona çeyrek vardı. Öğleden önce içki içme alışkanlığı yoktu ama kahvesini bir kenara bırakıp ıslak bara yönelirken, Vegas'ın diğer tarafında Eric Mitchell geçiş anahtarlarını bulmaya çalışıyordu.

* * *

Eric bunu dört gözle beklemiyordu. Bunu yapması için başka birini gönderebilirdi ama bunu bizzat isteyen Blaine Wagner'di ve sıkışıp kalmıştı.

Arabasına atlayıp binaya gitti, sonra içeri girdi, asansörü sekizinci kata kadar kullandı ve 802'ye indi. Kapının önünde durup içini çekti ama çürümüş bir cesede benzeyen bir koku almadı, bu yüzden zili çalıp bekledi. Ve bekledi. Sonra tekrar çaldı ve bekledi. Ve biraz daha bekledi.

Cevap gelmeyeceğinden emin bir şekilde anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Ancak daha sonra bunun bir güvenlik alarmını çalıştırmış olabileceği aklına geldi. Sessizlikle karşılaştığında rahat bir nefes aldı.

Klima açıldı, bu yüzden seslendiğinde küf kokusu yoktu. "Cathy! Cathy

Wagner! Kimse yok mu?"

Sessizlik.

Bu noktada odaları dolaşmaya başladı, önce mutfağı seçti ve doğruca buzdolabına gitti. Küflenmiş birkaç kutu yiyecek ve tarihi neredeyse iki ay geçmiş bir şişe süt vardı. Kapıyı kapattı ve oturma odasından geçerek ofise girdi. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı ama kontrol ettiğinde kapalı olduğunu ve pilinin bitmiş olduğunu gördü.

Yatak odasına doğru ilerledi ve ilk gördüğü şey yatağının ayak ucundaki bankta duran çantaydı. İçine baktı ve taşıdığı her şeyin hâlâ içinde olduğunu fark ettiğinde -cüzdanı, kimliği, kredi kartları, araba anahtarları, güneş gözlükleri, hatta makyaj malzemeleri- kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Hiçbir kadın tüm bunları isteyerek geride bırakmazdı. Şimdi endişelenmeye başlamıştı.

Doğruca büyük gömme dolaba gitti. Giysilerini topladığını gösteren hiçbir boş askı olmadığını fark etmesi birkaç dakikasını almadı. Ne bir boğuşma ne de herhangi bir kaçırılma izi vardı. Sadece gitmişti.

Eric hâlâ yatak odasındaydı ve Blaine'i aradı. Blaine aramayı bekliyor olmalıydı çünkü ilk zil sesinde cevap verdi.

"Bu Blaine."

"Benim, Eric. Onun dairesindeyim ve burada olmaması dışında sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Buzdolabında küflenmiş yiyecekler var. Sütün tarihi neredeyse iki ay geçmiş. Ofisindeki dizüstü bilgisayar kapalı ve açmaya çalıştığımda pili bitmişti. Şu anda yatak odasında duruyorum ve cüzdanı, parası, kredi kartları ve kimliği hala içinde. Arabasının anahtarları da içinde. Dolabını kontrol ettim. Kıyafetlerini paketlediğine dair hiçbir iz yok çünkü boş askı yok. Sanki ortadan kaybolmuş gibi. Polisi aramamı ister misiniz?"

Blaine'in kalbi küt küt atmaya başladı. Onun ne yaptığını çok iyi biliyordu! Orospu! Ondan uzaklaşmak için her şeyi bırakıp gitmişti ve bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Hayır. Önce biraz daha kontrol edeyim ve şimdilik bu aramızda kalsın."

"Evet efendim," dedi Eric. "Öyleyse, sanki hiç burada olmamışım gibi onu tekrar kilitleyeceğim. Kira kontratı zaten gelecek yılın Mayıs ayına kadar ödenmiş durumda."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Blaine, ama bağlantıyı kestiğinde mavi bir çizgiye küfrediyordu.

İhtiyacı olan son doğrulama lanet banka hesabını kontrol etmek olacaktı. Nereye taşıdıklarını söylemeyeceklerdi ama hâlâ aktif olup olmadığını öğrenebilirdi. Sadece doğru kişiyi bulması gerekiyordu. Bu hesapları görme yetkisi olan birinin mutlaka fazladan bir şeye ihtiyacı vardı. Kendisi de orada bankacılık yapıyordu ve yatırım yaptığı kumarhanelerde düzenli olarak birkaç banka çalışanı görmüştü. Kumar oynamayı seviyorlarsa, burnunu sokmak için parayı geri çevirmeyeceklerine dair bir his vardı içinde.

* * *

Cathy'nin çek hesabıyla ilgili istediği bilgiyi almak Blaine'e beş bin dolara mal olmuştu. Geriye iki yüz bin dolardan az para kalmıştı ki, bu da kira sözleşmesi bitene kadar faturaları için otomatik para çekme işlemlerine yeter de artardı bile. Ama bütün kredi kartlarını geride bıraktığı için, izini sürmeye çalışmak işe yaramazdı.

Şimdi onun eksik kışına veda öpücüğü verip onu şehirden kovarak kazandığını mı düşünecekti, yoksa o çok mu büyük bir tehditti, buna karar vermesi gerekiyordu. Ama bu başka bir zaman içindi. Şu anda bir iş ortağıyla öğle yemeği yiyor, sonra da oradan Luxor'daki yönetim kurulu toplantısına gidiyordu, bu yüzden limuzininin arka koltuğuna kaydı, şoförüyle arasındaki pencereyi kapattı ve Angel adında esmer bir kadını aradı.

Kız cevap verdiğinde gülümsedi. "Merhaba koca oğlan. Geri döndün. Seni ve ateşli vücudunu çok özledim," dedi ve ardından ensesindeki tüyleri diken diken eden küçük bir mırıltı sesi çıkardı.

"Bu akşam benimle yemeğe çıkacak kadar özledin mi beni?" diye sordu.

"Ooh, evet, bebeğim. Geceyi burada mı geçireceğim? Senin yanında uyanmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." "Kesinlikle," dedi Blaine. "Seni yedide alırım. Joel'de akşam yemeği rezervasyonum var.

Rubuchon 7:30'da Grand'da."

"Oh yum. Beni şımartıyorsun," dedi Angel.

Blaine güldü. "Görüşürüz o zaman," dedi ve bağlantıyı kesti.

* * *

Duke ve Jack, Şerif Yardımcısı Treat ve Butler ile birlikte olay yerine geri dönmüşlerdi. Butler lastik izlerinin fotoğraflarını çekiyor ve sol topuğunda kesik olan bot izinin alçıdan bir örneğini çıkarıyordu. Jack ve Duke yıkılan çitleri onarıırken telin kesildiği yerin ve geride bırakılan yem çuvallarının fotoğraflarını çekmişlerdi.

"Yani, altı başınızın eksik olduğunu mu söylüyorsunuz?" Butler sordu.

Jack başıyla onayladı. "Üç büyük öküz ve biri buzağılı iki inek."

Treat, Butler sorular sorarken notlar alıyordu ama kısa süre sonra kendi sorularından biriyle çıkageldi. "Buranın arkasındaki yer kime ait?" diye sordu.

"Mylo Bailey, ama Blessings'teki hastanede hemşire olan kızı Rhonda Bailey, bir yıl önce onu bir huzurevine yatırmak zorunda kaldı. Bildiğimiz kadarıyla ev ve mekan o zamandan beri boş duruyor," dedi Duke.

"İçinde kimsenin bulunmadığı bir mülk, fark edilmeden girip çıkmak için iyi bir yol. Karşıdan geldikleri belli çünkü izler diğer tarafta görülebiliyor," dedi Treat. "Evinizden çıkar çıkmaz o tarafa doğru gideceğiz. Bir şey daha var. Sığırlarınız damgalı mı?" "Hayır, ama hepsinde numaralandırılmış kulak küpeleri ve numaraların altında DJT harfleri var.

Jack Talbot," diye ekledi.

"Tamam. Yerel müzayede evlerini de kontrol edeceğiz," dedi Treat. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar. Eğer av kameralarınız varsa, bazılarını asmak iyi bir fikir olabilir. Eğer geri dönerlerse

şansınız yaver gidebilir."

"İyi fikir," dedi Duke ve sonra Jack'le birlikte tarlalardan çıkıp evlerine doğru yol aldılar.

Duke ve Jake içeri girerken polis memurları ayrıldı.

Jack elini yüzünü yıkamak için mutfak lavabosuna giderken, "Kahve yapıyorum," dedi.

"Ben de çalışmak için ofise gidiyorum. Kahve bittiğinde bana haber ver, gelip biraz alayım."

"Sana bir fincan getireyim," dedi Jack. "Git işini yap. Akşam yemeği için et çözdürmeye gidiyorum. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğini kaçırdık. Kahvenin yanına bir sandviç getirmemi ister misin?" diye sordu.

"Tabii, ne varsa," dedi Duke, sonra iş ceketini arka kapının yanındaki askıya astı, elini yüzünü yıkadı ve koridordan geçerek ofise gitti.

Ama oturur oturmaz, bu sabah eve götürdüğü küçük kıvıllı saçlı kıvıllı aklına geldi ve keşke onun telefon numarasını isteyecek cesareti olsaydı diye düşündü. Sadece sesini tekrar duymak için onu aramak istedi ama yapamadı. Sonra aklına hastanenin kayıtlarında olabileceği geldi, bilgisayarını açtı ve bilgisayar açılırken Hope'a bir mesaj gönderdi, sonra da çiftlik hesabını açıp faturaları ve ödemeleri göndermeye başladı. Jack birkaç dakika sonra sandviç ve kahve getirdiğinde, bir ısırlık alacak kadar durdu, sonra çalışmaya devam etti.

Sandviçin yarısını bitirmişti ve telefonundan bir mesaj geldiğinde son yarısıyla uğraşıyordu. Ellerini sildi ve kadının ne gönderdiğini okumak için telefonu eline aldı.

Sevgili kayınbiraderim, hasta bilgilerini vermememiz gerekiyor. Yarın onu görmeye gidin ve sonra kendiniz sorun. Eğer almanızı istiyorsa, size verecektir.

Not: Seni seviyorum ama kovulacak kadar değil. LOL

Duke iç çekti. Bunu hiç düşünmemişti.

Benim hatam. Bunu hiç düşünmemiştim. Üzgünüm, Hope.

Sonra bir gülüm yüz emojisi ekleyip Gönder'e bastı, sandviçini bitirdi ve kahvesini yeniden doldurmaya gitti.

* * *

Memur Treat ve Butler doğruca Bailey'nin arazisine gittiler. İki katlı boş ev biraz terk edilmiş görünüyordu. Bahçe yıllardır biçilmemişti ve pencerelerin üzerinde bir toz tabakası vardı. Bu utanç vericiydi. Evin kendisi bir zamanlar bölgenin gözbebeği olmuştu.

Evin orta kısmı iki katlı kırmızı tuğlaydı ve her iki yanında beyaz fıçı tahtası tek katlı kanatlar vardı. Boyaya ihtiyacı olan beyaz panjurları ve birkaç eksik kiremidi vardı.

Evin arkasındaki eski ahır büyük, iki katlı, gambrel çatılı ve aşağıdaki kapının üzerinde bir çatı katı açıklığı olan bir yerdi. Bir zamanlar beyaza boyanmıştı ama şimdi çoğunlukla griydi ve ahırın arkasına inşa edilmiş ağıllı, pasla kırmızılaşmış kaynaklı borudan yapılmış gibi görünüyordu.

Toprak garaj yolunda gelip giden belirgin izler bulmaları uzun sürmedi ve daha fazla fotoğraf çektikten sonra, Bailey'nin yerindeki lastik izlerini Talbot'larda gördükleriyle eşleştirdiler. Asıl önemli olan, topuğunda kesik olan aynı çizme izini bulmaktı. Fotoğrafını çektiler ve arabalarına geri döndüler.

Treat, "Boş mülkü kesinlikle giriş olarak kullanmışlar," dedi. "Sanırım şimdi kıvıllı Rhonda Bailey'i bu mülkü herhangi birine kiralayıp kiralamadığını öğrenmek için sorgulamamız gerekiyor."

"Talbot'lar onun Blessings hastanesinde acil serviste çalıştığını söyledi. Neden arayıp hala görevde olup olmadığına bakmıyorsunuz ve eğer değilse, kişisel telefon numarasını almıyorsunuz?"

"Yapacağım," dedi Butler ve Treat geri geri gidip mülkü terk ederken çoktan telefona sarılmıştı.

* * *

Rhonda Bailey acil servisteki bir muayene odasından çıkmak üzereydi ki masadaki hemşirelerden biri ona el salladı.

"Üçüncü hatta telefonunuz var."

Rhonda telefona cevap vermek için hemşire odasının arkasına geçti, üçüncü hatta bastı ve telefonu açtı. "Ben Rhonda."

"Bayan Bailey, ben Şerif Yardımcısı Butler. Babanızın mülkü hakkında size birkaç soru sormamız gerekiyor."

Rhonda hemen endişelendi. Babası artık kendi kararlarını verebilecek durumda olmadığından, bundan kendisi ve kardeşleri sorumluydu.

"Olamaz! Bir şey mi oldu?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Burayı herhangi birine kiraladınız mı ya da mülkte bulunması için herhangi birine izin verdiniz mi?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Sorun nedir? Mala zarar mı verildi?"

"Hayır hanımefendi, ama görünüşe göre bazı sığır hırsızları Talbot arazisinin arka tarafına geçmek için burayı kullanmış ve yarım düzine sığırı alıp kaçmışlar."

Rhonda'nın nefesi kesildi. "Çok üzgünüm! Bu korkunç bir şey! İnsanların hâlâ böyle şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Evet hanımefendi, ne yazık ki hırsızlık sağlıklı bir iş ve sığır yetiştiren insanlar için hırsızlık gerçek bir tehdit."

"Babamın evinin yakınında başka komşu yok, bu da onların görünmeden gelip gitmelerini kolaylaştırdı," dedi.

"Evet, hanımefendi. Biz de bunu fark ettik. Tamam, sizi iş yerinde rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama aklımızdaki bazı soruları açıklığa kavuşturdunuz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Evet, elbette," dedi Rhonda ve sonra telefonu kapattı.

Diğer iki hemşire Rhonda'nın anlattıklarına kulak misafiri olmaktan kendilerini alamadılar ama onlar daha Rhonda'yı sorgulayamadan Hope Talbot yanlarına geldi. Yüzlerine bakınca bir şey olduğunu anladı.

"Neler oluyor?" Hope sordu.

Rhonda içini çekti. "Bu öğleden sonra Jack'le konuştun mu?"

"Hayır, ama Duke'u günün erken saatlerinde Cathy Terry'yi tedavi için bırakırken gördüm."

"Kötü haberi veren kişi olduğum için üzgünüm ama telefondaki Şerif departmanından bir yardımcıydı. Birileri Talbot arazisinin arka tarafına geçmek için babamın eski evini kullanmış. Sığırlarınızdan bazılarını çalmışlar. Orayı birine kiralayıp kiralamadığımı sordular, tabii ki kiralamadık, dolayısıyla kimin yaptığını bilmenin bir yolu yok."

Hope inledi.

"Aman Tanrım! Evi aramam lazım," dedi ve dinlenme odasına yöneldi.

Onların üzüleceğini zaten biliyordu ve bu kayıp onu hasta ediyordu. Sakin bir yer bulur bulmaz kocasını aradı.

"Merhaba tatlım. Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi Jack. "Bugün burada biraz sorun yaşadık." "Yeni duydum," dedi Hope. "İlçeden bazı polis memurları Rhonda Bailey'i aramış ve ona

babasının mülkü. Sığırları çalanların babasının evinden girdiklerini söyledi." "Yani bizim düşündüğümüzü zaten doğruladılar. Duke durumun böyle olabileceğini düşünmüştü," dedi.

"Çok üzgünüm," dedi Hope. "Sence onları geri alma şansımız var mı?"

"Bence yok denecek kadar az. Eğer onları doğrudan bir açık artırmaya götürdülerse, muhtemelen çoktan gitmişlerdir." "Ama hepsine kulak küpesi takmıştık," dedi Hope.

"Evet, ama o etiketler çıkarılabilir. Olan oldu. Değiştiremeyiz. Ama o merada bulunan tüm sığır ları evin yakınına taşıdık. Kapılardan geçmek zorundalar ve

Eve bu kadar yaklaşıp daha fazlasını denemek için gerçekten cesur olmak gerekir. Beni şaşırtan şey, sığırların o arka merada olduğunu nasıl bildikleri ve Bailey arazisinden oraya ulaşabileceklerini nasıl bildikleri."

"Buralı birine benziyor, değil mi?" Hope öyle dedi.

"Evet, öyle, ama kim olabileceğini hayal bile edemiyorum. Umarım bir yolunu bulurlar ve hepsi bu kadar olur," dedi Jack.

"Herhangi bir ipucu var mı?" Hope sordu.

"Pek sayılmaz... oh, arkalarında bıraktıkları ilginç bir bot izi bulduk. Sol botun topuğunda uzun bir kesik var. Yeterince derin olduğu için toprakta bu şekilde görünüyordu."

"Fotoğraf çektin mi?" Hope sordu.

"Evet, polisler de öyle. Bu akşam kaçta çıkıyorsunuz?"

"6:00'ya kadar olmaz. Saat 6:30'dan sonra, belki de 7:00'ye kadar evde olmayacağım ve eğer acil serviste bir şey olursa ve ekstra yardıma ihtiyaç duyarlarsa, kalmam gerekeceğini biliyorsun. Eğer gecikeceksem size haber veririm," dedi.

"Akşam yemeğini senin için sıcak tutacağız. Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum," dedi Hope ve bağlantıyı kesti, sonra telefonunu cebine geri koydu ve tekrar yere indi.

* * *

Cathy'yi uyandıran uzaklardan gelen gök gürültüsü ve çatıya vuran yağmurun sesiydi; nerede olduğunu anlamadan önce bir an şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Ayak bileğindeki buz torbası sıcaktı, ev karanlıktı ve sokak lambaları ön pencereden içeri giriyordu. Sandalyesinin yanındaki lambayı yaktı, sonra televizyonu açtı ve perdeleri çekmek için ayağa kalktı, yürüteç için minnettardı.

Perdelerin arkasında kendini güvende hissettiğinde ışıkları açtı ve banyoya doğru ilerledi. Dışarı çıktığında mutfığa yöneldi. Saat neredeyse akşam sekizdi ve Lovey'nin gönderdiği soğuk kızarmış tavuk, patates ve sos için minnettardı. Buzdolabından kapları çıkarıp tezgâha götürdü, bir tabağa biraz yemek koydu ve mikrodalgaya attı, sonra da yemek için oturma odasına götürmek için yürüteç kullandı.

Televizyon sessizdeydi, bu yüzden çatıya vuran yağmur kolayca duyulabiliyordu ve yükselen rüzgâr pencerelere çarpan yağmurdan anlaşılıyordu.

Tavuktan bir ısırık alırken sesi açtı ve yerken yiyecek ve barınak için ne kadar minnettar olduğunu düşündü. Yolda geçirdiği birkaç fırtınalı gecede su geçirmez çadırından başka sığınacak bir yeri olmamıştı ve bunu geride bıraktığı için mutluydu.

Küçük eve, sade mobilyalara ve pek de şık olmayan ortama baktı, eskiden sahip olduğu zengin yaşam tarzını, tüm mücevherleri ve tasarım kıyafetleri, hizmetçilerle dolu bir malikaneyi hatırladı. Ama tavuktan bir ısırık daha aldığı anda, kalbinin derinliklerinde buranın sadeliğinin kendisine daha uygun olduğunu hissetti.

Daha sonra, mutfakta temizlenip yatağa girdikten sonra, bugün yalnızlıktan bir ev dolusu yeni arkadaşına ne kadar çabuk dönüştüğünü ve tüm bunların bir düşüş yüzünden olduğunu düşündü.

Vegas'ta sert bir düşüş yaşamış ve bu yüzden dışlanmıştı. Ama burada, Blessings'te, bir tökezlemeyle hiç tanımadığı insanlar onu kurtarmaya gelmişti.

Blessings'in olasılıkları vardı. Burası bir durak noktası yerine onun sonsuza dek yaşayacağı evi olabilirdi.

İç çekti, sonra ayağını daha rahat bir pozisyona kaydırды ve çatıdaki yağmurun sesiyle uykuya

daldı.

Bölüm 4

Cathy kaskatı ve ağırlı uyandı. Düşüşünün etkileri etkisini göstermeye başlamıştı ve her yeri ağrıyordu. Mutfığa gidip kahveye başladı, sonra odasına dönüp duş aldı ve ayak bileğindeki sargıyı tekrar takmadan önce saçlarını yıkadı. Pantolonunu ve tişörtünü giyerken saçlarını kurumaya bıraktı, sonra mutfığa gitmeden önce bileğini tekrar sardı.

Kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra son kalan bisküvileri ve sosis sosunu ısıttı ve her lokmada Duke Talbot'u düşündü. Bu kadar yakışıklı birinin neden bekâr olduğunu anlayamıyordu ama örümcek hisleri onun kötü biri olduğuna dair herhangi bir uyarıda bulunmamıştı. Yine de kendine onunla daha yeni tanıştığını hatırlattı. Bekâr olmasının pek çok nedeni olabilirdi ama bunların hiçbirini onu ilgilendirmiyordu.

Yemeğini yedikten sonra birkaç ağrı kesici hap aldı, sonra bir buz torbası alıp oturma odasına gitti, üzerine bir battaniye örttü ve soğuk torbayı bileğine koyarak koltuğa yerleşti, ağrı kesicilerin etkisini göstermesini bekledi.

* * *

Duke gün ağardıktan hemen sonra uyandı ama çatıda yağan yağmurun sesini duyunca sabah işlerinin berbat olacağını anladı. Sırt üstü yuvarlandı ve zihinsel olarak o günkü görevlerini gözden geçirmeye başladı.

Hope dün gece eve geldiğinde hâlâ ayaktaydı ve bugün onun izin günü olduğunu biliyordu, yani muhtemelen biraz uyuyacaktı.

Jack Hope'u korumaya çalıştı ama o da en az kız kardeşi Mercy kadar iradeli ve bağımsızdı ve bir şekilde onu en özel kılan şey de bu oldu. Tanrı biliyor ya, Jack ona sonsuza dek vurulmuştu.

Duke iç çekti. Gerçekten de yalnız yaşlanmak istemiyordu. O da aşık olmak istiyordu, ama nedense o kişiyi bir türlü bulamamıştı. Ve aklından geçen ilk düşünce Cathy Terry oldu.

Dün gece fazla uyuyup uyuyamadığını ve herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Numarasını ona bırakmıştı ama aramayacağını biliyordu, bu da bir sonraki hamleyi ona bırakıyordu, bu yüzden kalktı, duş aldı, tıraş oldu ve giyindi, sonra da kahvaltıya başlamak için aşağı inmeden önce yatağını hazırladı. Hope'un iş programı nedeniyle yemek ve temizlik işlerinin çoğunu Jack'le birlikte o yapıyor, Hope da neredeyse her gün Blessings'te olduğu için market alışverişinin çoğunu üstleniyordu.

Kahveyi demlemekle işe başladı, ardından bir grup damla bisküviyi karıştırdı ve birkaç sosis köftesini kızartmadan önce pişirmeye koydu. Köfteler pişince eti tavadan aldı ve damlayan et suyuyla sos yaptı.

O sırada bisküviler ve kahve hazırды ve Jack'in üst katta dolaştığını duyabiliyordu. Muhtemelen, kızarmış sosis ve taze kahve kokularını görmezden gelmek zordu. Yarım düzine yumurtayı çırpmaq için bir kâseye kırdı, sonra da pişirmek için tavaya döktü. Jack ve Hope mutfığa girdiğinde yumurtaları bir kâseye koyuyordu.

"İkinize de günaydın," dedi Duke ve sonra Hope'a göz kırptı. "Bu sabah biraz uyursunuz diye düşünmüştüm."

"Kahvaltı kokusunu alana kadar planlamıştım," dedi ve kendine bir fincan kahve koymaya giderken onu kolundan dürttü.

Ocaktaki kâse ve tavalardan tabaklarını doldurdular, sonra da dostça bir sessizlik içinde yemeğe oturdular. Birkaç dakika sonra Umut buzdolabından biraz jöle almak için kalktı.

"Şerifin ofisinden çalınan sığırlarla ilgili bir haber alan oldu mu?" diye sordu.

Jack başını salladı. "Sanırım haberleri olursa arayacaklar. Aksi takdirde biz işimize bakarız."

"Bugün oyun kameralarını yerleştireceğim. Bildiğim kadarıyla üç tane var ama pillerini değiştirmem gerekecek. Onları en son ne zaman kullandığımızı hatırlamıyorum," dedi Duke.

Jack tabağındaki sosu bitirmek için bir bisküvi daha aldı. "Biliyorum," dedi. "Yaklaşık üç yıl önce, Grey Goose Gölü'nde puma görüldüğü zaman. Hatırladın mı?"

"Oh, bunu hatırlıyorum," dedi Hope. "Uzun bir süre müştemilata girmeye çekindim, saldırmak için bekleyen biriyle karşılaşmaktan korktum."

"Bu onların doğal davranışı değil," dedi Jack. "İnsanların onların etrafında olmaktan hoşlandıkları kadar onlar da insanların etrafında olmaktan hoşlanmazlar."

Omuz silkti. "Biliyorum ama tavuklarımız var ve o sırada ahırda biberonla beslediğimiz üç küçük buzağımız vardı, hatırladın mı?"

Duke başını salladı. "Haklısın. Eğer böyle bir hayvan bir şekilde yaralanmış ya da sakatlanmışsa ve avlanamayacak durumdaysa, kolay avlara yönelecektir. Ama bu kez pumalara değil, hırsızlara karşı tetikte olacağım ve üç av kamerasını dolduracak kadar pilimiz olmadığından eminim. İnekleri kontrol etmeden önce tavukları besleyeceğim, sonra da pil almak için Blessings'e gideceğim. Bir şeye ihtiyacı olan varsa liste yapsın."

"Sen pişirdin. Ben temizlerim," dedi Jack. "Yardıma ihtiyacın olursa ara. Kendi başına aptalca bir şey yapma."

Duke Jack'e bir bakış attı. "Ben aptalca şeyler yapmam."

Duke hizmet odasındaki askıdan bir yağmur pançosu alıp arka kapıdan çıkmadan önce kapüşonunu yukarı çekerken Hope yüksek sesle güldü.

İlk önce tavuk kümesine yöneldiğinde yağmur gerçekten yağıyordu ve şimdiden su birikintileri oluşturmaya başlamıştı. Bir yumurta sepeti ve bir kova yem almak için kümesin hemen dışındaki yem odasına girdi, ardından üstü kapalı geçitten geçip kümese girdi.

Yuvalarda olmayan tavuklar ya tüneklere tünemiş ya da yerde geziniyorlardı. Ama içeri girip yemliklere tavuk yemi dökmeye başladığında, onu nazik küçük gıdaklamalarla selamladılar.

"Size de günaydın," dedikten sonra duvardaki askıdan bir yumurta sepeti aldı ve yuvalardan iki düzineden fazla yumurta topladı. Sepeti havalandırma yoluna koydu, sonra da sularını doldurmaya gitti. Takviye olarak biraz kum ve ezilmiş istiridye kabuğu serpti, sonra yumurtaları aldı ve eve geri döndü, tüm yağmurluklarını verandaya bıraktı, sonra yumurtalarla birlikte içeri girdi.

"Vay canına, artık her gün birkaç yumurta alıyoruz, değil mi?" Hope, sepeti tezgâhın üzerine koyarken konuştu.

"Bu sabah iki düzineden biraz fazla. Gidip üstümü değiştireceğim ve yağmurluğumu alacağım," dedi Duke.

"Cathy Terry'yi görmeye mi gidiyorsun?" Hope

sordu. "Görebilirim, neden?" Duke sordu.

"Eğer öyleysen bir düzine taze yumurta göndermeyi düşündüm," dedi Hope.

"Tamam, tabii. Onları hazırla. Ben onları götürürüm," dedi Duke ve mutfaktan çıktı.

Kısa bir süre sonra Duke temiz ve kuruydu, üzerinde iyi yağmurluğu ve Stetson'ının üzerindeki su geçirmez kılıfı vardı, yumurtaları ve alışveriş listesini aldı.

Jack ve Hope ortalıkta görünmüyorlardı ve Duke, o yokken evin tamamen kendilerine ait olmasının avantajını kullanacaklarını tahmin ediyordu. Hope, Talbot kardeşlerin yaşam düzenleri konusunda gerçekten iyi huyluydu ama Duke onların da kendilerine ait bir ev istedikleri günün gelebileceğini biliyordu.

Yumurtaları pıkabın tabanına yerleştirdikten sonra arabadan çıktı ve kendisini Blessings'e giden otoyola götürecektir olan asfalt yol boyunca uzanan yoğun çakıl tabakasından memnun kaldı.

* * *

Mercy Pittman, Granny's Country Kitchen'da dirseklerine kadar una batmış, fırının pişirebildiğı kadar hızlı bir şekilde meşhur bisküvilerini hazırlıyordu. Normal bir günde Granny's, evlerinde yemek yemiş olsalar bile yerel halkın kahvaltı saatinde toplandığı bir yerdi. Her zaman bir ya da iki fincan kahve daha içebilir ve biraz bisküvi ve jöle yiyebilirlerdi. Ancak yağmur yağdığında, normalde dışarıda çalışan herkes Granny's'e gelirdi.

Mercy tam fırına iki büyük tepsi daha bisküvi koyuyordu ki elektrikler kesildi.

Mutfaktaki herkesin nefesi kesildi. Fırınlar ve düz ızgara gazlıydı ama diğer her şey için elektriğe ihtiyaçları vardı. Ama onlar paniğe kapılmadan önce, Lovey'nin kafeyi işletmesine yardım etmeye başlayan oğlu Sully Raines uçarak mutfığa geldi.

"Her şey yolunda! Jeneratörü geçen hafta buraya bağlatmışım, hatırladın mı? Elektrik kesilirse jeneratör devreye girecek."

Mercy rahatlayarak iç çekti. "Oh, doğru ya! Şükürler olsun."

Ona bir başparmak işareti yaptı ve sonra işiyle ilgilenmek üzere geri döndü.

Granny's elektrik kesintilerine karşı güvende olsa da, aynı şey The Curl Up and Dye için söylenemezdi.

Kuaför salonunun sahibi Ruby Buttermen biraz gergindi. Vesta ilk müşterisinin saçını boyamaya başlamıştı bile ve ikiz kardeşi Vera da müşterisinin saçına perma çubukları yerleştiriyordu. Ruby'nin ilk müşterisi her an gelebilirdi ve elektrikler kesilirse trajik boyutlarda bir saç felaketi yaşanabilirdi.

Güç orada titrediğinde, Vesta'nın nefesi kesildi. "Tanrım, Tanrım! Lütfen gücümüzü kaybetmemize izin verme!"

Manikürcü Mabel Jean, Baptist vaizin karısı Clara'ya manikür-pedikür yapıyordu ve Vesta Rab'be yakardığında, vaizin karısı O'na biraz daha yalvarma görevini üstlendi.

"Dua edelim!" Clara söyledi.

Mabel Jean, Clara'nın tırnaklarından birine indirdiğı darbenin tam ortasıdaydı ve dondu kaldı.

Vera'nın müşterisi hemen sarsıldı ve başını eğdi, bu da Vera'nın kağıdı ve kıvırdığı bukleyi kaybetmesine neden oldu. Küçük beyaz perma çubuğı bir tarafa, kağıt da diğer tarafa uçtu.

Vera iç çekti. Onu takip etmekten başka seçeneğı yoktu.

Ruby de görev yerindeki sandalyeye oturdu ve başını öne eğdi. Vaizin karısının kutsama yaptığı öğle yemeklerinde bulunmuştu ve bunun biraz zaman alacağını biliyordu. Clara'nın vaaz uzunluğundaki dualara karşı bir eğilimi vardı.

Neyse ki herkes için, Clara birkaç dakikadan fazla dua etmemişti ki ön kapının zili çaldı. Ruby'nin müşterisi gelmişti ve kaderin cilvesine bakın ki, Ruby sandalyesinden fırlayıp şöyle dediğinde Clara tam nefes almanın ortasıdaydı.

"Amin ve bunun için teşekkür ederim, Clara. Hanımlar, devam edin."

Vera, Ruby'ye gözlerini devirerek başka bir perma kâğıdı ve yeni bir perma çubuğına uzandı ve Vesta müşterisinin köklerine renk sürmeye geri döndü.

Blessings Yatak ve Kahvaltı'yı işleten Rachel Goodhope, ön tezgâhın yanında durmuş, biraz şaşkın görünüyordu.

Ruby onu karşılamaya geldiğinde, "Bir şeyi mi böldüm?" diye fısıldadı. Ruby,

"Clara burada elektriğin kesilmemesi için Tanrı'ya dua etmeye çağrıldığını

hissetti," dedi. Rachel sırtıttı.

Ruby'nin kabul etme lüksü yoktu, bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Geri gelin de başlayalım. Vesta ve Clara burada elektriğin kesilmemesi için Tanrı'ya dua ettiklerine göre artık gitmeye hazır olmalıyız."

* * *

Melissa Raines, Sully'nin karısı, kasabadaki tek kuru temizlemecinin sahibiydi ve orada elektriğin kesilmesi her şeyi durduracaktı. Bu sabah maaş çeklerini dağıtmak için oraya gitmişti ve elektrikler kesildiğinde hâlâ oradaydı.

Yanıp söndüğünde çalışanlar durakladı ve açık kalıp kalmayacağını görmek için bekledi. Melissa arka tarafta envanteri kontrol ediyordu ve ışık yandığında hangi malzemelerin yeniden sipariş edilmesi gerektiğini görmek için dükkândaki herkes gibi o da nefesini tutarak durakladı. Ancak ışıklar açık kaldığında, işini bitirmek için acele etti.

"Pekâlâ millet, siparişleri teslim etmek üzere ofisime dönüyorum. Sorun yaşarsanız bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz," dedikten sonra tentenin altından dışarı çıkıp şemsiyesini açtı ve arabasına doğru koşmaya başladı.

* * *

Cathy'yi uyandıran güç titreşimi değildi. Onu sıçratan, şimşeğin gürlütülü atırtısı ve ardından gelen gök gürlütüsünün belirgin homurtusuydu. Ani hareket sadece ayak bileğini incitmele kalmamış, üzerindeki soğuk jel paketi yere kayarak battaniyesinin bir kısmını da beraberinde götürmüştü.

"Kahretsin, canım yandı!" diye inledi ve yavaşça yattığı koltuğun ayaklığını indirdi.

Saatlerdir uyuyormuş gibi hissediyordu ama saat daha 10:30'du. Ayağa kalkmayı başardı, jel paketini aldı ve dondurucuya geri koymak için mutfağa gitmeden önce yürüteinin koltuğuna koydu.

Kahve makinesi kendi kendine kapanmıştı ve kapının çalındığını duyduğunda birazını mikrodalgada yeniden ısıtmak konusunda kendi kendine tartışıyordu.

"Bu havada kim dışarıda olabilir ki?" diye mırıldandı, yürütei çevirip cevap vermeye giderken.

Duke Talbot'un verandanın altında durup giysilerini çıkartıyor olması kalp atışlarını hızlandırmıştı ama anlaşıldığı kadarıyla çıkartıp verandadaki salıncağın üzerine bıraktığı tek şey yağmurluğu, çizmeleri ve kendi yağmurluğu olan kovboy şapkasıydı.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve sonra yumurta kartonunu kaldırdı.

"Kimsenin evine habersiz gitmek adetim değildir ama numaranız bende yoktu ve bir hediye getirdim. Hope size bir düzine taze yumurta gönderdi. Bu beni kapıdan içeri sokmak için yeterli mi?"

Cathy sırttı. "Yeter de artar bile."

Duke içeri girip kapıyı arkasından kapatırken büyülenmişti. Kadının bir gamzesi vardı. Sadece bir tane ve sadece gülümsediğinde görünüyordu.

"Bunları senin için buzdolabına koymamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Tabii ki. Sıcak kahvem olmadığı için üzgünüm ama uyuyakalmışım ve kahve makinesi kendini kapatmış."

Duke kaşlarını çattı. "Umarım seni uyandırmamışımdır?"

"Hayır. Birkaç dakika önce şimşek ve gök gürlütüsü oldu. Sen kapıyı çaldığında mutfaktaydım."

"Tamam o zaman," dedi Duke ve çoraplı ayaklarıyla mutfağa yöneldi, ama o yöneldiğinde

Cathy

Salona geçip evin serinliğini gidermek için kaloriferi yaktı, sonra onu takip etti ve masaya oturdu.

"Yeniden ısıtılmış kahveye aldırılmazsan, kendine bir fincan doldur ve

mikroalgada ısıt," dedi. Duke ona baktı. "Sen de ister misin?"
"Elbette," dedi.

İki fincan doldurdu, mikrodalgaya attı, sonra masaya getirdi ve onunla birlikte oturdu.

"Bileğin nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ şiş ve ağrılı ama sayenizde gayet iyi idare ediyorum."

Duke onun gözlerindeki parıltıya baktı ve ne düşündüğünü merak etti. Ama sormak yerine, acı verici derecede sıkıcı bir yorum yaptı.

"İyi kahve yapıyorsun."

Övgü çok basitti ama eski sevgilisinden görünüşü dışında nadiren iltifat almış olan Cathy için bu onu memnun etmişti.

"Teşekkür ederim."

Duke, cep telefonu çaldığında bir konuşma başlatabilecek esprili bir yorum yapmaya çalışıyordu. Arayanın İlçe Şerifinin ofisinden olduğunu görünce içini çekti.

"Özür dilerim. Kaba bir davranış olduğunu biliyorum ama gerçekten bu telefona cevap vermem gerekiyor." "Yalnız kalmak ister misin? Gidebilirim."

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi ve sonra cevap verdi. "Merhaba, ben Duke."

"Günaydın, Duke. Ben Şerif Yardımcısı Treat. Soruşturma hakkında sizi bilgilendirmek istedik. Hırsızların doğrudan Bailey arazisinden geçtiklerini doğruladık. Arkalarında bıraktıkları yem çuvallarını satın almış olabilecekleri bir yer bulmaya çalıştık, ancak bu marka eyaletin her yerinde satılıyor ve sığırı olan herkes satın almış olabilir."

Duke iç geçirdi. "Sığır müzayedelerinden herhangi birine gittiniz mi?"

"Henüz değil. Bu gündemde, ama bildiğiniz gibi, sadece satış günlerinde açıklar ve bu yüzden dün açık olanlar bugün açık değil. Bugün açık artırma yapanlara hızlıca bir göz atacağız ve belki şansımız yaver gider de altı baş sığır satmaya çalışan, çizmesinin topuğunda kesik olan birini buluruz."

Duke, "Yapabileceğiniz her şey için minnettarız," dedi.

Treat, "Elbette, sizinle irtibat halinde olacağız," dedi ve bağlantıyı kesti.

Duke telefonu cebine geri koydu. "Özür dilerim. Arayan davamızı soruşturan şerif yardımcılarının biriydi. Dün Blessings'ten eve döndükten sonra altı büyükbaş hayvanın kayıp olduğunu fark ettik. Teller kesilmişti ve onları yükleyip bir komşunun arazisinden geçerek gittikleri yeri bulduk. Arazinin sahibi olan adam şu anda huzurevinde, bu yüzden hiç görünmeden arazimizin arka tarafına gelmeleri çok kolay oldu."

Cathy'nin nefesi kesildi. "Hırsızlar mı? Bunun çiftçiler ve çiftlik sahipleri için hâlâ devam eden bir şey olduğunu bilmiyordum!"

Duke omuz silkti. "Evet, sığır sürüleri olan insanlar için oldukça büyük bir sorun. Yıllar geçtikçe alaycı biri haline geldim. Neye sahip olursanız olun, birileri onu çalmaya çalışacaktır."

"Çok üzgünüm. Onları geri alma şansımız var mı?"

"Yok denecek kadar az," dedi Duke. "Kasabaya av kameralarını yerleştirmek için pil almaya geldim, belki tekrar ziyaret ederler diye."

Cathy düşünmeden masanın öbür ucuna uzandı ve elini onun koluna koydu.

"Tehlikede misin?"

"Hiç sanmıyorum. Ama sığırları kontrol ederken her zaman yanımda bir tüfek taşıyım. Ne zaman bir yırtıcıya rastlayacağımı asla bilemem. Ama sorunlarımızdan bahsettiğimiz yeter. Dün gece hiç uyuyabildin mi?"

Cathy kaşlarını çatı. Bunun olduğunu bilmek hoşuna gitmiyordu... ve onun tehlikede olabileceğini. Küçük bir kasabada böyle bir şey olmasını beklemiyordu. Bu ona büyük şehir belası

gibi gelmişti. Sonra onun cevap vermesini beklediğini hatırladı.

"Uh...oh...çok değil. Ama bu sabah neredeyse iki saat kestirdim."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Ya da yapmamı istediğiniz ayak işleri? Hemen hemen her konuda yardım edebilecek yetkinlikteyim. Ailemiz Jack henüz üniversitedeyken öldü ve ben çiftliği ve onu üniversitede tek başıma okuttum."

Cathy hemen empati kurmakla kalmamış, bekârlığıyla ailevi sorumluluklarının bir ilgisi olup olmadığını da merak etmişti.

"Babamı on iki yaşımdayken kaybettim. Annem de birkaç yıl önce öldü."

Duke tereddüt etti. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu ama burnunu sokmayacaktı.

"Buraya geldiğinde sırt çantalı gezgin olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunu nasıl öğrendiniz? Kocanızla birlikte yaptığınız bir şey miydi?"

"Hayır. O Las Vegas'ın yerlisi. Hayatı para, kadınlar ve kumarhanelerden ibaret." "Kumar oynar mıydı?"

"Hayır. Kumarhaneleri var ve diğerleriyle de ilgileniyor. Kadınlarla oynadı, bahislerle değil." Kadının sesindeki acılık çok açıktı ve Duke sorduğu için üzgündü.

"Burnumu sokmak istememiştim ve sana daha önce de söylediğim gibi, kadınların yanında hep yanlış şeyler söylüyorum. Özür dilerim. Bana sırt çantanla yaptığın gezilerden bahset. Çok yere gittin mi? En sevdiğin yer neresi?"

Cathy'nin gözleri birden parladı. Sonra öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı.

"Alaska! Ben orada büyüdüm! Annem ve ben babam ölene kadar ayrılmadık. Ama kara aldırılmazsan orası çok güzeldir. Çiftliğinizde büyüdüğünüzden bahsediyordunuz. Bahçe yetiştirirdik, yiyecek kuruturduk, kış için et kurutur ve tuzlardık, bu tür şeyler. Oradaki topraklar çok verimli ama büyüme mevsimi kısa. Hayatımın ilk on iki yılında şebekeden uzakta yaşadık. Vahşi doğada hayatta kalmakla ilgili çok şey öğrendim. Ancak insanların medeniyet dediği yere taşındıktan sonra sorunlarım başladı."

Duke'un gözleri büyüdü, kar kıyafetleri içinde Alaska'nın vahşi doğasında dolaşan küçük bir kıvılcık saçlı hayal etmeye çalışıyordu.

"Birinin bana nerede ve nasıl büyüdüğü hakkında söylediği en şaşırtıcı şey bu" dedi.

Cathy gülümsedi. Bu adamın etrafında olmak gittikçe kolaylaşıyordu.

Sonra Duke saate baktı. "Yumurtaları kaldırırken buzdolabında akşam yemeği için hiçbir şey olmadığını fark ettim... yumurta dışında. Mümkün olsaydı seni dışarıda yemeğe götürürdüm ama bence en önemlisi senin rahatın. Dışarıdan bir şeyler alıp buraya getirmeme ne dersin? Ben ısmarlıyorum."

"Bu çok makbule geçerdi" dedi Cathy. "Ama bana yeterince davrandın. Param var."

.."

"Hayır. Sadece ne için aç olduğunu söyle. Granny's'de menüdeki her şey için paket servis var."

Biz

Ayrıca Broyles Dairy Freeze var, harika acılı sosisleri ve patates kızartmaları var ve bir de barbekü mekânı var. Jack ve Hope size her şeyi sevdiğimi söyleyecektir, peki size ne iyi geliyor?"

"Acılı sosis mi? En son ne zaman acılı sosisli yediğimi hatırlamıyorum. Kulağa çok hoş geliyor. Belki bu ve patates kızartması."

Duke, "Gerçekten iyi maltları ve shake'leri de var," diye ekledi.

"Şimdi beni baştan çıkarıyorsun. Şu çikolatalı maltı da eklersen günün geri kalanında kızarmış ekmek gibi olacağım." Duke sandalyeden fırlatılmış gibi masadan kalktı.

"Harika. Bir sosisli mi, iki mi?"

Güldü. "Sadece bir tane, kesinlikle."

İçinden kahkahalar yükselirken içini çekti. "Ön kapıyı kilitlemeyeceğim ve uzun sürmeyecek." Cathy'nin veda etmesine fırsat kalmadan gitmişti. Hâlâ yağmur yağıyordu ve Cathy onun sesini duyabiliyordu.

ön verandaya çıkıp botlarını ve yağmurluklarını giyerken o da kahve fincanlarını kaldırmaya başladı. Adamın gittiğini duyduğunda dondurucudan donmuş bir jel paketi alıyordu ama bu onu yıldırmadı. Ayak bileğine buz koymak için oturma odasına geri döndü. Ne kadar çabuk ayağa kalkarsa o kadar mutlu olacaktı.

Bölüm 5

Şerif Yardımcısı Ralph, Ana Cadde'nin güney ucunda bir arabanın yanına çömelmiş, Peanut Butterman'ın patlak lastiğini değiştirmesine yardım ediyordu. Yağmurluklarına rağmen, lastik değiştirildiğinde ikisi de sıırıslam olmuştu. Peanut patlak lastiği bagaja attı ve dönüp Ralph'in elini sıktı.

"Yardım etmek için durduğunuz için teşekkür ederim."

Şerif yardımcısı yüzüne doğru esen yağmura karşı hafifçe döndü.

"Sorun değil. Lastiğin patlaması için çok kötü bir gündü. Yardım edebildiğime sevindim. Kendinize iyi bakın," dedi ve tekrar aracına binerek caddede bir U dönüşü yaptı ve şehir merkezine geri döndü.

Peanut lastiği tamir ettirmek için doğruca şehrin diğer ucundaki istasyona gitti ve yolda Ruby'yi aradı, Ruby cevap verdiğinde kendi kendine gülümsedi. Onun sesini duymak bile dünyasında her şeyin yoluna girmesini sağlıyordu - sağanak yağmurda lastiği patlasa bile.

"Merhaba tatlım. Savannah'daki mahkemeden eve dönmeye başladın mı?" Ruby sordu.

"Çoktan Blessings'e geri döndüm ama şehir sınırlarının hemen içinde lastiğim patladı. Şerif Yardımcısı Ralph bana yardım etmek için durdu, yoksa hala onunla uğraşıyor olacaktım. Tamir edilmesi için arabayı bırakmak üzereyim, sonra da ofise dönmeden önce kuru kıyafetler giymek için eve gideceğim. Senin ve kızlar için öğle yemeği almamı ister misin?"

"Oh, bu harika olurdu. Dükkanda zaten elektrikler kesik, bu yüzden kimse öğle yemeği için zaman ayırmak istemiyor. Müşterilerimizi ıslak kafayla bırakmadan işlerini bitirmeye çalışıyoruz. Kızların ne istediğini öğrenip seni arayacağım, tamam mı?"

"Yaptığın her şey benim için sorun değil," dedi Peanut. "Seni seviyorum." Ruby, "Ben de seni seviyorum," dedi ve telefonu kapatırken içini çekti.

Vesta Vera'ya baktı ve kıkırdadı. "Ruby'nin az önce kiminle konuştuğunu merak ediyorum."

Ruby ona baktı ve sırıttı. "Sen sadece sus. Peanut bizim için öğle yemeği alıp buraya bırakmayı teklif etti, o yüzden ne istediğine karar ver. Onu hemen arayacağımı söyledim."

İkizlerin odağı herhangi bir tür yemeğe kaydığında, tüm şakalar bir kenara bırakıldı. Vesta bir öneri sunmadan önce bir an düşündü.

"Hepimiz Broyles Dairy Freeze'den bir şeyler sipariş etsek nasıl olur? Böylece defalarca arabaya binip inmek zorunda kalmaz. Sadece arabaya servis bölümünden geçebilir ve eğer arka kapıya kadar getirip korna çalarsa, biz de almak için dışarı çıkabiliriz."

"Çok tatlısın," dedi Ruby. "Az önce kasabaya gelirken lastiği patladı ve eve gidip önce kuru giysiler giyeceğini söyledi. Düşünceliliğinizi takdir edecektir."

Vera başını salladı. "Tanrı onun kalbini korusun. Böyle bir havada bir daire." "Sanırım ben hamburger, patates kızartması ve vanilyalı malt istiyorum," dedi Vesta.

"Ben de aynısını istiyorum ama malt çikolatam olsun," diye ekledi Vera ve müşterisinin omzuna vurdu. "Zaman doldu şekerim. Gidip perma solüsyonunu durulayalım ki nötrleştiriciyi sana sürebileyim."

Mabel Jean, Clara'nın manikür pedikürünü çoktan bitirmiş ve ikisinin de üzerinde bir şemsiye tutarak onu arabasına kadar götürmüştü. Ama şimdi üşümüştü ve bir fincan kahve içiyordu.

"Acılı sosislerinden bir tane ve bir paket patates cipsi alacağım. Havalar sağ olsun, malt içemeyecek kadar üşüdüm, o yüzden kahveye devam edeceğim."

"Not edildi," dedi Ruby. Rachel Goodhope'un şampuan ve şekillendirme işlemlerini henüz bitirmişti. Ruby saç spreyine uzandı ve Rachel'ın saçına hızlıca bir göz attıktan sonra pelerini çıkardı ve ona bir ayna uzattı. "Ne düşünüyorsun?"

Rachel birkaç dakika saçının arkasını kontrol ettikten sonra başını salladı.

"Bayıldım, ama her zaman bayılırım. Teşekkürler, Ruby. Eve gitsem iyi olacak. Birisi gelecek.

Pansiyona saat 13:00 gibi giriş yapacağım, bu yüzden Bud'ın misafir odasına kurabiye koymayı unutmadığından emin olmalıyım."

Rachel gider gitmez Ruby öğle yemeği siparişlerini Peanut'a mesaj attı ve ardından istasyonunu temizlemeye gitti.

* * *

Peanut siparişlerini içeren mesajı aldı ve Dairy Freeze'i seçtikleri için minnettar oldu. Arabaya servis bölümünde sıraya girdiğinde, arkasından birkaç arabanın geldiğini gördü. Bu berbat havada herkesin aynı fikirde olduğu anlaşılıyordu.

Main'den aşağı inerken siparişi çoktan vermişti ve pencereye yanaştığında çalışan kadın onu gördü ve gülümsedi.

"Hey, Peanut! Siparişini hazırladık. İçine bir şey eklemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Peanut ve kredi kartını uzattı.

Kartı ve siparişini geri aldı ve arabayla uzaklaşırken el salladı.

Tam Ana Cadde'ye geri dönmek üzereydi ki, yağmurdan sıırıslıklam olmuş küçük bir köpek cadde boyunca koşarak önüne çıktı.

"Kahretsin!" diye mırıldandı, köpek yoldan geçen bir arabanın çarpmasından kıl payı kurtulunca yüzünü buruşturdu. Sonra o küçük köpeği tanıdığını fark etti. Blessings'teki herkes o küçük kırmızı King Charles Spaniel'i tanıyordu. Camını indirdi ve ıslık çaldı.

"Bayım! Hey bayım! Buraya gel oğlum!" diye seslendi.

Küçük köpek durdu, sonra dönüp arkasına baktı.

Peanut tekrar ıslık çaldı ve sonra sağanak yağmurda dışarı çıkıp arabasının arka kapısını açtı. "Buraya gelin bayım. Buraya gel oğlum. Eve gitmek ister misin? Hadi eve gidelim."

Küçük köpek Peanut'a doğru koşmaya başladı ve Peanut bir kez daha sıırıslıklam oldu ama bu sefer iyi bir nedeni vardı. Çok kısa bacaklarına rağmen Mister tek denemede sıçramayı başardı ve titreyerek döşeme tahtasının üzerine çöktü.

"Aferin oğlum!" Peanut dedi ki. "Aferin, bayım. Otur oğlum. Eve gidiyoruz."

Küçük Spaniel titriyordu ama kocaman siyah gözleri minnettar ve güven dolu bir şekilde Peanut'a sabitlenmişti.

Peanut tekrar arabaya atladı ve salona gitmek için sola dönmek yerine sağa döndü ve doğruca Bayan Earline Woody'nin evine gitti. Arabayı 1980 model Chrysler'in park edildiği portikonun altına çekti ve indi. Sonra arka kapıyı açtı ve Mister'ı arabanın zemininden alıp merdivenlerden yukarı taşıdı.

Bayan Earline gibi, büyük eski ev de daha iyi günler görmüştü, ama iyi kemikleri vardı ve Bayan Earline iyi bir soydan geliyordu, bu yüzden ikisi de hala ayaktaydı.

Ayak sesleri duydu ve sonra kapı içeri doğru sallandı. Yaşlı kadının ağladığını görebiliyordu ve Peanut'ın kucağında kayıp yavrusuyla eşikte durduğunu görünce ellerini havaya kaldırdı.

"Hallelujah! Teşekkürler İsa! Dualarım kabul oldu." Sonra kollarını uzattı. "Bayım. Benim zavallı küçük bayım. Annene gel."

Peanut onu teslim ederken küçük köpek sızlandı.

"Oh Peanut, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Büyük bir gök gürültüsü koptuğunda şemsiyenin altında işini yapıyordu ve ben ne olduğunu anlamadan koşmaya başladı. Onu yakalamaya çalıştım ama kapı aralıktı ve ben artık o kadar çevik değilim ve o gitti. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Neredeyse yapmıyordun," dedi Peanut. "Onu Broyle's Dairy Freeze'in önündeki caddede koşarken gördüm. Trafik onu kıl payı kaçırdı ama durup ona seslendiğimde bana geri döndü ve

atladi.

arabada. Sanırım eve dönmeye hazırdı."

"Tanrı seni sevsin oğlum. Bu küçük karmaşanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Şimdi ikimizi de temizlemem ve kurulamam gerekiyor. Tekrar teşekkür ederim."

Peanut sırtıttı. "Bir şey değil. Kapınızın mandalına baktırmak isteyebilirsiniz." "Evet, evet, kesinlikle baktıracam," dedi Bayan Earline. "Dikkatli ol ve güzel takım elbiseni aldığın için üzgünüm."

tamamen ıslak."

Peanut güldü. "Bugün ikinci oldu. Temizlikçiler için daha çok iş var. Kendine iyi bak," dedi ve kapıyı arkasından kapattı, sonra da arabasına koştu.

Arabayı salonun arkasına kadar sürdü, sonra çuvalı alıp içeri girdi.

Ruby başını kaldırdı, onu ıslak, çamurlu ve üstü başı perişan bir halde gördü ve çığlık attı.

"Ne oldu sana böyle? Yemek almaya gitmeden önce kuru giysiler giyeceğini sanıyordum."

Çuvalı ona uzattı ve yanağından öptü.

"Giydim. Bu, günün ikinci ıslak kıyafet takımı." "Ne oldu?" Ruby sordu.

"Bayan Earline'in küçük köpeği Mister kaçtı. Onu Dairy Freeze'in önündeki caddede koşarken gördüm ve onu arabaya bindirip evine götürdüğümde sonuç bu oldu."

Ruby güldü. "Ah tatlım. Sen iyi, çok iyi bir adamsın. O küçük köpek onun için dünyalara bedel."

"Biliyorum. Kasabadaki herkes Mister'ı tanır. Ama o kadar ıslaktı ki neredeyse onu tanıyamayacaktım. Yemeğinizin iyi olduğuna emin olabilirsiniz. Ön koltukta idi. Mister arka koltukta yerdeydi. Köpek ve acılı sosisler birbirine karışmadı."

Ruby güldü. "Bildiğim iyi oldu. Şimdi eve git ve daha kuru giysiler giy. Bütün ıslak giysileri hizmet odasında bırak. Ben onları temizleyiciye götürürüm."

"Teşekkürler bebeğim," dedi Peanut ve tüm kızlara göz kırptı. "Afiyet olsun," dedi ve arka kapıdan yağmurun içine doğru koşarak çıktı.

* * *

Blessings'teki herkes kötü hava koşullarından yakınırken Cathy oturma odasındaki perdeleri çekerek yağmuru seyretmeye başlamıştı. Las Vegas'ta yaşadığı onca yıldan sonra, yağmurun şaşırtıcı derecede az olduğu bir eyalette, sağanak yağmur keyifli bir deneyimdi.

Ayrıca Duke'ün dönüşünü izleyebilmek için caddeyi ve araba yolunu iyi görebiliyordu. Yirmi dört saat önce onun varlığından bile haberi yoktu ve şimdi evine iki kez gelmişti.

Ve böylece küçük evin sessizliğinde oturdu, çatıdaki yağmurla sükunete büründü ve verandadan akıp giderken yağmurun kendisiyle dünya arasında bir perdeye dönüşmesini izledi.

Birdenbire, elinde siyah bir çöp torbasına benzeyen bir şeyi sürükleyen küçük, üstü başı perişan bir figür görüş alanına girdi. Öne doğru eğildi, yağmurun altında odaklanmaya çalışırken sonunda bunun bir çocuk olduğunu fark etti.

Ayak bileğindeki acıyı görmezden gelerek ayağa kalktı ve şaşkınlıkla bakarak hızla verandaya çıktı. Sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, böyle küçük bir adamın bu havada tek başına dışarıda olabileceğine inanamıyordu.

"Hey!" diye seslendi.

Adımlarını bozmadan ona baktı ve yürümeye devam etti.

Cathy bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Ve bu fırtınada tek başına olamayacak kadar küçüktü. Merdivenlerden aşağıya, sonra da yağmura doğru topallayarak inerken iki kez düşünmedi, acısının izin verdiği kadar hızlı hareket ederek sokağın yarısında ona yetişti. Onun önüne geldiğinde

durdu ve tek dizinin üzerine çöktü.

Onun ağladığından emindi çünkü gözleri kızarmıştı ama yağmur yüzünden bunu anlamak zordu. Kahverengi saçları başına ve ensesine yapışmış, giysileri sırlıklam olmuş ve küçük bedenine yapışmıştı.

"Hey, benim adım Cathy. Senin adın ne?" "Melvin Lee."

"Ee, Melvin Lee, kayıp mı oldun?" Cathy sordu. "Hayır, hanımefendi. Büyükanne gidiyorum."

Cathy kaşlarını çatı. "Annen nerede olduğunu biliyor mu?"

Ve işte böyle, çenesini dikleştirip ters ters baktı.

"Eve gitmiyorum ve beni buna zorlayamazsınız."

Cathy sırlıklam olmuş ve donmak üzereydi; onun ne kadar üşümüş olabileceğini ancak tahmin edebilirdi. "Evden mi kaçyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

Cathy ayağa kalktı. "Çok üşüdüm. Yağmurdan korunmak için verandamda oturup biraz daha konuşmaya ne dersin?"

Melvin Lee, "Yabancılarla konuşmamam gerekiyor," dedi.

"Anlıyorum ama muhtemelen senin de kaçmaman gerekiyordu, değil mi? Bileğime bak. Nasıl sarıldığını görüyor musun?"

Başını salladı.

"Dün incittim ve uzun süre ayakta duramıyorum ve kesinlikle koşamıyorum, yani kötü olsaydım beni bir saniyede geçebilirdin, değil mi?"

Ayak bileğindeki sargıyı gördü ve sonra doğrudan gözlerinin içine baktı. "Sanırım verandanızda biraz oturabilirim."

"Güzel. Benim de oturmam gerek" dedi Cathy, sonra elini uzattı.

Kadın çöp torbasını alırken, adam tereddüt etmeden aldı. Birlikte eve doğru yürüdüler, sonra verandaya çıktılar. Yağmurdan kurtuldukları anda Cathy onun küçük bedenindeki gerginliğin azaldığını gördü. Verandadaki salıncağa binmesine yardım etti, sonra da taşıdığı poşeti duvara dayadı.

"İçeri girip bize bir battaniye getireceğim, tamam mı?"

Titremeye başlamıştı ve başını sallayarak onayladı.

Kaçacağından korkan Cathy, polisi aramak için topallayarak hızla eve girdi. Çağrıya gündüz memuru Avery cevap verdi.

"Blessings P.D. Ben Avery."

"Ben Cathy Terry, 311 West Cherry Caddesi. Evimde adının Melvin Lee olduğunu söyleyen küçük bir çocuk var. Neler olduğunu bilmiyorum ama onu bu sağanak yağmurda bir çöp torbasını sürükleyerek evimin önünden geçerken gördüm. Kaybolduğunu sandım ama evden kaçtığını ve sırlıklam olduğunu söylüyor."

"Aman Tanrım! Evet, hanımefendi. Hemen birini gönderiyoruz," dedi Avery ve bağlantıyı kesti, ancak bir kruvazör göndermeden 911 hattı çaldı.

"Blessings 911. Acil durumunuz nedir?" dedi ve ardından bir sürü çocuğun ağladığını ve sesi histerinin eşliğinde gelen bir kadın duydu.

"Ben Junie Wilson. Oğlum Melvin Lee kayıp. Öğle yemeğine gelmesi için onu aradım ama cevap vermedi. Evde de değil. Her yere baktım ve aman Tanrım, ona ne olduğunu bilmiyorum," diye feryat etti. "Onu tek başıma arayamam çünkü bir sürü bebeğim var ve yağmur yağıyor."

"Birisi onu bulmuş ve ihbar etmiş. Onu alması için bir araç göndermek üzereyim," dedi Avery. Junie yine feryat etti. "Tanrı'ya şükür... Tanrı'ya şükür. O iyi mi? Neredeydi? Onu kim buldu?"

"Hanımefendi, tüm sorularınız zamanla cevaplanacak. Sadece sakın olun. O güvende ve birisi onu eve getirecek."

"Evet, evet, tamam. Tekrar teşekkürler," dedi Junie ve bağlantıyı kesti.

Avery içini çekti ve tam çağrıyı göndermek üzereydi ki Şef Pittman resepsiyona geldi. "Şef! Cathy

Terry adında bir bayan aradı ve kaçak bir çocuk bulunduğunu bildirdi. Çocuk onun evinde.

ve alınması gerekiyor. Ve... az önce kaybolduğunu fark eden çılgın bir anneden telefon aldım."

Lon kaşlarını çatı. "Sanırım aynı çocuk?"

"Evet efendim. Melvin Lee Wilson. Danny ve Junie'nin çocuklarının en büyüğü." "Onu Cathy Terry'nin bulunduğunu mu söylediniz?" Lon sordu.

"Evet efendim. Onu tanıyor musun?"

Lon başını salladı. "Evet, nerede yaşadığını da biliyorum. Telefona ben bakarım." "Tamam," dedi Avery. "Kaydını tutacağım."

Lon az önce yağmurluğunu çıkarmıştı. Tekrar giymek için arkasını döndü.

* * *

Cathy polise haber verdiği göre, koltuğundan battaniyeyi kaptığı gibi aceleyle dışarı çıktı.

"Eminim donuyorsundur," dedi ve Melvin Lee'yi yumuşak, kalın yorganın içine sardı.

"Birbirimizi biraz sıcak tutabiliriz, tamam mı?" dedi ve Melvin Lee'yi kucağına çekip sarıldı.

Melvin Lee başını salladı.

"Kaç yaşındasın tatlım?" Cathy sordu.

"Neredeyse sekiz."

"O zaman ikinci sınıf öğrencisi olmalısın. Okuldan mı kaçtın?"

Ağlamaya başladı. "İkinci sınıfa gitmem gerekiyordu ama iyi okuyamadığım için beni birinci sınıftan geri bıraktılar. Annem bebeklere yardım etmem için beni okula göndermiyor."

Cathy ona biraz daha sarıldı, ikisini de sallamaya başlarken omzunu okşadı. "En büyükleri sen misin?" diye sordu.

"Evet. Sonra Willy, sonra Arnie, sonra Lucy."

Cathy sekiz yaşın altında dört çocuğa sahip olmayı hayal etmeye çalışıyordu ama yapamıyordu. Daha önce hiç çocuğu olmamıştı.

"Neden kaçyorsun?" diye sordu.

"Annem bugün bize bir bebek daha doğuracağını söyledi ve ben bakacak başka kardeş istemiyorum," dedi ve sonra ağlamaya başladı. "Sınıftaki aptal çocuk olmak istemiyorum. Kendi kendime okumayı, para saymayı falan öğrenmem lazım."

"Ah tatlım," dedi Cathy ve sonra ona daha sıkı sarıldı.

Duke'un kamyonetini gördüğünde hâlâ onu kucağında tutuyordu ve sonra arabayı durdurup elinde yiyecek çuvalıyla indiğinde yüzündeki endişeli ifadeyi gördü.

"Cathy! Ne oldu? İkiniz de sırlıslık olmuştunuz."

"Bu Melvin Lee," dedi. "Melvin Lee, bu benim arkadaşım Duke Talbot."

Duke kaşlarını çatı. "Sen Danny Wilson'ın çocuklarından biri misin?"

"Evet efendim," dedi Melvin.

"Babanla aynı okula gittim. Aç mısın?" Küçük çocuk gözyaşlarını yüzünden sildi.

"Evet, efendim."

"Sosisli sandviç ve patates kızartması sever misin?"

Duke sordu. Melvin Lee'nin gözleri büyüdü. "Evet, efendim."

"Bende çok var. İçeri gelin, daha sıcak olur. İkiniz de," dedi.

Melvin Lee battaniyeyi bırakıp Cathy'nin kucağından indi, ama Duke Cathy'ye bakıyordu. Cathy sıırıslıklamdı ve ayak bileği zonkluyordu. Bukleleri daha da sıkılaşmış, başına ve ensesine yapışmıştı. Ama endişesinin yalnızca küçük çocuğa odaklandığı belliydi.

Çuvalı Melvin Lee'ye verdi ve onu kucağına alıp evin içine, sonra da mutfığa taşıdı.

"Sen başka bir şeysin," dedi usulca ve onu bir sandalyeye oturttu, ardından tabakları ve bardakları çıkarıp yiyecekleri bölüştürmeye başladı.

Çikolatalı maltının yarısını küçük çocuk için bir bardağa doldurdu, ardından acılı sosislerden birini ve patates kızartmasını bir tabağa koydu ve ona doğru kaydırıldı.

"Yumulun," dedi Duke.

Melvin Lee'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Çenesi acılı sosislisine gömülmüştü ve mavi bir çizgi konuşuyordu.

Bir nefes alıp bir ısırık daha almak için duraklar durmaz Cathy sordu. "Patates kızartmalarının üzerine ketçap ister misin?"

Melvin Lee çiğnediği lokmanın etrafında konuşarak, "Hayır, hanımefendi," dedi.

"Peki baban bugünlerde nerede çalışıyor?" Duke kızartmasını tabağındaki ketçap kuyusuna daldırarak sordu.

"Pennavanna'da bir yerde."

"Pennsylvania'da mı?" Duke sordu.

Melvin Lee başını salladı. "Evet. Evet. Evde uzun süre kalmıyor. Hepimizi beslemek için çalışmaya devam etmesi gerektiğini söylüyor. Keşke eve daha yakın bir iş bulabilseydi de annem kötü günlerinden birini geçirdiğinde o evde kalıp çocuklara bakabilseydi, ben de okulda kalabilseydim."

Cathy Duke'e baktı. "Annesi bu sabah dünyasını sarsan bir duyuru yaptı," dedi usulca.

Melvin Lee başını salladı. "Evet. Babamla telefonda konuşurken duydum. Ona tekrar hamile olduğunu söyledi ve ben de taşınma zamanının geldiğine karar verdim. Artık bebek bakmayacağım. İyi okumayı ve hesap yapmayı öğrenmeliyim. Artık sınıftaki aptal çocuk olmak istemiyorum." Sonra acılı sosisliden bir ısırık daha aldı. "Bu acılı sosis kesinlikle güzel."

Duke gülümsedi. "Katılıyorum," dedi ve Melvin Lee'nin bardağına çikolatalı maltından biraz daha doldurdu.

Cathy ikisine de vurulmuştu. Ufaklığın dünyaya bakışı yaşının çok ötesindeydi ve Duke'ün küçük çocukların nelerden hoşlandığına dair sakın kabullenışı çok sevimliydi.

Ve sonra kapının çalındığını duydu.

"Ben bakarım," dedi ve Duke onun yerine bakamadan ayağa fırlayıp odadan çıktı.

* * *

Kadın kapıyı açtığında Şef Pittman eşikte duruyordu. "Merhaba, Şef.

Melvin Lee sizi aradığımı bilmiyor, o yüzden..."

"Anlıyorum. Arabadaki Duke'un kamyoneti, değil mi?"

Başını salladı.

"Güzel. Sen yolu göster, konuşmayı bana bırak," dedi Lon ve yağmurluğunu verandadaki salıncağın üzerine bıraktı.

Cathy mutfığa geri döndü, Lon da hemen arkasındaydı.

Lon içeri girerken, "Güzel kokular geliyor," dedi. "Hey Duke. Benim için de bir tane aldın mı?" Duke sırtıttı. "Yedim," dedi.

"Mercy bir dahaki sefere hepinizi yemeğe davet ettiğinde bunu hatırlayacağım," dedi Lon ve Melvin Lee'nin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Merhaba evlat. Çok ıslaksın. Bahse girerim üşümüştündür de, ha?"

Melvin Lee, "Biraz," dedi ve ağzına bir patates kızartması tikiştirdi.

"Ben Şef Pittman. Sen Melvin Lee Wilson'sın, değil mi? Anneni ve babanı tanıyorum."

Melvin başını salladı ve çiğnemeye devam etti.

"Annen az önce panik içinde karakolu aradı. Ağlıyordu. Nerede olduğunu bilmiyor ve senin güvenliğinden endişe ediyor," dedi Lon.

Melvin Lee, "Benden sadece bebeklere göz kulak olmamı istiyor," dedi.

Lon biraz irkilmiş görünüyordu, sonra Duke ve Cathy'ye baktı.

"Melvin Lee hayattan biraz bunalmış," dedi Duke.

"Annesi bir bebek daha doğuruyor," diye ekledi Cathy.

"Beni okuldan eve gönderip bebek bakıcılığı yaptırıyor. Şimdiden bir yıl geri kaldım. Çocuklar bana aptal diyor. Ben aptal değilim. Sadece biraz gerideyim," dedi Melvin Lee ve sonra gözlerini tabağına dikti.

Cathy'nin kalbi ona bakarken bile acıyordu. Bu kadar büyük bir yükü taşımak için o kadar küçüktü ki.

Lon elini küçük çocuğun omzuna koydu. "Seni eve götürmeme izin verirsen, annenle okul hakkında konuşacağım."

Melvin Lee başını kaldırdı. "Söyleyecek misin? Ona artık beni evde bebek bakıcılığı için tutamayacağını söyleyecek misin?" "Evet, söyleyeceğim," dedi Lon.

"Sanırım eve gideceğim o zaman," dedi.

"Bana sarılmadan olmaz," dedi Cathy.

Küçük çocuk iç geçirerek kalktı ve Cathy'nin oturduğu yere gitti.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Cathy peçetesini alıp Melvin Lee'nin önce çenesindeki, sonra da ağzının kenarlarındaki acı biberi sildi.

"Benim için zevkti," dedi ama ona sarıldığında, kolları boynuna dolandığında ya da yüzünü omzuna gömdüğünde hissettiği duygu dalgalanmasına hazırlıklı değildi.

"Babana selamımı söyle, tamam mı?" Duke söyledi.

"Evet efendim. Bir dahaki sefere onu göreceğim," dedi Melvin Lee. "Çantam hâlâ verandada mı?" "Evet, öyle," dedi Cathy.

"Bunu yanımda götürmem gerekecek," dedi ve sanki evine değil de hapis haneye gidiyormuş gibi polis şefiyle birlikte dışarı çıktı.

Onlar gittikten sonra Cathy masayı toplamaya başlamak için ayağa kalktı ve gözyaşlarına boğuldu. "O kadar yenilmiş hissetmek için çok küçük."

Duke inledi. "Şimdi gittin ve yaptın işte. Bir kadını ağlarken görmeye dayanamıyorum," dedi ve kollarını ona doladı.

"Giysilerini ıslatacağım," diye hıçkırdı.

"Sorun yok. Ağlama tatlım. Lon onu halledecek. Göreceksin. Şimdi yapacak mısın?"

benim için bir şey var mı?" Duke sordu.

"Ne?" diye sordu Cathy. Cathy kendini geri çekip mendil aramaya başlarken sordu.

"Sıcak bir duş alın, kuru giysiler giyin ve bir süre uzanın. Kendinizi ve bileğinizi de dinlendirin."

Cathy gözlerini sildi ve sonra dönüp ona baktı.

"Evet, öyle yapacağım ve ilgilendiğin, Melvin Lee konusunda bana yardım ettiğin ve düşünceli bir adam olduğun için teşekkür ederim."

Duke onu kollarına alıp öpmek için kendini zor tutuyordu ama ihtiyacı olan şey bu değildi. Evet, Cathy Terry'nin bileği ağrıyordu ama o zaten Blessings'e geldiğinde yürüyen yaralılarından biriydi ve daha fazlasını isteme konusunu açmaya cesaret etmeden önce bir adamın hayatına verdiği zararı iyileştirmesi gerekiyordu.

"Bir ricam var," dedi Duke. "Telefon numaranız bende olsaydı, önceden haber vermeden hayatınıza girmezdim."

"Bu, ayak bileğim iyileştikten sonra bile ziyaretlerinizin sona ermeyeceği anlamına mı geliyor?" Sırıttı. "Planım bu, tabii benim için değiştirmezsen."

"O zaman numaramı kesinlikle alabilirsin," dedi Cathy.

"Bir saniye bekle," dedi Duke ve onun adını eklemek için kişi listesini açtı. "Tamam, hazırım," dedi.

Cathy ona numarayı verdi ve Kaydet tuşuna bastığında yakın bir şey olduğunu hissetti. Artık birbirlerine bağlıydılar. Telefonunda onun numarası vardı, ama sadece yardıma ihtiyacı olduğunda kullanma özgürlüğünü hissetmişti, çünkü o bıraktığında teklif buydu.

"Anladım," dedi Duke ve sonra telefonu cebine geri koydu. "Sanırım oyun kameraları için pilleri alıp çiftliğe dönsem iyi olacak. Bugün Hope'un izin günü ve genellikle evde birlikte vakit geçirebilmeleri için yapacak bir şeyler bulurum."

"Demek hep birlikte yaşadınız," dedi Cathy.

"Evet, ama her zaman bir aile kurmaya karar verirlerse taşınacağımı düşünmüşümdür. Muhtemelen bunu şimdi yapmalıyım, ama Jack ve benim aynı yerde çiftlikle ilgileniyor olmamızın rahatlığından vazgeçmek çok kolay. Belki de arazinin bir yerinde kendime bir ev inşa ederim... ya da yeni bir ev isteyebilirler, bu durumda ailenin evinde kalmaktan mutluluk duyarım, tek kişi için çok büyük olsa bile... orası hala evim."

"Eminim dışarısı çok güzeldir," dedi Cathy.

Duke o zaman ona baktı, o derin mavi gözlerde boğulmamaya çalışıyordu.

"Bir ara sana göstermeyi çok isterim... gezmeye ve biraz yürümeye hazır olduğunda tabii."

"Ah, çok isterim" dedi Cathy.

"Harika," dedi Duke. "Seni resmen ailemle birlikte akşam yemeğine davet ediyorum ve bunun Mercy ile Lon'u ve Hope ile Jack'in davet edebileceği başka kim varsa onları da kapsayacağını bilmeni isterim."

"Daha iyi bir şey düşünemiyorum," dedi Cathy. "Memnuniyetle kabul ediyorum."

Duke gülümsedi. "Bu harika!" dedi ve düşünmeden önce onu omuzlarından tutup yanağından öpmek üzereyken kendini tuttu ve durdu. Onun yerine omuzlarını hızlıca sıktı. "Seninle yakında konuşacağım ve unutma. Bana ihtiyacın olursa ara," dedi ve sonra kendini dışarı bıraktı.

Cathy içini çekti. Bir an için onun kendisini öpeceğini düşündü. Bunun gerçekleşmemesine mi üzülsün, yoksa işlerin çok hızlı ilerlememesine mi sevinsin, emin değildi.

Duke yağmurluklarını tekrar giydi ve kamyonetine doğru koşmaya başladı. İçeri girer girmez eve baktı ve onun pencerede durduğunu gördü.

El salladı.

Gülümsedi ve el salladı.

Eve dönüş yolculuğunun tek bir dakikasını bile hatırlamıyordu.

Mavi Ayda Bir

Ağustos 2020'de satışta!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.